JANE

HARPER

CRIME

Forța naturii

PREMIUL DAVITT 2018

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ARȘIȚA

FICTION CONNECTION

TREI

Toate personajele romanului au profunzime. Și mai ales Aaron Falk, care e mai mult decât un detectiv convențional. Meditativ și plin de compasiune, Falk este busola morală a cărții.

NEW YORK TIMES
BOOK REVIEW

Un thriller care îți dă fiori nu doar prin grozăviile descrise, ci mai ales prin duritatea luptei pentru supraviețuire date de cele cinci femei izolate în mijlocul naturii necruțătoare.

THE OBSERVER

Forța naturii are un nivel de suspans greu de suportat. O reușită chiar mai impresionantă decât Arșița.

THE SUNDAY TIMES

Un roman ingenios și captivant, a cărui acțiune se desfășoară într-un ritm excelent dozat, condusă de relațiile complexe dintre cele cinci femei.

IRISH TIMES

JANE HARPER

FORȚA NATURII

Traducere din engleză de Cornelia Marinescu
Titlul original: *Force of Nature*, 2017

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, mai 2020

Pentru Pete și Charlotte, cu dragoste

Prolog

Mai târziu, cele patru femei nu au reuşit să cadă cu totul de acord decât asupra a două aspecte. Unu: nimeni nu a văzut când Alice Russel a fost înghiţită de întinderea acoperită de tufişuri şi copaci. Doi: uneori, Alice putea să fie de o răutate tăioasă ca o lamă.

*

Femeile întârziau să apară la punctul de întâlnire.

Bărbaţii – care semnaseră de sosire la marcaj, cu un avans respectabil de treizeci şi cinci de minute faţă de obiectivul stabilit pentru amiază – se băteau reciproc pe umăr, în timp ce răsăreau din liziera pădurii. Misiune îndeplinită. Conducătorul programului de team building îi aştepta pe cei cinci cu o mină afabilă şi binevoitoare, îmbrăcat cu hanoracul de polar roşu, uniforma organizatorilor. Oamenii şi-au azvârlit în spatele microbuzului sacii de dormit ultimul răcnet şi au urcat răsuflând uşuraţi. În maşină se afla un munte de pungi cu fructe uscate şi alune şi termosuri cu cafea. Nou-sosiţii s-au întins însă direct spre sacul aşezat în spatele proviziilor, unde erau telefoanele lor mobile, la care trebuiseră să renunţe. Reintrau, în fine, în posesia lor.

Afară era frig. În privinţa asta, nimic nou, nicio schimbare. În ultimele patru zile, soarele de iarnă, livid, nu apăruse cu totul de după nori decât o singură dată. Măcar în microbuz era uscat. Bărbaţii s-au relaxat. Unul dintre ei a făcut o glumă despre talentul fetelor de a citi o hartă şi au râs cu toţii. Au băut cafea şi au aşteptat să apară şi colegele lor. Trecuseră trei zile de când le văzuseră ultima oară; mai puteau să aştepte câteva minute.

După o oră, enervarea a luat locul îngâmfării. Unul câte unul, cei cinci bărbaţi s-au dezlipit cu greu de pe scaunele confortabile ale maşinii şi au început să bată cu paşi apăsaţi, în sus şi-n jos, drumul de pământ. Îşi ridicau mâinile spre

cer, ca şi cum lungimea aceea de braţ în plus ar fi reuşit să prindă semnalul nestatornic. Nerăbdători, tastau către jumătăţile lor mai bune, aflate în oraş, mesaje care nu voiau să se trimită. *Întârziem. Suntem ţinuţi pe loc.* Ultimele câteva zile nu trecuseră deloc uşor, iar acum îi aşteptau un duş fierbinte şi o bere rece. Şi, a doua zi, serviciul.

Conducătorul programului privea fix liziera pădurii, în cele din urmă, şi-a scos staţia radio.

Au sosit câteva întăriri. Rangerii şi-au pus vestele reflectorizante şi vocile li s-au animat. *Le scoatem noi de-acolo cât ai zice peşte.* Ştiau pe unde se rătăceşte lumea şi mai aveau încă ore bune de lumină. Câteva, oricum. Destule. N-avea să le ia mult timp. S-au avântat spre zona împădurită, înaintând ca nişte profesionişti. Grupul de bărbaţi s-a bulucit înapoi în microbuz.

Când echipa de salvatori a reapărut la lizieră, amestecul de fructe şi nuci se terminase şi cafeaua rămasă era rece şi amăruie. Eucalipţii îşi profilau siluetele pe cerul tot mai întunecat. Feţele oamenilor erau încremenite. Sarcasmul dispăruse odată cu lumina zilei.

În microbuz, bărbaţii stăteau tăcuţi. Dacă ar fi fost o criză de management, ar fi ştiut ce e de făcut. O scădere a profitului, o clauză contractuală nedorită, nicio problemă. Aici însă, în sălbăticie, pădurea părea să voaleze răspunsurile. Îşi ţineau în poală telefoanele fără viaţă, ca pe nişte jucării stricate.

Din staţiile radio se auzea murmur de voci. Farurile vehiculelor străpungeau zidul compact de arbori, iar în aerul rece al nopţii aburii respiraţiilor alcătuiau norişori. Căutătorii au fost rechemaţi pentru noi îndrumări. Bărbaţii din microbuz nu reuşeau să audă detaliile discuţiei, dar nici nu era nevoie. Tonul era edificator. După lăsarea întunericului, acţiunile care se mai puteau desfăşura erau limitate.

Până la urmă, grupul de salvatori s-a destrămat. Pe locul din faţă al microbuzului a urcat un tip cu vestă

reflectorizantă. Avea să-i conducă el pe bărbaţi la cabana din rezervaţie. Toată lumea trebuia să rămână peste noapte acolo, acum nu se puteau lipsi de un om care să-i ducă la Melbourne, un drum de trei ore. Bărbaţii încă încercau să asimileze ce li se comunica, când s-a auzit primul ţipăt.

Ascuţit, ca de pasăre, un sunet neobişnuit noaptea, şi toate capetele s-au întors spre cele patru siluete care au apărut pe coama dealului. Două păreau să o susţină pe a treia, iar o a patra siluetă mergea săltat, clătinându-se, în urma lor. De la depărtare, sângele de pe fruntea ei părea negru.

Ajutor! Una dintre femei a strigat. Şi nu doar o singură dată. *Suntem aici. Avem nevoie de ajutor; ea are nevoie de un doctor. Vă rugăm, ajutaţi-ne! Slavă cerului, slavă cerului că v-am găsit!*

Salvatorii alergau; bărbaţii, abandonându-şi telefoanele pe banchetele microbuzului, veneau gâfâind la câţiva paşi în urma lor.

Ne-am rătăcit, spunea cineva. Altcineva: *Ea s-a rătăcit.*

Era greu să le distingi. Femeile strigau, plângeau, vocile li se amestecau.

Alice e aici? A reuşit să ajungă? A păţit ceva?

În haos, în noapte, era imposibil de spus care dintre cele patru se interesase de starea lui Alice.

Mai târziu, când totul s-a agravat, fiecare avea să insiste că ea fusese cea care întrebase.

Capitolul 1

— Nu intra în panică!

Deşi până în acel moment nu avusese absolut niciun gând să facă aşa ceva, agentul federal Aaron Falk a închis cartea pe care o citea. Şi-a trecut telefonul în mâna zdravănă şi s-a ridicat în capul oaselor, în pat.

— Bine.

— Alice Russell a dispărut, a rostit, calmă, femeia de la capătul celălalt al firului. Aşa se pare.

Falk şi-a pus deoparte cartea.

— A dispărut cum?

— Cu desăvârşire. De data asta nu doar ne-a ignorat apelurile telefonice.

Falk a auzit la telefon oftatul partenerei lui. Carmen Cooper părea mai stresată decât o auzise el vreodată în cele trei luni de când lucrau împreună. Iar asta spunea foarte multe.

— S-a rătăcit pe undeva prin masivul Giralang, a continuat Carmen.

— Giralang?

— Mda, prin est, nu?

— Da, ştiu unde e masivul, i-a răspuns Falk. Dar mă gândeam la ce reputaţie au dealurile alea.

— Te gândeşti la Martin Kovac? Nu pare ceva de genul ăla, slavă Domnului!

— Ai face bine să speri că nu. Oricum, au trecut vreo douăzeci de ani, nu-i aşa?

— Se împlinesc douăzeci şi cinci, cred.

Şi totuşi, unele lucruri nu se uită niciodată. Falk nu era decât un adolescent când masivul Giralang începuse să deschidă buletinele de ştiri. O mai făcuse de alte trei ori, în următorii doi ani. De fiecare dată, imaginile cu echipele de căutare care măturau la pas întinderea plină de vegetaţie, cu câini de urmărire trăgând în lesă, fuseseră urmărite în tot statul de oameni în faţa televizoarelor în livingurile lor. Până

la urmă echipele de căutare reuşiseră să găsească majoritatea cadavrelor.

— Ce căuta tocmai acolo? a întrebat Falk.

— E un complex de team building pentru corporaţii.

— Glumeşti?

— Din păcate, nu, a zis Carmen. Deschide televizorul, e la ştiri. Au chemat o echipă de căutare.

— Stai puţin.

Doar în boxeri, Falk s-a dat jos din pat şi şi-a tras pe el un tricou. Aerul nopţii era răcoros. Desculţ, s-a dus lipăind în living şi a deschis pe canalul de ştiri non-stop. Prezentatorul vorbea despre activitatea din parlament din ziua respectivă.

— Nu-i nimic. Chestii de serviciu. Du-te şi te culcă la loc, a mai auzit-o Falk pe Carmen murmurându-i în ureche şi şi-a dat seama că femeia vorbea cu cineva de lângă ea.

Şi-a imaginat-o deodată în biroul pe care-l împărţeau amândoi, stând la masa care fusese înghesuită acolo, lângă a lui, cu trei luni în urmă. De atunci începuseră să lucreze foarte strâns, literal vorbind. Când Carmen se întindea, se lovea cu picioarele de piciorul scaunului său.

Falk se uită la ceas. Era trecut de ora zece, sâmbătă seara; în mod sigur, tipa era acasă.

— Hai, te-ai lămurit? l-a întrebat Carmen, de astă dată şoptit, din grijă pentru cel cu care era.

Logodnicul, a presupus Falk.

— Nu încă.

Falk nu avea de ce să vorbească în şoaptă.

— Stai…

Burtiera se derula pe ecran.

— Citesc acum, a adăugat el.

PENTRU EXCURSIONISTA ALICE RUSSELL, 45 DE ANI, DIN MELBOURNE, CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG.

— *Excursionistă* din Melbourne? a zis Falk.

— Da, ştiu.

— De când a ajuns Alice…

S-a oprit. Își imagina pantofii lui Alice. Cu tocuri înalte. Cui.

— Știu. La știri s-a spus că participa la un team building. Făcea parte dintr-un grup trimis acolo pentru câteva zile și…

— Câteva zile? De cât timp lipsește, de fapt?

— Nu știu precis. Cred că de-aseară.

— M-a sunat pe mine, a zis Falk.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Apoi:

— Cine? Alice?

— Da.

— Când?

— Aseară.

Falk și-a luat telefonul de la ureche și a căutat în apelurile pierdute. Apoi l-a dus înapoi la ureche.

— Mai ești? Azi-dimineață, devreme, pe la patru și treizeci de minute, mai precis. N-am auzit când a sunat telefonul. Când m-am trezit, am văzut că am un mesaj în căsuța vocală.

Din nou tăcere.

— Ce ți-a spus?

— Nimic.

— Absolut nimic?

— Nu exista niciun mesaj în căsuță. M-am gândit că a fost greșeală.

Buletinul de știri de la televizor difuza o fotografie recentă cu Alice Russell. Părea făcută la o petrecere. Își purta părul blond strâns într-un coc complicat și avea o rochie argintie, care lăsa să se vadă cât de multe ore petrecuse la sala de antrenamente. Arăta mult mai tânără decât era de fapt, cu vreo cinci ani, dacă nu și mai bine. Zâmbea spre obiectivul aparatului, într-un fel în care nu o făcuse niciodată pentru Falk și Carmen.

— Am încercat să o sun înapoi, când m-am trezit; probabil pe la șase și jumătate, a zis Falk, cu ochii încă la ecranul televizorului. Nu mi-a răspuns.

La televizor se difuza acum o imagine aeriană a masivului Giralang. Culmi şi văi care se succedau, rostogolindu-se spre linia orizontului, un ocean vălurit, verde, în lumina slabă a iernii.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI…

Carmen nu mai spunea nimic, dar Falk o auzea cum respiră. Pe ecran rangerii păreau să aibă dimensiuni exagerate. Uriaşe, chiar. Din unghiul de filmare, bolta bogată a coroanelor arborilor părea cu totul impenetrabilă.

— Stai să mai ascult o dată mesajul, a zis Falk. Te sun eu.

— Bine, a răspuns Carmen şi convorbirea s-a întrerupt.

S-a aşezat pe canapea, în semiîntuneric, doar lumina ecranului licărind albastru. Nu trăsese draperiile şi dincolo de balconul micuţ se vedeau luminile oraşului Melbourne, profilate la orizont. Lumina de semnalizare din vârful clădirii Eureka Tower clipea roşie şi regulat intermitentă.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG…

A dat televizorul mai încet şi a format numărul căsuţei lui vocale. Apel primit la 4:26 a.m. De pe mobilul lui Alice Russell.

La început, Falk nu a reuşit să audă nimic, aşa că a apăsat mai tare telefonul pe ureche. Nu auzea decât sunetul surd al paraziţilor, vreo cinci secunde. Zece. De astă dată a ascultat până la final. Zgomotul alb se insinua în valuri, de parcă ar fi venit de sub apă. Era şi un murmur înfundat, care putea să vină de la cineva care vorbea. Apoi, din senin, s-a auzit o voce. Falk a aruncat telefonul cât colo şi l-a privit fix. Vocea era aşa de slabă, că s-a întrebat dacă nu cumva şi-o imaginase el.

A bătut uşor în ecran. Stând în apartamentul lui liniştit, a închis ochii şi a mai ascultat mesajul încă o dată. Nimic, nimic şi apoi, din beznă, o voce pierdută a rostit două cuvinte.

— *…să o rănească…*

Capitolul 2

Când Carmen a oprit în faţa apartamentului lui Falk, zorii nu se iviseră încă. El o aştepta deja pe trotuar, cu rucsacul alături, pe asfalt. Ghetele de drumeţie îi erau ţepene, din cauză că le folosise prea puţin.

— Ia să auzim mesajul, a zis ea, în timp ce Falk se suia în maşină.

Scaunul şoferului era dat mult în spate. Carmen era una dintre puţinele femei întâlnite de Falk care era destul de înaltă ca să-l poată privi drept în ochi atunci când stăteau faţă în faţă.

Falk a pus telefonul pe difuzor şi a apăsat pe buton. Sunetul paraziţilor a umplut maşina. Cinci, zece secunde de muţenie, apoi cele două cuvinte s-au auzit slab, vag. Alte câteva sunete înfundate şi apelul s-a întrerupt.

— Încă o dată, a zis Carmen, încruntată.

Femeia închise ochii şi, în timp ce asculta, Falk s-a uitat la faţa ei. La cei 38 de ani, Carmen avea cu doar şase luni mai mult decât el, nu doar ca vârstă, ci şi ca experienţă, însă acum era prima dată când carierele lor în Poliţia Federală se intersectau. Carmen abia venise în cadrul echipei de investigaţii financiare din Melbourne, mutată de la Sydney. Falk nu reuşea să-şi dea seama dacă ea regreta sau nu. Carmen deschise ochii. În lumina portocalie a felinarului de pe stradă, pielea şi părul ei păreau cu o nuanţă mai închise decât de obicei.

— „Să o rănească”, zise ea.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— La sfârşit n-ai mai reuşit să distingi şi altceva?

Falk a dat volumul la maximum şi apoi a apăsat pe replay. Îşi dădu seama că nu mai respira, străduindu-se să audă.

— Auzi? l-a făcut ea atent. Nu spune cineva „Alice”?

Au ascultat iar şi, de data asta, peste zgomotul înfundat, Falk a prins o uşoară inflexiune, ceva ce semăna cu un sâsâit.

— Nu ştiu ce să zic, a spus el. Poate că sunt doar paraziţi.

Carmen a pornit motorul. În liniştea de dinaintea zorilor, zgomotul se auzea tare. S-a îndepărtat de trotuar, a intrat pe şosea şi abia apoi a vorbit din nou.

— Cât de sigur eşti că e vocea lui Alice?

Falk a încercat să-şi amintească timbrul vocii lui Alice Russell. Tipa avea o voce oarecum distinctă. Adeseori grăbită. Întotdeauna hotărâtă.

— Nu am niciun motiv să spun că *nu* e ea. Dar e greu de spus cu exactitate.

— Foarte greu. Nici măcar n-aş putea să jur că e o voce de femeie.

— Da.

Privit în oglinda de pe portieră, orizontul de deasupra oraşului Melbourne se făcea tot mai mic. În faţă, spre est, cerul devenea din negru albastru-închis.

— Ştiu că Alice e o belea, zise Falk, dar sper din suflet că n-am băgat-o în vreun rahat.

— Şi eu.

Când Carmen a rotit de volan să intre pe autostradă, inelul ei de logodnă a prins o sclipire de lumină.

— Poliţistul local ce a avut de zis? Cum îl cheamă?

— King.

Noaptea trecută, după ce încercase să asculte mesajul vocal trimis de Alice Russell, Falk sunase imediat la poliţia statală. Trecuse o jumătate de oră până fusese sunat înapoi de sergentul-major care conducea acţiunea de căutare.

— Îmi cer scuze, începuse King cu o voce care părea obosită. A trebuit să ajung la un post telefonic fix. Vremea ne dă peste cap recepţia mai rău ca de obicei. Spune-mi despre mesajul vocal.

Îl ascultase răbdător pe Falk, în timp ce acesta-i povestise totul.

— Bun, a zis King, când Falk a terminat. Să ştii că am făcut o verificare a apelurilor ei telefonice.

— OK.

— Ce fel de relaţie ziceai că ai cu ea?

— Profesională, i-a răspuns Falk. Confidenţială. Ne ajuta, pe mine şi pe detectivul care îmi e partener, în legătură cu o chestiune.

— Şi cum îl cheamă pe coleg?

— O cheamă. Carmen Cooper.

Falk auzise foşnetul hârtiei pe care omul îşi nota.

— Şi aştepta vreunul dintre voi un telefon de la ea?

— Nu neapărat, răspunsese Falk, ezitant.

— Ai cât de cât abilităţi de supravieţuire în sălbăticie?

Falk îşi privise mâna stângă. Pielea era încă rozalie şi, ici-colo, avea zone ciudat de netede, acolo unde arsurile nu i se vindecaseră definitiv.

— Nu.

— Dar partenera?

— Nu prea cred.

Iar Falk îşi dăduse seama că, de fapt, habar n-avea.

Urmase o pauză.

— Conform companiei de telefonie, continuase King, azi-dimineaţă, devreme, Alice Russell a încercat să apeleze două numere. Numărul de urgenţă şi pe al dumitale. Ai idee ce motiv ar fi avut s-o facă?

Era rândul lui Falk să facă o pauză. Auzea în telefon răsuflarea sergentului.

Să o rănească.

— Cred c-ar fi mai bine să venim acolo, spusese Falk. Să discutăm personal.

— Prietene, cred că ar fi o mişcare înţeleaptă. S-aduci şi telefonul.

Ziua 4: Duminica dimineața

Femeia își vedea propria-i frică reflectată pe cele trei chipuri care o priveau fix. Inima îi bătea cu putere și auzea respirațiile sacadate ale celorlalte persoane. Deasupra, peticul de cer dintre copaci era de un cenușiu tern. Vântul scutura crengile și trimitea peste grupul de dedesubt un val de apă. Nimeni nu se clintea. În spatele lor, lemnul putred al adăpostului gemu și apoi se domoli.

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis ea. Acum.

Perechea cu ochii negri și mari din stânga ei a încuviințat imediat din cap, unită brusc de panică. La dreapta ei, semnul unei șovăieli cât se poate de scurte, apoi un al treilea semn de încuviințare, din cap.

— Cum rămâne cu…

— Cum rămâne cu ce?

— …cum rămâne cu Alice?

S-a lăsat o liniște grozavă. Singurele sunete veneau de la scârțâitul și foșnetul copacilor care se uitau în jos la cercul strâns al celor patru.

— Alice și-a făcut-o cu mâna ei.

Capitolul 3

După câteva ore, când Falk şi Carmen s-au oprit, cerul era complet luminat, iar oraşul se afla departe în urma lor. Stăteau la marginea drumului, să se dezmorţească, şi norii aruncau umbre mişcătoare peste padocuri. Casele şi clădirile erau puţine şi departe unele de altele. Un camion încărcat cu unelte pentru agricultură a trecut în viteză pe lângă ei, primul vehicul pe care îl văzuseră după treizeci de kilometri. Zgomotul a stârnit un cârd de papagali cacadu-cu-piept-roz, zburătăcindu-i dintr-un copac din apropiere, cu bătăi de aripi şi ţipete.

— Hai să-i dăm drumul mai departe, a spus Falk.

A luat cheia de la Carmen şi s-a urcat la volanul sedanului ei grena, ponosit. A pornit motorul. I s-a părut imediat familiar.

— Am avut şi eu o maşină ca asta, a spus el.

— Dar ai avut inspiraţia să scapi de ea?

Carmen s-a instalat în scaunul din dreapta.

— Nu a fost alegerea mea. A fost avariată la începutul anului, când eram în oraşul meu natal. Un gest de bun venit din partea unor localnici.

Carmen îi aruncă o privire şi un mic surâs.

— A, da. Am auzit povestea. Avariată e un fel de a spune, probabil.

Într-un acces de regret, Falk îşi trecu mâna pe volan. Maşina lui cea nouă era OK, dar nu era acelaşi lucru.

— Oricum, asta e maşina lui Jamie, a adăugat Carmen, în timp ce intrau pe şosea. E mai bună decât a mea la drum lung.

— Corect. Ce mai face Jamie?

— E bine. Ca de obicei.

Falk nu prea ştia ce înseamnă de obicei. Pe logodnicul lui Carmen îl întâlnise o singură dată. Un tip musculos, cu blugi şi tricou, Jamie lucra în marketing, pentru o firmă producătoare de băuturi nutritive pentru sportivi. Dăduse

mâna cu Falk şi-i oferise o sticlă cu ceva albastru şi acidulat, care promitea să-i sporească performanţele. Zâmbetul bărbatului părea sincer, dar mai fusese şi altceva, o nuanţă anume atunci când măsurase silueta înaltă şi suplă a lui Falk, tenul palid, părul blond-albicios şi mâna arsă. Dacă ar fi fost să ghicească, Falk ar fi zis că fusese vorba de o oarecare uşurare.

Mobilul lui Falk, aşezat pe consola centrală, începu să bipăie. Şi-a luat ochii de la drumul pustiu ca să arunce o privire spre ecran şi-i întinse telefonul lui Carmen.

— Sergentul ăla a trimis un e-mail.

Carmen deschise mesajul.

— Bun, zice că au fost două grupuri la complex. Un grup de bărbaţi, unul de femei, şi fiecare a făcut un alt traseu. A trimis numele femeilor din grupul lui Alice Russell.

— Ambele grupuri de la BaileyTennants?

— Aşa se pare.

Carmen îşi scoase telefonul propriu şi deschise site-ul web al firmei BaileyTennants. Cu coada ochiului, Falk putea să vadă pe ecran numele scris cu negru şi argintiu al exclusivistei firme de contabilitate.

— OK. Breanna McKenzie şi Bethany McKenzie, citea Carmen cu gas tare, de pe telefonul lui. Breanna este asistenta lui Alice, nu?

Tastă pe telefonul ei.

— Mda, uite-o. Doamne, la cum arată ar putea să facă reclamă la vitamine.

I-a întins telefonul ei lui Falk şi acesta aruncă o privire la portretul strălucitor al unei fete de vreo 25 de ani. Înţelese ce voia să spună Carmen. Chiar şi în lumina puţin măgulitoare din birou, Breanna McKenzie avea strălucirea sănătoasă a cuiva care făcea în fiecare dimineaţă jogging, practica intens yoga şi folosea cu religiozitate, în fiecare duminică, un tratament pentru părul ei negru şi lucios, strâns în coadă de cal.

Carmen îşi luă înapoi telefonul şi tastă din nou.

— Nu găsesc nimic despre cealaltă. Bethany. Surori, crezi?

— Posibil.

Poate chiar gemene, se gândi Falk. Breanna şi Bethany. Bree şi Beth. Le rosti numele, rostogolindu-le pe limbă. Sunau ca o pereche.

— O să aflăm noi care e treaba cu ea, zise Carmen. Următoarea este Lauren Shaw.

— Ne-am mai întâlnit noi cu ea, nu? întrebă Falk. Nivel mediu de management sau cam aşa ceva?

— Mda, e... Frate, aşa e, coordonatoarea pentru planificare strategică de perspectivă, ce-o mai fi însemnând şi asta, a adăugat Carmen, care se uita din nou în telefonul ei.

Indiferent ce însemna, chipul prelung al lui Lauren nu trăda absolut nimic. Era greu să-i ghiceşti vârsta, dar Falk i-o aprecie pe la 40, 50 de ani. Părul era castaniu-deschis, iar ochii, gri-deschis, se uitau direct în obiectivul aparatului, cu o expresie la fel de neutră ca într-o fotografie de paşaport.

Carmen reveni la lista cu nume.

— Hm!

— Ce-i?

— Zice că şi Jill Bailey a fost acolo, cu ele.

— Pe bune?

Falk îşi ţinea privirea la drum, dar sâmburele îngrijorării, care i se cuibărise în piept încă din noaptea trecută, creştea şi palpita.

Carmen nu s-a obosit să caute poza lui Jill. Erau amândoi familiarizaţi cu trăsăturile robuste ale preşedintei de consiliu. Anul acesta avea să împlinească 50 de ani şi, în ciuda hainelor ei scumpe şi a tunsorilor, îşi arăta cu prisosinţă vârsta.

— Jill Bailey, zise Carmen, trecând mai departe prin mesajul sergentului, după care încremeni cu degetul mare pe ecran. Rahat! Şi frate-său a fost în grupul bărbaţilor.

— Eşti sigură?

— Mda, Daniel Bailey, director executiv. Scrie aici, negru pe alb.

— Asta nu-mi place deloc, făcu Falk.

— Nu. Nu-mi place chiar nimic din toate astea.

Carmen bătea uşor darabana cu unghiile pe ecran şi se gândea.

— În regulă, zise, într-un final. Nu ştim destul, încât să formulăm vreo concluzie, oricare ar fi ea. Mesajul vocal este complet scos din context. Din orice punct de vedere am vorbi – realist, statistic –, cel mai probabil e ca Alice Russell să fi ieşit de pe traseu din greşeală şi să se fi rătăcit.

— Mda, asta e cel mai probabil, comentă Falk, gândindu-se că niciunul dintre ei nu părea să fie prea convins.

Şi-au continuat drumul, posturile de radio se auzeau tot mai slab, iar peisajul se schimba cu rapiditate. Carmen s-a jucat cu butonul până ce a găsit un post pe frecvenţele AM, dar şi acesta se auzea prost. Ştirile de la fix ba se auzeau, ba se pierdeau. Turista din Melbourne era în continuare dispărută. Şoseaua a cotit lin spre nord şi deodată, la orizont, au apărut colinele Giralang.

— Ai fost vreodată acolo? a întrebat-o Falk, şi Carmen a clătinat din cap.

— Nu. Tu?

— Nu.

Nu fusese, dar crescuse într-o zonă care nu era prea diferită. Un loc izolat, unde arborii creşteau deşi şi groşi dintr-un pământ ce nu lăsa nimic să crească prea uşor.

— Povestea care circulă pe-aici îmi taie cheful, a continuat Carmen. Ştiu că e o prostie, dar…

A ridicat din umeri.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat cu Martin Kovac? o întrebă Falk. E tot închis?

— Nu sunt sigură.

Carmen tastă din nou pe ecranul telefonului.

— Nu, zise. E mort. A murit acum trei ani, în puşcărie. Avea 62 de ani. De fapt, acum, că veni vorba, îmi pare cunoscut. Kovac a intrat într-o încăierare cu un deţinut, s-a lovit cu capul de podea şi nu şi-a mai revenit. Aşa scrie aici. Ar fi cam greu să-ţi pară rău pentru el.

Falk era de acord. Primul cadavru fusese acela al unei profesoare stagiare, de 20 şi ceva de ani, din Melbourne, plecată să se bucure de aerul curat din zonă. O găsise un grup de turişti veniţi la camping, dar trecuseră prea multe zile ca să se mai poată întreprinde ceva. Fermoarul şortului pe care îl purta era rupt, iar rucsacul cu provizii nu fusese găsit. Era desculţă, iar şireturile îi erau înfăşurate strâns în jurul gâtului.

Fusese nevoie de încă trei ani, de alte două cadavre ale unor femei şi de semnalarea unei noi dispariţii, pentru ca numele muncitorului necalificat Martin Kovac să fie pomenit pentru prima dată în contextul acestor crime. În momentul acela, răul era deja făcut, cu vârf şi îndesat. Asupra liniştitului masiv Giralang plana deja o umbră lungă şi greu de şters, iar Falk făcea parte din generaţia care crescuse simţind fiori la auzul acelui nume.

— Kovac se pare că a murit fără să recunoască faptul că le-a atacat pe cele trei femei, a continuat Carmen să citească de pe telefon. Şi nici pe cea de-a patra, care nu a fost găsită niciodată. Sarah Sondenberg. Povestea ei chiar a fost tristă. Nu avea decât 18 ani. Îţi aminteşti de părinţii ei, care făceau apelurile alea la televizor?

Da, Falk îşi amintea. Trecuseră douăzeci de ani, şi el încă vedea cu ochii minţii disperarea din privirile părinţilor fetei.

Carmen a încercat să citească mai departe, apoi a scos un oftat.

— Scuze, s-a blocat. A dispărut semnalul.

Falk nu era surprins. Copacii înşiraţi de-a lungul şoselei aruncau umbre care blocau lumina dimineţii.

— Cred că ieşim din zona de acoperire.

Nu au mai vorbit decât când au ieşit de pe şoseaua principală. Carmen a scos o hartă şi îi indica direcţia, pe măsură ce drumul se tot îngusta şi colinele se profilau măreţe prin parbriz. Au trecut pe lângă câteva magazine în care se vindeau vederi şi echipamente pentru drumeţii. Şirul de clădiri se încheia cu un supermarket mic şi cu o staţie de benzină singuratică.

Falk a verificat nivelul din rezervor şi a acţionat semnalizatorul. Cât timp a alimentat, s-au dat amândoi jos din maşină, căscând, pentru că plecarea de la orele mici ale dimineţii începea să-şi facă simţite consecinţele. Aici era mai frig şi se simţea cum aerul muşcă. Falk a lăsat-o pe Carmen să-şi îndrepte spinarea gemând, şi s-a dus să plătească.

Bărbatul de la tejghea purta fes şi părea nebărbierit de vreo săptămână. Când Falk s-a apropiat, omul şi-a îndreptat poziţia cât de cât.

— Mergeţi în rezervaţie?

— Da.

— O căutaţi pe femeia dispărută?

— Da, exact, a răspuns iar Falk, clipind.

— O grămadă de lume a venit pentru ea. Au fost chemate echipe de căutare. Ieri, douăzeci de oameni au făcut plinul. Aglomeraţie toată ziua. Şi nici azi nu e mai bine.

Vânzătorul clătină din cap, neîncrezător.

Falk privi discret în jur. Doar maşina lor era în parcare, în magazin nu mai era nici un alt client.

— Să sperăm că o să dea repede de ea, a continuat bărbatul. Urâtă treabă, când dispare cineva. Prost şi *pentru* afaceri. Sperie lumea. Le aminteşte tare de trecut, presupun.

Nu şi-a continuat ideea. Falk se gândi că nu era nevoie să pomenească de Kovac. În niciun caz în zona asta.

— Ai aflat ceva nou? l-a întrebat.

— Nu. Nu prea cred să fi avut noroc totuşi, pentru că nu i-am văzut să apară. Şi la mine vin din ambele direcţii. Când sosesc şi când pleacă. Staţia cea mai apropiată e la peste

cincizeci de kilometri distanță. Chiar mai departe, dacă o iei spre nord. Toată lumea își face plinul aici. Pentru orice eventualitate, știi? Ceva legat de faptul că se află aici îi face să-și dorească să fie în siguranță.

A ridicat din umeri și a continuat:

— E de bine pentru noi, bănuiesc.

— Locuiești de mult timp aici?

— Destul.

Când i-a întins cardul de credit, Falk a observat de cealaltă parte a tejghelei luminița roșie a unei camere de supraveghere.

— Sunt camere și la pompe? l-a întrebat și tipul i-a urmărit privirile dincolo de geam, afară.

Carmen stătea sprijinită de mașină, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate.

— Da, bineînțeles.

Tipul a zăbovit o idee mai mult decât ar fi fost necesar, înainte de a-și întoarce privirea înapoi, înăuntru.

— Nu am încotro. Sunt doar eu și cu mine aici, în cea mai mare parte a timpului. Nu pot să risc să scap țeparii.

— Femeia dispărută a trecut pe-aici cu grupul ei, când au intrat în rezervație?

— Mda. Joi. Polițiștii deja au luat o copie a înregistrării.

Falk și-a scos legitimația.

— E vreo șansă să mai ai o copie?

Tipul s-a uitat la legitimație și apoi a ridicat din umeri.

— Stai un minut, a zis și a dispărut în biroul din spate.

Cât l-a așteptat, Falk s-a uitat afară, prin ușile de sticlă de la intrare. Dincolo de parcarea stației nu se vedea nimic, în afară de un perete de verdeață. Culmile mascau cerul. Brusc, Falk se simți încercuit. Când bărbatul a revenit, cu un stick de memorie în mână, a tresărit.

— Ultimele șapte zile, zise acesta, întinzându-i-l.

— Mulțam, amice. Apreciez.

— Nicio problemă, sper să fie de folos. N-ai vrea să te pierzi pe acolo prea mult timp. De fapt, panica te dă gata. După câteva zile totul începe să arate la fel şi te face să nu mai ai încredere în ce vezi.

A aruncat o privire afară:

— Îi scoate din minţi.

Ziua 1: Joi după-amiaza

Ploaia stropea uşor parbrizul microbuzului, când acesta a oprit. Şoferul a oprit motorul şi s-a răsucit în scaun.

— Oameni buni, am ajuns.

Nouă capete se întoarseră spre geamurile microbuzului.

— Eu nu cobor decât dacă o luăm la stânga, nu la dreapta, se auzi vocea unui bărbat dinspre locurile din spate, iar ceilalţi au râs.

La stânga era o cabană tihnită şi primitoare, cu pereţi de lemn care ţineau frigul la distanţă. Lumina se revărsa pe ferestre şi, dincolo de ele, în interior, un şir de camere cochete ademeneau oaspeţii.

În dreapta era o potecă înnoroiată, marcată cu un semn uzat de vreme. Eucalipţii se împleteau deasupra capetelor lor, formând un fel de boltă, în timp ce poteca şerpuia ca beată, apoi vira brusc spre pădure şi dispărea.

— Scuze, amice, azi toată lumea o ia la dreapta.

Şoferul a deschis uşa microbuzului şi un val de aer îngheţat a pătruns înăuntru. Unul câte unul, pasagerii au început să se mişte.

Bree McKenzie şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a coborât, ferindu-se în ultima clipă de o băltoacă. Se întoarse să o prevină pe Alice, dar ea tocmai cobora. Vântul îi suflase o şuviţă de păr blond peste faţă şi o orbise, aşa că gheata ei scumpă a aterizat în apă.

— Rahat, făcu ea, cu ochii în pământ, dându-şi părul pe după urechi. Halal început!

— Scuze, zise Bree, mecanic. Ţi-a intrat apă în gheată?

— Nu. Cred că am scăpat cu bine, a răspuns Alice, uitându-se la gheată.

Bătu cu piciorul în pământ, zâmbi şi apoi păşi mai departe. Bree a suspinat mut, de uşurare.

Alice s-a scuturat înfrigurată şi şi-a tras fermoarul jachetei până la gât. Aerul era împrospătat de mirosul lemnului de eucalipt ud şi, când ea s-a uitat împrejur, a observat că

parcarea acoperită cu pietriș era aproape goală. E extrasezon, a presupus ea. S-a dus în spatele microbuzului, unde se descărcau rucsacurile. Păreau mai grele decât își amintea.

Lauren Shaw era deja acolo, înaltă și subțire, aplecată înăuntru, eliberându-și rucsacul de pe fundul grămezii.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Bree, deși nu o cunoștea pe Lauren la fel de bine ca pe alți membri din conducerea superioară, dar știa cum să se facă utilă.

— Nu, e-n ordine…

— Nu mă deranjează… zise Bree, întinzându-se după rucsacul pe care Lauren tocmai îl scosese de sub grămadă.

A fost un moment stânjenitor, ambele luptându-se să tragă de el, fiecare în altă direcție.

— Cred că am reușit. Mulțumesc.

Ochii lui Lauren aveau aceeași nuanță cenușie ca a cerului, dar i-a zâmbit vag lui Bree și a întrebat-o:

— Tu ai nevoie de ajutor…?

— Doamne, nu, răspunse Bree, fluturând din mână. E OK, mulțumesc.

A ridicat apoi privirea spre cer. Norii păreau să devină tot mai grei.

— Să sperăm că vremea o să țină cu noi.

— Prognoza zice că nu.

— Aha! Ei, oricum, nu se știe niciodată.

— Nu, a confirmat Lauren, aproape amuzată de optimismul lui Bree. Nu. Cred că nu se știe niciodată.

A dat parcă să mai spună ceva, când o auzi pe Alice strigând-o pe nume. Lauren privi în direcția ei și își săltă rucsacul pe umeri.

— Scuză-mă!

Porni spre Alice, pietrișul scârțâindu-i sub tălpi, și o lăsă pe Bree singură cu bagajele. Bree și-a eliberat anevoie rucsacul și a încercat să-l ridice, clătinându-se puțin sub greutatea lui neobișnuită.

— O să te obișnuiești.

Ridică privirea şi dădu cu ochii de şofer, care-i zâmbea. El se prezentase când urcaseră cu toţii în microbuz, la Melbourne, dar ea nu se obosise să-i ţină minte numele. Abia acum se uită la el cum se cuvine şi observă că omul era mai tânăr decât crezuse ea iniţial, probabil că era de vârsta ei sau cu doar câţiva ani mai mare. Oricum, nu avea mai mult de 30 de ani. Avea mâinile vânoase şi încheieturile noduroase ale unui alpinist. Era slab, dar părea puternic şi în formă. Purta o jachetă de polar, având pe piept brodate cuvintele *Executive Adventures,* dar fără niciun nume. Bree nu se putea decide dacă tânărul era sau nu atrăgător.

— Să ai grijă să fie bine fixat, zise el, ridicându-i rucsacul şi ajutând-o să-şi potrivească bretelele pe după umeri. Asta ajută mult.

Degetele lui lungi i-au ajustat cataramele şi clamele, până când Bree a ajuns să simtă că rucsacul devine nu uşor, dar mai uşor, oricum. Deschise gura să-i mulţumească, când un damf puternic de fum de ţigară traversă aerul umed. Amândoi întoarseră privirea într-acolo. Bree ştia deja ce avea să vadă.

Bethany McKenzie stătea ceva mai departe de grup, cu umerii aduşi în faţă. Cu o mână ferea de vânt o ţigară, pe cealaltă o ţinea înfundată în buzunarul hainei. Pe drum în maşină moţăise, cu capul bălăbănindu-i-se lipit de geam, şi se trezise cu un sentiment de jenă.

— Aici nu se fumează, zise şoferul, după ce şi-a dres glasul.

— Suntem în aer liber, îi replică Beth, oprindu-se după ce a tras o jumătate de fum.

— Suntem în incinta terenului care aparţine complexului. În zonă fumatul e interzis.

O clipă, Beth a arborat o expresie belicoasă, dar văzând că toţi ochii se întorseseră spre ea, a ridicat din umeri şi şi-a strivit ţigara cu gheata. Şi-a strâns jacheta în jurul trupului. Era o haină veche, Bree ştia asta, şi nici nu-i mai venea aşa de bine.

Cu un surâs conspirativ, şoferul îşi îndreptă iar atenţia spre Bree.

— Lucrezi de mult împreună cu ea?

— De şase luni, răspunse Bree. Dar o ştiu de când lumea. E soră-mea.

Surprins, bărbatul se uită la Bree, apoi la Beth, şi iar la Bree. Aceasta ştia că aşa o să se întâmple.

— Voi două?

Bree îşi lăsă capul într-o parte şi-şi trecu mâna prin părul negru strâns în coadă de cal.

— Gemene, de fapt. Identice, a mai adăugat, gândindu-se că expresia de pe chipul lui o s-o distreze.

Şoferul nu a dezamăgit-o. A deschis gura şi, chiar atunci, în depărtare se auzi bubuitura unui tunet. Toată lumea a ridicat privirea.

— Scuze, zise şoferul, zâmbind. Ar fi bine s-o iau din loc, să puteţi porni la drum. Ca să aveţi destulă vreme să ajungeţi la locul de întâlnire înainte de căderea întunericului. Singurul lucru mai rău decât să instalezi o tabără când afară e umed este să instalezi o tabără când e umed şi te grăbeşti.

A scos şi ultimul rucsac şi s-a întors spre Jill Bailey, care se chinuia să-şi treacă braţul gros pe sub breteaua rucsacului ei. Bree se apropie să o ajute, preluând greutatea rucsacului, bâjbâind.

— Nu vreţi să porniţi? i-a zis el lui Jill. Doamnelor, pot să vă arăt eu în ce direcţie s-o luaţi… sau preferaţi să aşteptaţi până ajunge toată lumea?

Sforţându-se, Jill îşi trecu braţul pe sub baretă şi răsuflă adânc, roşie la faţă din cauza efortului. Se uită în lungul drumului de acces. Era pustiu. Jill se încruntă.

— Cu o maşină ca a lui Daniel, ar fi trebuit să ajungă aici înaintea noastră, zise unul dintre bărbaţi, încercând să-şi mascheze râsul sub expresia politeţii.

Jill îi zâmbi vag, corporatist, însă fără să spună nimic. Daniel Bailey era fratele ei, totuşi era directorul executiv.

Bree credea că Daniel avea dreptul să întârzie. Cu zece minute înainte de ora la care fusese planificată plecarea microbuzului de la sediul BaileyTennants din Melbourne, Bree o văzuse pe Jill răspunzând la telefon. Jill se îndepărtase, să nu o audă nimeni, și, înfiptă bine pe picioare și cu o mână în șold, asculta.

Ca întotdeauna, Bree încercase să descifreze expresia de pe fața președintei de consiliu. Enervare? Poate. Poate altceva. Adeseori i se părea că Jill e greu de citit. Oricum ar fi fost, când aceasta închisese telefonul și revenise în grup, expresia aceea îi dispăruse de pe chip.

— Daniel e ocupat, explicase Jill, simplu. Afacerile, ca de obicei. Vor pleca fără el. Daniel va veni în urma lor, cu mașina personală.

Acum, în timp ce mișunau prin parcarea complexului, Bree observase crisparea din colțurile gurii lui Jill. Era clar că norii deveniseră mai apăsători și Bree simțea burnița ciudată și stropii de ploaie lovindu-se de haina ei. Aleea de acces era tot goală.

— Sincer, nu are rost să-l așteptăm cu toții, zise Jill, întorcându-se spre cei patru bărbați care stăteau lângă mașină, cu bagajele lor. Daniel nu poate să fie prea departe.

Nu și-a cerut scuze pentru fratele ei și Bree s-a bucurat. Era unul dintre lucrurile pe care le admira cel mai mult la Jill. Nu se scuza niciodată.

Bărbații au zâmbit și au ridicat din umeri. Era în ordine. Sigur că era, s-a gândit Bree. Daniel Bailey era șeful. Ce altceva ar fi putut să spună?

— Foarte bine, zise șoferul, bătând din palme. Doamnelor, haideți să pornim la drum. Pe aici.

Cele cinci femei s-au uitat una la alta, au traversat parcarea și apoi l-au urmat, cu jacheta lui roșu-aprins pe fundalul verde-stins și cafeniu al zonei împădurite. Pietrișul scrâșnea sub ghetele lor și, nu mult după aceea, iarba mâloasă i-a luat locul. Șoferul s-a oprit la începutul potecii și s-a aplecat

asupra vechiului indicator din lemn. Sub o săgeată cioplită din lemn, erau scrise două cuvinte: *Mirror Falls.*

— V-aţi luat tot ce vă trebuie pentru orientare? întrebă şoferul.

Bree a simţit cum grupul se întoarce să o privească şi şi-a verificat buzunarul hainei. Harta era bine împachetată, strâns, şi simţea acolo şi muchia neobişnuită a plasticului busolei. O trimiseseră la un curs, care nu durase decât o jumătate de zi, ca să înveţe cum să se orienteze în teren. Acum, deodată, nu i se mai părea mare scofală.

— Nu vă faceţi griji, le spunea şoferul. Pentru porţiunea asta n-o s-aveţi nevoie de nimic. Urmaţi-vă instinctul şi o să ajungeţi la primul luminiş al taberei de campare. Nu aveţi cum să-l rataţi. După el, poteca şerpuieşte strâns, dar dacă sunteţi foarte atente o s-o scoateţi la capăt. Duminică ne vedem la capătul celălalt al traseului. Are cineva un ceas? Bun. Ora de întâlnire, douăsprezece. Penalizări pentru fiecare sfert de oră de întârziere.

— Şi dacă ajungem mai devreme? Putem să ne întoarcem la Melbourne mai repede?

— Mă bucur să aud că eşti încrezătoare, zise şoferul, uitându-se la Alice.

Femeia ridică din umeri.

— Trebuie să fiu înapoi duminică seară, pentru un eveniment.

— Bine. Păi, da, cred că da. Dacă ambele echipe ajung la punctul de întâlnire mai devreme…

Şoferul aruncă o privire spre bărbaţii rămaşi în urmă, departe, care sporovăiau sprijiniţi de maşină, dar unul dintre ei continua să lipsească.

— Dar să nu vă daţi peste cap să ajungeţi mai repede. Duminica, traficul nu e prea aglomerat. Dacă ajungeţi la punctul de întâlnire la ora douăsprezece, eu vă duc înapoi în oraş înainte de sfârşitul după-amiezii.

Alice nu l-a contrazis, şi-a ţuguiat doar buzele, strâns. Bree recunoscuse privirea aceea. Când o vedea, de obicei încerca să n-o provoace.

— Mai sunt întrebări? zise şoferul, uitându-se la fiecare dintre cele cinci feţe. Bun. Acum, hai să facem repede o poză de grup, pentru buletinul vostru informativ.

Bree observase ezitarea lui Jill. Buletinul informativ al firmei era o treabă îndoielnică atât în privinţa regularităţii apariţiilor sale, cât şi a valorii informaţiilor. Jill se lovi cu palma peste buzunar, fără prea mare elan.

— Nu mi-am… făcu aceasta, aruncând o privire spre microbuz, unde telefoanele lor mobile zăceau pe scaunul şoferului într-o pungă cu autosigilare.

— Nu-i problemă, o fac eu, a zis şoferul, scoţându-şi propriul telefon din buzunarul jachetei. Adunarea! Puţin mai aproape. Aşa. Doamnelor, ţineţi-vă de mijloc. Să pară că vă plăceţi între voi.

Bree simţi cum Jill îşi strecoară braţul în jurul taliei ei şi zâmbi.

— Minunat! Am făcut-o, zise şoferul, verificând ecranul telefonului. Bun, asta e tot. Hai, la drum! Baftă! Şi încercaţi să vă distraţi, da?

S-a întors cu spatele, fluturând din mână, şi cele cinci femei rămaseră singure. Au stat aşa, neclintite, ca în poziţia din poză, până când Jill s-a mişcat, şi pe urmă toate şi-au desfăcut braţele de pe talia celorlalte.

Bree s-a uitat la Jill şi a descoperit că aceasta o privea fix.

— Ce distanţă e până la prima tabără de campare?

— Oh! Stai să… făcu Bree desfăşurând harta, bâlbâindu-se în timp ce vântul i-o flutura.

Punctul de start era încercuit, iar traseul, marcat cu roşu. Auzea cum sunt săltate rucsacurile şi îşi trecu degetul de-a lungul liniei, pentru a găsi prima tabără. Unde era? Stropi de ploaie cădeau pe hârtie, iar un colţ se îndoise şi făcuse o cută. Bree l-a netezit cât a putut mai bine, oftând stins, în timp ce

căuta locul de tabără și găsindu-l chiar lângă unghia degetului mare.

— OK, nu e prea departe, zise, încercând să descifreze scara de pe legenda hărții. Nu e tocmai rău.

— Cred că definiția ta pentru *nu tocmai rău* s-ar putea să difere de a mea, zise Jill.

— Cam zece kilometri? continuă Bree, făcând, ca din întâmplare, să sune ca o întrebare. Nu mai mult de zece.

— Bine, a încheiat Jill, săltându-și rucsacul puțin mai sus pe umeri.

Pe chip i se citea deja disconfortul.

— Arată-ne drumul!

Bree porni la drum. După doar câțiva pași, poteca devenea mai întunecoasă, crengile se arcuiau deasupra lor și ascundeau cerul. Auzea apa picurând de pe frunze și, de undeva, dintr-un loc bine ascuns, răsuna țipătul unei păsări-clopot. S-a uitat peste umăr la cele patru chipuri din spatele ei, niște umbre sub glugile jachetelor pe care le purtau. Alice era cel mai aproape și vântul îi flutura șuvițele din părul blond.

— Bună treabă, a șoptit aceasta.

Lui Bree i s-a părut că vorbise serios și a zâmbit.

Lauren, următoarea, avea ochii antrenați pentru mersul pe teren accidentat, iar Jill, cu obrăjorii ei dolofani, se îmbujorase. Bree o vedea pe sora ei încheind coloana. Beth, cu o jumătate de pas în urmă, cu ghetele de împrumut și o haină prea strâmtă. Privirile celor două surori s-au întâlnit. Bree nu a încetinit ritmul.

Poteca s-a îngustat și a făcut un cot, iar ultima lumină vizibilă de la cabană a clipit și a dispărut, în timp ce arborii închideau calea în urma lor.

Capitolul 4

Parcarea cabanei era plină. Camionetele voluntarilor din echipele de căutare erau înghesuite unele în altele, pe lângă dubele televiziunilor de ştiri şi maşinile de poliţie.

Falk a parcat în faţa cabanei, paralel cu o maşină, şi a lăsat-o pe Carmen înăuntru, cu cheile în contact. Şi-a scuturat ghetele pe verandă, bătând din picioare, şi când a deschis uşa l-a izbit un val de căldură. Un grup de căutători îngrămădiţi unii în alţii se afla într-un colţ al zonei recepţiei îmbrăcate în lambriuri de lemn, absorbiţi de studierea unei hărţi. Într-o parte era o uşă care dădea în bucătăria comună. În cealaltă, Falk văzu un salon cu canapele ponosite şi o bibliotecă plină de cărţi şi jocuri de societate jerpelite. Un computer vechi pâlpâia într-un colţ, sub un anunţ cu scris de mână: *Exclusiv pentru oaspeţi.* Falk nu-şi dădea seama dacă era o ofertă sau o ameninţare.

Rangerul care stătea de partea cealaltă a biroului recepţiei abia dacă şi-a ridicat ochii atunci când detectivul s-a apropiat.

— Îmi pare rău, omule, nu avem nimic liber. Ai picat într-un moment prost.

— Sergentul King e pe-aici? l-a întrebat Falk. Suntem aşteptaţi.

— A, scuze. Te-am văzut când ai oprit şi am crezut că eşti…

Nu şi-a terminat fraza. *Încă un labagiu de oraş.*

— E la centrul de comandă pentru căutare. Ştii unde e?

— Nu.

Rangerul despături pe blat o hartă a rezervaţiei. Pe hârtie era reprezentată o vastă întindere verde de păduri, tăiată de linii întortocheate care indicau trasee sau drumuri. Rangerul a luat un pix şi i-a explicat ce anume marca. Traseul pentru maşini urma un mic drum rural, trecând spre vest peste masa verde, până când ajungea la o răscruce, de unde vira brusc spre nord. Rangerul şi-a încheiat instrucţiunile şi a încercuit punctul de finiş, care părea să fie în mijlocul pustietăţii.

— Sunt cam douăzeci de minute până acolo, cu maşina. Să nu-ţi faci probleme, i-a mai zis tipul, întinzându-i harta lui Falk. Îţi garantez că o să-ţi dai singur seama când ai ajuns.

— Mulţumesc.

Ieşind din cabană, frigul l-a plesnit ca o palmă. A deschis portiera maşinii şi a urcat la volan, frecându-şi mâinile. Atentă, Carmen se uita prin parbriz. Când Falk a dat să spună ceva, i-a zis să tacă şi i-a arătat cu degetul ceva. Falk i-a urmărit privirea. De partea cealaltă a parcării, un bărbat de aproape 50 de ani, în blugi şi geacă de schi, se apleca să scoată ceva din portbagajul unui BMW negru.

— Uite! Daniel Bailey, a zis Carmen. Nu e el?

Primul gând al lui Falk a fost că directorul executiv arăta altfel când nu purta costum. Nu-l mai văzuse niciodată pe Bailey în carne şi oase, până acum; bărbatul se mişca într-un fel atletic pe care fotografiile nu-l puteau reda. Era ceva mai scund decât se aşteptase Falk, dar era lat în umeri şi în spate. Avea un păr bogat, castaniu-închis, fără niciun fir grizonant. Dacă nu era culoarea lui naturală, atunci era o imitaţie costisitoare şi convingătoare. Bailey nu-i cunoştea pe ei – cel puţin, teoretic –, însă chiar şi aşa Falk s-a trezit că se lasă puţin mai jos în scaun.

— Mă întreb dacă tipul chiar participă la căutări, a zis Carmen.

— Nu ştiu ce face, dar n-a prea stat pe-aici.

Ghetele lui Bailey erau pline de noroi proaspăt.

L-au urmărit pe bărbat cum scotoceşte prin portbagajul BMW-ului său. Automobilul arăta ca un animal exotic şi elegant, printre camionetele şi dubele obosite. Într-un final, s-a îndreptat de spate şi a îndesat ceva închis la culoare în buzunarul jachetei.

— Ce era aia? a întrebat Carmen.

— O pereche de mănuşi, aşa mi s-a părut.

Bailey a apăsat capacul portbagajului şi acesta s-a închis lin, într-o tăcere luxoasă. A mai rămas o clipă cu privirea

aţintită spre pădure, apoi s-a îndreptat către pavilionul de cazare, cu capul plecat înfruntând vântul.

— Faptul că şi el, şi Jill sunt aici poate să complice lucrurile, zise Carmen, în timp ce amândoi îi urmăreau silueta tot mai puţin vizibilă.

— Mda.

Era puţin spus, şi ştiau amândoi asta. Falk a pornit motorul şi i-a întins lui Carmen harta.

— Mă rog. Până una, alta, uite încotro mergem.

Carmen se uită la cercul desenat pe întinderea verde.

— Ce-i acolo?

— E locul unde le-au găsit pe celelalte patru.

*

Suspensiile sedanului erau puse la grea încercare. Carmen şi Falk erau hurducaţi pe drumul nepavat şi simţeau fiecare smucitură, păziţi pe ambele margini de trunchiurile jupuite ale eucalipţilor. Peste zumzetul motorului, Falk auzea un şuier slab, ascuţit.

— Frate, ce se-aude, vântul? s-a mirat Carmen, mijind ochii prin parbriz.

— Aşa cred.

Falk era cu ochii ţintă la drum, pentru că în jurul lor vegetaţia devenea din ce în ce mai deasă. Ţinea strâns volanul cu mâna la care se arsese. Începea să-l doară.

Cel puţin rangerul avusese dreptate. Nu aveau cum să rateze locul. După ce au luat o curbă, drumul singuratic din faţa lor s-a transformat într-un furnicar. Vehiculele stăteau parcate bară la bară de-a lungul drumului şi o reporteriţă vorbea cu onestă însufleţire în faţa unei camere de filmare, gesticulând spre echipele de căutare din spatele ei. Cineva instalase o masă mobilă, pe care erau termosuri cu cafea şi sticle cu apă. Copacii îşi scuturau frunzele fremătând din

pricina unui elicopter de poliţie care trecea pe deasupra, la mică înălţime.

Falk a oprit chiar la coada şirului de maşini. Era aproape de miezul zilei, dar sus pe cer soarele era doar o sclipire vagă. Carmen a întrebat un ranger care trecea pe lângă ei de sergentul-major King şi acesta le-a arătat către un tip înalt, la 50 şi ceva de ani. Era uscăţiv, avea o privire vigilentă şi se uita când la pădure, când la hartă, iar când Falk şi Carmen s-au apropiat, şi-a ridicat ochii spre ei, cu interes.

— Vă mulţumesc că aţi venit, a zis şi le-a strâns mâna, în timp ce ei s-au prezentat.

Apoi, uitându-se peste umăr la camera de filmare a televiziunii, a zis:

— Haideţi să plecăm din haosul ăsta.

Au mers puţin de-a lungul drumului şi s-au adăpostit lângă o dubă mare, care-i proteja de vânt cât de cât.

— Aşadar, n-aţi avut noroc? a zis Falk.

— Încă nu.

— Câte căutări de felul acesta aţi întreprins până acum?

— O sumedenie. Eu sunt aici de aproape douăzeci de ani. Oamenii se abat tot timpul de la traseu.

— Şi cât de repede îi găsiţi, în mod normal?

— Sincer, depinde, a explicat King, pufnind şi umflându-şi obrajii. Cine poate să ştie? Uneori şansa ne surâde imediat, dar adesea durează ceva mai mult. E singură acolo de vreo treizeci de ore, cel puţin, aşa că ideal ar fi să o găsim astăzi. Se pare că au avut inspiraţia să colecteze apă de ploaie, ceea ce e ceva, dar probabil că nu are nimic de mâncare. Şi mai există şi riscul hipotermiei. Când eşti ud, poate să se instaleze destul de repede. Multe depind însă de felul în care rezistă ea. S-ar putea să aibă noroc; se pare că are destul de multă experienţă de campare, din vremea când era mai tânără. Adeseori se întâmplă să plece de unii singuri.

A făcut o pauză.

— Alteori, nu.

— Dar reuşiţi întotdeauna să-i găsiţi? a întrebat Carmen. Până la urmă, adică.

— Aproape întotdeauna. Chiar şi în perioada lui Kovac i-au găsit până la urmă, înţelegi… Doar cu excepţia acelei fete. De atunci, nu pot să mă gândesc decât la cazurile în care n-au mai fost găsiţi niciodată, dar au fost doar unul sau două. Am avut un tip în vârstă, acum vreo cincisprezece ani. Nu era sănătos, avea probleme cu inima. Chiar n-ar fi trebuit să plece de unul singur în drumeţie. Probabil că s-a aşezat să se odihnească puţin, într-un loc mai retras, şi a făcut infarct. Şi a mai fost un cuplu de neozeelandezi, acum vreo zece ani. A fost o treabă cam ciudată. Aveau puţin peste 30 de ani, o formă fizică perfectă şi destul de multă experienţă. S-a aflat, mult mai târziu, că aveau destul de multe datorii în Noua Zeelandă.

— Şi atunci, ce, crezi că au dispărut intenţionat? a întrebat Falk.

— Omule, nu e treaba mea să stabilesc asta. Dar n-ar fi fost cel mai rău lucru din lume dacă dispăreau în sălbăticie.

Falk şi Carmen au schimbat o privire.

— Şi de data asta ce s-a întâmplat? zise Carmen.

— Alice Russell făcea parte dintr-un grup de cinci femei, lăsate la începutul traseului Mirror Falls, joi după-amiază – cineva poate să vă arate locul mai târziu, dacă vreţi – având la ele doar resursele de bază. O hartă, corturi, busolă, hrană. Trebuia să o ia destul de mult spre vest, să treacă pe parcursul zilei peste o serie de obstacole, într-o sesiune din aia afurisită de *team building,* şi să campeze timp de trei nopţi.

— E un program organizat de rezervaţie? se interesă Carmen.

— Nu. E organizat de o companie privată, dar operează aici de câţiva ani. Executive Adventurers? Sunt destul de buni, par să se priceapă la ce fac. A mai fost şi un grup de cinci tipi de la BaileyTennants, care a făcut acelaşi lucru. Alt traseu,

dar ambele grupuri trebuia să ajungă aici, la punctul de întâlnire, până ieri la prânz.

— Femeile nu au ajuns însă.

— Nu. Mă rog, patru dintre ele au ajuns, până la urmă. Dar cu o întârziere de șase ore și nu într-o stare prea bună. Au suferit câteva răni. Vânătăi peste tot plus tăieturi. O contuzie la cap. Una s-a ales cu o mușcătură de șarpe.

— Doamne, care dintre ele? l-a întrebat Falk. A pățit ceva?

— Mmm, nu. Nu mare lucru. Breanna McKenzie. Cred că de fapt e o asistentă cu ștaif, după câte-mi dau eu seama. Toți au niște funcții cu denumiri de fițe. Oricum, probabil că a fost doar un piton-covor, dar ele nu aveau de unde să știe asta atunci. Și-au ieșit din minți de spaimă. Au crezut că e un șarpe-tigru și tipa era gata să moară de frică. N-a fost cazul, sigur a fost un șarpe neveninos, dar mușcătura s-a infectat, așa că femeia a ajuns la centrul medical, pentru câteva zile.

— La Melbourne? a întrebat Carmen și King a clătinat din cap.

— La spitalul comunitar din oraș. Cel mai bun loc pentru ea. Dacă tragi o supradoză de amfetamine, prin clădirile ocupate abuziv, ai nevoie de doctorii din spitalele marilor orașe. Dacă te capsează un șarpe, vrei să ai pe lângă tine doctori care cunosc viața în sălbăticie, crede-mă pe cuvânt! Sora ei e cu ea la spital.

A scos din buzunar un carnețel și a aruncat o privire în el:

— Bethany McKenzie. Și ea a fost pe traseu, dar a scăpat relativ întreagă.

King s-a uitat peste umăr la căutători. Un grup se pregătea să intre în desiș, oamenii purtau salopete portocalii, strălucitoare pe fundalul compact al copacilor. Falk observase o pauză în liziera copacilor, acolo unde se deschidea o potecă. Era marcată de un indicator de lemn.

— Știm, a continuat King, că au ieșit de pe traseu la un moment dat, în ziua a doua, pentru că nu au mai ajuns la locul de campare în seara aceea. Există o potecă destul de

largă, o cărare a cangurilor, care se deschide din drumul principal. Credem că acolo au greşit direcţia. Nu le-a luat decât câteva ore ca să-şi dea seama de asta, dar înseamnă timp suficient ca să intri în belea.

S-a uitat din nou în carneţel şi a dat pagina.

— După aceea, detaliile devin ceva mai neclare. Poliţiştii mei au reuşit să scoată de la ele tot ce s-a putut, seara trecută şi azi-dimineaţă. Mai sunt totuşi goluri care trebuie completate. Când şi-au dat seama că au luat-o pe unde nu trebuie, se pare că au bâjbâit încoace şi încolo, în încercarea de a găsi drumul înapoi. Calea cea mai simplă, ca să înrăutăţeşti şi mai mult situaţia. Trebuia să-şi refacă proviziile de apă şi hrană din al doilea loc de tabără pentru noapte, dar cum n-au reuşit să ajungă acolo, au început să intre în panică.

Falk şi-a amintit de ceea ce-i spusese vânzătorul de la staţia de benzină. *Panica te dă gata. Te face să nu mai ai încredere în ce vezi.*

— Ar fi trebuit să-şi lase toţi telefoanele, dar Alice şi l-a luat pe al ei, aşa cum ştiţi, a continuat King, făcând semn din cap către Falk. Doar că acolo semnalul e de tot rahatul. Uneori ai noroc, dar nu e o regulă. Oricum, au rătăcit până sâmbătă, când au dat de un adăpost dezafectat.

Făcu o pauză. Părea gata să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— În momentul de faţă, nu ştim unde anume se află adăpostul acela. Dar acolo s-au oprit peste noapte. Ieri-dimineaţă, când s-au trezit, femeia pe care o căutăm acum dispăruse. Sau cel puţin aşa susţin celelalte patru.

Falk se încruntă.

— Ele ce cred că s-a întâmplat cu ea?

— Că i-a sărit ţandăra. Şi a plecat de una singură. Se cam luaseră la harţă cu ea, cu privire la ce era mai bine de făcut. Se pare că Alice asta tot insistase să-şi croiască drum prin desişuri, spre nord, ca să găsească un drum. Celelalte n-au prea fost de acord, iar ea nu s-a bucurat deloc.

— Şi tu ce crezi?

— S-ar putea să aibă dreptate, a răspuns King. Rucsacul şi telefonul ei au dispărut tot atunci. Şi luase şi singura lanternă care mai funcţiona.

Şi-a ţuguiat buzele, ca pentru a-şi exprima dezaprobarea.

— Între noi fie vorba, dacă e să ne luăm după rănile pe care le-au suferit şi după volumul de stres la care au fost supuse, se pare că a fost loc şi de ceva agresiune, la un moment dat.

— Crezi că s-au bătut? Fizic? a întrebat Carmen. Pentru ce?

— Cum am spus, mai sunt destule de lămurit. Ne mişcăm cât putem de repede, date fiind condiţiile. Acolo, în sălbăticie, fiecare minut contează. Căutarea are prioritate.

Falk a încuviinţat din cap.

— Celelalte cum au găsit drumul înapoi?

— Au ţinut-o spre nord până când au dat în sfârşit de un drum şi pe urmă au mers pe el. E o metodă dură, nu funcţionează întotdeauna, dar probabil că nu prea au avut încotro. Cu muşcătura de şarpe şi toate cele. Le-a luat ore întregi, dar până la urmă a meritat.

King a oftat şi a conchis:

— Ne concentrăm să descoperim locul unde este coliba. În varianta cea mai optimistă, femeia a găsit drumul înapoi şi s-a adăpostit acolo.

Falk nu l-a întrebat care era varianta cea mai nefericită. Singură şi pierdută în mijlocul pericolelor din sălbăticie, Falk putea să enumere, fără să se gândească, o serie întreagă de posibilităţi.

— Aşadar, aşa stau lucrurile în prezent, a mai zis King. Acum e rândul vostru.

Falk şi-a scos telefonul. Salvase ca înregistrare mesajul vocal primit de la Alice Russel şi acum se bucura că o făcuse. Pe ecran nu-i apărea nici urmă de semnal. I-a întins lui King aparatul şi acesta şi l-a apăsat bine pe ureche.

— Vântul ăsta nenorocit, zise el, şi-şi acoperi urechea cealaltă cu mâna şi închise ochii, în efortul de a auzi.

A mai ascultat de două ori înregistrarea, înainte de a-i da înapoi lui Falk telefonul, cu o expresie încremenită pe chip.

— Poți să-mi spui despre ce ai vorbit cu ea?

Elicopterul zbura din nou pe deasupra lor, tot la înălțime mică, agitând frenetic arborii. Falk îi aruncă lui Carmen o privire, iar aceasta a înclinat imperceptibil din cap.

— L-am văzut pe Daniel Bailey în parcarea de la complex, a răspuns Falk. Directorul executiv al companiei unde sunt angajați toți. Numele lui era pe lista de participanți pe care ne-ai trimis-o.

— Șeful? Mda, știu cine e. Era în grupul de tipi.

— Cât timp au fost acolo, în sălbăticie, grupul de bărbați a avut vreun contact cu grupul femeilor?

— Oficial, nu, a răspuns King. Neoficial? Mi s-a spus că s-au întâlnit. De ce?

— Despre asta am discutat cu Alice Russell, i-a explicat Falk. Despre Daniel Bailey.

Ziua 1: Joi după-amiază

Jill Bailey vedea ceafa lui Alice care se îndepărta tot mai mult, cu fiecare pas.

Nu mergeau decât de douăzeci de minute și deja ghetele lui Jill îi rodeau amenințător călcâiul stâng, în ciuda tehnologiei lor superioare, pentru care dăduse o groază de bani și care fusese descrisă drept „o tehnologie care asigură confortul instantaneu”. Era frig, dar tricoul i se lipise de subsuori și o picătură de sudoare i se prelingea pe piele în sutien. Își simțea fruntea jilavă și lucioasă, așa că și-o șterse pe furiș, cu mâneca.

Singura persoană despre care își putea închipui că îi este probabil și mai greu era Beth. Jill îi auzea din spate respirația hârâită, de fumătoare. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să-i spună câteva vorbe de încurajare, dar în clipa aceea nu-i venea în minte nimic. Nimic convingător, în orice caz.

Se concentră în schimb la propriul efort de a-și menține un ritm constant, încercând să nu lase să se vadă disconfortul. Picurul încet al apei de pe crengi îi amintea de aleile pentru meditație pe care se plimbau la spa. Aceea era mai degrabă ideea ei despre un weekend profitabil, petrecut departe de casă; goana prin natură fusese întotdeauna pasiunea lui Daniel. *Afurisitul de Daniel.* Se întreba dacă ajunsese sau nu la complex.

Sesiză în fața ei o schimbare de ritm și, când și-a ridicat privirea de pe cărare și s-a uitat într-acolo, a văzut că celelalte fetele încetiniseră pasul. Poteca se lărgise, împrejur copacii deveneau tot mai rari și ea își dădu seama că sunetul despre care crezuse că vine de la vânt era de fapt zgomotul unei ape curgătoare. La marginea pădurii le ajunse pe celelalte din urmă, clipind când desișul se desfăcu brusc în două, dezvăluind un zid alb, curgător.

— Vai de mine, incredibil, zise Jill, cu răsuflarea tăiată. Se pare că am găsit cascada.

Uluitor era cuvântul care îi venise în minte. Dincolo de copaci, un curs rapid de apă își făcuse loc, bolborosind și spumegând pe sub un pod de lemn, pentru ca apoi să cadă liber peste o muchie stâncoasă. Cu un bubuit asurzitor, se prăvălea ca o perdea grea în lacul întunecat de jos.

Cele cinci femei au înaintat pe pod și s-au aplecat peste balustradă, privind jos, spre genune, la apa fremătândă care se prăbușea. Aerul era așa de rece, încât Jill aproape că avea impresia că-l poate atinge, iar boarea apei proaspete îi răcorea obrajii. Era un peisaj hipnotic și Jill se lăsă pătrunsă de el, simțind chiar cum greutatea rucsacului parcă i se ridica puțin de pe umeri. Se gândi că ar fi putut să stea acolo pentru totdeauna.

— Trebuie să mergem.

Vocea venea dinspre capătul îndepărtat al podului. Jill își întoarse privirea. Alice scruta deja poteca, mai departe.

— Probabil că o să se întunece repede aici, zise aceasta. Trebuie să pornim mai departe.

Lui Jill i se umflase călcâiul din pricina ghetei, și făcuse bășică, iar tricoul începea să i se frece de piele și să o irite. S-a uitat spre cerul apăsător și apoi încă o dată la privelişte. Oftă.

— Bine. Să mergem.

Se dezlipi de balustrada care-i dădea senzația de siguranță, la timp ca s-o surprindă pe Bree studiind harta. Se încruntă.

— E totul în ordine? o întrebă și Bree îi zâmbi larg, dezvelindu-și dantura impecabilă.

— Da. Drumul e pe-aici.

Împături harta la loc, își dădu la o parte de pe umăr părul strâns în coadă de cal și făcu semn spre singura cărare din fața lor. Jill a înclinat din cap, fără să spună nimic. O cărare, o singură variantă. Spera ca Bree să fie la fel de încrezătoare și când va fi de luat o decizie.

Cărarea era plină de noroi și, la fiecare pas, lui Jill îi era teamă să nu alunece. Durerea începea să-i urce, milimetru cu milimetru, pe coloană. Nu era sigură dacă era din cauza

greutății rucsacului sau din cauză că-și ținea capul mereu aplecat, să vadă pe unde calcă.

Nu ajunseseră prea departe, când zumzetul și trilurile pădurii au fost curmate de un strigăt venit din față. Bree se oprise și arăta înspre ceva aflat dincolo de cărare.

— Uite! Primul fanion, nu?

O bucată de pânză albă, scorțoasă și strălucitoare flutura agățată de scoarța colorată în dungi a unui eucalipt. Bree își dădu jos rucsacul și se avântă prin desișul arboretului, să se uite de aproape.

— Așa e. Are logoul Executive Adventurers pe el.

Jill se uita printre gene. De la distanța aceea nu reușea să distingă detaliile. Bree se întinse spre fanion, să-l atingă cu vârful degetelor. Sări în sus spre el, dar fără să reușească.

— Îmi trebuie ceva pe care să mă urc, zise, privind împrejur, în timp ce vântul îi sufla părul peste față.

— Ei, hai să-l lăsăm acolo, a spus Alice, privind spre cer. Nu merită să-ți rupi gâtul pentru el. Cu ce ne alegem dacă le găsim pe toate șase? O sută de dolari sau cât?

— Două sute patruzeci, de căciulă.

Auzind vocea lui Beth, Jill întoarse capul. Era prima dată când o auzea vorbind de când porniseră pe traseu.

— Stai că te împing eu, zise Beth, coborându-și rucsacul de pe umeri.

— Nu, nu e nevoie. Hai să-l lăsăm acolo.

Era însă prea târziu, sora ei deja pornise spre ea.

— Două sute patruzeci de dolari, Bree. Îl iau eu dacă tu n-ai de gând s-o faci.

Jill se opri să privească, lângă Alice și Lauren care, de frig, își țineau brațele încrucișate la piept. Beth îngenunchease în fața surorii ei, își împletise degetele mâinilor, să facă un fel de treaptă improvizată, și așteptă așa până când Bree, fără tragere de inimă, își puse gheata plină de noroi pe palmele împreunate.

— Asta-i pierdere de timp, zise Alice, trăgând apoi cu coada ochiului la Jill. Scuze, nu toată treaba asta, doar chestia cu fanionul.

— Ei, lasă-le să încerce, zise Lauren, uitându-se cum gemenele se clătinau lângă trunchiul copacului. Nu fac niciun rău. Câteva sute de dolari înseamnă mult, când nu ai decât 20 de ani.

— Dar tu de ce te grăbeşti aşa? o întrebă Jill pe Alice.

— Pentru că, în ritmul ăsta, o să ridicăm corturile pe întuneric şi ploaie.

Jill înclina să creadă că Alice avea dreptate. Cerul devenise şi mai cenuşiu şi ea îşi dădu seama că nu se mai auzea niciun ciripit de pasăre.

— Ne punem în mişcare într-o clipită. De fapt, mă referam la faptul că te grăbeşti să te întorci la Melbourne duminică, devreme. Nu ziceai că ai un eveniment?

— A, da, făcu Alice.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Apoi, fluturând din mână, Alice a adăugat:

— Nu e nimic important.

— E seara decernării premiilor la Endeavour Ladies' College, explică Lauren, în timp ce Alice îi aruncă o privire fără să vadă Jill.

— Da? Păi, atunci o să ne-ntoarcem la timp ca să poţi să mergi, a mai zis Jill. Ce premiu o să primească Margot?

De fiecare dată când se întâlnea cu fata lui Alice, Jill rămânea cu senzaţia stranie că este oarecum *evaluată.* Nu că opinia unei fete de 16 ani ar fi avut vreo importanţă în lumea lui Jill – depăşise de vreo treizeci şi cinci de ani nevoia de a primi o aprobare de felul ăsta –, însă ceva din aerul detaşat al lui Margot Russell era ciudat de deconcertant.

— Premiul pentru dans, răspunse Alice.

— Frumos.

— Hmm, făcu Alice, despre care Jill ştia că are un masterat în business şi comerţ.

Jill îi aruncă o privire lui Lauren. Nu o întâlnise niciodată pe fiica lui Lauren, dar ştia că şi ea era elevă la Endeavour. Din întâmplare, o auzise nu o dată pe femeie plângându-se de taxele prea mari. Jill scotoci adânc în minte, dar nu reuşi să-şi amintească numele fetei.

— Şi tu trebuie să te întorci? o întrebă într-un final pe Lauren.

Pauză.

— Nu. Anul acesta, nu.

A fost momentul când s-au auzit câteva mici ovaţii şi Jill s-a întors, uşurată, şi le-a văzut pe surori fluturând fanionul.

— Bravo, domnişoarelor, zise, şi chipul lui Bree s-a luminat.

Până şi Beth zâmbea. Jill se gândi că asta îi schimba expresia. Ar trebui să o facă mai des. Îşi săltă rucsacul în spate.

— În sfârşit, comentă şi Alice, în şoaptă, fără să fie însă suficient de departe, şi apoi îşi ridică rucsacul pe umeri. Mă scuzaţi, dar dacă nu ne punem în mişcare, n-o să ajungem înainte de căderea nopţii.

— Da, Alice, mulţumim. Ai mai spus-o.

Jill se întoarse către surori şi adăugă:

— Bine lucrat, fetelor! Muncă în echipă.

În timp ce Alice se îndepărta, Bree continua să zâmbească luminos şi din toată inima.

Micul tremur din colţul gurii ei era aproape imperceptibil, aşa încât dacă Jill n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi putut crede că doar îşi imaginează ea.

*

Alice avusese dreptate. Când au ajuns în tabără, era întuneric beznă. Parcurseseră ultimul kilometru de drum cu viteza melcului, bâjbâind pe cărare la lumina lanternelor, oprindu-se la fiecare câteva sute de metri, ca să consulte harta.

Odată ajunse în poiană, Jill se aşteptase să se simtă uşurată, dar de fapt era epuizată. O dureau picioarele şi îi obosiseră ochii din cauza efortului de a privi în lumina slabă. Pe întuneric era greu de spus, dar tabăra părea mai mare decât se aşteptase. Era înconjurată pe toate părţile de eucalipţi, care se legănau în vânt, cu crengile ca nişte degete negre profilate pe cerul nopţii. Jill nu vedea deloc stele.

Jill îşi puse jos rucsacul, bucuroasă să scape de greutate. Când să facă un pas înapoi, călcâiul i s-a prins în ceva şi ea se împiedică şi căzu cât era de mare, pe osul şezutului, ţipând de durere.

— Ce-a fost asta?

Lumina unei lanterne îi intră în ochi lui Jill, orbind-o. Se auzi un mic râset de surpriză, dar reprimat rapid. Alice.

— Doamne, Jill! M-ai speriat. Ai păţit ceva?

Jill simţi că o prinde cineva de braţ.

— Cred că ai dat peste vatra pentru foc. Stai să te-ajut!

Vorbise Bree. Desigur. Jill o simţi pe Bree cum se încovoaie uşor sub greutatea ei când a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Sunt OK, mulţumesc.

Îşi simţea palmele aspre şi dureroase şi se gândi că s-ar putea să-i sângereze. A băgat mâna în buzunarul jachetei să ia lanterna, dar buzunarul era gol.

— La naiba!

— Te-ai rănit? a întrebat-o Bree, încă aplecată.

— Cred că mi-am pierdut lanterna.

Jill se uită pe jos, acolo unde se împiedicase şi căzuse, dar era prea întuneric ca să vadă ceva.

— Stai că o aduc pe-a mea.

Iar Bree a şi dispărut. Jill auzi cum cineva scotocea într-un rucsac.

— Poftim! Ia-o pe-asta!

Vocea s-a auzit din senin, de undeva din apropiere.

Jill tresări. Beth. Simţi cum în mână îi era strecurat un obiect. Era o lanternă metalică, de tip industrial, lungă şi

grea.

— Mulţumesc.

A bâjbâit până când a găsit întrerupătorul. O rază puternică despică noaptea, alungând întunericul până în locul unde era Alice. Lumina i-a expus crud trăsăturile dure şi femeia tresări, ridicându-şi mâna în dreptul ochilor, să se protejeze.

— Iisuse, e cam puternică.

Lui Jill îi luă cu o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, înainte să coboare raza lanternei de pe faţa lui Alice, spre picioare.

— Se pare că e o lanternă bună. S-ar putea să fim bucuroase mai târziu că o avem.

— Probabil, răspunse Alice, în picioare, captivă în cercul de lumină, după care făcu un pas în lateral şi dispăru.

Încet, Jill mătură cu lanterna întreaga tabără. Lumina albă anula aproape toate culorile, decolorând totul în nuanţe monocrome. Cărarea pe care veniseră părea îngustă şi denivelată, iar centrul vetrei de foc de la picioarele ei era negru. De jur-împrejur, se ridicau în cerc arbori ale căror trunchiuri erau luminate de lanternă. Dincolo de ei, pădurea era neagră. În timp ce trecea cu lanterna peste tot locul, Jill zări cu coada ochiului o umbră şi se opri. Orientă lumina înapoi, pe unde deja privise, dar de astă dată mai încet.

O siluetă subţiratică stătea nemişcată chiar la marginea luminişului, iar Jill a sărit de spaimă, gata-gata să se împiedice din nou, în timp ce lumina i-a jucat în mână, descriind o traiectorie aiurea. Şi-a recăpătat echilibrul şi şi-a stăpânit tremurul mâinii. Lanterna s-a mai mişcat un pic, după care ea a stabilizat fasciculul de lumină.

Răsuflă uşurată. Era Lauren. Silueta ei înaltă şi subţire era aproape absorbită de liniile verticale ale copacilor şi de spaţiul întunecat dintre ei.

— Doamne, Lauren, ce m-ai speriat! a strigat Jill, al cărei puls era încă destul de iute. Ce faci?

Lauren rămase încremenită, cu spatele la grup şi ochii aţintiţi în beznă.

— Lau…

— Şşşt, făcu aceasta, ridicând mâna.

L-au auzit toate în acelaşi timp. Un trosnet. Jill îşi ţinu respiraţia, cu urechile ţiuindu-i de efort. Nimic. Apoi, încă un trosnet. De astă dată, ritmul inegal al crengilor care trosneau sub paşi era neîndoielnic.

Jill făcu repede un pas înapoi. Lauren se întoarse spre ea, cu faţa cenuşie în lumina puternică.

— E cineva acolo.

Capitolul 5

— Daniel Bailey? se miră King, uitându-se când la Falk, când la Carmen. De ce vă uitați la el?

Vântul ridica în aer nori de praf și frunze, iar la capătul îndepărtat al drumului Falk zări un grup de căutători care dispărea în tufișuri. Melbourne părea foarte, foarte departe.

— Este strict confidențial, începu Falk, așteptând apoi până ce King încuviință din cap.

— Desigur.

— E vorba de spălare de bani. Din câte se pare.

— La BaileyTennants?

— Așa credem.

Nu erau singurii de această părere. Firma de contabilitate de nișă era doar una dintre cele care făceau obiectul unei investigații simultane a Poliției Federale Australiene.

— Îmi imaginam că sunt o firmă respectabilă. Deținută de aceeași familie, de generații, și așa mai departe.

— Mda. Credem că tatăl lui Daniel și al lui Jill Bailey a fost și el implicat, înaintea lor.

— Serios? zise King, ridicând din sprâncene. Așadar, așa a transmis afacerea în familie?

— Cam așa ceva.

— Cât de gravă e treaba? mai întrebă King. Ceva registre contabile amețite sau…?

— Acuzațiile sunt grave, i-a explicat Carmen. Crimă organizată. La nivel înalt. În formă continuată.

De fapt, Falk era conștient că el și Carmen nu știau sigur cât de amplă era investigația. Fuseseră desemnați să cerceteze BaileyTennants și nu li se spusese decât ceea ce era în mod direct relevant. Firma era o rotiță dintr-o rețea mai largă, asta știau clar. Cât de întinsă era această rețea, cât de profund acționa… lucrurile astea nu le fuseseră spuse, înțeleseseră că era ceva la nivel național și bănuiau că se extindea și internațional.

King se încruntă.

— Aşadar, Alice a venit la voi să-i dea în gât…

— Noi am abordat-o, zise Falk.

Era posibil să nu fi fost o alegere bună, se gândea Falk acum. Teoretic însă, Alice părea să fie tot ce le trebuie. Era destul de sus pe scara ierarhică pentru a avea acces la informaţiile de care ei aveau nevoie, şi destul de adânc băgată în rahat, pentru ca ei să aibă pârghia. Şi nu făcea parte din familia Bailey.

— Sunteţi pe urmele lui Daniel, dar şi ale lui Jill Bailey, deci?

— Da, răspunse Carmen. Şi a lui Leo. Tatăl lor.

— Probabil că el s-a retras de mult timp, nu?

— Este încă activ. Se pare.

King aprobă dând din cap, dar Falk observă cum în privirile lui se năştea o expresie anume. O cunoştea foarte bine. Falk era conştient că, în marea schemă a lucrurilor, cei mai mulţi oameni clasau spălarea de bani undeva între furtişagul din magazin şi călătoria fără bilet în mijloacele de transport în comun. Bineînţeles că nu trebuia să se întâmple, dar cei câţiva oameni bogaţi care se eschivau de la plata impozitelor nu prea meritau să li se aloce atâtea resurse ale poliţiei.

Era vorba de mai mult de-atât, iar Falk încerca uneori să dea explicaţii. La momentul potrivit şi când privirea persoanei din faţa lui nu avea un aer cu totul absent. Dacă sumele evazionate erau considerabile, înseamnă că exista un motiv. Băieţii ăştia, în costumele lor impecabile, deveneau cu timpul tot mai lacomi, până când, în final, ajungeau de-a dreptul ticăloşi. Falk ura treaba asta. Ura tot ce avea legătură cu ea. Ura felul în care bărbaţii ăştia din birouri confortabile reuşeau să se spele pe mâini şi să-şi spună că asta nu era altceva decât contabilitate creativă. Ura felul în care aceştia îşi cheltuiau bonusurile şi îşi cumpărau vile şi îşi lustruiau maşinile, prefăcându-se în acelaşi timp că habar nu au ce se petrece la capătul acestui lanţ. Droguri. Arme ilegale.

Exploatarea copiilor. Lucruri variate, dar totul era plătit cu moneda comună a mizeriei umane.

— Cei din familia Bailey știu că sunt cercetați? îi întrebă King.

Falk se uită la Carmen. Era întrebarea pe care și-o puneau și ei.

— Nu avem niciun motiv să credem asta, zise el, în final.

— Cu excepția faptului că informatoarea voastră v-a contactat și, în aceeași seară, a dispărut.

— Da, cu excepția asta.

King își frecă bărbia și privi spre desișul pădurii.

— Ce înseamnă toate acestea pentru ei? întrebă în cele din urmă. Alice Russell vă dă ce vă trebuie și pe urmă… și apoi ce? Familia Bailey pierde firma?

— Nu, zise Falk. La modul ideal, în cele din urmă cei din familia Bailey merg la închisoare. Firma se va închide totuși.

— Așadar, toți angajații își pierd slujbele?

— Da.

— Inclusiv femeile care sunt în pădure cu ea?

— Da.

King nu părea prea impresionat.

— Și Alice Russell ce părere avea despre asta?

— Ca să fim cinstiți, răspunse Carmen, nu prea a avut încotro. Dacă nu ne ajuta, își risca șansa dacă rămânea alături de familia Bailey.

— Corect, punctă King, apoi rămase pe gânduri un minut. Și treaba asta durează de ceva vreme, nu?

— Colaborăm cu ea din când în când de trei luni, îi explică Falk.

— Și atunci, de ce a trebuit să vă sune ieri? Ce era așa de urgent?

Carmen a oftat.

— Datele pe care Alice ni le-a dezvăluit până acum trebuia să fie transmise echipei mai largi de investigații, zise. Azi.

— Azi?

— Mda. Mai sunt câteva documente-cheie de care avem nevoie, dar ce am aflat până acum era gata să fie trimis pentru analiză.

— Și ați făcut-o? Le-ați trimis?

— Nu, răspunse Carmen. Odată ce s-a-ntâmplat chestia asta, nu mai deținem noi controlul. Și nici Alice. Mai întâi voiam să ne facem o idee despre situația asta.

— Credeți că încerca să se retragă?

— Nu știm. E posibil, zise Carmen. Dar pentru ea e ceasul al douăsprezecelea în care poate să rişte o figură ca asta. Dacă o face, e dată în judecată. Ar trebui să aibă un motiv al dracului de bun.

După o ezitare, Carmen continuă:

— Sau să nu aibă încotro, presupun.

Și-au întors toți trei privirile spre peisajul sumbru care până acum refuzase să o lase pe Alice Russell să apară.

— Și ce mai așteptați de la ea? întrebă King.

— E vorba de o serie de documente comerciale, zise Falk. Vechi.

BT-51X până la BT-54X erau denumirile oficiale, dar el și Carmen le spuneau *contractele.*

— Avem nevoie de ele ca să dovedim implicarea tatălui lui Daniel și Jill.

Ce se petrecuse în trecut era determinant, așa li se explicase lui Falk și lui Carmen. Leo Bailey era cel care stabilise formula actuală a afacerii și tot el pusese pe rol contactele cu un număr de actori-cheie, care acum erau anchetați. Chiar dacă se întâmplase în trecut, cordonul ombilical care făcea legătura cu prezentul era viabil și vital.

King amuțise. Din depărtare se auzea vâjâitul unui elicopter. Părea să fie la distanță destul de mare.

— Bun, zise King, într-un final. Uite care-i treaba, în momentul de față prima și singura mea prioritate este Alice Russell. Să o găsesc și să o aduc acasă în siguranță. Atunci când cineva este declarat dispărut, scenariul cel mai probabil

este că s-a abătut de la traseu și și-a pierdut simțul de orientare, așa că ăsta e planul de care am de gând să mă țin, deocamdată. Dacă există însă o șansă ca apelul ei către voi să fi generat probleme în grupul respectiv, atunci e bine de știut. Așa că vă mulțumesc pentru sinceritate.

Sergentul devenise agitat, nerăbdător să se întoarcă la treabă. Chipul lui căpătase o expresie ciudată. Tipul părea ușurat. Tăcut, Falk se mai uită o clipă la el, apoi îl întrebă:

— Și altceva?

— Altceva ce?

— Ce speri să nu se fi întâmplat? Nu-mi place niciunul din scenariile astea.

— Nu, zise King, fără să-l privească în ochi.

— Deci, ce poate fi mai rău decât cele două scenarii?

Sergentul a renunțat să se mai agite și s-a uitat în lungul drumului. Căutătorii fuseseră înghițiți de pădure și uniformele lor portocalii nu se mai vedeau. Ziariștii urmăreau totul de la o distanță sigură. Fără să se miște din loc, King s-a aplecat un pic spre ei, oftând.

— Kovac. Kovac e scenariul mai rău.

Amândoi detectivii îl priviră.

— Kovac e mort, a spus Carmen.

— Martin Kovac e mort, a repetat și King, trecându-și limba peste dinți. Dar de fiul lui nu suntem așa de siguri.

Ziua 1: Joi noaptea

Lui Lauren i-a venit să țipe.

Dar nu erau decât bărbații. Cu inima bătându-i tare și un gust acru în gât, ea privise cum grupul celor cinci se ițea dintre copaci. Zâmbind larg, bărbații fluturau niște sticle de vin. Daniel Bailey era în fruntea lor.

— Deci ai ajuns, până la urmă? izbucni Lauren, adrenalina dându-i curaj.

Daniel își încetini pasul.

— Da…

Bărbatul strânse din ochi și Lauren se gândi întâi că era furios, apoi își dădu seama că pur și simplu încerca să-și amintească numele ei. L-a scos din încurcătură sora lui, apărând din beznă.

— Daniel, ce faceți aici?

Dacă Jill era surprinsă sau iritată, cu siguranță nu a lăsat să se vadă asta. Pe de altă parte însă, i se întâmpla rareori să o facă. Iar Lauren știa asta din experiență.

— Ne-am gândit să venim să vă salutăm. Să vedem cum v-ați instalat, a spus el uitându-se la sora lui. Îmi pare rău. V-am speriat?

Poate că Daniel știe să o citească pe sora lui mai bine decât cei mai mulți, se gândi Lauren. Jill nu a zis nimic, doar a așteptat.

— Toată lumea e bine? a continuat el. Tabăra noastră e la doar un kilometru de-aici. Am adus de băut.

Se uită la ceilalți patru bărbați, care au ridicat, supuși, sticlele.

— Unul dintre voi să le ajute pe fete să facă focul.

— Ne descurcăm, i-a zis Lauren.

— E-n ordine, a replicat Daniel, fluturând din mână. Nu-i deranjează.

Se întoarse apoi spre sora lui și Lauren îi văzu cum se îndepărtează împreună.

Lauren s-a apropiat de vatra de foc, unde un bărbat slăbănog de la marketing încerca să dea foc unei brichete inflamabile deasupra unui maldăr de frunze ude.

— Nu așa, zise ea, luându-i chibriturile din mână.

Bărbatul o urmări cum trece pe lângă trunchiul unui arbore căzut la marginea luminișului și culege câteva crenguțe care fuseseră ferite de ploaie. Lauren o auzea pe Alice de partea cealaltă a poienii, dându-le gemenelor indicații despre cum trebuie ridicate corturile. Se pare că cele două surori făceau cea mai mare parte din treabă.

Lauren se ghemui lângă vatră, încercând să-și aducă aminte cum se face. A aranjat crenguțele în piramidă, deasupra unor surcele, și apoi și-a examinat opera. Părea în ordine. Aprinse un chibrit și își ținu respirația, în timp ce focul s-a aprins și apoi s-a întețit, scăldând totul împrejur într-o lumină portocalie.

— Unde ai învățat să faci asta? întrebă tipul de la Marketing, cu ochii mari de uimire.

— În taberele școlare.

Un foșnet în întuneric și Alice reapăru în lumină.

— Hei. Corturile sunt ridicate, spuse. Bree și Beth stau într-unul din ele, așa că noi două o să-l împărțim pe celălalt. Jill are unul de o persoană pentru ea.

Făcu semn din cap spre vatra focului, cu trăsăturile schimonosite de lumina flăcărilor.

— Bravo! Hai să punem mâncarea la foc.

— N-ar trebui să vedem ce face Jill?

Poiana era mare și lui Lauren i-a trebuit o clipă până să o localizeze pe femeie. Era la marginea luminișului, împreună cu fratele ei, adânciți amândoi într-o discuție. Jill spunea ceva și Daniel clătină din cap.

— Sunt ocupați, zise Alice. Hai să începem. Oricum, tot noi două trebuie să gătim, pentru că Jill n-ar ști cum să gătească pe foc deschis.

Probabil că e adevărat, se gândi Lauren, în timp ce Alice începu să scoată vase şi orez şi tocană de vită semipreparată, la pungă.

— Îmi aduc aminte că eram într-o tabără când m-am jurat să nu mai fac niciodată asta, zise Alice după câteva minute, în timp ce priveau cum apa începea să clocotească. Dar e ca mersul pe bicicletă, nu? Mă simt ca şi cum ar trebui să port iar uniforma de şcoală.

Cu nările pline de mirosul de eucalipt şi de lemn ars, cu Alice lângă ea, Lauren simţi cum praful se scutură şi se ridică de pe o amintire veche de treizeci de ani. Tabăra McAllaster.

Tabăra organizată în sălbăticie de Endeavour Ladies' College mai apărea şi acum, amplu, în prospectul tipărit pe foaie velină al şcolii. O ocazie – o ocazie obligatorie – pentru ca tinerele domnişoare din clasa a IX-a să petreacă un întreg an şcolar în peisajul sălbatic. Programul era menit să le dezvolte personalitatea, rezistenţa şi respectul sănătos faţă de natura Australiei. Şi – lucru subtil spus printre rândurile scrise cu grijă – menit să le ţină departe pe adolescente de tot ceea ce le atrăgea la vârsta aceea.

Lauren avea pe atunci 15 ani şi încă din prima zi îi fusese dor de acasă, iar începând de a doua zi era plină de băşici şi ciupituri de ţânţari. Nu avea condiţie fizică şi trecuse bine de vârsta la care asta s-ar fi putut pune pe seama unei siluete pufoase de copil. După o primă săptămână nesfârşită, s-a mai trezit şi legată la ochi. *Ce sens avea un exerciţiu de încredere, când ea nu avea încredere în niciuna dintre colegele ei de clasă?*

Ştia că fusese dusă în afara taberei principale, în zona împădurită, era evident după trosnetul şi foşnetul frunzelor sub tălpile ei, dar în afară de asta nu mai ştia nimic. Putea să fie în vârful unei stânci sau gata să plonjeze într-un râu. Auzea mişcări în jurul ei. Paşi. Un chicotit. Întinsese mâna, pipăind întunericul din faţa ei. Degetele nu prinseseră nimic altceva decât aer. Un pas nesigur înainte aproape că o făcuse

să cadă, după ce se împiedicase cu vârful piciorului în pământul denivelat. Simţise o respiraţie caldă pe obraz şi auzise o voce şoptită în ureche.

— Te-am prins. Pe-aici.

Era Alice Russell.

Din câte-şi amintea Lauren, era pentru prima dată când Alice îi vorbea cu adevărat, dar îi recunoscuse imediat vocea. Lauren, pe atunci grasă şi fără prieteni, îşi mai amintea încă acel fior amestecat, de confuzie şi uşurare, care o încercase când Alice o prinsese de braţ. Acum, după aproape treizeci de ani, se uita pe deasupra focului la femeia aceea şi se întreba dacă-şi amintea şi ea de ziua aceea.

Făcu o pauză, întreruptă însă de o mişcare scurtă venită din spate. Daniel a apărut lângă ea, cu chipul scăldat într-o nuanţă portocalie.

— Deci, au făcut focul? Bun.

În semiîntunericul dimprejurul flăcărilor, pupilele lui Daniel păreau negre. Împinse o sticlă de vin roşu în mâna lui Lauren.

— Poftim, ia şi bea, distrează-te. Alice, vreau să schimbăm două vorbe, te rog.

— Acum? făcu Alice, fără să se mişte.

— Da, te rog.

Daniel îi atinse uşor spatele cu palma. După un răgaz de nicio clipă, Alice l-a lăsat să o conducă departe de grup. Lauren îi privi cum dispăreau la marginea luminişului, înghiţiţi de umbrele întunericului. Auzi murmurul nedesluşit, şoptit, al vocii lui Daniel, acoperit apoi de sporovăială celorlalţi.

Lauren se întoarse la foc şi amestecă în mâncăruri. Erau gata. Deschise pungile şi adăugă în fiecare cantităţi egale de orez.

— Cina e gata, zise, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Bree s-a apropiat, ţinând în mână fanionul pe care-l găsise mai devreme, iar în urma ei veneau doi bărbaţi.

— L-am văzut chiar acolo, în copacul de lângă cărare, le explica ea celor doi. Poate că voi l-aţi ratat pe al vostru.

Avea obrajii îmbujoraţi şi sorbea dintr-o ceaşcă de plastic. Şi-a luat o pungă cu mâncare.

— Mulţumesc. Minunat!

Înfipse furculiţa în pungă, după care s-a cam schimbat la faţă.

— Nu-ţi place carnea de vacă? o întrebă Lauren.

— Ba da, îmi place. E super. Nu-i vorba de asta, doar că…

Bree se opri, apoi continuă:

— Arată apetisant, mulţumesc.

Lauren se uită cum Bree ia o bucată minusculă. Numai carne, fără orez. Lauren recunoştea imediat pe cineva care evită consumul de carbohidraţi seara. Era tentată să spună ceva, dar îşi ţinu gura. Nu era treaba ei.

— Dacă şi cina voastră e la fel de gustoasă pe cât a fost a noastră, zise unul dintre bărbaţi, aplecându-se spre Bree, o să aveţi nevoie de ceva care să vă ajute la digestie.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul i-a umplut iar cana cu vin.

Cu un ochi la cei doi, Lauren îşi luă şi ea porţia şi se aşeză pe un buştean de lângă foc, să mănânce. Deschise punga. Se uită la carnea de vită cu orez. Privind în jur, se gândi că ar fi trebuit să mănânce. Nu se uita nimeni la ea. Nimănui de aici nu-i păsa dacă ea mânca sau nu. Puse jos furculiţa.

Cineva a trecut prin faţa ei şi Lauren a ridicat ochii.

— Pot să iau şi eu una? o întrebă Beth, arătând spre mâncare.

— Sigur.

— Mulţumesc. Sunt moartă de foame, adăugă Beth, arătând apoi spre buştean. E OK dacă mă aşez şi eu?

Lauren se trase într-o parte, simţind cum buşteanul pârâie şi se afundă sub greutatea femeii. Aceasta mâncă repede, privind la sora ei, anturată de bărbaţi ca o regină. Bree îşi

lăsă capul pe spate arcuindu-şi gâtul lung şi alb, şi sorbi din ceaşcă. Imediat i-a fost umplută la loc.

— De obicei nu-i place să bea aşa de mult, zise Beth, cu gura aproape plină. Când o face, i se suie la cap.

Lauren îşi aminti de sticla de vin roşu pe care i-o dăduse Daniel şi o ridică la vedere, dar Beth clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Sunt OK.

— Nici ţie nu-ţi place?

— Îmi place prea mult.

— Aha…

Lauren nu-şi dădea seama dacă Beth glumea sau nu. Femeia nu zâmbea.

— Te deranjează dacă fumez? o întrebă Beth, făcând ghemotoc punga în care fusese mâncarea şi scoţând un pachet de ţigări.

Pe Lauren o deranja puţin, dar clătină din cap. Erau în aer liber; lasă femeia să se relaxeze. Priveau amândouă flăcările. Râsetele şi sporovăială din jur deveneau tot mai gălăgioase, pe măsură ce se goleau tot mai multe sticle. Unul dintre bărbaţi se îndepărtă de Bree şi veni spre ele.

— Îmi dai şi mie o ţigară? zise el, zâmbind.

Beth a şovăit, dar apoi i-a întins pachetul.

— Mulţam.

Bărbatul a luat două ţigări, şi-a pus una în gură şi pe cealaltă, în buzunar. I-a întors spatele înainte să apuce să tragă primul fum. Lauren văzu privirea lui Beth urmărindu-l în timp ce se întorcea lângă sora ei.

— Îţi place la BaileyTennants?

— E OK, zise Beth, ridicând din umeri. E bine.

Încercase să pară entuziasmată, dar nu i-a prea ieşit.

Lauren nu o condamna. Se ştia că munca de arhivare a datelor era prost plătită – era prea puţin chiar şi pentru un începător –, iar echipa avea birourile la subsol. De câte ori trebuia să meargă în birourile lor, Lauren ieşea de-acolo cu nevoia imperioasă să vadă lumina naturală.

— Îți place să lucrezi cu sora ta?

— Da, absolut, răspunse Beth, cu un entuziasm care de astă dată părea sincer. Mulțumită ei am și obținut slujba. Ea mi-a pus o vorbă bună.

— Unde lucrai înainte de a veni aici?

Beth o săgetă pe Lauren cu privirea și aceasta se întrebă dacă nu cumva făcuse o gafă.

— Îmi căutam un job.

— Oh…

Beth a tras cu sete din țigară și a oftat, scoțând un nor de fum.

— Scuză-mă. Chiar sunt fericită cu slujba pe care o am. Doar că treaba asta – zise ea, făcând un gest în jurul poienii – nu mă dau în vânt după așa ceva.

— Nu prea cred că se dă cineva în vânt. Poate cu excepția lui Daniel.

Lauren își aminti deodată de Alice și ridică ochii. În colțișorul unde stătuseră ea și Daniel nu mai era nimeni, iar pe el îl zări acum de partea cealaltă a luminișului. Era împreună cu sora lui, oarecum separați de restul grupului, și priveau. Alice nu se zărea pe nicăieri.

În depărtare se auzi un trăsnet și tonul conversațiilor scăzu. Toți ochii s-au îndreptat spre cer. Lauren simți o picătură pe frunte.

— Mă duc să văd dacă rucsacul meu e băgat în cort, spuse, iar Beth a încuviințat din cap.

Lauren a traversat poiana, căutându-și cu grijă calea printre corzile bine întinse. Surorile făcuseră o treabă foarte bună cu ridicatul corturilor, se gândi ea, în timp ce îngenunchea și deschidea fermoarul ușii.

— Alice!

Femeia tresări. Stătea în mijlocul cortului, cu picioarele încrucișate, cu capul plecat, și o paloare albăstrie sinistră reflectată pe chip. În poală ținea un telefon mobil.

— Rahat, zise Alice, ducându-şi telefonul la piept. M-ai speriat.

— Scuze. Eşti bine? Mâncarea e gata, dacă ţi-e foame.

— N-am nimic.

— Eşti sigură? Ce făceai?

— Nimic. Serios, sunt bine. Mulţumesc.

Alice apăsă un buton, ecranul telefonului se stinse şi trăsăturile femeii dispărură odată cu lumina. Vocea ei suna ciudat. Pentru o clipă, Lauren se întrebă dacă nu cumva plânsese.

— Ce voia Daniel?

— Nimic. Ceva legat de agenda pentru adunarea generală anuală a acţionarilor.

— Şi nu mai putea aştepta?

— Sigur că putea. Dar ştii cum e Daniel.

— Vai! exclamă Lauren, pentru că genunchii o dureau de cât stătuse ghemuită în uşa cortului.

Auzea ploaia cum bate în prelata cortului, chiar deasupra capului ei.

— E mobilul tău? Credeam că l-ai predat.

— Ăla era mobilul de serviciu. Ce, tu nu l-ai păstrat pe-al tău?

— Nu, nu trebuia să le luăm cu noi.

— Şi atunci, tu nu ţi l-ai luat, bineînţeles, zise Alice, cu un hohot de râs scurt şi din toată inima. Nu contează. Oricum, nu am semnal.

— Pe cine încerci să suni?

— Pe nimeni, a răspuns, apoi a adăugat: Pe Margot.

— E totul în regulă?

— Da, zise Alice, dregându-şi glasul. Da, totul e bine. Ea e bine.

A apăsat iar un buton şi ecranul s-a luminat din nou. În mod clar, ochii lui Alice erau înlăcrimaţi.

— Tot n-ai semnal?

Nu primi niciun răspuns.

— Eşti sigură că totul e în ordine?

— Da. Doar că…

Se auzi bufnitura unui telefon aruncat peste sacul de dormit.

— Trebuie să prind semnalul.

— Alice, Margot are 16 ani. Nu păţeşte nimic dacă stă singură câteva zile. O s-o vezi oricum duminică. La festivitate.

Lauren simţea cum în voce i se strecoară o notă sumbră. Alice nu părea să observe.

— Nu vreau decât să mă asigur că e bine.

— Sigur că e bine. Margot n-o să păţească nimic. Margot e întotdeauna bine.

Lauren trase adânc aer în piept. Era clar că Alice era supărată.

— Uite ce-i, înţeleg ce simţi. Şi eu îmi fac griji pentru Rebecca.

Era un eufemism. De fapt, Lauren avea uneori senzaţia că nu dormise niciodată o noapte întreagă în cei şaisprezece ani de când o născuse pe fiica ei.

Niciun răspuns. Doar scotocit şi apoi apăru iar lumina albăstruie a ecranului.

— Alice?

— Te-am auzit.

Părea distrasă, trăsăturile i se înăspriseră când şi-a plecat iar ochii să privească în poală.

— Măcar Margot pare să se descurce bine de una singură, comentă Lauren. Cu premiul pentru dans şi tot restul.

Amărăciune, din nou.

— Poate că da. Eu doar…

O auzi pe Alice cum oftează.

— Speram la mai bine pentru ea, zise.

— Bine. Mă rog, eu ştiu prin ce treci.

Lauren se gândea la fiica ei, acasă. Era ora cinei. Încerca să-şi imagineze ce făcea ea acum şi simţi cum îi încolţeşte senzaţia obişnuită de gol în stomac.

Alice se frecă la ochi cu podul palmei. Brusc, săltă capul.

— De ce e aşa de linişte afară?

— Plouă. S-a spart petrecerea.

— Daniel pleacă?

— Cred că pleacă toţi, zise Lauren.

Alice o împinse şi trecu pe lângă ea, ieşind de-a buşilea din cort şi strivindu-i degetul cu tocul ghetei. Lauren se frecă la mână şi o urmă. Afară, tabăra era goală. Gemenele nu se zăreau pe nicăieri, dar prin prelata cortului lor străbătea lumina unei lanterne. Jill era singură afară, cu fermoarul jachetei tras până sus şi gluga în cap. Ciugulea cu furculiţa din mâncare, cu ochii aţintiţi la focul care se stingea sfârâind sub picăturile de ploaie. Când le-a auzit venind pe cele două femei, şi-a ridicat privirea.

— Aici eraţi, zise, clipind. Alice, te rog, să nu-mi spui că încalci regulile.

Tăcere.

— Poftim?

Jill făcu semn cu capul spre mâna lui Alice:

— Telefoanele nu sunt permise.

Lauren o auzi pe Alice oftând zgomotos.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că a rămas în geantă.

— Să nu-l vadă Bree şi Beth. Regulile sunt aceleaşi pentru toată lumea.

— Ştiu. N-o să-l vadă.

— E vreo urmă de semnal pe-aici?

— Nu.

Cu ultimele pâlpâiri, focul a bufnit şi apoi s-a stins.

— Ei, asta e. Deci nu ţi-e de niciun folos.

Capitolul 6

Falk şi Carmen se holbau la King. Elicopterul trecu pe deasupra capetelor lor şi *vârtejul* iscat de palete mătură solul.

— Nu ştiam despre Kovac că avea un fiu, spuse Falk într-un târziu.

— Nu, mă rog, nu era chiar familia ideală. Copilul, care ar trebui să aibă vreo 30 de ani acum, a fost rezultatul unei relaţii de genul când da, când nu, pe care Kovac a avut-o cu o barmaniţă de la localul pe care îl frecventa. Au ajuns să aibă un băiat, Samuel – Sam – şi se pare că Kovac i-a lăsat pe toţi cu gura căscată când şi-a luat rolul de tată mai în serios decât te-ai fi aşteptat de la un nebun obişnuit.

King a oftat şi a continuat:

— Însă când puştiul avea vreo patru, cinci ani, Kovac era deja închis. Maică-sa avea probleme cu alcoolul, aşa că Sam a fost dat în asistenţă maternală de la o familie la alta. A reapărut spre finalul anilor de adolescenţă, când a început să-i facă vizite lui taică-său în închisoare – cam singura persoană care-l vizita pe Kovac, după câte se pare – după care s-a dat iar la fund, acum vreo cinci ani. Dispărut, presupus decedat.

— Presupus, dar nu confirmat? întrebă Carmen.

— Nu.

King îşi îndreptă privirea spre un grup de căutători care tocmai ce apăreau în punctul de plecare al traseului şi pe ale căror feţe nu se citea nimic bun.

— Dar a fost doar un escroc de mâna a doua, cu idei prea măreţe pentru el. A cochetat cu traficul de droguri, s-a ţinut pe lângă bandele de motociclişti. A fost doar o chestiune de timp până când l-a urmat pe bătrân în puşcărie, cine ştie pentru ce, ori a ajuns să scoată din minţi pe cine nu trebuie şi a plătit pentru asta. Avem în Melbourne nişte oameni care încearcă să stabilească exact.

A zâmbit sinistru, apoi a continuat:

— Ar fi fost mai bine dacă se făcea asta încă de-atunci. Dar nimeni nu se dă de ceasul morţii când un tip ca Sam Kovac e dat dispărut. Singurul care a făcut tam-tam a fost taică-său.

— Ce te face să crezi că are vreo legătură cu Alice Russell? întrebă Falk.

— Păi, nu cred. Nu chiar. Dar a existat întotdeauna teoria asta cum că Martin Kovac ar fi avut un adăpost undeva, în zona împădurită. Un loc unde putea să stea ascuns. La vremea aceea s-a crezut că e probabil în apropierea locului unde îşi ducea victimele, dar, dacă a existat un astfel de loc, nu l-au găsit niciodată, zise King şi se încruntă. După descrierile făcute de femei, există o mică şansă ca adăpostul pe care l-au descoperit să aibă legătură cu el.

Falk şi Carmen schimbară o privire.

— Femeile cum au reacţionat la asta? vru ea să ştie.

— Nu li s-a spus. S-a hotărât că nu are rost să le tulburăm, până când nu suntem siguri că există vreun motiv de îngrijorare.

— Şi nu aveţi nicio idee pe unde e adăpostul ăsta?

— Cred că undeva prin nord, dar nordul pe aici înseamnă o zonă al dracului de mare. Sunt sute de hectare pe care nu le cunoaştem bine.

— Nu puteţi restrânge zona după semnalul telefonului lui Alice? se interesă Falk.

King clătină din cap.

— Dacă s-ar fi aflat într-o zonă înaltă, atunci, poate. Dar nu pare să fie cazul. Sunt zone unde poţi avea noroc, dar nu e nicio regulă. Uneori e vorba de numai câţiva metri pătraţi sau de un loc unde semnalul apare şi dispare.

Un căutător de pe traseu îl strigă pe nume şi King flutură din mână, în semn că a auzit.

— Scuze, trebuie să plec. O să discutăm mai târziu.

— Restul grupului de la BaileyTennants mai e încă aici? S-ar putea să fie nevoie să stăm de vorbă cu ei, zise Carmen, urmându-l amândoi înapoi pe drum.

— Le-am cerut femeilor să mai rămână aici, deocamdată. Bărbaţii au plecat, cu excepţia lui Daniel Bailey. Dacă vă e de folos cu ceva, puteţi să le spuneţi că mă ajutaţi pe mine. Doar să-mi împărtăşiţi şi mie ce aflaţi, desigur.

— Da, am înţeles.

— Haideţi, o să vi-l prezint pe Ian Chase.

King ridică braţul şi un tânăr cu hanorac roşu de polar s-a desprins din grupul de căutători şi a venit spre ei.

— El conduce programul de aici al Executive Adventurers, zise poliţistul, aproape zâmbind. O să vă explice personal cât de al naibii de infailibil şi fără riscuri ar trebui să fie totul.

*

— E într-adevăr simplu, dacă te ţii cum trebuie de trasee, le explica Ian Chase.

Era un bărbat vânjos, cu părul negru. Privirea îi fugea mereu spre desişul pădurii, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Alice Russell să apară dintr-o clipă în alta.

Se întorseseră la complex, Falk şi Carmen urmând în maşina lor microbuzul lui Chase, pe drumul de ţară izolat. Acum, Chase stătea sprijinit cu o mână de o bornă din lemn, care marca începutul traseului. Cu litere cioplite, lustruite de intemperii, era scris: *Mirror Falls*. La picioarele lor, o cărare de pământ şerpuia prin pădure şi apoi dispărea din vedere.

— De aici a pornit grupul de femei, spuse Chad. Avem uneori şi cincisprezece grupuri pe an aici, şi nu am avut niciun fel de probleme.

— Niciodată? se miră Falk.

Chase îşi lăsa greutatea de pe un picior pe altul.

— Când şi când, poate. Uneori ai grupuri care întârzie. De obicei însă, e din cauză că merg încet, nu pentru că se rătăcesc. Dacă o iei pe traseu în sens invers, îi găseşti mergând agale, aproape de punctul final de campare. Sastisiţi de cât au cărat rucsacurile.

— Și totuși nu și de data asta, a spus Carmen.

— Nu, răspunse Chase, clătinând din cap. De data asta, nu. În taberele de campare pentru noaptea a doua și a treia, lăsăm alimente și apă în cutii securizate, pentru ca grupurile să nu fie nevoite să care totul de-a lungul întregului parcurs. Când am văzut că fetele n-au apărut în punctul de finiș, câțiva rangeri au plecat după ele. Ei cunosc scurtăturile, știi? Au verificat cutia de la tabăra numărul trei. Nu era niciun semn că trecuseră pe-acolo. La fel și la tabăra numărul doi. În momentul acela am chemat poliția locală.

Scoase din buzunar o hartă și arătă pe ea o linie groasă, roșie, care făcea un arc ușor spre nord după care se termina la vest.

— Acesta e traseul pe care l-au urmat. Probabil că pe undeva pe-aici au greșit drumul, le explică el, împungând harta între cele două X-uri care marcau taberele unu și doi. Suntem aproape siguri că au luat-o pe cărarea cangurilor. Problema e: unde au ajuns, când au încercat să facă drumul înapoi?

Falk examină traseul. Pe hârtie părea destul de ușor, dar știa cât de tare puteau fi distorsionate lucrurile în întinderea acoperită de vegetație bogată.

— Grupul de bărbați pe unde a mers?

— Au pornit dintr-un punct situat la vreo zece minute de-aici cu mașina.

Chase arătă spre o altă linie, trasată cu negru de astă dată. În prima zi mergea aproape în paralel cu traseul femeilor, apoi se curba spre sud și se oprea în același punct de la vest.

— Băieții au întârziat plecarea cu aproape o oră, dar tot au avut timp berechet să ajungă la prima lor tabără. Se pare că au avut timp destul și să meargă în tabăra fetelor, să bea ceva.

Carmen ridică din sprâncene.

— E ceva obișnuit?

— Noi nu încurajăm asta, dar se mai întâmplă. Drumul dintre cele două tabere nu e dificil, însă există întotdeauna riscuri dacă deviezi de la traseu. Dacă e să meargă prost ceva, atunci chiar merge prost.

— De ce au întârziat bărbaţii? se interesă Falk. Credeam că aţi ajuns toţi odată, nu?

— Cu excepţia lui Daniel Bailey, menţionă Chase. El a pierdut microbuzul.

— A, da? A zis de ce?

Chase scutură din cap.

— Mie nu mi-a spus. Şi-a cerut scuze de la ceilalţi băieţi. A zis că a fost reţinut cu treburi.

— Bine. Toată lumea primeşte asta la sosire, întrebă Falk, privind din nou la hartă, sau…?

Chase dădu din cap că nu.

— Le trimitem cu câteva săptămâni înainte. Dar primesc doar câte una pentru fiecare echipă şi li se cere să nu o copieze. Nu putem să-i împiedicăm, evident, dar face parte din procedură. Îi face să înţeleagă resursele limitate din sălbăticie şi faptul că nu întotdeauna lucrurile pot fi înlocuite. La fel şi cu telefoanele, pe care nu au voie să le ia cu ei. Vrem să se bizuie pe ei înşişi, nu pe tehnologie. Plus că telefoanele oricum nu funcţionează bine.

— Şi cum părea grupul, când a pornit? îl chestionă Falk. După părerea ta?

— Fetele erau bine, răspunse Chase imediat. Puţin agitate, poate, dar nimic ieşit din comun. Nu le-aş fi trimis pe traseu dacă aş fi avut motive de îngrijorare. Dar erau destul de vesele. Uite, poţi să vezi şi tu.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a atins ecranul, apoi a ţinut aparatul aşa încât Falk să-l vadă şi el. Era o fotografie.

— Am făcut-o înainte să pornească.

Cele cinci femei zâmbeau, cu braţele petrecute una în jurul alteia. Jill Bailey era în centrul grupului. O ţinea de mijloc pe Alice, iar aceasta, la rândul ei, o ţinea pe una dintre tipe, pe

care Falk o identifică drept Lauren Shaw. De cealaltă parte a lui Jill erau două femei mai tinere, care semănau puţin, dar sigur nu erau identice.

Falk se uită la Alice, blondă, cu capul un pic lăsat într-o parte. Avea o haină roșie și pantaloni negri și își ținea brațul ușor sprijinit pe umerii lui Jill. Ian Chase avea dreptate. În clipa aceea unică, surprinsă de instantaneu, păreau toate destul de fericite.

Falk îi dădu înapoi telefonul.

— Facem copii tipărite, pentru căutători, menționă Chase. Haideți cu mine! O să vă arăt de unde pornește traseul.

Îi măsură pe Falk și Carmen din creștet până-n tălpi, cântărindu-le ghetele ușor uzate. Privirea i se opri scurt pe arsura de pe mâna lui Falk.

— E ceva de mers până la cascadă, dar nu cred să aveți probleme.

Au intrat în desișul de arbori și aproape imediat Falk începu să simtă furnicături și înțepături în mână. Le ignoră și se concentră în schimb asupra împrejurimilor. Cărarea se distingea clar, Falk vedea adâncituri și șanțuri, poate urme vechi de pași, estompate de ploaie. Deasupra lor se legănau coroanele arborilor înalți de eucalipt. Pe cărare nu ajungea niciun pic de soare și Falk băgă de seamă cum Carmen tremura. Se gândi la Alice Russell. Se întreba la ce se gândea ea oare când intrase în pădure, îndreptându-se către un punct din care nu mai putuse să plece.

— Cum funcționează programul Executive Adventurers?

Vocea lui Falk răsuna nefiresc de tare pe fundalul foșnetelor pădurii.

— Organizăm activități create special pentru trainingul personalului și *team building,* explică Chase. Cei mai mulți dintre clienții noștri sunt din Melbourne, dar oferim activități în tot statul. Parcuri de aventură, programe de relaxare de o zi, tot ce vrei.

— Așadar, aici tu coordonezi programul, de unul singur?

— În cea mai mare parte. Mai e un tip, la câteva ore distanţă de aici, care conduce un curs de supravieţuire. Ne suplinim reciproc, atunci când unul din noi e liber, dar în cea mai mare parte a timpului sunt doar eu.

— Şi locuieşti aici? Ai cazare în cadrul parcului?

— Nu. Am o locuinţă, nu prea mare, în oraş. Lângă staţia de benzină.

Falk, care îşi petrecuse anii copilăriei şi adolescenţei într-un loc uitat de lume, se gândi că nici măcar el n-ar fi putut să numească oraş mâna de prăvălii pe lângă care trecuseră.

— Pare cam izolat, zise.

— Nu-i chiar aşa de rău, răspunse Chase, ridicând din umeri.

Ghidul păşea pe cărarea denivelată cu uşurinţa cuiva care o mai bătuse de multe ori până atunci.

— Îmi place să trăiesc în natură, continuă el. Şi rangerii sunt OK. Când eram mai tânăr, obişnuiam să vin aici să campez, aşa că ştiu bine zona. Nu mi-am dorit niciodată o slujbă de birou. Acum trei ani m-am înscris la Executive Adventurers şi de doi ani încoace sunt aici. Totuşi, e prima dată când se întâmplă aşa ceva pe tura mea.

Falk reuşi să identifice în depărtare zgomotul distinct al unei căderi de apă. De când porniseră, tot urcaseră, încet, dar constant.

— Cât timp crezi că au la dispoziţie, ca să o găsească pe Alice? l-a întrebat Falk. În cel mai bun caz.

Lui Chase colţurile gurii i-au coborât.

— E greu de spus. Adică, nu e cazul să vorbim de condiţii de iarnă care să rivalizeze cu Alaska, dar şi pe aici se face al dracului de frig. Mai ales noaptea şi mai ales dacă nu ai un adăpost. Dacă ai rămas izolat afară, bate vântul şi plouă, atunci poate să se termine totul destul de repede, oftă el. Dar dacă e isteaţă, ştii, şi se fereşte cât poate de frig şi de umezeală şi se hidratează, atunci… cine ştie? Oamenii pot să fie mai rezistenţi decât îţi închipui.

Chase a trebuit să ridice glasul pentru că, odată ce au trecut de o cotitură, s-au trezit faţă în faţă cu o perdea de apă înspumată. Un râu se rostogolea peste marginea unei stânci şi cădea în bazinul aflat foarte jos, sub ei. Au păşit pe pod, cascada bubuind lângă ei.

— Mirror Falls, zise Chase.

— E uluitor, exclamă Carmen, aplecându-se peste balustradă, părul biciuindu-i faţa.

Stropii fini păreau suspendaţi în aerul rece.

— Ce înălţime are?

— E doar un pui, are cam cincisprezece metri, i-a răspuns Chase. Dar bazinul de la bază este cel puţin la fel de adânc, iar presiunea apei e groaznică, aşa că nu prea vrei să ajungi acolo. Căderea de apă în sine nu e cine ştie ce. Mai degrabă te omoară şocul şi temperatura scăzută. Aveţi însă noroc, aceasta este cea mai bună perioadă a anului pentru a o vedea. Vara, nu e la fel de impresionantă. Anul acesta ajunsese să fie doar un firicel de apă. A fost secetă, ştii?

Falk îşi încleştă mâna, cu pielea nouă şi netedă, în buzunar. Da. Ştia.

— Dar, de când s-a schimbat vremea, e bine, continuă Chase. Precipitaţii din plin iarna, aşa că înţelegi de unde-i vine numele.

Falk înţelegea. La baza cascadei zgomotoase, cea mai mare parte a apei învolburate era dusă de râu. Într-o parte, o denivelare a solului crease însă o adâncitură naturală, unde apa se revărsa într-un bazin larg şi liniştit. Se vălurea molcom, în timp ce pe suprafaţa ei se oglindeau împrejurimile magnifice. O imagine identică, doar cu câteva tonuri mai închisă. Privind în jos, la zgomotul alb şi tunător, Falk era fascinat. Staţia radio de la centura lui Chase a emis un bip şi a rupt vraja.

— Aş face mai bine să mă întorc, zise acesta. Dacă sunteţi gata.

— Nicio problemă.

Când s-a întors să-l urmeze pe Chase, Falk a surprins cu coada ochiului, în depărtare, o sclipire de culoare. La capătul cascadei, acolo unde cărarea dispărea în desişul pădurii, o siluetă mică şi singuratică privea spre apă. O femeie – se gândi Falk – cu o pălărie roşie ce contrasta cu nuanţele de verde şi brun ale mediului înconjurător.

— E cineva acolo, îi zise Falk lui Carmen.

— A, da, zise Carmen, privind în direcţia pe care i-o indica el. O recunoşti?

— De la distanţa asta, nu.

— Nici eu. Nu e Alice, totuşi.

— Nu. Din păcate.

Silueta era prea subţiratică şi părul i se zburlea pe sub pălăria prea închisă la culoare. Nu se putea ca femeia să fi auzit ceva, de la distanţa aceea, peste tunetul cascadei, dar întoarse capul brusc în direcţia lor. Falk a ridicat un braţ, dar silueta micuţă rămase neclintită. Detectivul s-a luat după Chase, pe cărare, şi a mai întors capul o dată sau de două ori. Femeia a continuat să-i privească, până când arborii închiseră drumul în urma lor şi Falk n-a mai reuşit s-o vadă.

Ziua 2: Vineri dimineață

Beth a tras fermoarul cortului, pe dinăuntru, tresărind când zgomotul reverberă prin pânza groasă. Se uită în spate. Sora ei încă dormea profund, ghemuită pe o parte, cu genele ei lungi umbrindu-i obrajii și părul ca un halo întunecat.

Întotdeauna dormise așa, încă de când era copil. Amândouă dormeau așa, nas în nas, cu părul încâlcit pe pernă, iar respiraţiile li se întretăiau. În fiecare dimineaţă, Beth obișnuia să deschidă ochii și să vadă o imagine a ei însăși întorcându-i privirea. De multă vreme nu se mai întâmplase astfel. Iar Beth nu mai dormea încovrigată. În prezent, somnul lui Beth era agitat și intermitent.

Ieși în genunchi afară, în aerul rece, și închise fermoarul cortului, înfiorându-se în timp ce-și trăgea ghetele în picioare. Cu o zi în urmă i se udaseră, și nu se uscaseră până acum. Cerul era la fel de plumburiu și de apăsător ca în ziua anterioară. Nicio mișcare în celelalte corturi. Era singură.

Se simţea tentată să o trezească pe sora ei, ca să poată fi singure, pentru prima dată împreună după… Beth nici nu mai știa sigur după cât timp. Nu a făcut-o însă. Văzuse privirea dezamăgită de pe chipul lui Bree când Alice azvârlise rucsacurile celor două surori în dreptul aceluiași cort. Bree ar fi preferat să împartă cortul cu șefa ei, nu cu propria soră.

Beth își aprinse o țigară, savurând primul fum și întinzându-se. Mușchii o dureau. Se duse până la vatra de foc, acolo unde zăceau, negri și reci, tăciunii de noaptea trecută. Ambalajele de la cină, aruncate pe jos, fuseseră adunate la un loc, sub o piatră, și resturile din ele se prelingeau încet. Pământul era mânjit cu sos vechi, uscat – probabil că un animal găsise ambalajele peste noapte –, dar mai rămăsese încă destul. Ce risipă, se gândi Beth, în timp ce stomacul îi chiorăia. Ei chiar îi plăcuse cina.

O pasăre kookaburra stând pe o creangă din apropiere o privea cu ochii ei negri. Beth luă dintr-un pachet abandonat o fâșie de carne de vită și o azvârli spre pasăre, care o prinse cu

vârful ciocului. Femeia a continuat să fumeze, în timp ce pasărea își smucea capul, scuturând carnea. Mulțumită în sfârșit că prada e moartă, kookaburra o înghiți dintr-o îmbucătură și își luă zborul, lăsând-o din nou singură pe Beth. Femeia s-a aplecat să-și stingă mucul de țigară și a dat cu gheata peste o sticlă de vin pe jumătate goală. Se răsturnase și conținutul se vărsase pe pământ, ca o pată de sânge.

— Rahat!

Simți ghimpele încins al enervării. Alice era o scorpie tupeistă. Beth își ținuse gura în timp ce Alice își lătrase ordinele legate de corturi, dar când i-a cerut să-i aducă ceva de băut, Beth se uitase la ea, confuză. Amuzată, Alice deschisese chiar ea rucsacul lui Beth, scotocise pe fundul lui și scosese trei sticle de vin. Beth nu le văzuse niciodată până atunci.

— Nu sunt ale mele.

Alice izbucnise în râs.

— Știu. Sunt pentru toată lumea.

— Atunci de ce sunt la mine în rucsac?

— Pentru că sunt pentru toată lumea, îi spusese Alice încet, ca unui copil. Cu toții trebuie să contribuim la transportarea proviziilor.

— Eu îmi car deja partea mea. Alea cântăresc o tonă. Și…

Se oprise.

— Și ce?

— Eu n-ar trebui să…

— N-ar trebui să ce? Să dai o mână de ajutor?

— Nu.

Beth o privise pe sora ei, dar Bree, cu obrajii roșii, întorsese capul rușinată. *Încetează să mai faci atâta tam-tam!*

— N-ar trebui să am la mine alcool, insistase Beth, oftând.

— Ei, făcuse Alice, ciocănind în sticle. Acum nu mai ai. Problemă rezolvată.

— Jill știe?

Alice nu continuase discuţia. Îşi păstrase zâmbetul pe chip, dar amuzamentul dispăruse.

— Ce?

— Jill ştie că mi-ai pus vinul în rucsac?

— Sunt doar câteva sticle, Beth. Dacă te simţi aşa lezată, fă o plângere.

Alice aşteptase şi tăcerea se prelungise până când Beth a clătinat din cap. O văzuse pe Alice dându-şi ochii peste cap, în timp ce se întorcea să plece.

Mai târziu, când Lauren a adus o sticlă la focul de tabără, Beth se simţise tentată să bea, cum nu i se mai întâmplase de o bună bucată de vreme. Pădurea asta părea locul ideal în care secretele erau bine păstrate. Iar Bree era prea distrasă ca să mai facă poliţie cu ea. A simţit aroma vinului ca pe o îmbrăţişare caldă şi familiară şi se chinuise să spună nu, după care spusese, ca din întâmplare, da.

Şi-ar fi dorit ca Daniel Bailey să nu-i aducă pe bărbaţi acolo. Ca ei să nu fi adus şi mai multă băutură. I-a fost şi mai greu să reziste, în contextul grupului. Semăna prea mult cu o petrecere, chiar dacă era de tot rahatul.

Fusese prima dată când Beth îl vedea pe directorul executiv în persoană. El nu apărea niciodată în măruntaiele ascunse ale arhivelor de date, iar ea sigur nu fusese invitată niciodată la etajul doisprezece. Dar după felul în care oamenii vorbeau despre el, Beth se aşteptase la mai mult. În jurul focului de tabără, Daniel nu fusese decât un alt bărbat cu o tunsoare de o sută de dolari şi un surâs despre care, evident, i se spusese odată că e fermecător. Poate că la birou era altfel.

Beth îl urmărise pe Daniel şi se gândise la asta atunci când l-a văzut că o ia deoparte pe Alice şi dispare cu ea în întuneric. Oare era ceva între ei? se întrebase. Ceva din comportamentul lui o făcuse să creadă că nu era aşa, dar ce ştia ea? De ani de zile, nimeni nu mai dorise să dispară cu ea în întuneric.

Surprinsese o frântură din conversaţia lor în timp ce se plimba prin tabără, în căutarea cuiva cu care să stea de vorbă. Nu. Avusese dreptate prima dată. Sigur nu era vorba de preludiul unei discuţii în pat.

— Şeful e puţin cam îngâmfat, nu? îi şoptise ea surorii sale, mai târziu, când se băgaseră în sacii de dormit, cu fermoarul tras până în gât.

— Beth, el ne plăteşte salariile. Are dreptul să fie aşa.

Şi cu asta, Bree se întorsese cu spatele, lăsând-o pe Beth să stea cu ochii aţintiţi în prelata cortului, tânjind după o ţigară sau, şi mai bine, după ceva mai tare.

Acum, când cerul se mai luminase, ieşise să se dezmorţească, incapabilă să mai ignore durerea de vezică. Căută copacul pe care îl marcaseră pe întuneric drept zona lor de toaletă improvizată. Uite-l! Nu prea departe de poiană, în spatele corturilor. Copacul care avea o creangă ruptă.

Beth porni spre el, atentă pe unde calcă. Nu ştia prea multe despre viaţa în sălbăticia de prin partea locului, în afară de faptul că acolo existau probabil o grămadă de lucruri pe care nu prea era dornică să calce. În spatele ei, în tabără, începea să se simtă mişcare. Fâsâitul unui fermoar de cort, urmat de voci şoptite. Se mai trezise cineva.

Ajunsă lângă copac, se opri. Acesta era oare? La lumina zilei părea diferit, dar nu credea că greşeşte. Avea o creangă ruptă, la nivelul capului. Şi dacă se concentra, detecta şi un vag miros de urină.

Stând acolo, auzi nişte voci care răzbăteau dinspre tabără. Şuşoteli, dar Beth a reuşit să le recunoască. Erau Jill şi Alice.

— Ai cam băut aseară. Nu doar tu, noi toţi…

— Nu, Jill, nu e de la băutură. Pur şi simplu nu mă simt bine. Trebuie să mă întorc în oraş.

— Ar trebui să ne întoarcem toate odată cu tine.

— Pot să găsesc şi singură drumul înapoi…

— Nu te pot lăsa să te întorci singură. Nu, ascultă-mă… în primul rând, e vorba de obligaţia de prudenţă. Trebuie să

mergem toate.

Alice nu i-a răspuns.

— Și compania tot trebuie să plătească, așa încât vom pierde banii pentru toate cinci. Ceea ce nu contează, dacă tu nu te simți bine.

Jill lăsă să plutească în aer ideea exonerării de răspundere.

— Dar am avea nevoie de o scrisoare medicală pentru asigurare, numai să nu fie vorba doar de câteva pahare în plus…

— Jill.

— Sau de o primă noapte dură în cort. Crede-mă, știu că nimeni nu e pasionat de asta…

— Așa e…

— Și oricum nu ne pot duce înapoi la Melbourne decât duminică, așa că, din postura de membru al echipei de conducere, cred că ar fi cu mult mai bine…

— Mda, făcu Alice, oftând. E-n regulă.

— Te simți destul de bine ca să continui?

O pauză, apoi:

— Cred că da.

— Bine.

Vântul agita crengile de deasupra capului lui Beth, scuturând stropii de apă de pe frunze. O picătură înghețată îi alunecă pe ceafă și, hotărându-se instantaneu, Beth își trase jos blugii și se așeză pe vine în spatele copacului. Genunchii au început imediat să o doară și pe coapse simțea frigul. Și-a mișcat piciorul, pentru ca fluxul de urină să nu nimerească gheata, iar în clipa aceea a auzit limpede pași repezi în spatele ei. Speriată, s-a întors și a căzut pe spate, cu un zgomot înfundat. A simțit pe pielea goală pământul care era în același timp rece și cald și umed.

— Doamne ferește! Pe bune? Chiar lângă corturi?

Beth ridică ochii și clipi spre cerul de un gri strălucitor, cu blugii în vine și palma în ceva cald. Alice se uita în jos, la ea.

Fața îi era crispată și palidă. Poate chiar era bolnavă, se gândi vag Beth.

— Dacă ești atât de al naibii de leneșă, încât să nu te miști până la locul pe care l-am convenit, ai cel puțin decența să o faci lângă cortul tău, nu lângă al meu.

— Credeam că…

Beth se ridică în picioare și-și ridică blugii. Strâmți și răsuciți, aceștia au refuzat să i se supună, oricât a încercat.

— Îmi cer scuze, am crezut…

Se ridicase în picioare, slavă cerului, și doar un firișor cald îi mai umezea interiorul pulpei.

— Am crezut că ăsta e copacul.

— Ăsta? E doar la câțiva metri de corturi.

Beth riscă să se uite. Erau mai mult de câțiva metri, cu siguranță! Pe întuneric păruse chiar mai mult, dar oricum erau cel puțin cinci metri.

— Și nici măcar nu e la vale.

— Bine, gata. Mi-am cerut scuze.

Beth și-ar fi dorit din suflet să-i închidă gura lui Alice, dar era prea târziu. Se auzi fâsâit de prelate și trei capete au răsărit din corturi. Beth a observat privirea severă a surorii ei. Lui Bree nu-i trebuia să știe exact ce s-a întâmplat, ca să priceapă. *Beth iar a făcut-o lată.*

— Probleme? a întrebat Jill.

— Nu, totul e sub control, le-a zis Alice. Uite, ăla e copacul, adăugă, arătând spre un arbore aflat mai departe.

Nu se vedea nicio creangă ruptă.

Beth se întoarse către cele trei femei din zona corturilor.

— Scuze. Am crezut… Îmi cer scuze.

— Vezi de care copac vorbeam? a mai zis Alice, cu degetul încă ridicat în direcția respectivă.

— Da. Văd. Uite ce-i, îmi pare rău…

— E-n ordine, Beth, o întrerupse Jill, strigând la ea. Și mulțumesc, Alice. Cred că acum am văzut toate care e copacul.

Alice continua să se uite fix la Beth, dar lăsă brațul jos. Roșie la față și fără să se uite la niciuna dintre celelalte fete, Beth o luă înapoi spre poiană, cu pași obosiți. Sora ei stătea la intrarea în cort, cu ochii roșii, fără să scoată vreun cuvânt. Era mahmură, Beth își dădea seama de asta, iar Breanna nu suporta prea bine mahmureala.

Beth se aplecă și intră în cort, apoi trase fermoarul. Simțea mirosul de urină pe singura ei pereche de blugi, iar ochii o ardeau. Strânse tare din ochi și rămase complet nemișcată, așa cum o învățaseră la centrul de reabilitare. Respirație profundă și gândire pozitivă, până când durerea trecea. *Inspiră, expiră.*

În timp ce se concentra și își număra respirațiile, se închipui invitându-le pe celelalte femei să stea împreună cu ea, în cerc. Imaginea era foarte limpede și Beth reușea să se vadă întinzându-i o mână lui Alice. *Inspiră, expiră.* Beth își imagină cum întinde mâna, cu degetele desfăcute, și le înfige în șuvițele cu reflexe blonde. Apoi strânge pumnul și o împinge cu fața la pământ – fața pentru care cheltuise o mulțime de bani. I-o freacă în țărână până când o să se zbată și o să se vaite. *Inspiră, expiră.* Când a ajuns cu numărătoarea la o sută, Beth a mai inspirat încă o dată și a zâmbit ca pentru sine. Consilierul avusese dreptate. Chiar o făcea să se simtă mult mai bine dacă vizualiza ceea își dorea.

Capitolul 7

A fost o uşurare să iasă de pe traseul Mirror Falls. Când desişul copacilor a dispărut şi cerul s-a deschis deasupra, Falk a tras adânc aer în piept. În faţa lui, ceva mai departe, se vedeau scânteind ferestrele cabanei, dar reflexia luminii în ele nu reuşea să răzbată până la desişul întunecat unde se afla poteca. El şi Carmen l-au urmat pe Chase, au traversat parcarea, simţind pietrişul scrâşnindu-le sub tălpi. Ajunşi aproape de cabană, Falk simţi cum Carmen îl bate uşor pe braţ.

— Uite acolo, îi şopti ea. Doi dintr-o lovitură.

Daniel Bailey stătea lângă BMW-ul lui negru, împreună cu o femeie pe care Falk a recunoscut-o imediat. Sora lui, Jill. Chiar şi de la distanţa aceea, Falk putea să vadă pe maxilarul ei o vânătaie şi îşi aduse aminte ce-i spusese sergentul King. *Câteva răni.* În fotografia de grup făcută în prima zi, Jill nu avea vânătaia aceea, asta e sigur.

Acum femeia stătea faţă în faţă cu fratele ei şi se certau. Era genul acela de ceartă în care niciun muşchi nu se mişcă şi buzele sunt strâns lipite, cum fac persoanele care nu-şi pot permite să facă o scenă în public.

În timp ce vorbea, Jill se aplecă în faţă. Gesticulând, întinse brusc mâna spre întinderea împădurită şi apoi, imediat, spre un punct din depărtare. El îi răspunse clătinând din cap. Jill făcu o nouă încercare, aplecându-se şi mai tare spre el. Daniel Bailey se uita peste umărul ei, departe. Îi evita privirea. Şi din nou el a clătinat din cap. *Am spus nu.*

Jill îl privi fix, cu o expresie impasibilă, apoi se întoarse şi urcă treptele spre cabană. Bailey se sprijini de maşină şi o urmări cu privirea până ce dispăru. Clătină din cap şi ochii îi căzură pe Ian Chase, cu hanoracul lui din polar roşu, uniforma de la Executive Adventurers. Daniel a părut o clipă stânjenit de faptul că fusese surprins certându-se, dar îşi reveni repede.

— Salut! zise el, ridicând braţul, şi vocea îi răsună în toată parcarea. Ceva noutăţi?

S-au apropiat de el. Era prima dată când Falk avea ocazia să-l vadă pe Daniel Bailey de aproape. Gura lui avea o expresie dură şi în ochi i se citea o oarecare tensiune, dar cu toate astea arăta mai tânăr de 47 de ani, cât avea. Semăna mult şi cu tatăl său, pe care Falk îl ştia din fotografii, bătrânul fiind încă membru în consiliul de administraţie şi nelipsind din nicio broşură a firmei. Daniel era mai puţin adus de spate şi mai puţin ridat decât Leo Bailey, dar asemănarea era evidentă.

Bailey îi privi cu un interes politicos pe Falk şi Carmen. Falk aşteptă, dar nu reuşi să detecteze nicio scânteie de recunoaştere în ochii acestuia. Simţi o oarecare undă de uşurare. Era totuşi un lucru bun.

— Mi-e teamă că nu avem nimic nou să-ţi spunem, îi răspunse Chase. Oricum, nu deocamdată.

— Pentru Dumnezeu, ziceau că o s-o găsească astăzi, zise Bailey, clătinând din cap.

— Că *speră* să o găsească astăzi.

— V-ar fi de ajutor mai multe fonduri? Am spus că noi vom plăti. Ei ştiu asta, nu?

— Nu banii sunt problema. Ci toate celelalte, spuse Chase, privind spre întinderea acoperită de vegetaţie. Ştii şi tu cum e acolo.

Înainte ca Falk şi Carmen să părăsească zona de căutare, sergentul King desfăşură o hartă reticulară şi le arătă zonele care urmau să fie cercetate. Le spusese că e nevoie de aproape patru ore pentru a căuta amănunţit pe un kilometru pătrat. Şi asta în zonele de pădure cu densitate medie. Erau necesare şi mai multe ore dacă pădurea era deasă sau terenul era abrupt ori dacă era de trecut vreun curs de apă. Falk încercase să numere câte pătrate erau. Când a ajuns la douăzeci, a renunţat.

— Au căutat deja în masivul de nord-vest? întrebă Bailey.

— Anul acesta, este inaccesibil. Şi prea periculos pe o aşa vreme.

— Un motiv în plus ca să-l verificaţi, nu? În zona aceea e uşor să ratezi traseul.

Ceva din felul în care Bailey cerea răspunsuri suna puţin fals.

Falk îşi drese glasul şi intră în discuţie:

— Trebuie să vă fie foarte greu, dumitale şi angajaţilor. O cunoşteaţi bine pe femeia dispărută?

Bailey se uită pentru prima dată cu adevărat la el, în acelaşi timp încruntat şi întrebător.

— Sunteţi…?

— Dumnealor sunt de la poliţie, îi explică Chase. Ne ajută cu cercetările.

— A, înţeleg. E bine. Vă mulţumesc.

Bailey întinse mâna şi se prezentă. Avea palma rece şi bătături în vârful degetelor. Nu era mâna unui tip care-şi petrece tot timpul nemişcat la birou. Era evident că Bailey era foarte activ fizic, într-un fel sau altul.

— Deci, o cunoşteai bine? repetă Falk întrebarea, în timp ce-şi strângeau mâna.

— Pe Alice? făcu Bailey şi încruntarea i se adânci. Da. Destul de bine. Lucrează la noi de patru ani…

De cinci, de fapt, îşi zise Falk, în gând.

— …aşa că este un membru valoros al echipei. Adică, toţi sunt, bineînţeles. Dar faptul că a dispărut aşa… continuă Bailey, clătinând din cap. E foarte îngrijorător.

Vorbea sincer.

Era rândul lui Carmen să intervină.

— N-ai văzut-o pe Alice Russell marţi, înainte ca ea să pornească împreună cu grupul. Corect?

— Corect. Am ajuns cu întârziere. Am fost reţinut şi am pierdut microbuzul care a transportat grupul.

— Pot să întreb de ce?

— Am avut o problemă personală, de familie.

— Faptul că dumneata eşti în fruntea unei firme de familie, probabil că nu te prea lasă să te relaxezi, comentă Carmen, pe un ton lejer.

— Da, aşa este, a răspuns Bailey, cu un surâs cam forţat. Încerc totuşi să menţin un soi de separare, pe cât posibil. Altfel, o iei razna. Din păcate, de data asta a fost inevitabil. Mi-am cerut scuze faţă de ceilalţi membri ai echipei. Sigur, nu a fost o situaţie ideală, dar nu ne-a întârziat decât cu vreo oră. În final, nu a contat deloc.

— Echipa dumitale, reveni Falk, nu a avut nicio problemă să ajungă la timp la punctul de întâlnire?

— Nu. E o zonă cu teren accidentat, dar traseele, în sine, nu sunt din cale-afară de dificile. Sau, în orice caz, nu ar trebui să fie, încheie Bailey, aruncându-i o privire lui Chase, care lăsă ochii în pământ.

— Se pare că zona îţi este cunoscută? continuă Falk.

— Puţin. Mi-am petrecut aici câteva weekenduri, în drumeţii. Şi în ultimii trei ani, iarna, am organizat aici programe de relaxare pentru corporaţie, cu cei de la Executive Adventurers. Este un loc formidabil. De obicei. Dar nu e genul unde ai vrea să te rătăceşti pentru prea mult timp.

— Şi ai participat întotdeauna la programele de relaxare?

— Este cea mai bună scuză ca să scap de la birou.

Bailey era cât pe ce să zâmbească sincer, dar se abţinu şi rezultatul a fost o nefericită grimasă.

— Am avut întotdeauna parte de programe foarte bune şi, în general, bine organizate. Am fost mereu mulţumiţi, până… în fine, până acum, încheie el.

Chase continua să privească în pământ.

— Totuşi, până la urmă ai văzut-o pe Alice, în timpul programului, zise Falk.

Bailey clipi.

— În prima seară, vrei să spui?

— A mai fost şi o altă dată?

— Nu, răspunse Bailey, aproape prea repede. Doar în acea primă seară. A fost o vizită de curtoazie între tabere.

— A cui a fost ideea?

— A mea. E bine să relaţionăm şi în altfel de spaţii, nu doar la birou. Facem cu toţii parte din aceeaşi firmă. Suntem toţi în aceeaşi barcă.

— Și atunci ai stat de vorbă cu Alice Russell?

Falk îl urmări pe Bailey cu atenţie.

— Puţin, la început, dar nu am stat prea mult acolo. Când a început să plouă, am plecat.

— Despre ce aţi vorbit?

Bailey se încruntă.

— Despre nimic anume, de fapt. Chestii generale, de serviciu.

— Chiar şi în timpul unei vizite de curtoazie? se miră Carmen.

— Întocmai cum spui, zise Bailey, cu un surâs imperceptibil, nu sunt niciodată deconectat complet.

— Și cum ţi s-a părut ea în seara aceea? interveni Falk.

O tresărire.

— Părea în ordine. Dar n-am stat prea mult de vorbă.

— Nu te-a îngrijorat nimic în privinţa ei? zise Falk.

— Cum ar fi?

— Orice. Sănătatea ei, starea psihică. Capacitatea de a rezista până la finalul programului?

— Dacă aş fi avut îndoieli în privinţa lui Alice, sau a oricăruia dintre angajaţii noştri, aş fi luat măsuri.

De undeva din desişurile pădurii, se auzi ţipătul ascuţit şi strident al unei păsări. Bailey se încruntă şi se uită la ceas.

— Mă scuzaţi. Ştiţi… vă mulţumesc pentru ajutorul pe care îl daţi pentru căutări, dar trebuie să o iau din loc. Vreau să ajung la centrul de coordonare la timp pentru şedinţa informativă de seară.

Chase se foi de pe un picior pe altul şi zise:

— Merg și eu acolo. Vrei să te duc cu maşina mea?

— Mă descurc, răspunse Bailey, bătând cu palma pe plafonul BMW-ului. Mulţumesc.

Şi-a scos cheile şi, după încă o tură de mâini strânse şi o fluturare scurtă, dispăru, invizibil dincolo de geamurile opace, în timp ce maşina pornea.

Chase s-a uitat după el, apoi a privit oarecum trist la microbuzul masiv al firmei Executive Adventurers, care se zărea în colţul parcării.

— Mai bine o pornesc şi eu într-acolo. O să vă anunţ dacă se mai întâmplă ceva, mai zise.

Cu cheia în mână, se îndepărtă, iar Falk şi Carmen se treziră din nou singuri.

— Tare mi-ar plăcea să ştiu de ce Bailey a ajuns aici cu întârziere, zise Carmen. Crezi că a fost o problemă de familie?

— Nu ştiu, răspunse Falk. BaileyTennants este o companie de familie. Asta poate să însemne aproape orice.

— Mda. Trebuie totuşi să spun că, dacă aş avea o maşină ca a lui, şi eu aş fi ratat microbuzul.

S-au îndreptat spre sedanul lor, parcat în colţul cel mai îndepărtat. Prin crăpăturile caroseriei se adunaseră frunze şi praf, care îşi luară zborul odată ce Falk a deschis portbagajul. Şi-a tras afară rucsacul obosit şi şi-l aruncă pe umăr.

— Parcă ai zis că nu te dai în vânt după drumeţii, spuse Carmen.

— Aşa e.

— Ar trebui să-i spui asta rucsacului tău. Arată de parcă e gata să se rupă.

— A, da. E destul de uzat. Nu de mine, însă.

Falk nu a spus mai mult, însă Carmen îl privea cu aerul că mai aşteaptă ceva.

— A fost al tatălui meu, explică Falk, oftând.

— Ce drăguţ! El ţi l-a dat?

— Într-un fel. Tata a murit, aşa că l-am luat eu.

— Ah, fir-ar! Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Lui nu-i mai trebuie. Haidem, mai zise Falk şi se întoarse să pornească la drum înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

Au traversat parcarea şi au intrat la recepţia cabanei. În comparaţie cu vremea, aici era ca într-un furnal şi Falk simţi cum sudoarea îi gâdilă pielea. Acelaşi ranger de mai devreme era şi acum la birou. A verificat lista camerelor rezervate pentru poliţie şi căutători şi i-a înmânat fiecăruia dintre ei câte o cheie.

— Ieşiţi tot pe unde aţi intrat, le explică rangerul, şi faceţi stânga pe potecă, după colţ. Sunteţi la capătul şirului, unul lângă altul.

— Mulţumim.

Ieşiră, dădură colţul după laterala cabanei şi ajunseră la un pavilion din lemn, lung şi solid. Fusese împărţit în camere individuale, înşirate pe o verandă comună ce se întindea de-a lungul părţii frontale. Au luat-o pe verandă şi Falk auzi pe acoperişul de tablă răpăitul ploii care tocmai începea să cadă. Camerele lor erau chiar în capăt, aşa cum li se spusese.

— Ne întâlnim peste douăzeci de minute? zise Carmen, dispărând pe uşă.

Camera lui Falk era mică, dar deosebit de confortabilă. Patul ocupa cea mai mare parte din spaţiu, într-un colţ era înghesuit un dulap şi mai era o uşă care dădea într-o baie mică. Falk se dezbrăcă de haina cam strâmtă şi îşi verifică telefonul mobil. Nici aici nu avea semnal.

Îşi sprijini rucsacul de perete – rucsacul tatălui său. Părea uzat pe fondul peretelui alb şi curat. Nu-i era clar de ce-l luase. Mai avea şi alte genţi pe care le-ar fi putut folosi. Găsise rucsacul în fundul debaralei, când scotocea după ghetele de drumeţie. Aproape că uitase că era acolo. Aproape, dar nu chiar de tot. Îl scosese şi apoi se aşezase pe jos, în apartamentul lui liniştit, privindu-l multă vreme.

Nu fusese complet sincer cu Carmen. Nu luase rucsacul după ce murise tatăl său, cu şapte ani în urmă, ci mai degrabă îi fusese predat de una dintre asistentele de la azil, care se ocupa de bolnavii de cancer. Rucsacul era uşor, dar nu gol, pentru că în el erau puţinele obiecte personale ale lui Erik Falk.

Lui Falk îi luase mult timp până să verifice tot ce era în rucsac şi încă şi mai mult până când donase sau scăpase în alt fel de obiectele din el. În final nu-i mai rămăseseră decât rucsacul şi alte trei lucruri. Două fotografii şi un plic mare şi uzat. Plicul era boţit şi zdrenţuit la colţuri şi nu fusese niciodată lipit.

Acum Falk deschise buzunarul superior al rucsacului şi scoase plicul. Era şi mai rupt decât îl ştia. Întinse pe pat conţinutul acestuia. În faţa lui erau contururi, pante, nuanţe şi simboluri. Vârfuri şi văi şi zone împădurite şi litoral. Tot ce avea natura mai bun era acolo, pe hârtie.

Îşi trecu degetele peste hărţi, aproape ameţit, inundat de senzaţia copleşitoare a întâlnirii cu ceva familiar. Erau douăzeci şi patru de hărţi. Unele erau vechi, câteva mai bine păstrate decât altele, pe hârtie subţire, intens folosite. Tatăl său le corectase, bineînţeles. Scrisul de mână al lui Erik Falk se rotunjea şi se ondula peste zonele de drumeţie cele mai importante din stat. Observaţii pe care le făcuse de fiecare dată când îşi lega ghetele, sălta rucsacul în spate şi lăsa oraşul în urmă, cu un oftat recunoscător.

Trecuse foarte mult timp de când Falk nu se mai uitase pe hărţile acelea. Şi niciodată nu fusese în stare să se convingă să le examineze îndeaproape. Acum le răsfoi până când o găsi pe cea pe care o căuta: masivul Giralang şi împrejurimile. Era o hartă dintre cele mai vechi, îngălbenită pe la colţuri. La îndoituri se jerpelise şi culorile erau şterse.

Falk îşi scoase ghetele şi, pentru o clipă, se lăsă pe pat, întins pe spate, cu capul înfundat în pernă. Îşi simţea

pleoapele grele. Înăuntru era mult mai cald decât afară. Deschise harta la întâmplare, mijind ochii din pricina luminii. De-a lungul timpului, semnele făcute cu creion negru se decoloraseră din loc în loc şi cuvintele erau destul de șterse. Falk duse harta mai aproape de ochi și simți durerea ascuțită a iritaţiei obișnuite. Încercă să se concentreze.

Zonă cu apă. Loc de campare: neoficial. Cărare blocată.

Falk clipi din nou, de astă dată mai des. Era cald în cameră.

Scurtătură. Punct de observaţie. Arbore căzut.

Clipi. Afară, vântul urla bătând în fereastră.

Nesigur iama. Să ai grijă.

Un avertisment cu rezonanţă.

Să mergi cu grijă. Pericol aici.

Falk închise ochii.

Ziua 2: Vineri dimineaţă

A durat mai mult decât se aşteptaseră ca să strângă tabăra. Corturile refuzau să se plieze şi să devină la fel de mici cum fuseseră cu o zi înainte. Ştia, dar când şi l-a săltat pe umeri, refuzase să creadă. Erau deja în urmă faţă de planificare, dar le lăsă pe celelalte să mai zăbovească în lumina slabă a dimineţii, încurcându-se în barete şi sticle de apă. Nu-i venea să plece din tabără şi bănuia că nu era singura. Celelalte locuri pentru campare de pe traseu erau mai mici şi mai puţin amenajate, ştia asta, dar nu era doar atât. Ceva în faptul că abandonau siguranţa punctului de start, în schimbul necunoscutului care le aştepta înainte, o făcea să se simtă puţin iritată.

În timp ce strângea, Jill stătuse cu un ochi pe Alice. Femeia abia dacă scosese o vorbă şi a trebuit să i se ceară de două ori sacul pentru stâlpul de cort. Dar nu era bolnavă, Jill era sigură de asta. Şi nici nu avea să i se permită să plece mai devreme din excursie. Şi de asta era sigură Jill.

O privi pe Alice cum strângea sticlele de vin goale şi sacii cu gunoiul colectat şi i le întinde direct lui Beth. Se părea că nu avea nicio remuşcare pentru criza pe care o făcuse de dimineaţă. Jill se gândea dacă să spună ceva, însă Beth luă pur şi simplu gunoiul şi îl puse pe rucsacul ei, fără niciun comentariu. Jill o lăsă baltă. Învăţase să-şi aleagă confruntările în care merita să intre.

O oră mai târziu, după ce toate pretextele fuseseră epuizate, au pornit în sfârşit la drum. Alice ajunse curând în frunte, împreună cu Bree, care ţinea harta şi venea pe urmele ei. Cu ochii în ceafa lor, Jill îşi aşeză mai bine rucsacul. Simţea că baretele îi freacă umerii. Bărbatul de la magazin îi spusese că erau făcute dintr-un material special, care nu transpira şi asigura un confort suplimentar. Amintirea acelei conversaţii îi dădea lui Jill sentimentul unei profunde şi persistente trădări.

Cel puţin poteca traversa o zonă plată, dar era denivelată, ceea ce însemna că femeia trebuia să fie atentă pe unde calcă. Se împiedică o dată, apoi din nou, iar de data asta aproape că-şi pierdu echilibrul. Simţi cum o mână puternică o prinde de braţ.

— Ai păţit ceva? zise Lauren.

— Nu. Mulţumesc. Nu sunt obişnuită cu ghetele.

— Te rod?

— Puţin, recunoscu Jill.

— Pune-ţi două rânduri de şosete, s-ar putea să te ajute. O pereche subţire şi deasupra una mai groasă. Ascultă, Jill… zise Lauren, coborând vocea.

— …voiam să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

Ştia. Sau poate că nu. Dacă stătea să se gândească, era posibil ca Lauren să se simtă vinovată pentru mai multe lucruri.

— Săptămâna trecută, la şedinţa de informare, zise Lauren. Vreau să spun, îmi pare rău că nu am fost *la* şedinţă. Dar Andrew a zis că poate să ţină singur prezentarea şi…

Se opri, apoi continuă:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu acolo, ştiu. În ultimul timp am fost ceva mai tensionată acasă.

Jill o privi cu atenţie. Tensiuni acasă era ceva ce putea să înţeleagă.

— E ceva la care ţi-am putea da o mână de ajutor?

— Nu. Din păcate. Îţi mulţumesc totuşi, zise Lauren, continuând să privească drept înainte.

Jill observa acum că era foarte slabă, oasele îi ieşeau prin piele la claviculă şi la încheietura mâinii.

— Eşti sigură?

— Da.

— Bine. Pentru că şedinţa…

— Îmi pare sincer rău…

— Știu, dar nu a fost prima dată când s-a întâmplat. Și nici a doua, de fapt.

— Nu se va mai repeta.

— Sigur, Lauren? Pentru că…

— Da, sigur. Lucrurile o să meargă mai bine.

Va trebui ca lucrurile să meargă mai bine, se gândi Jill. Lauren fusese printre primii pe lista cea mai recentă a concedierilor. De fapt, chiar prima, până când Alice îi convinsese să fuzioneze mai multe posturi part-time, care să rezulte în economii echivalente. Jill mai suspecta și că Alice o acoperise pe Lauren de cel puțin două ori în ultimele luni, evitând la limită comiterea unor greșeli. Dacă Jill știa de cele două ocazii, aproape sigur mai fuseseră și altele. Știa că cele două femei se cunoșteau de multă vreme. Ce însemna asta pentru Lauren era o altă chestiune.

Departe, în față, vedeau părul blond al lui Alice, contrastant pe fundalul întunecat al potecii. Lui Jill îi trecu ceva prin minte.

— Aseară ai făcut treabă bună cu focul. Te-am văzut când l-ai aprins.

— A, mersi. Am învățat la școală cum se face.

— Te-au învățat bine.

— Așa și era de presupus. La Endeavour Ladies' College am făcut un an întreg de program special în McAllaster Outdoor Câmp, tabăra lor în aer liber. Acolo am avut timp destul să învăț tot felul de lucruri. Alice a fost și ea acolo.

Lauren o privi pe Jill și continuă:

— Tu probabil că ai urmat o școală particulară. La a ta nu se făceau chestii din astea?

— Eu am făcut școala în Elveția.

— A, atunci probabil că nu.

— Slavă cerului, zise Jill, privind într-o parte și zâmbind ușor. Nu sunt convinsă că aș fi rezistat un an la chestii ca asta.

Lauren îi întoarse zâmbetul, dar Jill îi simţi în privire întrebarea nerostită. Dacă Jill se simţea aşa de inconfortabil, de ce acceptase totul? Jill pierduse şirul celor vreo mie de feluri diferite în care întrebarea aceea îi fusese formulată în ultimii aproape treizeci de ani, dar răspunsul ei fusese întotdeauna acelaşi. BaileyTennants era o companie de familie. Şi Jill Bailey făcea cum era cel mai bine pentru familie.

— În sfârşit, zise Lauren, asta era tot ce voiam să-ţi spun, de fapt. Îmi dau seama că lucrurile nu au mers destul de bine la firmă.

Jill a observat că, în faţă, Alice şi Bree se opriseră. Cărarea ajunsese la o bifurcaţie, o potecă mergea spre stânga şi o alta, mai mică, o lua la dreapta. Bree scosese harta şi, aşezată pe o buturugă, o examina, cu nasul aproape lipit de hârtie. Cu mâinile în şolduri, Alice se uita spre ea. Când Jill şi Lauren s-au apropiat, a ridicat privirea, ochii ei albaştri fiind în alertă şi capul înclinat într-o parte. Jill se întrebă deodată dacă nu cumva Alice le auzise conversaţia. Nu. Cu siguranţă fusese prea departe.

— Şi sunt cu adevărat recunoscătoare pentru jobul meu şi pentru oportunităţi. Şi pentru răbdarea ta. Vreau să fii convinsă că nu te voi dezamăgi.

Lauren rostise ultimele cuvinte în şoaptă. Jill dădu afirmativ din cap. În faţă, Alice se uita în continuare la ele.

— Ştiu că aşa o să faci, zise.

Capitolul 8

Când Falk se trezi, tresărind, fereastra camerei lui era mai întunecată decât își amintea. Auzi foșnet de hârtii și se uită în jos. Harta de la tatăl său încă stătea deschisă pe pieptul lui. Se frecă la ochi cu o mână și privi printre gene la ploaia care lovea în geam. Îi luă o clipă până să-și dea seama că dinspre ușă se auzea zgomot.

— Da' știu că nu te-ai grăbit, zise Carmen, când i-a deschis, și o pală de vânt rece intră odată cu ea.

— Scuze. Dormeam. Intră.

Falk se uită prin cameră. Nu erau scaune. Trase cuvertura, să netezească o cută.

— Ia loc.

Carmen își făcu loc printre hărțile de pe cuvertură.

— Ce sunt toate astea?

— Nimic. Au fost ale tatei.

Carmen alese harta cu masivul Giralang, care era deasupra celorlalte.

— Asta e toată plină de însemnări.

— Da, toate sunt așa. A fost un fel de hobby al lui.

— Presupun că nu are pe ea un mare X negru și cuvintele „Aici e Alice", nu? zise Carmen.

Examină însemnările în creion.

— Bunica mea obișnuia să facă așa cu cărțile ei de rețete, să scrie mici adnotări și corecții. Încă le mai am pe toate. E drăguț. Parcă-mi vorbește. Și avea dreptate. Dintr-o jumătate de linguriță de suc de lămâie amestecată cu coaja rezultă cea mai bună prăjitură cu lămâie pe care ai gustat-o în viața ta.

Carmen lăsă jos harta pe care o ținea în mână și luă o alta.

— Ați fost împreună pe traseele astea? îl întrebă.

— Nu, zise Falk, clătinând din cap.

— Cum, pe niciunul?

Falk puse încet hărțile una peste alta.

— Noi doi nu ne-am prea înțeles.

Își simțea gura uscată și înghiți cu greu.

— De ce?

— E o poveste lungă.

— Nu există și o versiune prescurtată?

Falk coborî privirea spre hărți.

— Când aveam 16 ani, tata a vândut ferma noastră și ne-am mutat la Melbourne. Eu n-am vrut s-o facă, dar în orașul nostru natal avuseseră loc o grămadă de nenorociri. Lucrurile acolo o luau destul de rapid la vale și bănuiesc că tata a crezut că o face spre binele meu. Nu știu, a simțit că trebuie să mă ia de-acolo, probabil.

Acum, la ani distanță, ajuns adult și cu mintea omului de pe urmă, Falk știa că o parte din el putea să înțeleagă. La vremea aceea, se simțise pur și simplu trădat. I se păruse greșit să fugă în orașul mare, cu mirosul fricii și al suspiciunii lipit de nări.

— Trebuia să fie un nou început, continuă Falk. Doar că nu a ieșit chiar așa. Tata ura orașul. Nici mie nu mi-a mers mai bine.

Se opri. Nu vorbiseră niciodată despre asta. Nici despre viața lor trecută, nici despre viața lor nouă. Vorbele nerostite plutiseră între ei ca un văl și era ca și cum un strat nou se adăuga în fiecare an. Devenise așa de gros, încât, până la urmă, Falk a ajuns să simtă că nici nu mai putea să-l zărească pe bărbatul aflat de cealaltă parte a vălurilor dintre ei. Oftă.

— Oricum, în fiecare weekend în care putea să plece, tata își făcea bagajul, se ducea cu mașina undeva și o pornea în drumeție. Folosea hărțile astea.

— Și tu n-ai fost niciodată tentat să mergi cu el?

— Nu. Nu știu. El obișnuia să mă întrebe. Cel puțin la început. Dar aveam 16, 17 ani, înțelegi? Eram furios.

Carmen zâmbi.

— Nu așa sunt cei mai mulți dintre puști la vârsta asta?

— Probabil.

Nu fusese totuşi mereu aşa. Falk îşi amintea de o vreme când obişnuia să se ţină ca o umbră de tatăl său. Afară, în padocurile de la ferma lor, când era doar cât gărduţul pitic şi mergea pe urmele paşilor mari ai tatălui său. Soarele puternic le alungea umbrele şi părul lor blond căpăta nuanţe aproape albicioase. Falk îşi amintea că voia să fie exact ca el. Mai era ceva ce putea să înţeleagă acum, cu limpezimea rece a retrospecţiei. Piedestalul fusese prea înalt.

Carmen zicea ceva.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce părere avea mama ta despre toate astea?

— A, niciuna. Mama a murit când eram foarte mic.

Când îl născuse, de fapt, dar, când se putea, Falk evita să facă această menţiune. Aparent, îi incomoda foarte tare pe ceilalţi, iar unii – de obicei, femeile – ajungeau să-l măsoare din priviri, cu o sclipire în ochi. *A meritat oare sacrificiul ei?* Falk evita să-şi pună el însuşi această întrebare, dar uneori se surprindea întrebându-se care fuseseră ultimele gânduri ale mamei sale. Spera să nu fi fost pline de regrete.

— În fine. Asta e povestea hărţilor mele.

Puse ultima dintre hărţi în stivă şi le dădu la o parte. Era destul. Carmen înţelese apropoul. Vântul şuiera, şi amândoi se uitară spre fereastră, unde geamul zăngănea în rama lui.

— Aşa, deci. Nici urmă de Alice, zise Carmen.

— Deocamdată, nu.

— Şi-atunci? Avem de ce să mai rămânem şi mâine aici?

— Nu ştiu, zise Falk, oftând şi lăsându-se pe spate, cu capul sprijinit de tăblie.

Căutările erau pe mâna unor profesionişti. Chiar dacă o găseau în ora care urma – în orice stare ar fi fost, în siguranţă şi sănătoasă ori afectată de vreme şi plină de sânge –, Falk ştia că ei doi va trebui să găsească un alt mijloc de a obţine contractele de care aveau nevoie. Alice Russell nu avea să revină la muncă imediat, asta dacă era să mai vină vreodată.

— Daniel Bailey nu știa cine suntem, zise el. Sau, dacă știa, s-a prefăcut foarte bine.

— Da, sunt de acord.

— Aproape că e destul ca să mă facă să cred că nu are nicio legătură cu noi, doar că…

Se uită la telefonul mut de pe noptieră.

— Știu, zise Carmen, dând din cap. Înregistrarea. *Să o rănească.*

Falk se frecă la ochi.

— Deocamdată să nu ne gândim la ce s-a spus. De ce ar fi încercat Alice să mă sune de acolo?

— Nu știu. Se pare că întâi a încercat să sune la urgență, dar nu a reușit să prindă legătura.

Carmen se gândi o clipă.

— Totuși, sincer, nu tu ești persoana pe care aș suna-o dacă aș rămâne blocată acolo.

— Mulțumesc. Chiar și cu toate hărțile mele?

— Chiar și așa. Știi ce vreau să spun. Trebuie să aibă legătură cu noi. Sau cu tine. Nu mă pot gândi decât că voia să renunțe. Ultima dată când ai vorbit cu ea ți s-a părut îngrijorată?

— Erai și tu acolo, zise Falk. Săptămâna trecută.

— A, corect. Și de-atunci n-ai mai luat legătura cu ea?

Fusese o întâlnire fără importanță. Cinci minute în parcarea unui mare supermarket. *Avem nevoie de contracte,* îi spuseseră. *De cele care fac legătura cu Leo Bailey. Te rog să le pui pe primul plan.* Fusese formulată ca o cerere. Dar tonul arătase clar că era vorba de un ordin. Alice se răstise și le spusese că ea făcea tot ce putea.

— Oare am forțat-o prea mult? se întrebă Falk. Am făcut-o să greșească?

— Nu am forțat-o mai mult ca de obicei.

Falk nu era sigur că așa fusese. Ei înșiși simțiseră presiunea venită de sus și o transmiseseră prompt mai departe, pe linie ierarhică. Rahatul care o lua la vale, cel mai tradițional model

de business şi unul cu care Alice era familiarizată. Falk era convins. *Obţineţi contractele lui Leo Bailey.* Telefonul fără fir a dus ordinul de la urechile lor la cele ale lui Alice Russell. Lui Falk şi Carmen nu li se împărtăşise informaţia despre semnificaţia documentelor, dar secretoşenia care învăluia ordinul spunea totul. *Obţineţi contractele.* Poate că Alice Russell dispăruse, dar presiunea pusă de superiori, nu. *Obţineţi contractele.* Aceasta era prioritatea. Totuşi, Falk aruncă iar o privire către telefon. *Să o răneascâ…*

— Dacă Alice a făcut un pas greşit, cineva trebuia să-l fi observat pentru ca asta să-i provoace necazuri, a zis Carmen. Ce-ar fi să vorbim cu asistenta lui Alice? Breanna McKenzie. Dacă se întâmplă ceva cu şeful, asistenta e, de obicei, prima care ştie.

— Da. Problema, cred eu, e dacă o să ne spună sau nu.

Falk se gândi că asta putea depinde de cât rahat înghiţise asistenta din partea lui Alice, de-a lungul timpului.

— Bine, zise Carmen, închizând ochii strâns şi frecându-şi faţa cu o mână. Ar fi bine să anunţăm la birou. Azi n-ai vorbit cu ei?

— N-am mai vorbit de aseară.

Falk îi sunase după ce terminase de vorbit la telefon cu sergentul King. Vestea dispariţiei lui Alice Russell nu fusese primită prea bine.

— Vrei să mă pun eu în bătaia puştii?

— E-n ordine, zise Falk, zâmbind. O fac eu de data asta.

— Mulţam, îi răspunse Carmen, oftând şi lăsându-se pe spate. Dacă Alice ar fi avut probleme anterior începerii programului de relaxare, ne-ar fi sunat până să plece. Aşa că, indiferent ce s-a întâmplat, s-a întâmplat aici, nu?

— Aşa se pare. Ian Chase a zis că Alice i s-a părut OK în momentul când au pornit. Nu că el ar fi neapărat în stare să vadă asta.

Dacă ştiau ceva clar despre Alice, era faptul că femeia se pricepea să se prefacă. Sau cel puţin Falk spera că se pricepe.

— Unde e înregistrarea de pe camerele de supraveghere de la staţia de benzină? întrebă Carmen. Partea în care se vede grupul în drum spre complex.

Falk îşi scoase laptopul din rucsac. Găsi stick-ul de memorie pe care i-l dăduse mai devreme angajatul de la benzinărie şi deschise ecranul, astfel încât să vadă şi Carmen. Femeia se trase mai aproape.

Filmarea era color, dar cum camera era orientată spre zona betonată care înconjura pompele de benzină din faţa staţiei, ecranul era în mare parte doar o masă cenuşie. Nu avea sonor, însă imaginea era de o calitate destul de bună. Înregistrările acopereau ultimele şapte zile, iar când Falk trecu pe modul fast-forward, pe înregistrările zilei de joi maşinile se vedeau trecând în viteză prin dreptul ecranului şi ieşind din cadru. Când data şi ora marcate pe înregistrare au arătat mijlocul după-amiezii, a apăsat pe play şi amândoi au urmărit câteva minute de înregistrare.

— Uite, zise Carmen, arătând spre imaginea în care se vedea un microbuz care opreşte. Ăsta este, nu-i aşa?

Înregistrarea îngheţă pe imaginea luată de la înălţime, cu şoferul care deschidea portiera. Chase coborâse. Silueta lui deşirată, în jacheta roşie de polar, îndreptându-se către pompă era de neconfundat.

Acum pe ecran se vedea cum se deschide glisând portiera centrală a microbuzului, scârţâind încet din balamale. A mai coborât un asiatic, urmat de doi tipi bruneţi şi unul cam chelios. Chelul s-a dus direct în magazin, iar ceilalţi trei au rămas afară, discutând degajat şi întinzându-se. În spatele lor, din maşină a mai coborât o femeie masivă, păşind jos cu greutate.

— Jill, zise Carmen şi amândoi o priviră pe Jill Bailey scoţându-şi telefonul.

A format un număr şi a dus aparatul la ureche, apoi l-a lăsat în jos şi s-a uitat la ecran. Falk nu avea nevoie să-i vadă clar chipul ca să-i simtă frustrarea.

— Pe cine încerca să sune? zise. Pe Daniel, poate?

— Poate.

Exact atunci din maşină a mai coborât o femeie, cu păr lung strâns într-o coadă de cal ce i se legăna pe un umăr.

— Este Breanna? întrebă Carmen. Seamănă cu femeia din fotografie.

Bruneta a privit în jur şi apoi s-a întors spre o a treia femeie care se dădea jos din maşină.

— Uite-o, exclamă Carmen.

Alice Russell coborâse din microbuz, blondă, sprintenă, întinzându-şi braţele ca o pisicuţă. Îi spuse ceva fetei cu părul negru, care o urmărea ca o umbră. Amândouă şi-au scos telefoanele şi limbajul lor corporal l-a imitat pe al lui Jill din urmă cu câteva minute. Verificat, format număr, verificat, *nimic.* Umerii uşor coborâţi, de frustrare.

Bruneta şi-a pus telefonul deoparte, dar Alice şi l-a păstrat pe al ei în mână. S-a uitat pe una dintre ferestrele maşinii, unde se zărea umbra unei siluete masive, lipite de geam. Înregistrarea nu era suficient de clară pentru a putea fi distinse detaliile, dar pentru Falk tot ce se vedea sugera vulnerabilitatea relaxată a unei forme adormite.

Au văzut cum Alice a ridicat telefonul în dreptul geamului. Un bliţ, apoi şi-a verificat iar ecranul şi l-a arătat celor trei bărbaţi din apropiere. Aceştia au izbucnit în râs, fără sunet. Alice i-a arătat şi brunetei fotografia şi aceasta s-a oprit, pentru ca apoi buzele să i se arcuiască într-un zâmbet pixelat. În microbuz, forma s-a mişcat, iar geamul s-a luminat şi s-a întunecat, după felul în care se modifica forma. Dincolo de geam a apărut umbra neclară a unui chip, cu trăsături invizibile, dar cu un limbaj corporal clar. *Ce se întâmplă?*

Alice s-a îndepărtat, cu o singură fluturare din mână, subit dispreţuitoare. *Nimic. E doar o glumă.*

Faţa rămăsese la geam până când Chase a ieşit din magazin. Îl însoţea vânzătorul de la benzinărie. Falk i-a

recunoscut şapca. S-au oprit amândoi în parcare, de vorbă, în timp ce grupul de la BaileyTennants urca înapoi în microbuz.

Alice Russell a urcat ultima, trăsăturile ca de porţelan au dispărut şi portiera s-a trântit în urma ei. Chase l-a lovit uşor cu palma pe spate pe vânzător şi a urcat pe locul şoferului. Când a pornit motorul, microbuzul s-a zgâlţâit şi roţile s-au pus în mişcare.

Angajatul benzinăriei rămăsese privind la maşina care se îndepărta. Era singur.

— Singuratică slujbă, zise Falk.

— Mda.

După câteva secunde, omul s-a întors pe călcâie şi a ieşit din raza vizuală a camerei de supraveghere, iar parcarea a rămas din nou doar o bucată de asfalt gri. Falk şi Carmen au urmărit în continuare înregistrarea, dar pe ecran nu se mai mişca nimic. Într-un târziu, Carmen se lăsă pe spate.

— Deci, aici nu prea avem surprize. Alice e o scorpie care-i calcă pe toţi pe bătături. Asta ştiam deja.

— Părea destul de relaxată, zise Falk. Mai relaxată decât a fost vreodată cu noi.

Nici nu era foarte surprinzător, se gândi el.

Cu mâna la gură, Carmen îşi înăbuşi un căscat.

— Iartă-mă, mă ajunge oboseala, am plecat în zori la drum.

— Ştiu.

Dincolo de fereastră cerul devenise de un albastru intens. Falk vedea reflectate în geam feţele lor.

— Hai să încheiem pentru azi.

— Suni la birou? îl întrebă Carmen în timp ce se ridica să plece, iar Falk încuviinţă din cap.

— Şi mâine o să mergem la spital, să vedem ce are de spus asistenta lui Alice. Cine ştie?

Carmen surâse trist.

— Dacă m-aş alege cu o muşcătură de şarpe în timpul serviciului, m-ar scoate din sărite. Poate că tipa o să aibă chef de vorbă.

Se simţi o pală proaspătă de vânt rece, când a deschis uşa, şi apoi Carmen dispăru.

Falk s-a uitat la telefonul fix care se afla pe noptieră. L-a luat şi a format un număr familiar şi, aşezat pe pat, a ascultat tonul de apel care suna la câţiva kilometri distanţă spre vest, în Melbourne. I s-a răspuns repede.

Fusese găsită femeia? Nu. Nu încă. Au obţinut contractele? Nu. Nu încă. Când vor obţine contractele? Falk nu ştia. Pauză la celălalt capăt al firului. Trebuia ca ei să obţină contractele. Da. Era imperios necesar. Da, înţelegea. Exista un factor de timp, ceilalţi aşteaptă. Da, ştia. Înţelegea.

Falk stătea şi asculta, lăsa rahatul să se rostogolească la vale, spre el. Cuvintele obişnuite de încuviinţare. Înţelegea ce i se spune. Dar aşa era şi normal, mai auzise toate asta până acum.

Ochii îi căzură pe maldărul de hărţi şi, în timp ce asculta, le răsfoi şi o desfăcu pe cea cu masivul Giralang. Carourile cu marcaje regulate erau pline de rute şerpuite şi arătau alte trasee, spre alte locuri. Continuând să asculte, Falk a urmat liniile cu degetul. Oare Alice era acolo acum, privind aceleaşi linii, la lumina lanternei sau a lunii, scrutând peisajul în timp ce încerca să lege harta de realitate? Sau era prea târziu pentru aşa ceva? îi şoptea o voce. Falk spera că nu.

Privi pe geam. În cameră, lumina era prea puternică; tot ce reuşea să vadă era propria reflexie, cu telefonul în mână. Se întinse să stingă lumina de pe noptieră. Beznă. Ochii i s-au obişnuit cu întunericul şi detaliile negre-albăstrii de afară au devenit clare. Distingea capătul traseului Mirror Falls, la o oarecare distanţă. Copacii de pe ambele părţi păreau că respiră şi tremură în vânt.

În capătul traseului apăru deodată o scăpărare de lumină şi Falk deveni neliniştit. Ce era acolo? A continuat să privească şi a văzut apărând o siluetă, cu capul plecat, încovoiată sub picăturile de ploaie, înaintând atât de repede cât îi permitea

vântul. Aproape că alerga. Raza de lumină palidă a unei lanterne se mișca la picioarele ei.

Era beznă și prea frig pentru o plimbare. Falk se ridică în picioare și își apropie fața de geam, cu telefonul încă la ureche. Pe întuneric și de la distanța aceea, nu putea distinge trăsăturile acelei persoane. E totuși o femeie, se gândi Falk. Ceva în felul de a se mișca. Nu se zărea nicio lucire a unui costum reflectorizant. Indiferent cine era, nu făcea parte din echipa oficială de căutători.

Falk încă ţinea telefonul la ureche, dar conversaţia-monolog trena.

Să obţineţi contractele. Da. Mai repede. Da. Să nu ne dezamăgiţi. Nu.

Un declic și se termină, pentru moment. Falk rămase cu telefonul în mână.

Afară, silueta se ţinea pe lângă potecă, evitând lumina ce se revărsa dinspre cabană, în parcare. Ea – sau erau mai mulţi? – a ocolit clădirea și a dispărut din vedere.

Falk puse la loc telefonul fix și se uită la mobilul care stătea, inutil, alături. *Să o rănească...* Ezită o clipă, apoi înhăţă cheia și deschise ușa. Blestemând faptul că se cazase în capătul cel mai îndepărtat al clădirii, a luat-o la fugă de-a lungul verandei, în timp ce aerul rece i se strecura pe sub haine și îi urca pe piele. Își dori să-și fi luat haina. Dădu colţul cabanei și cercetă atent parcarea goală, fără să-i fie prea clar ce sperase să găsească.

Parcarea era pustie. Se opri și ascultă. Orice zgomot de paşi era acoperit de vânt. Falk urcă în grabă scările și intră în cabană, unde dinspre bucătărie se auzea clinchet de veselă și larma stinsă a unor conversaţii. La ghișeu era un alt ranger, o femeie.

— A intrat cineva aici?

— În afară de tine?

Falk îi aruncă o privire mustrătoare și femeia clătină din cap.

— N-ai văzut o femeie afară?

— Pe nimeni, în ultimele zece minute.

— Mulțumesc.

Împinse ușa și ieși afară. Se simți de parcă plonjase într-o piscină, și-și încrucișă brațele la piept. Aruncă o privire scrutătoare spre întinderea acoperită de vegetație și apoi o luă de-a curmezișul, călcând pe pietrișul care acoperea parcarea, către celălalt capăt al traseului.

În fața lui, totul era întunecat, în spate sclipeau luminile complexului. Peste umăr, la jumătatea distanței, zări ceva ce i se păru a fi chiar fereastra de la camera lui, un pătrat întunecat. Pe potecă se amestecau urme de pași. Se auzi un foșnet și pe deasupra lui trecu rapid ca o săgeată un liliac, o formă zimțată pe cerul nopții. Cu excepția lui, traseul era pustiu.

Falk făcu un mic ocol și se întoarse, vântul mușcându-i pielea. Era singur. Dacă fusese cineva acolo, acum dispăruse.

Ziua 2: Vineri dimineața

Bree transpira. În ciuda frigului, umezeala îi rămăsese pe piele, iar ea simțea mirosul de alcool ieșindu-i prin pori, în timp ce mergea. Se simțea dezgustător.

O durea capul încă de când se trezise. În timp ce strângeau tabăra, i se făcu şi mai rău şi toată chestia durase groaznic de mult, cu mult peste cât ar fi trebuit. Alice fusese singura care părea nerăbdătoare ca grupul să se pună în mişcare. O văzuse cum îşi îndeasă cu atâta forţă cortul în sac, încât Bree se temuse să nu-l rupă. Bree nu se oferise s-o ajute. Avea şi-aşa destulă bătaie de cap cu al ei.

Odată fermoarul tras, în sfârşit, Bree se pitise după un copac, aplecată de la mijloc, şi vomitase mult şi fără zgomot. Cât de mult băuse aseară? Nu reușea să-și amintească dacă și-a mai umplut paharul, dar nici gol nu-şi aducea aminte să-l fi avut. Nu era decât vina afurisiților de bărbați, se gândi, simțind cum o înțeapă un ghimpe de furie. Nu atât împotriva lor, cât a ei însăși. De obicei era mai atentă la chestii de genul ăsta.

Acum îşi şterse o picătură de sudoare de la ochi, cu privirea aţintită în ceafa lui Alice. Aceasta ajunsese în frunte imediat ce o porniseră şi Bree se lupta să ţină măcar o dată pasul cu ea. Oare Alice o văzuse că a băut prea mult aseară? Spera că nu. În cea mai mare parte a timpului, Alice stătuse bine ferită de restul lumii şi vorbise cu Daniel. Când o zărise din nou, mai târziu, Bree era puţin ameţită şi Alice se îndrepta spre corturi. Poate că aseară reuşise să scape, dar ştia că acum plătea pentru asta.

În dimineața asta dăduseră de două ori peste bifurcații pe drum şi de două ori Alice se oprise să examineze traseul. Ignorând durerea de cap, Bree verificase harta şi indicase direcţia. Dând aprobator din cap, Alice pornise mai departe, fără o vorbă.

Bree auzi un geamăt surd venind din spatele ei. Putea fi oricare dintre celelalte. Se gândi că începeau să le cedeze

umerii, călcâiele şi nervii. Poteca devenise îngustă şi, de câţiva kilometri, mergeau în şir indian. Urcuşul era suficient de abrupt, cât să descurajeze conversaţiile. În faţă, Alice se oprise iar, pentru că poteca făcea o uşoară curbă şi se lărgea, despicându-se în două. Bree auzi încă un geamăt în spate. De astă dată, cu siguranţă, Jill.

— Hei, acolo, în faţă, staţi pe loc, strigă Jill. Hai să ne oprim aici pentru prânz.

Bree răsuflă uşurată, însă Alice îşi verifică ceasul şi strigă înapoi:

— E încă destul de devreme.

— Nu e chiar atât de devreme. Aici e un loc bun să ne oprim.

Nu era întocmai aşa, se gândi Bree, aşezându-şi rucsacul jos. Pământul era noroios şi nu aveau nicio privelişte de admirat, cu excepţia copacilor care se înălţau deasupra lor. Se scutură de frig şi, clătinându-se vag, se aşeză pe rucsac. Acum, că se opriseră din mers, se făcuse mai frig. Era linişte, niciun zgomot de paşi. Auzea totuşi ciripitul şi ţipetele unor păsări nevăzute. Bree auzi un foşnet în tufişul din spatele ei şi se răsuci în loc. Imaginaţia îi plonjă într-o gaură neagră şi ateriză cu o bufnitură chiar în faţa fantomei lui Martin Kovac.

Bineînţeles că nu era nimic. Bree se întoarse la loc, simţindu-se caraghioasă. Chiar *era* caraghios. Era prea tânără să-şi amintească istoriile din vremea aceea, dar făcuse greşeala să dea peste ele online, în timp ce căuta informaţii despre masivul Giralang. Era la biroul ei, absorbită de soarta ultimei presupuse victime – Sarah Sondenberg, în vârstă de 18 ani, dispărută fără urmă, niciodată găsită –, când adjunctul directorului financiar se apropiase de ea pe la spate şi o speriase.

— Să ai grijă acolo, în Giralang, îi spusese el cu un rânjet şi un semn din cap spre monitor. Fata seamănă puţin cu tine.

— Tu să ai grijă, să nu raportez eu la Resurse Umane genul ăsta de comentariu.

Flirtul lejer dintre ei dura deja de peste o lună. Bree se gândise că probabil va accepta să bea ceva cu el, când o va invita în sfârşit în oraş.

Odată plecat adjunctul, Bree se întorsese spre monitor. Chiar semăna ea cu Sarah Sondenberg? Poate puţin, la gură şi la nas. Fata era drăguţă, nu încăpea îndoială, dar în felul ei. În plus, Sarah Sondenberg era blondă, cu ochi albaştri. Bree închisese site-ul web şi nu se mai gândise la asta, până acum.

Mai privi încă o dată peste umăr. Nimic. Totuşi, poate că era mai bine dacă pauza asta ar fi fost scurtă. Încercând să-şi mai potolească durerea de cap, luă o înghiţitură din sticla cu apă şi închise ochii.

— Vrei, te rog, să te duci mai încolo, dacă ai de gând să faci asta?

La auzul vocii lui Alice, Bree tresări şi deschise iar ochii. Bineînţeles, Alice nu i se adresase ei. Nu în felul acela. Se uita însă la Beth, care era sprijinită de un copac şi ţinea între degete o ţigară aprinsă.

Doamne, ce aer curat, şi sora ei de-abia aştepta să-l polueze. Imediat, în urechi îi răsună vocea mamei lor. *Dă-i pace, mai bine să fie dependentă de ţigări, decât de…* Mama lor lăsa întotdeauna restul nespus. Nu se putuse convinge niciodată să rostească acel cuvânt.

Beth ridică din umeri şi Bree o urmări cum se îndepărtează, păşind greu, dâra de fum amestecându-se cu mirosul de eucalipt din aer. Alice îşi făcu vânt cu mâna.

— Prânzul, se auzi o voce.

Ridică ochii şi o văzu pe Lauren în picioare, aplecată spre ea, întinzându-i un rulou cu brânză, ambalat în celofan, şi un măr.

— A, mulţam, zise şi încercă să zâmbească, însă stomacul i se crispă doar la gândul mâncării.

— Ar trebui să mănânci, continuă Lauren, încă aplecată spre ea. O să te ajute.

Femeia nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se mişte, până când Bree nu desfăcu un colţ al ambalajului şi ciuguli puţină coajă din rulou. Se uită la Bree cum înghite şi apoi plecă.

Alice îi aruncă lui Bree o privire, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată în ziua aceea.

— Prea multă băutură aseară?

— Doar obosită, zise Bree. N-am dormit bine.

— Nu eşti singura.

Alice era într-adevăr palidă, acum vedea şi Bree asta, surprinsă că nu observase mai devreme.

— Poţi să ne arăţi din nou în ce direcţie trebuie s-o luăm? o întrebă Alice.

— Da. Absolut.

— Eşti sigură? O să ne ia o grămadă de timp dacă greşim drumul.

— Ştiu. N-o să-l greşim.

Rostise cuvintele puţin mai tare decât intenţionase şi Jill ridică ochii. Stătea mai departe pe potecă, pe un bolovan, cu o gheată scoasă, şi în mână îşi ţinea o şosetă cu care se juca.

— E totul în ordine?

— E bine, mulţumesc, răspunse Bree, exact în acelaşi timp în care Alice spunea: „Bree e obosită după seara trecută."

— Aha, zise Jill, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Nu sunt. N-am nimic.

Preţ de un minut, Jill nu a spus nimic, dar ceva pe chipul ei o făcu pe Bree să se întrebe dacă nu era posibil ca seara trecută Jill să fi văzut mai mult decât Alice. Bree simţi că obrajii încep să-i ardă.

— Nu vrei să preia cineva verificarea pe hartă, pentru o vreme? o întrebă Jill, pe un ton relaxat.

— Nu. În niciun caz, mulţumesc. Mă descurc.

— Bine, făcu Jill şi reveni la şoseta ei. Dar te rog să spui dacă vrei.

— Nu vreau, mulţumesc.

Enervată, Bree îşi muşcă vârful limbii. Simţea privirile lui Alice aţintite în continuare asupra ei şi încercă să se concentreze la sandviciul din poală. Muşcă puţin din el, ca să nu mai aibă cum să vorbească, dar constată că era greu de înghiţit. După o clipă, împachetă la loc sandviciul şi îl îndesă în rucsac.

— N-am avut intenţia să te dau în gât, zise Alice. Dar trebuie să ne întoarcem la timp duminică.

Ceva din vocea ei o făcu pe Bree să ridice ochii. Trecu repede prin calendarul ei mental. Ce avea Alice pe agendă? Duminică. E seara premiilor la şcoala unde învaţă Margot Russell. Bree închise ochii, nu şi-i dădu peste cap.

Pe Margot o întâlnise doar o singură dată, cu două luni în urmă. Alice o rugase să ia de la curăţătorie rochia de gală a fiicei sale şi să i-o ducă acasă. Evident, depăşea cu mult atribuţiile de serviciu ale lui Bree, dar oare nu ar fi putut să-l ia ca pe un serviciu personal? Sigur, nicio problemă. Rochia era superbă. Bree purtase şi ea ceva asemănător, chiar dacă nu *hanţe couture,* la balul ei. Chiar şi fără fotografiile din biroul lui Alice, ar fi recunoscut-o pe Margot imediat ce aceasta deschidea uşa. O versiune mai tânără a mamei ei. Era cu o prietenă, sorbeau dintr-un smoothie de varză kale, de la unul dintre magazinele de produse naturiste preferate de Bree.

— Hei, nu-i aşa că e grozavă chestia aia? zise Bree.

Cunoştea genul acela de băutură şi cunoştea genul acela de prietenă, cu părul strălucitor şi pielea netedă, cu trăsături atrăgătoare şi privirea amuzată. Pe vremea şcolii, ea *fusese* întocmai acel gen de fată. Încă mai era aşa.

Margot nu-i răspunsese nimic, pentru moment, apoi arătase cu paiul către sacul de spălătorie pe care Bree îl ţinea în mână.

— Aia e rochia mea?

— A, da. Poftim. Apropo, mă cheamă Bree.

— Ştiu. Mersi.

Un foşnet de plastic şi uşa se închisese. Bree a rămas singură, pe trepte, zgâindu-se la luciul vopselei.

— Cine era puicuţa? se auzi o voce slabă, venind de la una dintre ferestrele deschise.

— Unul dintre minionii mamei.

— E cam neajutorată.

— Aşa zice şi mama.

Bree făcu un pas înapoi. Acum se uita la Alice. Avea cu treizeci de ani mai mult decât fiica ei, dar aceeaşi atitudine în privire.

Se căzni să zâmbească.

— Nu-ţi face probleme. N-o să întârziem la întoarcere.

— Bine.

Sub pretextul că face câteva mişcări să se dezmorţească, Bree se ridică şi merse câţiva paşi, până la o buturugă. O vedea la distanţă pe sora ei, care încă fuma şi se uita spre tufişuri. Bree ridică un picior pe buturugă şi se aplecă în faţă, simţind cum tendoanele i se tensionează şi o apucă ameţeala. Stomacul i se întoarse pe dos, dar înghiţi şi împinse înapoi valul fierbinte care-i urca în esofag.

Desfăcu harta şi o întinse în aşa fel încât să se poată uita la ea în timp ce se dezmorţea. Pe hârtie, traseele se învârtejeau puţin.

— Te simţi bine?

Ridică privirea. Sora ei stătea aplecată spre ea, cu o sticlă de apă în mână.

— Da, n-am nimic, răspunse, refuzând apa.

— Ştii încotro mergem?

— Da. Frate, de ce mă tot întreabă toată lumea chestia asta?

— Poate pentru că pare că nu ştii.

— Mai taci din gură, Beth!

Sora ei geamănă a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe buşteanul care pârâi sub greutatea ei. Bree se întreba câte

kilograme mai are acum. În adolescenţă făceau mereu schimb de haine. Acum, figura asta clar nu mai mergea.

Cu şase luni în urmă, când Beth o sunase, Bree o lăsase, ca de obicei, să intre pe mesageria vocală. În mesaj, sora ei o întreba dacă putea să o treacă drept persoană de referinţă pe o cerere de angajare, dar Bree nu reacţionase deloc. O săptămână mai târziu, într-un alt mesaj, sora ei îi anunţa vestea că obţinuse un post la BaileyTennants, la nivel de începător, în procesarea datelor. Bree crezuse că era o glumă. Nu putea să fie altfel. Ea se chinuise atât de mult să obţină poziţia pe care o avea – şi nu se referea doar la diploma în comerţ şi la cele două *internship*-uri fără salariu. Şi acum trebuia să lucreze în aceeaşi firmă cu sora ei, cu tunsoarea aceea ieftină şi hainele ei măsură mare şi cu *greşeala* ei, care, legal, trebuia declarată în cererile de angajare?

Mama lor îi confirmase că, într-adevăr, aşa era.

— Tu eşti modelul ei. Ţi-am spus.

După părerea lui Bree, sora ei era mai degrabă stăpânită de teama să nu-şi piardă beneficiile. Făcuse o mică anchetă, subtilă, la resurse umane. Se pare că Jill Bailey însăşi aprobase numirea ieşită din comun. Neoficial, i s-a spus că tocmai serviciile excepţionale pe care le adusese companiei înclinaseră balanţa în favoarea surorii sale. După aceea, Bree a rămas încuiată într-o cabină de toaletă zece minute, clipind des ca să-şi oprească lacrimile de furie, încercând să asimileze informaţia.

La momentul acela, nu-şi mai văzuse sora de un an şi jumătate, cu o singură excepţie. În Ajunul Crăciunului, mama lor îi telefonase lui Bree şi îi ceruse, o *rugase,* să o ierte pe Beth. Cu faţa încremenită, o ascultase timp de cincizeci de minute pe mama ei plângând la telefon, înainte de a ceda. Era Crăciunul, la urma urmelor. Aşa că revenise în casa unde copilărise, înarmată cu daruri pentru fiecare membru al familiei, mai puţin unul.

Şomeră şi, desigur, falită, Beth părea surprinzător de realistă după perioada de absenţă. Îi oferise surorii ei o fotografie cu ele două când erau mici, printată şi pusă într-o ramă ieftină, care ar fi dat groaznic în apartamentul lui Bree. Pe felicitarea de Crăciun care o însoţea scria doar *Îmi pare rău.* Pentru că mama lor le privea, Bree nu s-a ferit când sora ei geamănă se apropiase să o îmbrăţişeze.

Întoarsă acasă după sărbători, Bree scosese fotografia şi lăsase rama la un magazin pentru sărmani. O oră mai târziu, revenise şi o cumpărase. Înrămase iar fotografia şi cadoul a fost văzut pentru ultima dată îndesat în fundul unui şifonier înalt, în spatele decoraţiunilor de Crăciun.

În prima zi de muncă a lui Beth la BaileyTennants, mama lor o sunase şi o rugase să facă tot ce putea ca să o ajute pe sora ei să-şi păstreze slujba. Acum, o privea pe Beth fumând, aşezată pe buştean, şi îşi dorea să nu fi promis că o va face.

— Hei, voi de colo, sunteţi gata, fetelor? se auzi o voce pe potecă şi Bree întoarse capul. Alice şi Lauren erau deja în picioare şi se uitau cu reticenţă la rucsacurile lor.

— Da, venim.

Bree a luat harta şi a pornit repede înapoi. Prea repede. Se simţi cam ameţită.

— Pe unde o luăm, de aici, la dreapta sau la stânga? a întrebat Jill, săltându-şi rucsacul pe umeri.

Din punctul unde cărarea se bifurca, poteca era strâmtă în ambele direcţii, cu tufărişuri crescute în drum. Pământul de pe poteca spre stânga părea mai bătătorit, dar Bree ştia că la fiecare răscruce pe care o întâlniseră în prima parte a zilei a trebuit să o ia la dreapta. A mai verificat o dată, simţind cele patru perechi de ochi aţintite asupra ei. Acum, că aveau iar în spinare greutatea bagajelor, erau nerăbdătoare să pornească iar. Îşi trecu degetul în lungul traseului. Mâna îi tremura puţin şi stomacul gol i se răscolea. Da, astăzi o luaseră de două ori la dreapta, asta era a treia oară.

— Bree, dacă ai nevoie de ajutor… îi zise Alice, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Nu am.

— Bine. Atunci, încotro…?

— La dreapta.

— Ești sigură? Drumul pare cam neumblat.

Bree ridică harta. Puse degetul pe bifurcaţie. Linia roşie.

— Uite! La dreapta.

— Am ajuns deja acolo? făcu Alice, pe un ton surprins. Mda, atunci, bine.

Bree împături nervoasă harta.

— Vezi, scoatem un timp foarte bun. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Şi nici nu ai de ce s-o faci iar pe afurisita. Bree se sili să tragă aer în plămâni și să zâmbească.

— Haideți după mine!

Capitolul 9

Era ca şi cum ar fi păşit într-o casă a oglinzilor. Două chipuri, fiecare reflectarea distorsionată a celuilalt, ridicară la unison privirile când se auzi ciocănind la uşa salonului de spital.

— Breanna McKenzie? zise Falk.

Femeia din pat îşi pierduse strălucirea sănătoasă pe care o avea în fotografia de prezentare a companiei. Cearcăne negre îi erau acum conturate sub ochi şi buzele îi erau palide şi crăpate. Braţul drept era plin de bandaje.

— Suntem de la poliţie. Asistenta v-a spus că am aşteptat să vă facem o vizită?

— Da.

Falk i se adresase Breannei, dar cea care i-a răspuns a fost femeia care stătea pe scaunul de plastic.

— A zis că mai aveţi de pus câteva întrebări despre Alice.

— Aşa este. Tu eşti Bethany, nu?

— Puteţi să-mi spuneţi Beth.

Era prima dată când Falk o întâlnea pe Beth McKenzie în persoană şi o privi cu interes. Asemănarea era ciudată, aproape ca şi cum trăsăturile frumoase ale Breannei se topiseră la soare şi deveniseră mai dolofane şi mai lăsate. Pielea lui Beth era roşiatică, iar în jurul nasului şi pe maxilare avea vinişoare sparte. Ca urmare a faptului că fusese prost vopsit, acasă, părul îi era lins şi aspru, lăsat, tuns nici lung, nici scurt. Arăta cu zece ani mai în vârstă decât sora ei geamănă, de 20 şi ceva de ani, dar când îşi întoarse ochii spre el, privirea îi era fermă.

Lângă pat se afla o tavă care aştepta să fie luată, cu resturile mesei de prânz. Mâncarea era aproape neatinsă. Detectivii găsiseră uşor spitalul local, situat la două străzi de benzinărie. Părea puţin mai mult decât o clinică de medicină generală, fiind destinat să rezolve totul, de la afecţiunile localnicilor, la rănirile turiştilor. Asistenta de la recepţie le făcuse semn înapoi spre uşă, hotărâtă, şi le spusese să revină

peste nouăzeci de minute, când trecea efectul pastilelor de dormit administrate Breannei. Se plimbaseră de trei ori în sus și-n jos, prin fața șirului de magazine, și pe urmă mai aşteptaseră şaptezeci şi opt de minute. Când reveniseră, li s-a spus că tocmai se servea prânzul.

— Nu se acceptă vizite în timpul orelor de masă. Fără excepţie.

Într-un final, asistenta i-a chemat la recepţie făcându-le semn cu degetul. Puteau să intre. Sora le spusese că Breanna McKenzie se află în salonul comun pentru internări mai lungi de o zi, situat la capătul holului, și că ea era singura pacientă. Perioada de iarnă.

Ajunși în sfârșit în salon, și-au tras două scaune lângă pat.

— Au găsit-o pe Alice? întrebă Beth, urmărindu-i îndeaproape pe Falk și Carmen. De aceea ați venit?

— Încă nu, zise Falk. Îmi pare rău.

— Ah! Și ce voiaţi să mă întrebaţi?

— De fapt, cu sora ta voiam să vorbim, spuse Carmen. Singură, dacă se poate.

— Cred că ar trebui să rămân și eu.

Bree se foia pe pernă.

— Pentru Dumnezeu, Beth. E în ordine. Du-te și lasă-i să-și vadă de treabă.

Apoi, icnind, întrebă:

— Mai sunt analgezice?

— Încă nu e vremea, îi răspunse Beth, fără să pară că s-ar uita la ceas.

— Întreab-o pe asistentă.

— E prea devreme. Nu-ţi mai dau decât diseară.

— Doamne, du-te și întreabă! Te rog.

Beth se ridică de pe scaun.

— Bine, zise. O să mă duc în spate, să fumez. Și, da… continuă ea, în timp ce sora ei deschidea gura, o s-o întreb pe asistentă. Dar e prea devreme, îți spun eu.

O urmăriră plecând.

— Scuze. E supărată pentru că nu au încredere să o lase pe ea să-mi administreze medicaţia, zise Bree, când uşa se închise.

— De ce nu? întrebă Carmen.

— Nu e mare chestie, de fapt. Beth a avut în trecut ceva probleme cu abuzul de droguri, dar acum, de mai bine de un an, e bine. Probabil că asistentele consideră că trebuie să fie cât se poate de precaute. Ar fi mai uşor dacă Beth n-ar fi aici, poate, dar ea… vrea să rămână, încheie Bree, coborând ochii în pământ.

— O să mai vină cineva să stea cu tine? o întrebă Falk. Iubitul? Părinţii?

— Nu.

Bree începu să destrame marginile bandajului. Unghiile îi fuseseră odată date cu lac de un roz intens şi îndrăzneţ. Acum câteva îi erau rupte sau aveau oja sărită.

— Mama are scleroză multiplă.

— Îmi pare rău.

— E-n ordine. Adică, nu e, dar asta-i situaţia. Nu se poate porni la drum. Tata trebuie să stea cu ea mai tot timpul.

Încercă să zâmbească.

— O am pe Beth.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Noi voiam să te întrebăm despre Alice Russell, dacă nu te superi, spuse Falk. De când lucrezi pentru ea?

— De un an şi jumătate.

— Ca asistentă personală?

— Coordonator administrativ.

Lui Falk i s-a părut că o vede pe Carmen înăbuşindu-şi un zâmbet. Îşi reveni repede.

— Ce presupune asta?

— La început a fost vorba mai ales de sarcini administrative, dar apoi s-a transformat într-un rol mai degrabă de mentorat. Mă ţin ca umbra de Alice şi acumulez

abilităţi care să mă ajute să mă pregătesc pentru o promovare internă.

— E o şefă bună?

O pauză cât o bătaie de aripă.

— Da. Absolut.

Au aşteptat, însă Bree nu a mai spus nimic.

— Aşadar, crezi că o cunoşti bine? întrebă Falk.

— Da, foarte bine.

Vocea lui Bree avea o inflexiune ciudată. Falk s-a uitat la ea, dar nu a depistat niciun semn de recunoaştere când fata îi întoarse privirea. La fel ca Daniel Bailey, dacă Bree ştia cine sunt ei cu adevărat, nu lăsa să se vadă.

— Şi, în timpul programului, cum ţi s-a părut Alice? interveni Carmen.

Bree îşi ciupea iar bandajul, ale cărui margini erau deja destrămate.

— Înainte de a ne rătăci, a fost normală, sincer. Uneori poate să fie cam irascibilă, dar acolo niciuna dintre noi n-am fost în cea mai bună dispoziţie. După ce ne-am rătăcit?

Bree clătină din cap şi continuă:

— Toată lumea era speriată.

— A pomenit ceva despre ceea ce o neliniştea? vru să ştie Carmen. În afara faptului că vă rătăciserăţi?

— Cum ar fi?

— Orice. De serviciu, de acasă, vreo problemă cu colegii?

— Nu. Mie nu mi-a spus nimic.

— Dar tu fiind dintre cei care o cunosc bine, insistă Carmen, nu ţi-ai dat seama dacă era ceva în neregulă?

— Nu.

— Şi la birou? Înainte de programul de recreere? Vreo cerere ciudată sau întâlniri care să-ţi atragă atenţia?

— Ce legătură are asta cu ceea ce s-a petrecut acolo?

— Niciuna. Nu neapărat, răspunse Falk. Încercăm să înţelegem ce n-a mers bine.

— Vă spun eu exact ce n-a mers bine, zise Bree şi ceva ca o undă trecu peste chipul ei. Şi nu a fost doar vina mea.

— Ce anume nu a fost vina ta?

— Faptul că ne-am rătăcit. A fost tâmpenia aia de potecă a cangurilor, din ziua a doua. Au zis că era uşor să greşeşti.

Bree s-a oprit. Singurul sunet care se mai auzea era piuitul slab al echipamentelor medicale. Inspiră profund.

— Celelalte n-ar fi trebuit să mă pună pe mine responsabilă cu orientarea. Habar nu aveam ce fac. M-au trimis la un curs de o jumătate de zi, cu pauze de cafea la fiecare douăzeci de minute, şi asta ar fi trebuit să mă facă instantaneu expertă?

Îşi mişcă braţul rănit şi făcu o grimasă, în timp ce pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Ce s-a întâmplat când ţi-ai dat seama că v-aţi abătut de la traseu? întrebă Falk.

— După aceea totul a mers prost. N-am mai găsit tabăra de campare, aşa că nu am mai avut provizii pentru seara aceea. Hrana era pe sponci. Eram neajutorate, în plus corturile s-au stricat.

Bree a tras un hohot de râs scurt.

— E aproape amuzant cât de repede s-a dus totul de râpă. Dar nu mai gândeam logic şi am luat hotărâri greşite. E greu de explicat cum e acolo, în sălbăticie. Te simţi ca şi cum ai rămas ultimul om de pe pământ.

— Cum a reacţionat Alice la faptul că vă rătăciserăţi? zise Falk.

— A fost destul de insistentă, apropo de ceea ce ar fi trebuit să facem. Când e stresată, pare mai agresivă. A fost în destul de multe drumeţii şi tabere de camping când era la şcoală – a stat un an întreg într-o tabără în natură. Cred că a considerat că asta o îndreptăţea să-şi impună opinia, mai mult decât pe noi, celelalte. Ştiu şi eu? oftă Bree. Poate că avea dreptate. Dar Lauren… Lauren Shaw? A fost şi ea în grupul nostru – şi ea a făcut acelaşi curs la şcoală şi nici ea nu era de părere că Alice avea întotdeauna dreptate. Ca atunci când am găsit cabana

aceea, în a treia zi. Adică, a fost groaznic. Nici mie nu mi-a plăcut acolo, dar, dintre opţiunile noastre proaste, a fost cea mai bună. Vremea se strica tot mai mult şi aveam nevoie de un adăpost. Aşa că am rămas, zise ea şi făcu o pauză. Alice a fost singura care n-a vrut.

— Nu v-a putut convinge să plecaţi? zise Falk.

— Nu. Şi n-a fost deloc fericită din pricina asta. Zicea că ştie cum să găsim drumul înapoi şi voia să ne pună pe toate să mergem mai departe. Dar noi n-am vrut. Tocmai asta ne băgase în belea, de la început. Faptul că merseserăm orbeşte. Ne-am cam certat. Alice a zis că pleacă singură, dar Jill n-a vrut s-o lase. Dimineaţa, când ne-am trezit, Alice luase telefonul şi dispăruse.

— Jill Bailey v-a zis de ce nu voia să o lase pe Alice să plece? întrebă Carmen.

— Pentru că era periculos, desigur. Şi, evident, a avut dreptate.

Bree se uită când la unul, când la altul, provocându-i să o contrazică.

— Ce aţi făcut când v-aţi dat seama că Alice nu mai era? zise, în sfârşit, Falk.

Bree clătină din cap.

— Nu sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebaţi. Am crezut că eram prima care s-a trezit, aşa că am ieşit să mă duc la toaletă, în tufiş. Mă întorceam spre tabără, când m-am împiedicat. La început nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat, am crezut că am căzut peste ceva ascuţit. Sticlă spartă, poate. Pe urmă am văzut cum dispare şarpele şi am înţeles.

Bree îşi muşcă buza de jos aşa de tare, că aceasta i se albi. Privea prin ei.

— Am crezut că o să mor acolo. Chiar aşa am crezut. Ni se spusese că sunt şerpi-tigru. Habar nu aveam unde suntem. Credeam că n-o să-mi mai văd niciodată familia, că n-o să mai apuc să-mi iau adio de la mama.

Trase aer în piept, tremurând.

— Îmi aduc aminte că eram ameţită şi aveam senzaţia că nu pot să respir. Medicul de aici mi-a zis că probabil am suferit un atac de panică, dar atunci credeam că e din cauza veninului. Am ajuns înapoi la cabană şi de restul nu-mi aduc aminte prea bine. Mi-au pus ceva strâns în jurul braţului. Aveam dureri. Nu mai ştiu în ce moment mi-am dat seama că Alice nu era cu noi.

Îşi pigulea bandajul.

— Când celelalte au zis că ar trebui să plecăm – să plecăm fără ea –, nu m-am opus. Am mers acolo unde mi s-a spus. Lauren a reuşit să ne ducă spre nord, până am ajuns la un drum. Nu-mi amintesc mare lucru despre toate astea. Doctorul zice că probabil eram deja în stare de şoc. Aveam ideea asta, că Alice o luase înainte să ceară ajutor şi că ne aştepta la punctul de întâlnire, zise şi îşi plecă ochii. Cred că am şi întrebat de ea, dar mintea mea era într-o stare foarte proastă. Nu ştiam ce fac.

Lacrimile se revărsară în sfârşit şi Falk îi întinse o batistă. Aşteptară, ascultând zumzetul echipamentelor, câtă vreme fata îşi şterse ochii.

— Alice a avut telefonul cu ea, interveni Carmen. A dat vreun telefon cât a fost cu voi?

— Nu, răspunse Bree repede. Adică, a încercat, evident. A sunat insistent la numărul de urgenţă, dar nu a reuşit să prindă semnal. A fost complet inutil.

— Dar a luat telefonul cu ea când a plecat, nu?

O uşoară ridicare din umeri.

— Pentru că era al ei, presupun.

Cum stătea acolo, întinsă pe pernă, cu părul ei lung şi despletit şi braţul bandajat, Bree părea fragilă. Cu unghiile ei rupte, cu povestea ei.

— Zici că o cunoşti bine pe Alice, continuă Falk. N-ai fost mirată că te-a părăsit?

— În condiţii normale, aş fi fost, răspunse Bree, cu ochii măriţi când îi întoarse lui Falk privirea.

Ştie cum să-i mintă pe bărbaţi. Gândul i se năzărise lui Falk din senin.

— Aşa cum am spus însă, acolo lucrurile sunt altfel. Acum mi-aş fi dorit să o ascultăm. Atunci poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar în cazul ăsta poate că v-aţi fi pierdut toate.

— Poate. Dar poate că tot restul ar fi fost mai bine decât a fost.

Îşi mişcă braţul bandajat şi durerea i se văzu pe chip. Falk şi Carmen au schimbat o privire.

— Presupun că deocamdată ajunge. Te lăsăm să te odihneşti, mai zise Carmen, în timp ce se ridicau. Mulţumim, Breanna.

Aceasta dădu din cap. Umbrele de sub ochi păreau mai întunecate decât atunci când veniseră Carmen şi Falk.

— Dacă o vedeţi pe sora mea, afară, spuneţi-i ori să-mi trimită asistenta cu analgezicele ori să plece naibii, ca să mi se poată pune perfuzii. Vă rog.

În salon era răcoare, dar când închise uşa, Falk văzu că pe fruntea lui Bree se formaseră din nou picături de sudoare.

Ziua 2: Vineri după-amiază

Soarele palid traversase fâşia îngustă de cer şi iarba le venea până la glezne. În sfârşit, cineva întrebă:

— Aşa trebuie să fie?

La auzul cuvintelor lui Jill, Beth scoase un oftat tăcut de uşurare. De douăzeci de minute voia şi ea să pună aceeaşi întrebare, dar nu putuse. Bree ar fi ucis-o.

Sora ei se opri şi privi înapoi.

— Ar trebui să fie.

— Ar trebui sau este?

— Este.

Bree nu părea sigură. Aruncă o privire pe hartă.

— Trebuie să fie. N-am cotit nicăieri.

— Îmi dau seama de asta, zise Jill, dar…

Arătă cu mâna în jur. Cărarea năpădită de tufişuri, copacii care îngustau tot mai mult drumul la fiecare zece paşi. Nu conta ce arăta harta, pur şi simplu nu i *se părea* în ordine.

De jur-împrejur, păsări ascunse chemându-se şi răspunzându-şi. Beth nu putea scăpa de senzaţia că zona era doar a lor.

— N-am văzut niciun fanion toată ziua, continuă Jill. În afară de cel găsit în copac, ieri. Trebuia să fie şase. Cu siguranţă, ar fi trebuit să vedem încă unul până acum. Măcar unul.

— Poate drumul pe care am luat-o la bifurcaţie după prânz este greşit. Pot să mă uit?

Alice îi smulse harta din mână, înainte ca Bree să poată răspunde. Aceasta rămase încremenită, cu mâna goală întinsă, pierdută în toate sensurile cuvântului. Beth încercase să-i surprindă privirea, dar fără să reuşească.

— Uite, zise Alice, privind încruntată pe hartă. Pun pariu că aşa e. Mi s-a părut mie că am ajuns acolo prea devreme.

— Chiar nu…

— Bree, făcu Alice, făcând-o să tacă. Nu e bine.

O clipă nu s-a mai auzit decât foşnetul straniu al tufişurilor şi Beth a ridicat privirea spre eucalipţi. Scoarţa lor avea fâşii care fluturau ca o piele jupuită. Păreau foarte aproape şi foarte înalţi, de jur-împrejur. *Prinşi în cuşcă*, se gândi ea deodată.

— Şi acum ce facem?

În vocea lui Jill era o nuanţă nouă, pe care Beth nu reuşea să o definească. Nu era exact frică, nu încă. Îngrijorare, poate. Un interes puternic.

Alice ţinu harta aşa încât să o poată vedea şi Jill.

— Dacă am fi cotit corect, ar trebui să fim aici, zise Alice, punând degetul pe hartă. Dar dacă nu, nu ştiu. Probabil că suntem mai degrabă pe undeva pe-aici.

Făcu o uşoară mişcare circulară deasupra hârtiei.

Jill se aplecă mai aproape, apoi şi mai aproape şi cutele de la colţul ochilor i se adânciră tot mai mult.

Beth îşi dădu seama că Jill nu putea citi harta. Probabil că scrisul era prea mărunt. Poate că Jill studiase harta, dar, la cât de bine vedea, hârtia putea să fi fost foarte bine şi albă. Beth o văzuse pe bunica ei prefăcându-se la fel, când nu voia să recunoască faptul că vederea îi slăbise. În vreme ce Jill se prefăcea destul de convingător că examinează harta, Alice o urmări cu o expresie interesată. Şi ea cronometrase, se gândi Beth.

— Hmmm, exclamă Jill, neutru, întinzându-i lui Lauren harta. Tu ce părere ai?

Cu un aer uşor surprins, aceasta o luă totuşi. Se aplecă şi îşi plimbă privirile peste desene.

— Nu, nici eu nu cred că e drumul bun, zise. Scuze, Bree.

Jill se uită la ea şi întrebă:

— Şi ce-ar trebui să facem?

— Cred că ar trebui să ne întoarcem şi să încercăm să mergem exact pe unde am venit.

Alice oftă.

— Doamne! Ne-ar lua secole să ne întoarcem pe propriile urme. O să ne petrecem ore întregi în sălbăticie.

— Păi, făcu Lauren ridicând din umeri, nu cred că avem încotro.

Jill se uita în jur, când la stânga, când la dreapta, când la una şi la alta, ca la un meci de tenis. Bree se afla la doar un metru sau doi depărtare, dar la fel de bine ar fi putut să fie invizibilă.

Alice privi înapoi pe traseu.

— Nu ştiu dacă am fi în stare să ne întoarcem exact pe acelaşi traseu, nu? Poteca e destul de neclară. E posibil să o pierdem.

Beth observă, cu o tresărire, că Alice avea dreptate. În spatele lor, poteca pe care veniseră părea acum neclară şi se pierdea, nefiind clar delimitată. Cu un gest automat, Beth se pipăi după ţigări. Nu erau în buzunar. Inima începu să-i bată puţin mai tare.

— Eu cred în continuare că e opţiunea cea mai bună, zise Lauren. Cea mai sigură, în orice caz.

— O să prelungim excursia cu câteva ore bune, insistă Alice, privind spre Jill. Nu încape nicio îndoială că o să ne prindă întunericul până nimerim tabăra.

Jill îşi plecă privirea spre ghetele ei noi şi Beth şi-a dat seama că perspectiva unor kilometri suplimentari nu era agreată de multe dintre ele. Jill deschise gura să spună ceva, dar o închise şi se mulţumi să dea din mână.

— Ei, nu ştiu, zise ea, într-un târziu. Care e alternativa?

Alice a studiat harta, apoi a ridicat privirea şi a mijit ochii:

— Voi nu auziţi zgomotul unui pârâu?

Beth îşi ţinu respiraţia. Susurul slab al apei era aproape înecat de pulsaţia sângelui care îi bubuia în urechi. Doamne, chiar că nu avea pic de antrenament. Celelalte au dat aprobator din cap.

— Dacă noi am greşit drumul în punctul ăsta, pârâul ar trebui să fie ăsta de-aici, zise Alice, arătând pe hartă. Pare

aproape, după zgomot. Putem să ne folosim de el ca să ne orientăm. Dacă reuşim să ne dăm seama unde suntem, am putea încerca să o luăm pe scurtătură şi să ajungem la adevărata cărare.

Beth a remarcat că Lauren îşi încrucişase braţele la piept. Buzele ei strânse păreau doar o linie.

— Crezi că… începu Jill, dregându-şi glasul… eşti convinsă că ne putem orienta aşa?

— Da. Ar trebui să putem.

Jill se întoarse spre Lauren:

— Tu ce crezi?

— Pentru Dumnezeu, o să stăm aici toată noaptea, făcu Alice. Ştii bine că aşa va fi.

Lauren nu spunea nimic. Jill se uită când la una, când la alta, apoi privi încă o dată în jos, spre ghetele ei. Suspină uşor:

— Haideţi să găsim pârâul!

Nimeni nu s-a obosit să o întrebe pe Bree ce părere are.

Beth s-a luat după celelalte şi zgomotul apei devenea tot mai clar. Era un sunet diferit de urletul cascadei de ieri, mai plin şi mai difuz. Au traversat cu greu o fâşie de copaci şi Beth s-a pomenit pe un mal mocirlos.

Nu departe de picioarele ei, solul argilos era prăbuşit pe mai bine de un metru, până la o fâşie de pământ negru spălat de apă. În mod clar, era mai degrabă un râu, se gândi Beth, privind ţintă spre apă. Ploaia torenţială îi umflase debitul şi lăsase o dâră albă de spumă unde lovise malul. Resturile care pluteau erau semnul că apa curgea cu viteză.

Preocupată, Alice se uita pe hartă, în timp ce Jill şi Lauren o urmăreau. Bree se plimba pe mal, cu un aer trist. Beth îşi scoase rucsacul şi băgă mâna în el, să caute pachetul de ţigări. Nu l-a găsit şi, în ciuda frigului, palmele au început să-i transpire. A îndesat mâna şi mai adânc. În fine, degetele dădură peste forma familiară, se strânseră în jurul ei şi Beth

trase mâna afară şi, odată cu ea, haine şi tot felul de mărunţişuri, la grămadă.

Nu a observat bidonul lucios de metal, care i-a căzut din rucsac şi s-a rostogolit, decât atunci când era prea târziu. Săltând, bidonul s-a dus la vale – fără ca mâna ei întinsă să-l mai poată ajunge –, a mai făcut o piruetă spre mal şi apoi a continuat să se rostogolească.

— Rahat!

Îşi îndesă pachetul de ţigări în buzunar şi o luă după el.

— Ce-a fost asta? întrebă Alice, privind ţintă şi serios pe hartă.

— Habar n-am.

Beth se uită în josul malului şi scoase un mic oftat de uşurare. Indiferent ce-ar fi fost, bidonul stătea aninat într-o împârligătură de crengi, deasupra apei.

— Minunat, făcu Alice, care acum se uita şi ea, alături de celelalte. E bidonul cu gaz pentru primus.

— Ce?

Beth privea licărul metalului, sclipind la fiecare legănare a crengilor.

— Bidonul. Pentru primus, repetă Alice. Avem nevoie de el ca să ne pregătim cina, diseară. Şi mâine. Doamne, Beth, cum l-ai scăpat?

— Nici nu ştiam că e la mine.

— Am împărţit obiectele de folosinţă comună, doar ştii asta.

O bucată de lemn rătăcită plutea cu viteză pe apă, lovindu-se de crengi. Bidonul s-a mişcat, dar a rezistat.

— Putem să ne descurcăm şi fără el? întrebă Jill.

— Dacă vrem să avem ce mânca diseară, nu.

Un alt val de apă şi bidonul se clătină iar.

Beth simţea privirile lui Alice aţintite asupra ei. Se uită fix la râul învolburat, ştiind ce urmează. Alice veni în spatele ei, aproape, şi Beth simţi pe spate o mână invizibilă, împingând-o.

— Adu-l!

Capitolul 10

Beth stătea sprijinită de zidul spitalului, cu o mână îndesată în buzunarul hainei și ochii mijiți, pentru că fumul de la țigară îi venea drept în față. Când îi văzu ieșind pe Falk și Carmen, se îndreptă puțin de spate.

— Ați terminat? strigă către ei. Bree e bine?

— E puțin agitată, răspunse Carmen, îndreptându-se spre ea. Îți reamintește să întrebi asistenta de analgezice.

— Am făcut-o. E prea devreme. Bree nu mă ascultă niciodată.

Își întoarse capul, să sufle fumul în direcția opusă, și flutură din mână, vânturând aerul.

— Ce se mai aude cu Alice? Niciun semn încă?

— Din câte știm noi, nu, zise Falk.

— La dracu'!

Beth își culese un fir de tutun de pe buza de jos și se uită spre mulțimea de copaci din spatele parcării spitalului.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

— Tu ce crezi?

Beth se concentră asupra țigării.

— După ce a plecat singură? Cine știe? Se putea întâmpla orice, acolo. Noi toate am încercat să-i spunem.

— Cu ce anume te ocupi la BaileyTennants? o întrebă Falk, privind-o.

— Cu prelucrarea datelor și arhivarea lor.

— A, da? Și ce presupune asta?

— Cum se aude. Îndosariere, înscrierea datelor, mă asigur că asociații pot accesa documentele pe care le caută.

— Așadar, ai acces la dosarele companiei?

— La chestiile nerestricționate. Mai sunt și dosare confidențiale, și cele din arhiva istorică, pe care asociații principali trebuie să le acceseze singuri.

— În cazul ăsta, te întâlneai des cu Alice Russell, la muncă?

— Mda, uneori, răspunse Beth, fără să pară prea încântată. A stat destul de mult jos, în centrul de date, ca să obțină

diverse documente.

Falk o simţi pe Carmen agitată.

— Când venea pe-acolo, stăteaţi mult de vorbă amândouă? o întrebă Carmen, blând. Îţi spunea ce anume căuta?

Beth ridică fruntea şi ceva efemer îi traversă chipul. Ca şi cum şi-ar fi calculat răspunsul.

— Nu, nu vorbea cu nimeni de la prelucrarea de date, decât dacă era neapărat necesar. Oricum, pentru mine tot ce-i acolo e în chineză. Nu sunt plătită destul ca să mai şi gândesc.

— Dar acum, în pădure? Te-ai înţeles mai bine cu ea?

Întrebarea venise de la Falk şi Beth şi-a schimbat brusc mimica, devenită rigidă, iar ţigara i-a încremenit la jumătatea drumului spre buze.

— Asta e o glumă sau ce?

— Nu.

— Atunci vă răspund. Nu. Eu şi Alice Russell nu ne-am înţeles deloc bine. Nici la serviciu, nici în pădure. Nu v-a spus sora mea? zise Beth şi aruncă o privire spre uşile spitalului.

— Nu.

Beth mai trase un ultim fum şi aruncă jos chiştocul.

— Ah, făcu ea. Probabil s-a gândit că ştiţi. Alice nu mă plăcea şi nu se obosea să ascundă asta.

— Dar de ce? întrebă Carmen.

— Nu ştiu, răspunse Beth şi ridică din umeri.

Scoase pachetul de ţigări şi îl întinse spre Falk şi Carmen. Amândoi clătinară din cap.

— De fapt, ştiu, continuă ea, băgându-şi o ţigară în gură. Nu mă plăcea pentru că nu-i era de folos să mă placă. Nu aveam nimic să-i ofer, nu eram o persoană interesantă, eu nu sunt Bree…

Beth flutură vag din mână, arătând spre sine, din cap spre picioare, de la faţa gălbejită la coapsele mari.

— Lui Alice nu-i era greu să-mi facă viaţa amară şi nu rata ocazia.

— Chiar şi cu sora ta de faţă?

Beth surâse forţat.

— Mai ales cu sora mea de faţă. Cred că tocmai în asta stătea distracţia.

Îşi făcu palmele căuş şi-şi aprinse ţigara. Vântul îi ciufulea părut şi femeia îşi adună mai strâns haina în jurul ei.

— Alice ţi-a făcut zile negre, încheie Carmen. Şi tu i-ai ţinut piept? Ai ripostat în vreun fel?

Peste trăsăturile lui Beth trecu o umbră, aproape invizibilă.

— Nu, răspunse ea.

— Absolut deloc? Trebuie să fi fost foarte frustrant pentru tine.

Beth ridică din umeri.

— Pentru ce anume eşti eliberată condiţionat? o întrebă Falk.

— Nu ştiţi?

— Putem să aflăm. Dar ar fi mai uşor dacă ne spui tu.

— Ce fel de poliţişti sunteţi?

— Poliţia federală, răspunse Falk şi îi arătă legitimaţia, iar Beth se aplecă spre ea, să o citească.

— Sunt eliberată condiţionat… zise, dar apoi se opri, oftând… pentru chestia aia cu Bree.

Au aşteptat, apoi Carmen a zis:

— Avem nevoie să ne spui mai mult de atât.

— Da, scuze. Nu mă omor să vorbesc despre asta. În urmă cu vreo doi ani, am…

Trase adânc fumul în piept, de parcă ar fi inhalat tot restul ţigării dintr-odată.

— Nu-mi mergea foarte bine. Am intrat forţat în apartamentul lui Bree şi i-am furat nişte lucruri. Haine, televizorul. Nişte chestii pentru care făcuse economii ca să şi le ia. Bijuterii pe care i le dăduse bunica noastră înainte de a muri. Bree a venit acasă şi a dat de mine în timp ce încărcăm prada în portbagajul maşinii. Când a încercat să mă oprească, am lovit-o.

Ultimele cuvinte i-au ieşit de pe buze ca şi cum ar fi avut un gust scârbos.

— Ai rănit-o grav? o întrebă Falk.

— Fizic, nimic grav, zise Beth. Dar fusese pocnită, pe stradă, de sora ei geamănă care încerca să-i fure bunurile ca să facă rost de bani pentru droguri, aşa că… mda, s-a simţit rănită grav. Eu am rănit-o grav.

Suna ca o frază pe care trebuise să o repete adesea în faţa unui terapeut. Şi-a terminat ţigara, dar de astă dată nu s-a mai grăbit la fel de tare să o stingă.

— Ştiţi ce, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe despre asta. Am avut probleme cu drogurile câţiva ani, de când…

Se opri, fără să mai termine fraza pe care avusese de gând să o spună, şi îşi trecu o mână peste braţ. Lui Falk mişcarea îi reaminti de sora ei, care îşi pigulea bandajul pe patul de spital.

— …de când eram în ultimul an de facultate. A fost o tâmpenie. Poliţia m-a luat imediat, când încercam să vând lucrurile lui Bree. Nici măcar n-am ştiu că dădusem în ea, decât atunci când mi-a spus avocatul meu. Însă aveam deja cazier, aşa că am fost condamnată. N-a fost vina lui Bree. Evident. Dar, ce vreau să zic, ea nu s-a dus la poliţie. Putea să o facă, nimeni n-ar fi condamnat-o. Un vecin, care a văzut că ne batem, a chemat poliţia. Bree nici acum nu vrea să vorbească despre acel episod. Nu prea vorbeşte cu mine oricum. Din tot ce ştiu, cel mai mult am aflat din documentele procesului.

— Cu tine ce s-a întâmplat? a întrebat Carmen.

— Am stat câteva luni la închisoare, ceea ce n-a fost chiar aşa de bine, iar pe urmă, ceva mai mult la dezintoxicare, ceea ce a fost mai bine.

— Te-au ajutat să-ţi revii?

— Da. Adică, s-au străduit cât au putut. Şi eu mă străduiesc atât cât pot. Recuperarea este o chestie continuă,

dar m-au învăţat să-mi asum responsabilitatea alegerilor pe care le fac. Şi pentru ceea ce i-am făcut surorii mele.

— În clipa de faţă, cum stau lucrurile între voi? o întrebă Carmen.

— Bine. Ea m-a ajutat să obţin postul ăsta şi a fost minunat. Înainte să abandonez facultatea, studiam informatica şi tehnologia informaticii, aşa că munca la BaileyTennants e puţin anodină, dar când eşti eliberat condiţionat poate să fie destul de greu să găseşti ceva, aşa că-i sunt recunoscătoare, zise Beth şi zâmbi puţin cam forţat. Obişnuiam să fim destul de apropiate totuşi. Ne îmbrăcam la fel, în fiecare zi, până când am împlinit… cât să fi fost?… vreo 14 ani sau ceva de genul ăsta, oricum o vârstă tot atât de ridicolă. Mult prea multă vreme ne-am îmbrăcat la fel. Ca şi cum am fi fost una şi aceeaşi persoană. Obişnuiam să credem cu adevărat că putem să ne citim gândurile una alteia, spuse şi aruncă o privire spre uşă.

— Probabil că a fost îngrozitor pentru tine când a fost muşcată, zise Falk.

Beth strânse din buze.

— Da, a fost. Mi-a fost aşa de teamă că am s-o pierd! Mă trezisem mai devreme, să merg la toaletă. Apoi am aţipit din nou, când Bree a intrat brusc, ţinându-se de braţ. Trebuia să o ducem la un medic, dar afurisita de Alice dispăruse fără urmă. Am alergat încolo şi încoace ca nişte găini fără cap, încercând să o găsim, dar nici urmă de ea.

Beth îşi trecu o unghie boantă peste buze.

— Ca să fiu cinstită cu voi, mie nu-mi păsa niciun pic. Nu-mi păsa decât de Bree. Din partea mea, Alice nu avea decât să-şi poarte singură de grijă. Am avut noroc cu Lauren, care ştia cum să se orienteze ca s-o ţinem în linie dreaptă, altfel am fi rămas pierdute pe acolo. Ea ne-a tot dus spre nord, ne-a scos la drum, aşa că am putut să mergem pe el. Niciodată în viaţa mea n-am fost mai fericită să văd asfaltul.

— Tu chiar ai văzut-o pe Alice plecând? interveni Falk, privind-o de aproape.

— Nu. Dar nu m-a mirat. Ne-a tot amenințat că o s-o facă.

— Și am auzit că și-a luat și telefonul.

— Da, așa a făcut. A fost al naibii de egoistă, dar asta e Alice. Totuși n-a avut prea mare importanță. Oricum telefonul nu a funcționat nicio clipă.

— Nicio clipă?

— Deloc, zise Beth, uitându-se la ei ca și cum erau cam înceți la minte. Altfel am fi sunat să cerem ajutor.

— Nu te-a surprins faptul că Alice nu ajunsese deja la locul de întâlnire, când v-ați întors?

Întrebarea venea de la Falk, iar Beth părea să o cântărească.

— Da. De fapt, m-a mirat puțin. Mai ales că probabil am mers pe aceeași potecă, doar la câteva ore în urma ei. Dacă noi nu am depășit-o și ea nu a ajuns înapoi înaintea noastră, ce s-a întâmplat?

Întrebarea rămase plutind în aer. Falk putea să distingă zgomotul elicopterului de poliție, care dădea roată undeva, departe. Beth se uita de la unul la altul.

— Stați puțin, zise ea, legănându-se de pe un picior pe altul, și coborî puțin vocea. Alice punea ceva la cale?

— Cam ce anume? întrebă Falk, menținându-și aceeași expresie neutră.

— Voi să-mi spuneți. Doar sunteți poliția federală.

Falk și Carmen nu au zis nimic și, în cele din urmă, Beth a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar v-am spus că a cerut o mulțime de informații de la serviciul de prelucrare a datelor. Chestia e că începuse să vină să-și ia singură documentele, ceea ce a fost puțin cam ciudat. Mi-am dat seama doar pentru că de obicei o trimitea pe Bree jos, să le ia, însă pe urmă a început să vină chiar ea. Și a început să acceseze mai des datele restricționate. Abia acum, că a dispărut…

Privi dincolo de ei, la culmile care se înălţau în depărtare, şi ridică iar din umeri.

— Beth, interveni Carmen. Cât de convinsă eşti că Alice a plecat de la cabană din propria ei voinţă?

— Sunt convinsă, să ştii. E drept, n-am văzut-o cu ochii mei, dar asta doar pentru că ştia că noi am fi oprit-o. Nu voia să rămână blocată acolo. Deja după prima noapte încercase să o convingă pe Jill să o lase să se întoarcă singură, dar Jill o refuzase. Apoi, iar, la cabană, aceeaşi treabă.

— Aşadar, au existat ceva tensiuni între ele? zise Carmen.

— Sigur că da.

— Pentru că atunci când am zărit-o noi pe Jill Bailey, în treacăt, părea că are o vânătaie pe faţă. Pe maxilar.

A urmat o pauză lungă, timp în care Beth şi-a studiat ţigara.

— Nu ştiu cum s-a ales cu ea. Ştiu că a căzut de câteva ori pe traseu.

Falk a lăsat tăcerea să se prelungească, dar Beth nu şi-a ridicat ochii.

— Bun, a zis el. Aşadar, lucrurile nu mergeau prea bine între Jill şi Alice.

— Mda, dar asta nu-i chiar de mirare. Alice putea să provoace o ceartă şi într-o cameră goală. Şi era deja nervoasă, cu mult înainte ca Jill să fi făcut ceva. Alice a fost întoarsă pe dos din prima noapte, când a stat de vorbă cu Daniel Bailey. A fost o discuţie scurtă şi sinceră.

Undeva dincolo de uşile spitalului, Falk auzea ţiuitul insistent al unei alarme.

— Daniel Bailey? se miră Falk.

— Fratele lui Jill. E directorul executiv. În acea primă noapte, grupul de bărbaţi a venit la noi în tabără şi el a luat-o deoparte pe Alice, pentru o discuţie personală.

— Ai idee despre ce a fost vorba?

— Nu prea. N-am auzit mare lucru. Dar Alice îl întreba cum de a aflat despre ceva şi Daniel i-a zis că văzuse cu ochii lui.

Ea îl tot întreba: „Cine mai ştie?” Şi el zicea: „Nimeni, deocamdată.”

Beth se încrunta pe măsură ce îşi aducea aminte.

— Daniel a zis ceva de genul: „E vorba de respect, de aceea am vrut să te previn.”

— Să o prevină? se miră Falk. Sigur l-ai auzit spunând asta?

— Da, dar nu ştiu sigur la ce se referea. Mi-a atras atenţia pentru că, la serviciu, Daniel Bailey nu e tocmai renumit pentru respectul faţă de femei.

— Agresiv? interveni Carmen.

— Mai degrabă, aparent dispreţuitor.

— Am înţeles, zise Falk. Ce fel de ton a avut Daniel în noaptea aceea? Părea furios?

— Nu, era calm. Dar nu era fericit. Nu părea genul de conversaţie pe care şi-ar fi dorit să o poarte.

— Şi Alice cum ţi s-a părut?

— Sincer? făcu Beth şi rămase puţin pe gânduri. M-am gândit că Alice părea speriată.

Ziua 2: Vineri după-amiază

— Beth, vino aici, jos, strigă Alice, arătând spre râul învolburat. Repede. Înainte să-l pierdem.

Lauren se uită în jos, dincolo de mal. Micul bidon de metal pentru primus stătea aninat în leagănul lui de crengi uscate, clătinându-se în timp ce apa mâloasă se prăvălea sub el.

Beth stătea pe mal, ezitând. Bombănea ceva.

— Ce tot spui? izbucni Alice. Ce mai aştepţi?

— Ziceam că nu putem s-aprindem focul diseară?

— Focul e legal doar în locurile de campare, zise Alice. Ca să gătim, o să avem nevoie de bidon. Coboară acolo şi ia-l!

Privirea lui Beth fugea de la râu înapoi la ea.

— Dar cum?

Bună întrebare, se gândi Lauren. Malul era abrupt şi mâlos şi apoi era apa. Resturile se adunau în jurul crengilor rupte, ca o pelerină murdară.

— O să cad în apă, zise Beth, încă încremenită pe mal. Nu ştiu să înot.

Alice avea un aer aproape amuzat.

— Serios? Deloc?

— Nu prea bine.

— Frate, atunci ar fi mai bine să nu cazi în apă.

O pală de vânt scutură ramurile. Bidonul se mişcă puţin.

— Poate că ar trebui să renunţăm.

Pentru prima oară, lui Jill părea să i se fi dezlegat limba, în sfârşit. Se uita circumspectă înspre râu.

— Nu sunt convinsă că nu e periculos.

— Nu putem să renunţăm. Avem nevoie de bidon. Suntem zile în şir blocate aici, mai spuse Alice.

Jill se uită la Lauren, care încuviinţă din cap. Alice avea dreptate. Fără un primus care să funcţioneze, timpul până duminică ar fi fost tare lung.

— Beth! se răsti Alice la ea. Coboară după el! O să-l pierdem.

— Nu! ripostă Beth, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori. Uite ce-i, n-o fac, e bine?! O să cad.

— Nu fi aşa de jalnică! Fără primus nu avem cină diseară.

— Nu-mi pasă! Aseară, niciuna dintre voi nu şi-a mâncat afurisita de porţie! Nu-mi rup eu gâtul pentru că acum ţie ţi-e foame.

Beth rămase neclintită, dar Lauren putea să vadă că-i tremurau mâinile.

— Beth, insistă Alice, tu l-ai scăpat. Tu să-l scoţi.

— Tu mi l-ai pus în rucsac fără să-mi spui.

— Şi?

— Şi atunci, să-l iei tu.

Cele două femei stăteau faţă în faţă. Beth îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Frate, Beth… începu Alice.

— O să mă duc eu.

Lauren rostise cuvintele mai înainte chiar de a-şi fi dat seama de asta. Patru perechi de ochi se întoarseră spre ea, surprinse. Lauren şi-a dorit imediat să nu fi deschis gura, dar acum era prea târziu.

— O să cobor eu. Dar va fi nevoie să mă ajutaţi şi voi, toate.

— Îţi mulţumesc, zise Beth şi faţa îi deveni şi mai roşie, de uşurare.

— Eşti sigură? o întrebă Jill, îndepărtându-se tot mai mult de mal. Pe bune, poate că ar trebui pur şi simplu să ne…

Lauren o întrerupse înainte de a apuca să se răzgândească.

— Nu. O să-l iau eu. Avem nevoie de bidon.

Se uită în jos. Malul era abrupt, dar erau acolo câţiva bolovani şi nişte tufe care puteau fi de folos să se sprijine pe ele cu mâinile şi picioarele. Inspiră, nehotărâtă cum să abordeze sarcina asta. În fine, se aşeză şi se răsuci, ca să-şi coboare trupul dincolo de mal. Simţi în palme pământul rece şi aspru. Simţi cum mai multe perechi de mâini o ţineau de braţe şi de haină, în timp ce ea cobora şi vârfurile ghetelor îi alunecau pe malul mâlos.

— E bine. Te ţinem noi, zise Alice.

Lauren nu privea în sus. Stătea cu ochii la bidon şi la apa curgătoare de sub el. Întinse braţul, degetele scormonind aerul. Era aproape. O rafală de vânt a scuturat crengile şi Lauren văzu cum bidonul stătea să cadă din cuib.

— Trebuie să ajung mai aproape.

Se întinse iar, aplecându-se, în ciuda gravitaţiei, şi tălpile îi alunecară în noroi. Fusese cât pe ce. Degetele tocmai atinseseră luciul metalic, neted, când a cedat. O alunecare de picior şi, devenind brusc imponderabilă, Lauren căzu printre crengi. Un trosnet, şi ajunse în apă.

Nu reuşi decât să scoată un ţipăt ascuţit înainte ca râul să-i treacă peste creştet. Răceala i-a blocat plămânii, iar apa, vâscoasă şi plină de mâl, i-a intrat în gură. A încercat să dea din picioare, dar acestea îi atârnau grele, în ghete. A ieşit rapid la suprafaţă şi a tras aer în piept, orbită de apă.

— Ajutor!

Cuvântul se pierdu când Lauren mai înghiţi o gură de apă din râu.

— Întinde mâna! Întinde mâna!

Auzi deasupra ei strigătul înfundat, în timp ce în josul malului cineva cobora în grabă. I-a întins ceva şi Lauren a prins obiectul cu amândouă mâinile. Când şi-a încleştat pumnii pe el, a simţit cum se mişcă şi pocneşte ceva în interiorul unei prelate. Era stâlpul de cort în sacul lui.

— Ţine-te bine, te tragem noi la mal.

Îşi strecură încheietura prin bareta sacului şi o răsuci până când deveni fixă. Bidonul luat de curent a sclipit argintiu pe lângă faţa ei şi Lauren l-a înşfăcat.

— Nu pot să…

Bucata de lemn a venit din senin. Dură şi plină de mâzgă, cu frunzele ude, a ieşit la suprafaţă din apa învolburată şi a izbit-o în tâmplă. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost cum bucata de lemn însângerat ricoşase şi dispăruse fără urmă, înghiţită de apă.

*

Lauren era înghețată. Tremura atât de tare, că articulațiile i se loveau de pământul tare. Se sili să deschidă ochii. Era întinsă pe o parte. Totul părea dureros de strălucitor, dar lumina zilei era altfel decât înainte. Cât timp trecuse? I se păru că aude un țipăt, urmat de un șuierat aspru. Zgomotul se opri.

— Te-ai trezit? Slavă cerului!

Era vocea lui Alice.

— E bine? întrebă Jill.

— Așa cred.

Nu sunt, voia să spună Lauren, dar nu avea energie să o facă. Se chinui să se ridice în fund. Capul îi zvâcnea. A atins locul dureros și degetele i s-au umplut de sânge. Era înfășurată într-o canadiană care nu era a ei. Pe dedesubt, hainele îi erau ude până la piele. Lângă ea, Bree stătea ghemuită cu genunchii la piept, cu un prosop flauşat pe umeri. Avea părut ud fleaşcă. Între ele se întindea o băltoacă de vomă apoasă. Lauren nu știa care dintre ele era de vină. Simțea că-i vine apă în gură și că are un gust rău.

Jill și Alice stăteau aplecate deasupra ei. Amândouă erau palide de spaimă. Beth se foia în spatele lor, tremurând, cu pleoapele înroșite. Nu avea haina pe ea și Lauren își dădu seama că o înveliseră cu ea. Se întrebă, buimacă, dacă n-ar fi trebuit să i-o dea înapoi, dar dinții îi clănțăneau prea tare ca să vorbească.

— Ești bine, continua să spună Alice, pe un ton protector.

Ce s-a întâmplat? Lauren ar fi vrut să știe, dar nu putea rosti cuvintele. Probabil că fața ei spunea totul.

— Bree te-a scos afară, zise Jill. Respirai, dar te-a lovit ceva la cap.

Lui Lauren i se părea ceva mai mult decât o lovitură. O luă amețeala când se ridică în capul oaselor.

— Cel puțin am luat bidonul?

Fețele lor i-au dat răspunsul.

— Dar husa de la stâlpul de cort?

Fețe și mai sumbre.

— Pierdute în râu, zise Jill. Nu e vina nimănui, mai adăugă ea, repede.

Mă rog, nu e vina *mea,* se gândi Lauren imediat.

— Și acum ce facem?

Alice își drese glasul.

— În tabără ar trebui să mai fie provizii.

Încerca să pară optimistă, dar vorbele îi sunau fals.

— Nu sunt sigură că rezist până acolo.

— Trebuie, spuse Alice și tonul i se mai îmblânzi. Iartă-mă. Dar nu putem rămâne aici, nu avem corturi. O să se facă foarte frig.

— Atunci faceți un foc.

Fiecare cuvânt presupunea efort. Lauren o văzu pe Jill clătinând din cap.

— Te rog, Jill, știu că nu avem voie, dar…

— Nu e vorba de asta. Bricheta s-a udat.

Lauren ar fi vrut să plângă. I se făcu iar greață și se întinse la loc. Pământul rece îi accentuă durerea de cap. Simți cum o picătură de lichid i se prelingea pe frunte și apoi pe tâmplă. Nu-și putea da seama dacă era apă de râu sau sânge. Cu un efort, își ridică un pic capul. Alice stătea încă aplecată deasupra ei.

— Sunați după ajutor, zise Lauren.

Alice nu se clinti.

— Alice, sună pe cineva. De pe mobilul tău.

Jill o privi neliniștită.

— A încercat deja. Nu reușim să prindem semnal.

Lauren își lăsă capul să-i cadă la loc, pe pământ.

— Și atunci, ce facem?

Nimeni nu a spus nimic. În tufișuri s-a mișcat ceva.

— Poate dacă urcăm undeva la înălțime, zise Alice, într-un final. Poate avem semnal.

— Are vreo importanță? întrebă Jill.

— De unde să știu?

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Scuză-mă.

Alice a despăturit harta și s-a aplecat deasupra ei. În sfârșit, a ridicat ochii.

— Uite, sunt aproape sigură că râul ăsta e cel de aici, din nord. Și aici, spre vest, e o culme nu prea înaltă, cu o cărare. Nu pare prea abruptă. Locul de tabără e oricum în direcția aceea. Putem să verificăm dacă nu există semnal acolo pe culme. Ce părere aveți?

— Știi să ne conduci acolo? întrebă Jill.

— Da. Așa cred. Trebuie să mergem spre vest. Odată ce ajungem pe cărare, ar trebui să fie simplu.

— Ai mai făcut-o până acum?

— De câteva ori.

— În tabăra școlară? Sau recent?

— La școală. Dar acum îmi amintesc. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

— Și la vremea aia ai reușit?

Alice afișă un surâs ursuz.

— Păi, n-am murit în pădure. Dar, știi ce, Jill, dacă tu ai un plan pe care îl preferi…

— Nu e vorba de asta, zise Jill, uitându-se pe hartă cu ochii mijiți.

Frustrată, se întoarse spre Lauren și se răsti la ea.

— Și tu ai fost în tabăra aia. Ce părere ai?

Lauren avea degetele așa de amorțite, că abia dacă mai putea să țină harta. Încercă să-și dea seama la ce se uită. O simțea pe Alice cum o privește. Erau mai multe culmi. Nu pricepea la care anume se referea Alice. Frigul o împiedica să gândească.

— Nu știu, zise. Eu vreau să rămânem aici.

— Păi, nu se poate, îi explică Alice, muşcându-şi buza. Ştii că trebuie să primim ajutor sau, în cel mai rău caz, să ajungem la locul de tabără. Haide, Lauren. Înţelegi şi tu asta.

Lui Lauren îi zvâcneau tâmplele şi îşi dădu seama că nu avea energia să facă mai mult decât să dea o dată din cap.

— Da, bine.

— Da? Deci, ne-am înţeles? se interesă Jill, cu aerul că e uşurată. O să mergem pe propunerea lui Alice?

Lauren se ridică nesigură în picioare şi îşi aminti iar de ziua aceea la McAllaster. Clătinându-se pe picioare şi, în plus, cu ochii acoperiţi, pentru proba încrederii. Sentimentul copleşitor al uşurării, când Alice o apucase de braţ, cu o priză fermă şi constantă. *„Te ţin eu. Pe aici.”* Dezorientată şi nesigură, Lauren simţise mâna lui Alice pe piele şi, pas cu pas, o urmase pe un teritoriul necunoscut.

Acum, când i-a dat înapoi lui Jill harta, dorinţa ei era să nu i se mai pară iar că orbecăie. Cel puţin, acum aveau un plan.

— Hai să facem cum spune ea.

Despre Alice puteai spune orice, dar femeia asta ştia întotdeauna exact ce face.

Capitolul 11

— Ce i-a spus Daniel lui Alice în acea primă noapte, de a speriat-o?

Carmen privea afară, pe geamul maşinii, în timp ce copacii treceau în viteză pe lângă ei şi spitalul rămăsese departe, în urmă.

Falk nu i-a răspuns imediat. Se putea gândi la câteva lucruri, dar niciunul nu era de bine. În final, zise:

— Indiferent ce a fost, e clar că a meritat ca el să bântuie pe întuneric, prin pădure, ca să ajungă la ea.

— Trebuie să fi avut legătură cu motivul pentru care el a ratat microbuzul, zise Carmen. Altfel, i-ar fi spus – ar fi prevenit-o – mai devreme.

Falk se gândi iar la ce spusese Bailey cu o zi înainte, în parcare. O *problemă personală, de familie.*

— Ar fi putut oare să aibă de-a face cu sora lui? se întrebă Falk. Poate că pe Jill avusese nevoie să o vadă urgent. Ştiu şi eu? Poate că ar trebui să-l întrebăm direct.

— Că veni vorba de surori, începu Carmen. Ce părere ai de gemene? Ştiu că Bree are o slujbă fainã, la etaj, dar am impresia că Beth nu e proastă. Are capul la fel de bine înfipt pe umeri.

În mintea lui, Falk jongla cu aceleaşi gânduri.

— Şi nu m-ar mira să înţeleagă, mai bine decât a lăsat să se creadă, toate documentele alea care-i trec pe sub nas.

— Super! Asta nu prevesteşte nimic bun pentru noi, nu-i aşa? Dacă până şi fata de la centrul de date a băgat de seamă că Alice se purta ciudat!

— Ştiu şi eu? zise Falk. Pot să-mi închipui că Alice o subestima considerabil pe Beth. Adică… şi noi cam tot aşa am făcut. Se poate ca Alice să fi lăsat garda jos în preajma ei. Să fi devenit neglijentă.

Sau disperată, îşi mai zise Falk. Şi-a amintit de ultima lor conversaţie cu Alice. *Obţineţi contractele. Obţineţi contractele.* Ordinea de la superiori, care te presează.

— Să zicem că Beth avea bănuieli în legătură cu Alice, începu Carmen, dar de ce i-ar fi păsat? Sigur că avea nevoie de slujba asta, însă o poziţie de începător nu prea insuflă loialitatea eternă faţă de companie. Iar Beth e genul de outsider, de individ care nu se integrează în colectiv.

Carmen se opri o clipă, apoi reluă:

— Deşi cei care nu se integrează nu-şi doresc adeseori nimic mai mult decât să fie integraţi.

— Poate că lui Beth nu-i pasă, zise Falk, dar se prea poate să-i fi spus lui Bree.

Bree părea persoana căreia s-ar fi putut să-i pese, şi chiar foarte mult.

— Da, se prea poate, răspunse Carmen. Totuşi, ce soi ciudat de interacţiune e între ele!

Falk întoarse maşina pe ultima alee către cabană.

— Aşa e. Nu mi-am dat seama dacă se iubesc sau se urăsc de moarte una pe alta.

— Ambele, probabil. Tu n-ai fraţi sau surori, nu?

— N-am. Nici tu?

— Ba da. O grămadă. Relaţia de dragoste şi ură e foarte fluidă. Probabil că la gemeni e şi mai rău.

Falk a tras în parcare şi a oprit în primul loc liber pe care l-a văzut. A trântit portiera, cu senzaţia că nu e în ordine ceva, şi şi-a rotit ochii împrejur, indecis, până ce a văzut. Sau, mai precis, nu a văzut.

— Rahat!

— Ce-i?

— Afurisita lui de maşină. A dispărut.

— Maşina cui? A lui Daniel? zise Carmen, răsucindu-se pe loc.

Nici urmă de BMW negru.

— Oare să fi plecat înapoi la Melbourne, înainte să o găsească pe Alice? mai zise.

— Nu ştiu. Poate, răspunse Falk, încruntându-se. Poate tocmai pentru că ştia că va fi mult de aşteptat.

Ploaia începuse iar și, până să ajungă la intrarea în cabană, picăturile mari le stropiseră deja hainele. În ușa cabanei, Falk și-a șters ghetele și și-a trecut mâna prin părul ud.

— Hei, ia uite colo, zise Carmen în șoaptă, arătând cu capul spre salon.

Jill Bailey stătea singură, cu o cană de cafea în mână și o expresie perplexă pe chip. Își opri privirea asupra celor doi detectivi, întâi surprinsă, apoi ușor enervată, când aceștia au intrat și s-au așezat în fața ei. Văzută de aproape, vânătaia de pe maxilarul ei era de un galben-murdar pe margini. Falk observă că Jill avea buza umflată acolo unde fusese spartă.

— Dacă e vorba de acțiune, va trebui să vorbiți cu avocații noștri.

— Poftim?

Falk a înțeles prea târziu că făcuse greșeala de a se așeza pe o canapea veche și atât de moale, încât reușea cu greu să-și țină picioarele pe podea. Se prinse discret de brațul sofalei, ca să nu se afunde și mai rău.

— Nu sunteți de la Executive Adventurers?

Jill rostise cuvintele cu oarecare greutate și își atinse cu vârful limbii buza umflată.

— Nu. De la poliție, zise Falk, prezentându-se doar cu numele. Îl ajutăm pe sergentul King.

— Ah! Scuze. Mi s-a părut că v-am văzut ieri cu Ian Chase și am presupus…

Nu și-a terminat fraza.

— Îi acționați în instanță pe cei de la Executive Adventurers? o întrebă Carmen, fixând-o cu privirea.

Jill își agită cana. Din lichidul din ea nu se ridica niciun abur. Părea să fie ceva vreme de când o ținea în mână.

— Nu BaileyTennants, direct. Dar compania de asigurări care are în sarcină această excursie a trimis o scrisoare de intenție. Nu pot spune că-i condamn.

Privea când la unul, când la celălalt.

— Şi, evident, asta e separat de orice altă acţiune ar decide să deschidă Alice Russell sau familia ei.

— Familia lui Alice Russell a venit aici? întrebă Falk.

— Nu. Are o fiică adolescentă, care stă cu tatăl ei. El şi Alice sunt divorţaţi. Noi le-am oferit asistenţă, evident, pentru orice ar avea nevoie. Dar se pare că pentru Margot – aşa o cheamă pe fată – e mai bine să fie într-un mediu familiar, în loc să-şi frângă mâinile de îngrijorare pe-aici.

Coborî privirea la propriile ei mâini. Falk a observat că unghiile de la mâna dreaptă erau rupte. La fel ca ale lui Bree.

— Fratele tău mai e aici? zise Carmen. Maşina lui nu e afară.

Jill sorbi intenţionat din cana cu cafea, înainte de a răspunde. Cu evidentă răceală, a remarcat Falk, după expresia feţei.

— Nu. Mi-e teamă că l-aţi ratat.

— Unde a plecat? o întrebă el.

— Înapoi la Melbourne.

— Probleme de afaceri?

— O chestiune de familie.

— Trebuie să fie vorba de ceva urgent, dacă l-au chemat, cu toate câte se întâmplă aici, nu? Nu-i deloc o situaţie ideală.

Faţa lui Jill se crispă de enervare înainte ca ea să se poată controla şi Falk a presupus că Jill avea aceeaşi părere.

— Nu i-a fost uşor să ia decizia asta, zise ea.

— Nu trebuie să pleci şi tu?

— E vorba despre rudele lui apropiate, nu ale mele, explică Jill, luând încă o sorbitură, după care se gândi şi reluă: Mă scuzaţi, de unde ziceaţi că sunteţi?

— Poliţia federală.

— Credeam că se ocupă poliţia locală, nu? Deja am discutat cu ei.

— E o agenţie multiplă, explică Falk, privind-o în ochi. Ţi-am fi recunoscători dacă am putea lămuri câteva lucruri.

O pauză scurtă, apoi Jill răspunse:

— Cum să nu. Orice, dacă e de ajutor.

Jill puse cana pe o măsuță, lângă telefonul personal. Verifică ecranul telefonului, era gol, și apoi, cu un oftat, îl întoarse cu fața în jos.

— E ca un membru-fantomă, nu-i așa? zise Carmen.

— După părerea mea, faptul că am avut nenorocitul ăla de telefon, dar nu am avut semnal, a fost una dintre chestiile cele mai dure acolo, în sălbăticie. Ar fi fost mai ușor dacă nu aveam telefonul, atunci măcar nu ne-ar fi distras într-atât.

— Știai că Alice își luase mobilul cu ea? a întrebat Falk.

— Nu. Abia în prima seară am aflat. N-am fost total surprinsă totuși. E stilul lui Alice să fie așa.

— Așa cum?

Jill se uită la el.

— Așa, să-și ia telefonul cu ea, pe traseu, când e interzis.

— Bine. Și ai idee pe cine a încercat să sune de-acolo?

— La urgențe, evident.

— Pe nimeni altcineva?

Jill se încruntă.

— Din câte știu eu, nu. Trebuia să facem economie de baterie. Nu că a contat în vreun fel. N-am reușit să telefonăm.

— Deloc? insistă Falk.

— Nu, zise Jill, oftând. Doamne, m-am enervat așa de tare că a dispărut cu tot cu telefon! Chiar dacă era inutil, noi ne puseserăm totuși nădejdea în el. Acum, că eu sunt aici, mi se pare ridicol. Mă bucur că e la ea telefonul. Sper să-i fie de ajutor.

— O să rămâi aici cât durează căutările? a întrebat-o Carmen. Sau te întorci și tu la Melbourne?

— Nu. Rămân până ce o găsesc – sănătoasă, sper. Ar fi rămas și Daniel, dar…

Jill își trecu mâna peste față, gemând vag când își atinse vânătaia.

— Mă scuzați. Toate astea sunt ceva nou pentru noi. Lucrez în companie de douăzeci și nouă de ani și nu ni s-a întâmplat

niciodată ceva de genul ăsta. Pe bune, nenorocitele astea de sesiuni de relaxare.

— Mai mare deranjul?

Jill reuşi să-i surâdă vag lui Falk, de la care venise întrebarea.

— Chiar şi atunci când totul merge bine. Sincer, aş prefera ca lumea să-şi vadă de jobul pentru care este plătită, dar în vremurile de azi nu poţi să spui astfel de lucruri, zise şi clătină din cap. Acum toate se leagă de o abordare holistică a managementului. Dar, pe bune, e un coşmar.

Fereastra mare din spatele ei a zornăit şi şi-au îndreptat cu toţii privirile într-acolo. Ploaia se izbea de geamuri şi distorsiona peisajul.

Falk reluă discuţia:

— De când o cunoşti pe Alice Russell?

— De cinci ani. De fapt, chiar eu am recrutat-o.

— E o angajată bună?

Frank o urmări cu atenţie, dar Jill îi întoarse privirea fără vreo expresie tulbure.

— Da. E bună. Munceşte serios. Îşi face treaba.

— S-a bucurat că participă la program?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât toţi ceilalţi. Cred că pentru niciunul dintre ei programul nu a fost primul pe lista preferinţelor pentru weekend.

— Am auzit că Alice a cerut să plece după prima noapte, dar tu ai convins-o să renunţe, interveni Carmen.

— E adevărat, dar, serios, nu puteam să o las să plece, nu? Ar fi însemnat să duc tot grupul înapoi şi s-ar fi ridicat nişte întrebări, ar fi presupus costuri suplimentare şi, oricum, ar fi trebuit să reluăm programul, cu toţii, altă dată. Adică, privind retrospectiv, sigur că mi-aş dori să fi spus da. Ne-ar fi scutit de toate astea.

Jill clătină din cap.

— Alice mi-a zis că-i e rău şi eu n-am crezut-o. Fata ei avea un eveniment la şcoală şi am crezut că ăsta era motivul

pentru care voia să se întoarcă. Şi cu o săptămână înainte încercase să se eschiveze de la program, dar de data asta am considerat că trebuie pur şi simplu să suporte, aşa cum facem toţi. Niciunul dintre noi nu voia cu adevărat să se afle acolo.

— Nici chiar tu? zise Carmen.

— Mai ales eu. Măcar Alice şi Lauren au făcut ceva de felul ăsta pe la şcoală. Iar Bree McKenzie este foarte în formă. Sora ei… mă rog, nici ei nu cred că i-a făcut cine ştie ce plăcere.

Se auzi tropăit de ghete în hol şi cei trei au privit prin uşa deschisă a salonului. Se întorsese un grup de căutători. Au mers la bucătărie şi expresia de pe feţele lor epuizate de oboseală spunea totul.

— Cum aţi fost alese voi cinci, pentru program? întrebă Falk.

— E o combinaţie aleatorie între diferite niveluri de salarizare şi de experienţă profesională, cu scopul de a dezvolta spiritul de muncă în echipă, între departamentele companiei.

— Bine, şi cam care e motivul real?

Jill zâmbi timid.

— Echipa managerială alege angajaţii despre care se consideră că ar avea nevoie să se dezvolte personal sau profesional prin intermediul acestei provocări.

— Echipa managerială fiind cine? Tu însăţi? Daniel?

— Eu, nu. Daniel, da. În principal, şefii departamentelor.

— Şi ce aspecte anume ale dezvoltării spera grupul acesta să dobândească?

— Bree McKenzie urmează să fie promovată, aşa că asta face parte din programul ei de avansare. Sora ei…

Jill se opri o clip, apoi continuă:

— Aţi cunoscut-o pe Beth?

Falk şi Carmen încuviinţară din cap.

— Ei, bine. Atunci probabil că nu e nevoie să spun mai mult. Beth nu e foarte… corporatistă. Probabil cineva s-a

gândit că i-ar fi de ajutor să o aibă pe soră-sa cu ea, dar eu cred că au supraestimat apropierea dintre ele.

Jill își ţuguie buzele.

— Lauren… uite ce e, chestia asta rămâne între noi, da? Ea e cea care are probleme din cauza slabei performanţe. Înțeleg că are probleme şi acasă, iar asta îi influenţează munca.

— Și Alice?

Se lăsă tăcere.

— A fost depusă o plângere împotriva ei.

— Pentru ce?

— Are vreo relevanţă?

— Nu ştiu, răspunse Falk. E în continuare dispărută. Aşa că s-ar putea să aibă.

Jill oftă.

— Pentru bullying. Tehnic vorbind. Dar e posibil să fi fost doar un schimb mai tăios de replici. Alice poate să fie foarte directă. Și, apropo, totul este cât se poate de confidenţial. Celelalte fete nu ştiu nimic.

— E vreun adevăr în plângerea aceea? se interesă Carmen.

— Greu de spus. A fost vorba despre una dintre asistentele administrative, aşa că putea să fie un conflict între personalităţi, la fel de bine ca orice altceva, dar…

Se opri iar.

— Nu a fost pentru prima dată. Şi acum doi ani s-a făcut o plângere similară. Nu s-a dovedit nimic, dar conducerea a considerat că Alice s-ar putea să aibă de câştigat de pe urma unei astfel de activităţi intense în echipă. Încă un motiv pentru care n-aş fi putut să o las să plece atunci, în prima noapte.

Falk cântări cele spuse.

— Dar tu? zise. De ce erai acolo?

— La ultima şedinţă a conducerii superioare am convenit ca, în fiecare an, să ne implicăm direct, participând personal la o acţiune. Dacă există un motiv mai important, va trebui să întrebaţi restul comitetului directorial.

— E valabil și pentru fratele tău, Daniel?

— De fapt, lui Daniel chiar îi face plăcere, dacă vă vine să credeți. Dar are dreptate. E important ca firma să ne vadă implicați, pe el și pe mine.

— Să vadă că vă murdăriți pe mâini, adăugă Falk.

Jill nici nu clipi.

— Presupun că da.

Dinspre hol răsună puternic o bufnitură, când ușa cabanei se deschise brusc. Au auzit zgomot de pași și apoi pe cineva cum o închide la loc cu putere.

— Presupun că există o grămadă de obligații care decurg din faptul că lucrezi pentru o companie de familie, interveni Carmen. Nu te poți ascunde pur și simplu. Și fratele tău a spus ceva asemănător.

— Serios? făcu Jill. Ei, asta e fără îndoială adevărat. La facultate am studiat limba engleză și istoria artei. Voiam să devin profesoară de științe umane.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. E o companie de familie și e de așteptat ca membrii familiei să lucreze pentru companie. În privința asta nu suntem diferiți de o familie de fermieri sau de un cuplu care lasă mai departe copiilor mica lor băcănie. E nevoie de oameni în care să poți avea încredere. Eu muncesc acolo, Daniel muncește și el acolo, iar tatăl nostru este încă foarte implicat. Joel, fiul lui Daniel, va lucra și el, după ce-și termină studiile universitare.

— Și tu? Nu ai copii? se interesă Falk.

— Ba da, am. Doi. Adulți, deja, zise și apoi făcu o pauză înainte de a relua. Dar ei fac excepție. Nu erau deloc interesați să intre în afacere și eu n-am vrut să-i silesc. Tata n-a fost deloc încântat, dar ne avea pe noi, ceilalți, așa că eu consider că a fost un schimb corect.

Expresia ei deveni ceva mai blândă.

— Copiii mei s-au făcut profesori, amândoi.

— Ce frumos, zise Carmen. Probabil că ești foarte mândră.

— Mulțumesc, da, chiar sunt.

— Să revenim la program, spuse Falk, uitându-se la ea. În prima seară, fratele tău și grupul de bărbați au venit în tabăra voastră. Știai că bărbații aveau de gând să facă asta?

— Nu, zise Jill, clătinând din cap. Și, dacă aș fi știut, i-aș fi spus lui Daniel să nu o facă. Nu era… necesar. Nu voiam ca fetele celelalte să aibă impresia că bărbații ne verifică.

— În seara aceea, fratele dumitale a discutat cu Alice Russell.

— Am fost doar noi zece. Cred că majoritatea au stat de vorbă între ei.

— Se pare că el a discutat cu Alice separat, zise Falk.

— Nu e interzis.

— Știi despre ce a fost vorba?

— Nu știu. Va trebui să-l întrebați pe el.

— Am fi încântați, zise Carmen. Dar a plecat.

Jill nu mai adăugă nimic, doar își pipăi cu vârful limbii tăietura de pe buză, după care Carmen veni cu o nouă întrebare:

— N-ai observat, așadar, dacă Alice n-a părut să fie supărată sau tulburată în mod deosebit, după discuția dintre ei?

— Sigur că nu. De ce să fie?

— Pentru că-ți ceruse s-o lași să plece. De cel puțin două ori.

— Păi, așa cum am zis, dacă le-aș fi permis să plece tuturor celor care-și doreau, n-ar mai fi rămas niciuna dintre noi acolo.

— Am înțeles că s-a creat o oarecare tensiune între voi două.

— Cine v-a spus? Acolo toată lumea era tensionată. A fost o situație foarte dificilă.

Jill apucă de pe masă cana cu cafea rece și o ținu în mână. Falk nu-și dădea prea bine seama dacă mâinile îi tremurau sau nu.

— Cum te-ai ales cu vânătaia de pe față? se interesă Falk. Pare destul de serioasă.

— Ei, pentru Dumnezeu! exclamă Jill, punându-și cana pe masă cu atâta forță, încât lichidul se revărsă, clipocind, peste margini. Ce vrea să însemne întrebarea asta?

— Nimic. E doar o întrebare.

Jill se uita de la Falk la Carmen și înapoi. Oftă.

— A fost un accident. S-a întâmplat la sfârșitul nopții petrecute în adăpost, când am intervenit ca să întrerup o ceartă stupidă.

— Ce fel de ceartă? întrebă Falk.

— Mult zgomot pentru nimic. Le-am povestit celor de la poliția statală. Frustrarea și spaima au dat pe dinafară și ne-au copleșit. Ne-am îmbrâncit și ne-am păruit, câteva minute cel mult. Chestii de curtea școlii. S-a terminat aproape la fel de repede pe cât a început.

— Nu prea pare așa.

— Am avut ghinion. M-am aflat în locul nepotrivit și am încasat o lovitură. N-a fost nimic intenționat.

— Cine s-a păruit? o întrebă Falk, urmărind-o îndeaproape. Voi toate?

— Doamne, nu, răspunse Jill, a cărei față umflată era imaginea surprizei. Alice și Beth au fost. Ne era la toate frig și foame și Alice amenința că o să plece, iar atunci situația a dat în foc. Eu pe mine mă învinuiesc. Trebuia să-mi dau seama de ce se va întâmpla. Ele două nu s-au înțeles niciodată.

Ziua 2: Vineri după-amiază

În timp ce mergea, lui Jill îi clănțăneau dinții. Se schimbase în haine uscate acolo, lângă râu – o făcuseră toate, stând cu spatele una la alta, în timp ce tremurau și se dezbrăcau – pentru ca, douăzeci de minute mai târziu, o nouă rafală de ploaie să le ude iar. Jill ar fi vrut să meargă puțin mai repede, ca să se încălzească, dar vedea că Lauren nu era încă sigură pe picioare. Plasturele din trusa de prim-ajutor i se tot desfăcea de pe frunte, dezvelind rana însângerată.

Alice era departe, în față, cu harta în mâini. Bree i-o predase pe malul râului, fără nicio vorbă. Ca de obicei, Beth încheia coloana.

E ciudat, se gândi Jill, că peisajul era mereu același. De două ori observase câte ceva – o dată o buturugă, altă dată un arbore căzut – de care-și amintea sigur că le mai văzuse. Era ca și cum mergea având o senzație constantă de déjà-vu. Schimbă poziția rucsacului din spate. Fără bețele pentru cort era mai ușor, dar lipsa lor atârna greu în mintea ei.

— Suntem tot pe drumul bun? întrebă când au mai încetinit pasul, ca să ocolească un șanț plin de noroi.

Alice a scos busola și s-a uitat la ea. Se întoarse cu fața în direcția opusă și privi iar busola.

— E bine? întrebă iar Jill.

— Da, e-n ordine. E din pricină că poteca a făcut acolo un cot. Dar drumul e bun.

— Credeam că trebuie să ajungem într-o zonă mai înaltă.

Zona în care se aflau acum avea vegetație deasă, dar era încăpățânat de plată.

— Alice, veni o voce din spate, trebuie să verificăm mai des busola.

Lauren își ținea mâna apăsată pe plasturele de pe frunte.

— Tocmai am făcut-o. M-ai văzut și tu când am făcut-o.

— Dar trebuie să o faci des.

— Știu asta, Lauren, mersi. Ești liberă să vii tu să o preiei, oricând dorești.

Alice îi întinse busola pe podul palmei, ca pe o ofrandă. Lauren a şovăit, apoi a scuturat din cap.

— Hai, să nu ne oprim din mers, zise Alice. O să începem curând urcuşul.

Au mers mai departe. Terenul a rămas plat. Jill era pe punctul să întrebe cât de curând înseamnă „curând”, când simţi în coapse o arsură edificatoare. Urcau. Încet, dar pe o pantă clar ascendentă. I-a venit să plângă de uşurare. Slavă cerului! Cu puţin noroc, în vârf vor avea şi semnal. Vor putea să sune pe cineva. Vor putea să renunţe la toată porcăria asta.

Teama începuse să se cristalizeze încă de pe malul râului, cu o intensitate pe care nu o mai simţise decât de două sau de trei ori, poate, în viaţa ei. Intuiţia: *Asta nu e bine deloc.* Accidentul de maşină de la vârsta de 19 ani, când văzuse ochii celuilalt şofer, albi şi tot mai mari, în timp ce vehiculele lor se îndreptau unul spre celălalt, într-un dans macabru. Şi apoi din nou, trei ani mai târziu, la numai a doua ei petrecere de Crăciun de la birou. Prea mult de băut, prea mult flirt cu bărbatul nepotrivit şi drumul spre casă, care era cât pe ce să se termine prost.

Şi apoi a fost acea zi specială, când tatăl ei îi întâmpinase, pe ea şi pe Daniel, în biroul său personal – cel de acasă, nu de la firmă – şi le explicase exact cum funcţionează afacerea de familie, compania BaileyTennants.

Jill spusese nu. Uneori se consolase cu asta în anii care au urmat. Daniel spusese imediat da, însă ea rezistase pe poziţii aproape un an şi jumătate. S-a înscris la un curs de pregătire pentru profesori şi se scuza de la reuniunile de familie.

O vreme a crezut că decizia ei fusese acceptată. Abia mai târziu şi-a dat seama că i se lăsase spaţiu de manevră, ca să înceapă marşul lent către inevitabil, în ritmul ei. Probabil că se va fi întâmplat ceva – nu întrebase niciodată ce –, de lucrurile fuseseră grăbite, pentru că, după un an şi jumătate,

tatăl ei o chemase din nou în biroul lui. Singură, de astă dată. A invitat-o să stea jos.

— E nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

— Îl ai pe Daniel.

— Şi el se străduieşte cât poate. Dar…

Tatăl ei, pe care îl iubea şi în care avusese cea mai mare încredere din lume, a privit-o şi a clătinat uşor din cap.

— Atunci, opreşte totul.

— Nu putem.

Nu putem, spusese el clar, şi nicidecum *Nu pot.*

— Poţi.

— Jill, repetase el, apucând-o de mână, nu putem.

Nu-l văzuse niciodată atât de trist.

Jill simţise cum îi dau lacrimile. Pentru el şi pentru o simplă favoare, pe care el le-o făcuse, cu mult timp în urmă, unor persoane nepotrivite, şi pentru toboganul alunecos descoperit în spatele capcanei ce-i fusese întinse. Pentru banul făcut uşor şi cu lăcomie, în schimbul căruia avea să plătească zeci de ani după aceea, şi chiar de o mie de ori mai mult. Şi pentru ea însăşi, pentru cursul de pregătire ca profesoară, pe care nu-l terminase niciodată, şi pentru refuzul care se transformase în consimţire. Cel puţin pentru o vreme însă, în anii care vor veni, Jill îşi va reaminti că fusese un refuz.

Acum, când o dureau picioarele şi plămânii îi ardeau, încerca să se concentreze la sarcina pe care urma să o aibă curând. Fiecare pas pe care îl urca o aducea mai aproape de locul unde trebuia să fie. Stătea cu ochii ţintă în ceafa lui Alice, care conducea grupul înainte.

Cu cinci ani în urmă, Jill era director financiar, iar Alice, înscrisă pentru un post, se afla la a treia rundă de interviuri. Nu mai exista decât un singur alt candidat, un bărbat cu competenţe similare, dar cu incontestabil mai multă experienţă directă. La sfârşitul interviului, Alice îi privise pe membrii comisiei, pe rând, şi le spusese că ea poate să satisfacă exigenţele poziţiei respective, dar că nu o va face

decât pentru o majorare cu patru procente a salariului de pornire oferit. Jill zâmbise ca pentru sine. Le spusese să o angajeze. Să găsească acele patru procente.

S-au apropiat de o cotitură a drumului şi Alice s-a oprit să consulte harta. A aşteptat până când Jill o ajunse din urmă. Celelalte veneau şi ele, ceva mai în spate.

— Ar trebui să ajungem curând în vârf, a spus Alice. Vrei să facem o scurtă pauză?

Jill a clătinat din cap, cu amintirea proaspătă în minte a poticnelii din noaptea trecută, din jurul locului de tabără. Ziua era pe trecute. Nu-şi amintea la ce oră apune soarele, dar ştia că va fi devreme.

— Hai să mergem mai departe, cât încă mai avem lumină. Ai verificat busola?

Alice o scoase şi aruncă o privire.

— E totul cum trebuie?

— Da. Adică, poteca şerpuieşte puţin, aşa că depinde încotro stăm cu faţa, dar suntem încă pe traseu.

— Bine. Dacă tu eşti sigură.

Alice verifică din nou.

— Da, sunt sigură.

Au continuat să meargă mai departe.

Jill nu regretase decizia de a o angaja. Cu siguranţă, nu regretase cele patru procente. Pe parcursul anilor, Alice dovedise că valora mai mult. Era isteaţă, se prindea mai repede ca alţii cum stă treaba şi înţelegea mersul lucrurilor. Ştia, de exemplu, când să spună ce gândeşte şi când să-şi ţină gura, chestii de genul acesta, care erau importante într-o companie care semăna mai degrabă cu o familie. Cu un an în urmă, în timpul picnicului pe care îl organizase firma, ea şi Jill schimbaseră priviri înţelegătoare când nepotul lui Jill – Joel, un puşti de 17 ani care semăna grozav de tare cu taică-său la aceeaşi vârstă – trecuse îmbufnat cu privirea peste mesele pliante, însă clipise când dăduse cu ochii de frumoasa fiică a lui Alice. Uneori Jill credea că, într-o altă vreme şi un

alt loc, ea și Alice ar fi putut deveni prietene. Alteori, nu. Să fii în preajma lui Alice era ca și când ai fi fost proprietarul unui câine de o rasă agresivă. Era loială când îi convenea, dar cu ea trebuia să fii mereu în gardă.

— Mai avem mult? se auzi din spate vocea lui Lauren.

Plasturele femeii se dezlipise din nou, iar de pe tâmplă i se scursese pe obraz o dâră de apă de ploaie amestecată cu sânge, care i se oprise în colțul gurii.

— Suntem aproape în vârf. Cred.

— Apă mai avem?

Jill scoase propria ei sticlă de apă și, fără să se oprească din mers, i-o pasă lui Lauren, care a luat o înghițitură zdravănă. Femeia își trecu limba pe la colțul gurii și se strâmbă când dădu de gustul sângelui. Cu mâna făcută căuș, și-a turnat apă în palmă – o parte s-a prelins totuși pe jos – și s-a clătit pe obraz.

— Poate că ar trebui… a dat Jill să zică, în timp ce Lauren repeta gestul.

Și-a înghițit totuși cuvintele.

— Poate că ar trebui să ce?

— Nu contează.

Voise să spună că poate ar fi trebuit să nu irosească apa de băut. Dar nu era nevoie. Existau destule provizii la locul de campare. Iar Jill nu era încă pregătită să accepte că s-ar fi putut să-și petreacă noaptea în altă parte.

Cărarea urca tot mai abrupt și femeia auzea gâfâitul celorlalte. În dreapta lor, panta a devenit tot mai abruptă, transformându-se în final într-un deal și apoi într-un versant stâncos. Jill înainta pas cu pas, cu ochii ațintiți înainte. Nu mai știa cât de mult urcaseră când, aproape fără niciun avertisment, cărarea a devenit dreaptă.

Eucalipții le făcură loc și ele s-au trezit în fața unei panorame minunate, cu văi și coame molcome de deal, care se întindea sub ele, până la orizont. Umbrele norilor fugari creau

un ocean verde ce-şi unduia valurile. Ajunseseră în vârf şi imaginea le tăia respiraţia.

Jill îşi lăsă jos rucsacul. Cele cinci femei rămaseră aşa, una lângă alta, cu mâinile în şolduri, cu picioarele chinuite de durere, încercând să-şi recapete suflul în timp ce priveau.

— E incredibil.

Aproape ca la un semn, norii se desfăcură lăsând să se vadă soarele, care cobora în depărtare. Tocmai atingea vârfurile arborilor celor mai înalţi, înglobându-le într-o aureolă diluat strălucitoare. Sub lumina aurie care o întâmpinase, Jill clipi, aproape închipuindu-şi că simte căldura pe faţă. Pentru prima dată în ziua aceea, o greutate i se ridică de pe piept.

Alice îşi scosese telefonul din buzunar şi se uita la ecran. Se încrunta, dar asta era în ordine, îşi spuse Jill. Chiar dacă nu aveau semnal, şi asta ar fi fost în ordine. Aveau să ajungă la al doilea loc de campare, o să se usuce şi vor încropi ceva unde să se adăpostească. Se vor odihni şi totul va arăta mai bine dimineaţă.

Auzi în spatele ei o tuse seacă.

— Mă scuzi, zise Beth. Dar… poţi să-mi mai spui o dată în ce direcţie mergem?

— Spre vest, răspunse Jill, privind-o scrutător.

— Eşti sigură?

— Da. Spre locul de campare, repetă Jill.

Se întoarse apoi spre Alice şi întrebă:

— Aşa e, nu? Mergem către vest?

— Da. Spre vest.

— Aşadar, noi am mers tot timpul spre vest? reluă Beth. De când am plecat de la râu?

— Frate, da. Cum am spus.

Alice nu-şi lua ochii de pe telefon.

— Păi, atunci…

Făcu o pauză.

— Mă scuzi. Doar că... dacă vestul e încoace, atunci de ce apune soarele la sud?

Toate fețele se întoarseră, exact la ţanc, să vadă cum soarele mai coboară o idee dincolo de copaci.

Asta era cealaltă chestie cu Alice, se gândi Jill. Uneori te putea face să simți că ești al dracului de trădat.

Capitolul 12

Când Falk şi Carmen o lăsaseră pe Jill în salon, singură cu gândurile ei, lumina începea să dispară. O luaseră înapoi pe aleea care ducea la pavilionul de cazare, înconjuraţi de ecoul primelor triluri ale înserării.

— Se întunecă aşa de devreme aici, zise Carmen, verificându-şi ceasul, în timp ce vântul îi spulbera părul. Presupun că e din cauza copacilor, care blochează lumina.

Vedeau camionetele oprind în dreptul cabanei şi căutătorii obosiţi care coborau din ele. Respiraţia lor crea norişori ce pluteau în aer. Judecând după feţele lor, încă nu aveau veşti bune. Cerul era mut acum; elicopterul aterizase, probabil. Odată cu lumina zilei, dispărea şi speranţa.

Falk şi Carmen au ajuns în dreptul uşilor de la camerele lor şi s-au oprit.

— O să fac un duş, să mă încălzesc puţin, zise Carmen, întinzându-se, şi Falk auzi cum îi trosnesc încheieturile pe sub haină.

Fuseseră câteva zile grele.

— Ne vedem într-o oră, la cină? adăugă ea.

Cu o fluturare de mână, femeia dispăru înăuntru. Falk descuie uşa camerei lui şi aprinse lumina.

Prin perete auzea zgomotul apei care curge.

Se aşeză pe pat şi reluă în gând discuţia cu Jill Bailey. Era ceva la aceasta, un fel de vigilenţă, care-i lipsea fratelui ei şi care pe Falk îl tulbura.

Scotoci prin rucsac şi scoase un dosar, în care erau observaţiile lui despre Alice Russell. Răsfoi paginile, atent doar pe jumătate la ce citeşte. Ştia deja bine ce conţine. La început nu i-a fost foarte clar ce caută, dar, pe măsură ce dădea paginile, începu, încet, încet, să-şi dea seama. Înţelese că era în căutarea a ceva care să-i calmeze remuşcările. Un indiciu care să-i confirme că dispariţia lui Alice Russell nu avea nicio legătură cu el. Că el şi Carmen nu o prinseseră în cursa unei situaţii imposibile, care s-o împingă să facă o

greşeală. Că nu făcuseră nici ei înşişi vreo greşeală. Că nu o puseseră pe Alice în pericol. Să nu *o rănească* cineva.

Falk oftă şi se aşeză la loc pe pat. Când a terminat dosarul lui Alice, a luat-o de la capăt şi a scos extrasele ei de cont. Le oferise chiar ea, deşi nu cu plăcere, şi Falk trecuse deja prin ele, la fel cum făcuse cu toate celelalte piese de la dosar. Găsea însă ceva reconfortant în felul cum se înşirau coloanele de cifre şi date, ordonat, pagină după pagină, înregistrând tranzacţiile de zi cu zi care făceau să funcţioneze lumea lui Alice Amelia Russell.

Falk se uită peste cifre. Extrasele erau lunare şi prima înregistrare era veche de douăsprezece luni. Cea mai recentă era de joi, ziua când Alice şi ceilalţi porniseră spre cabană. Femeia cheltuise patru dolari la un mic magazin cu de toate, de pe autostradă. Era ultima dată când fusese folosit cardul ei bancar.

Acum el studia plăţile şi încasările, încercând să-şi facă o părere despre această femeie. A observat că de patru ori pe an, cu maximă precizie, Alice cheltuia câteva mii de dolari la magazinul David Jones, cu două săptămâni înainte de schimbarea fiecărui anotimp. Că plătea celei care îi făcea curăţenie o sumă care, în funcţie de orele lucrate, părea suspect de mică faţă de salariul minim.

Lui Falk i se păruse întotdeauna interesant ce anume considerau ceilalţi drept valoros. Pufnise de surpriză prima dată când văzuse suma anuală de care se despărţea Alice pentru a-i permite fiicei sale să-i calce pe urme la Endeavour Ladies' College. Şi, după toate aparenţele, costurile unei educaţii de nivel superior nu se opreau la taxe – observa asta acum. Cu şase luni în urmă, Alice făcuse o donaţie considerabilă către şcoala respectivă, plătită într-o singură tranşă.

Când cifrele au început să-i cam joace în faţa ochilor, Falk închise dosarul şi-şi frecă pleoapele. S-a dus la fereastră şi a privit afară, spre întinderea acoperită de vegetaţie, îndoindu-şi

mâna rănită. În întunericul care începea să se lase, punctul de pornire pe traseul Mirror Falls era încă vizibil. Cu coada ochiului zări hărţile tatălui său, adunate stivă pe noptieră.

Scotoci în grămadă până ce o găsi pe cea a masivului Giralang, pe care o deschise la punctul de plecare al traseului Mirror Falls. Nu l-a surprins prea tare să vadă că acesta era încercuit – ştia că tatăl lui fusese în zonă şi că Mirror Falls era unul dintre cele mai populare trasee. Dar în timp ce se uita pe hartă, avu o tresărire. Când anume făcuse tatăl lui acel semn cu creionul? La ei acasă, aşezat la masa din bucătărie? Sau poate stând în capătul traseului, la două sute de metri şi zece ani distanţă de locul unde stătea Falk acum?

Fără să se mai gândească la asta, şi-a pus haina şi a îndesat harta în buzunar. După o oarecare ezitare, şi-a luat şi lanterna. Auzea în continuare, prin perete, apa curgând. Bun. Fără să-şi explice de ce, voia să facă asta. Trase uşa după el, traversă parcarea şi o luă spre punctul de pornire al traseului. În spatele lui, cabana era scăldată în lumină.

Se opri la începutul traseului Mirror Falls, cercetând împrejurimile. Dacă Erik Falk parcursese acest traseu, stătuse şi el, odinioară, chiar în locul acela. Falk încerca să-şi închipuie ce văzuse tatăl lui. Copacii din jur aveau zeci de ani. Se gândi că exista posibilitatea ca peisajele pe care le văzuseră ei doi să fie foarte asemănătoare, ba chiar identice.

Porni. La început nu auzea decât propria răsuflare, dar încet zgomotele serii deveniră tot mai distincte. Şirurile dese de copaci îi dădeau o vagă senzaţie claustrofobică, de parcă ar fi fost sub asediu. Mâna pe care o ţinea în buzunar îl durea, dar a ignorat-o. Era o durere psihosomatică, ştia asta. A plouat, îşi zise în timp ce mergea, nu mai poate să fie niciun incendiu aici. Îşi repetă asta în şoaptă, până când se simţi ceva mai bine.

Se întrebă de câte ori păşise tatăl său pe această potecă. De cel puţin două ori, judecând după semnele de pe hartă. Departe de oraşul pe care îl ura. Şi singur, pentru că fiul lui

refuzase să vină cu el. Deşi, sincer vorbind, bănuia că tatăl lui se simţea bine în singurătate. Iată un lucru, cel puţin, la care se asemănaseră întotdeauna.

Undeva, departe în arboret, s-a auzit o mişcare şi Falk a sărit, râzând vag, în timp ce inima i-o luase la galop. Oare tatăl lui se speriase vreun pic de povestea cu Kovac? Era uşor să te simţi izolat aici, în sălbăticie. Iar atunci faima lui era probabil mult mai proaspătă decât acum, în memoria colectivă. Falk se îndoia că lui Erik îi păsase prea mult. Tatăl său fusese întotdeauna un tip destul de practic. Şi se simţise întotdeauna mai confortabil printre copaci, pe poteci şi în aer liber, decât printre oameni.

Falk simţi pe obraz câteva picături de ploaie şi-şi desfăcu gluga jachetei. Undeva, în depărtare, s-a auzit un huruit stins, dar nu-i era limpede dacă fusese un tunet sau era zgomotul cascadei. Ar fi trebuit să se întoarcă. Nici măcar nu-i era limpede ce căuta aici, singur, pe întuneric. Se afla pentru a doua oară pe traseu, dar nu recunoştea nimic. Peisajul părea să se schimbe şi să se transforme pe nesimţite. Falk putea să se afle oriunde. Făcu stânga-mprejur şi o porni înapoi spre cabană.

Nu făcuse mai mult de doi paşi, când a încremenit în loc. Ascultă cu atenţie. Nimic; doar vântul şi foşnet grăbit de paşi nevăzuţi ai unei vietăţi. Oriîncotro privea, cărarea era pustie. Cât de departe era de persoana cea mai apropiată? Nu mersese prea mult, ştia asta, dar avea senzaţia că este singurul om pe o rază de câţiva kilometri. Rămase complet nemişcat, atent, privind. Apoi auzi din nou.

Zgomot de paşi. Era un mers abia simţit, dar auzindu-l, i se zbârli părul la ceafă. Se răsuci pe loc, încercând să-şi dea seama din ce direcţie venea. Zări o geană de lumină printre copaci, cu o clipă înainte ca ea să apară de după o curbă, intrându-i direct în ochi. Auzi un suspin şi zgomotul a ceva care cădea la pământ cu un zăngănit. Orbit, Falk pipăi în buzunar după lanternă şi, cu degetele înţepenite de frig,

încercă întrerupătorul. O aprinse, şi lumina lanternei aruncă o umbră distorsionată. Tufişurile se întindeau ca o perdea întunecată de ambele părţi ale drumului în mijlocul căruia se afla o siluetă subţire, cu mâna dusă streaşină la ochi.

Falk îşi miji şi el ochii, pe măsură ce vederea i se adapta.

— Poliţia, zise, ridicându-şi legitimaţia. Eşti bine? N-am vrut să te sperii.

Femeia era pe jumătate întoarsă cu spatele, dar Falk o recunoscu după fotografie. Lauren. Tremurând, aceasta s-a aplecat să-şi ridice lanterna şi, când Falk s-a apropiat de ea cu câţiva paşi, a observat că are o tăietură urâtă pe frunte. Rana se prinsese şi începuse să se vindece, dar zona era inflamată şi pielea întinsă lucea în raza lanternei.

— Eşti de la poliţie? întrebă Lauren circumspectă, uitându-se la legitimaţia lui.

— Da. Ajut la căutarea lui Alice Russell. Tu eşti Lauren Shaw, nu-i aşa? Ai fost în grupul de la BaileyTennants?

— Da. Scuză-mă, credeam… zise, după care se opri să tragă adânc aer în piept. Preţ de o clipă, acolo… e o prostie… când am văzut pe cineva singur pe potecă, am crezut că ar putea fi Alice.

Pentru o miime de secundă, şi Falk gândise exact acelaşi lucru.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Te simţi bine?

— Da… Doar că am avut un şoc.

Încă respira cu dificultate, iar prin haină i se distingeau umerii firavi, cum se ridică şi coboară.

— Ce faci aici, în beznă, de una singură? o întrebă Falk, deşi şi ea ar fi fost la fel de îndreptăţită să-l întrebe acelaşi lucru.

Lauren scutură din cap. Probabil că era de ceva vreme acolo. Falk simţea răcoarea care se degaja din hainele ei.

— Nimic util. M-am dus la cascadă în timpul zilei. Aveam de gând să mă întorc pe lumină, dar se întunecă atât de devreme!

Falk își aminti de silueta neclară pe care o văzuse ieșind de pe potecă.

— Ai fost afară și-aseară?

Lauren încuviință dând din cap.

— Știu că probabil e ridicol, dar m-am gândit că Alice a găsit drumul înapoi spre începutul traseului. Când am plecat toate în prima zi, am trecut pe lângă cascadă, care e un punct de reper clar. Am simțit că-nebunesc dacă mai stau în cabană, așa că m-am hotărât să ies și să stau acolo.

— Am înțeles.

Falk îi observă pentru prima oară pălăria roșie.

— Te-am văzut acolo ieri după-amiază.

— Probabil.

Se auzi bubuitul unui tunet și au ridicat privirea amândoi.

— Haidem, zise Falk. Suntem aproape de cabană. Merg și eu cu tine.

Mergeau încet și razele lanternelor aruncau două conuri de lumină peste terenul accidentat.

— De când lucrezi la BaileyTennants?

— De aproape doi ani. Sunt director de strategii pentru planificarea de perspectivă.

— Ce presupune asta?

— Presupune, răspunse Lauren, oftând adânc, identificarea nevoilor strategice de viitor ale companiei noastre și elaborarea unor planuri de acțiune…

Se opri.

— Iartă-mă. Totul pare așa de inutil după cele ce s-au întâmplat cu Alice!

— Se pare că toate ați avut câteva zile foarte dificile.

Lauren nu i-a răspuns imediat.

— Așa e. N-a fost doar un singur lucru care a mers prost, au fost o sută de nimicuri. S-au tot adunat, până când a fost prea târziu. Sper doar ca Alice să fie bine.

— Voi două lucrați mult împreună?

— Nu direct, dar o cunosc de câțiva ani. Ne-am tot întâlnit. Am fost împreună la liceu și pe urmă am ajuns să lucrăm amândouă în același domeniu, așa că drumurile ni s-au intersectat uneori. Și fetele noastre sunt de o vârstă. Amândouă învață acum la fostul nostru liceu. Când Alice a aflat că am plecat de la fosta mea companie, a pus o vorbă bună pentru mine la BaileyTennants și de atunci lucrez acolo.

— Am auzit că tu ai reușit să scoți grupul la șosea, zise Falk. Că le-ai adus pe celelalte înapoi.

— E probabil puțin exagerat. Am învățat puțină orientare la școală, dar nu am făcut decât să mergem în linie dreaptă și să sperăm că o să fie bine, zise ea și oftă. Oricum, a fost ideea lui Alice să o luăm pe poteca aceea. Când ne-am dat seama că a dispărut, m-am gândit că o să ajungem doar cu câteva ore mai târziu decât ea. Nu mi-a venit să cred când am văzut că nu ajunsese la finiș.

Au trecut de un cot și le-a apărut dinaintea ochilor punctul de pornire al traseului. Ajunseseră înapoi. Când au ieșit din desiș, Lauren tremura, așa că el o cuprinse cu brațele. Atmosfera era încărcată de amenințarea furtunii și, de la distanță, cabana părea caldă și primitoare.

— Vrei să vorbim înăuntru? zise Falk, dar Lauren șovăi.

— Nu putem rămâne aici, afară? Te superi? Nu am nimic cu Jill, dar astă-seară nu am energia să-i fac față.

— Bine.

Falk simțea frigul trecându-i prin ghete și își mișcă degetele în ciorapi.

— Povestește-mi despre tabăra aceea școlară unde ați fost tu și Alice.

— McAllaster? Era la dracu-n praznic. Făceam și cursuri de teorie, dar accentul se punea pe activitățile în aer liber. Drumeții, campare, activități de soluționare a problemelor, chestii de genul ăsta. Fără televizor, fără telefoane, singurul contact cu familia în timpul trimestrului era prin intermediul

scrisorilor scrise de mână. Se mai organizează și astăzi tabăra, fiica mea a fost acum doi ani. Și fata lui Alice la fel. Sunt o mulțime de școli private care au astfel de programe.

Se opri o clipă.

— Și nu e ușor.

Chiar și în lumea lui fără copii, Falk auzise povești despre cumplitele tabere de un an. Poveștile spuse, peste ani, de colegi care absolviseră la unul dintre cele mai prestigioase instituții. De obicei erau spuse în șoaptă, așa cum povestește cineva care a supraviețuit atacului unui urs sau a scăpat cu viață dintr-un accident aviatic fatal. Scepticism amestecat cu mândrie. *Am scăpat cu bine.*

— Se pare că te-a ajutat, măcar puțin, zise Falk.

— Puțin, poate. Dar mă tot gândesc la faptul că s-ar putea să fie mai rău să ai niște competențe ruginite, decât să nu le ai deloc. Dacă n-am fi mers în tabăra aceea, poate că lui Alice nu i-ar fi trecut prin cap ideea stupidă că poate să meargă singură mai departe.

— Ai crezut că nu e pregătită să o facă?

— Niciuna dintre noi nu cred că era pregătită. Eu am vrut să rămânem pe loc, explică ea, oftând, și să așteptăm ajutor. Știu și eu? Sau poate ar fi trebuit să plecăm cu ea și să rămânem toate împreună. *Știam* că s-ar putea să încerce să plece singură, odată ce a fost învinsă la vot. Întotdeauna…

Se opri, și Falk o așteptă.

— Alice și-a supraestimat mereu aptitudinile. În tabără a fost multă vreme șefă de grupă, dar nu era aleasă pentru că ar fi fost excepțională. Adică, era bună. Dar nu atât de bună pe cât își imagina ea.

— Concurs de popularitate? făcu Falk.

— Exact. A fost votată lider de echipă pentru că era populară. Toată lumea voia să-i fie prietenă, să fie în grupul ei. Nu pot s-o condamn că accepta publicitatea. Dacă toată lumea din jurul tău îți tot spune că ești fantastică, e ușor să crezi că așa e.

Lauren privi peste umăr, la copaci.

— Presupun că, într-un fel, ne-a făcut totuşi o mare favoare. Dacă am fi rămas în adăpost şi am fi aşteptat ajutor, am mai fi şi acum acolo, aşteptând. Se pare că încă nu reuşesc să-l găsească.

— Da, aşa e.

Lauren se uită la el.

— Fac totuşi eforturi foarte mari, din câte pot să-mi dau seama, continuă ea. Adăpostul acela este singurul lucru despre care vor să vorbească unii dintre poliţişti.

— Presupun că e din pricină că acolo a fost văzută Alice ultima dată, a zis Falk.

Îşi aminti ce le spusese King. *Nu le-am zis femeilor despre Sam Kovac.* Falk se întreba dacă asta era cea mai bună măsură, date fiind circumstanţele.

— Poate că da, continuă Lauren, privindu-l încă atent. Cu toate astea, mi se pare că e mai mult de atât. Adăpostul era nelocuit de ceva vreme, dar nu dintotdeauna. I-am spus celuilalt poliţist. Era un loc pe care îl mai ştia cel puţin încă o persoană, pentru că mai fusese cineva acolo.

— De unde ştii?

— Au îngropat un câine.

Se făcu linişte. Vântul învârtejea frunze moarte la picioarele lor.

— Un câine.

— Cel puţin unul.

Îşi piguli unghiile. Avea mâinile ca nişte gheare de pasăre, cu oasele încheieturilor vizibile pe sub piele.

— Poliţia ne tot întreabă dacă n-am mai văzut pe cineva cât am fost acolo, în sălbăticie.

— Şi aţi văzut?

— Nu. Nu şi după prima seară, când a venit în tabăra noastră grupul bărbaţilor. Dar…

Lauren aruncă o privire spre întinderea acoperită de vegetaţie şi apoi reluă:

— A fost straniu. Uneori chiar am avut senzaţia că suntem urmărite. Nu eram, desigur. Nu aveam cum. Totuşi acolo, în sălbăticie, devii paranoic, mintea începe să-ţi joace feste.

— Şi eşti absolut sigură că nu i-aţi mai văzut pe bărbaţi?

— Nu. Mai bine i-am fi văzut. Dar ne abătuserăm atât de mult de la traseu! Singurul mod în care puteau să ne găsească era să ne urmărească.

Lauren clătină din cap, alungând ideea mai înainte ca ea să prindă rădăcini.

— Nu pot înţelege ce s-a întâmplat cu Alice. Ştiu că ar fi trebuit să o ia pe ruta aceea spre nord. Noi am parcurs traseul cu doar câteva ore în urma ei. Şi Alice a fost întotdeauna rezistentă. Psihic şi fizic. Dacă noi am reuşit să ieşim, la fel ar fi trebuit să i se întâmple şi ei. Dar ea a dispărut pur şi simplu.

Lauren clipi.

— Aşa că acum mă duc şi stau la cascadă, sperând că o să apară ca o furtună, furioasă, arătând cu degetul şi ameninţând cu acţiuni în justiţie.

Falk făcu semn din cap către rana de pe fruntea ei.

— Arată rău. Cum te-ai ales cu ea?

Lauren îşi pipăi rana cu degetele şi râse amar.

— Am reuşit să pierdem bidonul pentru lampă şi zece bețe de cort, în vâltoarea râului. Am încercat să le recuperez şi m-am lovit la cap.

— N-a fost în timpul încăierării de la adăpost? întrebă Falk.

Lauren se uită la el fix, o miime de secundă, şi apoi a răspuns:

— Nu.

— Te întreb doar pentru că Jill Bailey a zis că ea aşa s-a ales cu vânătaia. Încercând să pună capăt unei discuţii.

— Aşa a zis?

Chipul lui Lauren nu trăda nimic, Falk trebuia să-i recunoască acest talent.

— N-a fost aşa?

Lauren părea să cântărească ceva anume.

— Jill s-a ales cu vânătaia în timpul unei încăierări. Că ea i-a pus capăt sau nu, asta e discutabil.

— Aşadar, Jill a fost implicată?

— Jill a pornit-o. Când Alice a vrut să plece. Se certau despre cine o să primească telefonul. Nu a ţinut mult, dar despre asta a fost vorba. De ce? Ce ţi-a spus Jill?

Falk clătină din cap.

— Nu contează. Poate că nu am înţeles noi interpretarea ei.

— Ei, indiferent ce ţi-a spus, a fost implicată, continuă Lauren, privind în jos. Nu sunt mândră de asta, dar probabil că toate am fost implicate. La fel şi Alice. De aceea n-am fost surprinsă când a plecat.

Săgeata unui fulger brăzdă cerul deasupra lor, luminând siluetele ascuţite ale eucalipţilor. I-a urmat tunetul zgomotos şi deodată norii s-au descătuşat. Cei doi nu au avut încotro, au trebuit să plece. Şi-au tras glugile pe cap şi au luat-o la fugă spre cabană, ploaia răpăindu-le pe jachete.

— Nu vii înăuntru? zise Falk, odată ajunşi la scări.

A trebuit să strige, pentru a se auzi peste zgomotul ploii.

— Nu, fug la mine în cameră, i-a strigat Lauren, când au ajuns pe alee. Mă găseşti acolo, dacă ai nevoie de ceva.

Falk flutură din mână şi urcă în fugă treptele. A intrat sub porticul cabanei, iar ploaia răpăia pe acoperiş. Sări într-o parte când o siluetă întunecată s-a mişcat în umbrele de lângă intrare.

— Hei!

A recunoscut vocea lui Beth. Se adăpostise sub portic şi fuma, privind ploaia. Falk se întreba dacă-l văzuse discutând cu Lauren. Şi dacă asta avea vreo importanţă. Beth ţinea o ţigară într-o mână, iar în cealaltă ceva ce el nu putea să vadă. Faţa ei avea o expresie vinovată.

— Înainte să spui ceva, zise ea, ştiu că nu ar trebui.

Falk îşi şterse faţa cu o mânecă udă.

— Ce n-ar trebui?

Beth ridică ruşinată o sticlă de bere slabă.

— Sunt eliberată condiţionat. Dar ultimele câteva zile au fost cu adevărat grele. Îmi pare rău.

Părea sinceră.

Falk nu reuşea să-şi adune energia necesară ca să-şi facă griji pentru o bere slabă. În vremea tinereţii lui, o bere ca asta era văzută ca având doar cu un grad mai mult alcool decât apa.

— Totul e să nu depăşeşti limita permisă pentru a urca la volan.

Părea un compromis rezonabil, dar Beth clipi, surprinsă. Îi zâmbi.

— Nici să fumez aici nu ar trebui, mai zise fata. Dar, frate, sunt *în aer liber.*

— E adevărat, zise Falk, în timp ce amândoi priveau ploaia torenţială.

— De fiecare dată când plouă, e şi mai greu să dai de urma cuiva. Oricum, aşa mi-au spus, zise Beth, luând o gură de bere. Şi a plouat o grămadă.

— Aşa e.

Falk se uită la ea. Chiar şi în lumina palidă, părea epuizată.

— De ce nu mi-ai zis nimic de cearta de la adăpost?

Beth se uită la sticla de bere.

— Din acelaşi motiv pentru care nici asta n-ar trebui să fac. Eliberarea condiţionată. Şi nici nu a fost cine ştie ce brânză. Toată lumea era speriată. Toate am reacţionat exagerat.

— Dar te-ai certat cu Alice?

— Aşa ai auzit tu?

Pe întuneric, era greu să-i citeşti în ochi.

— *Toate* ne-am certat cu Alice. Oricine spune altceva minte.

Părea supărată şi Falk lăsă lucrurile să se calmeze.

— În rest, cum merg lucrurile? zise el, într-un final.

Un oftat.

— Bine. S-ar putea să o externeze mâine sau poimâine.

Falk îşi dădu seama că Beth vorbea despre sora ei.

— La tine mă refeream, spuse Falk. Te descurci?

— Ah, da, făcu Beth, clipind.

Părea să nu ştie sigur ce răspuns să-i dea.

— Da, presupun, adăugă. Mulţumesc.

Pe geamul cabanei, Falk o zări pe Carmen cuibărită într-un fotoliu uzat, aflat în colţul încăperii. Citea ceva şi părul îi cădea pe umeri, desfăcut şi ud. De jur-împrejur, în salon, căutători aflaţi în timpul lor liber sporovăiau sau jucau cărţi ori stăteau cu ochii închişi în faţa focului din cămin. Când îl văzu, Carmen ridică fruntea şi-i făcu semn din cap.

— Nu te mai reţin, zise Beth.

Falk a dat să-i răspundă, dar zgomotul unui alt tunet îl lăsă mut, cu gura deschisă. Cerul a explodat, apoi totul s-a întunecat la loc. În spatele lui, din cabană, se auzi un murmur colectiv de surpriză, urmat de un vaiet. Nu mai aveau curent electric.

Detectivul clipi, în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul. Prin geam, sclipirea stinsă a focului din cabană arunca pe feţe umbre negre şi portocalii. Colţurile salonului erau invizibile. Auzi o mişcare venind din prag şi Carmen apăru din întuneric. Ţinea ceva sub braţ. Semăna cu o carte foarte mare.

— Bună, zise ea, făcând un semn din cap spre Beth.

Apoi se întoarse spre Falk şi se încruntă.

— Eşti ud.

— M-a prins ploaia. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap aproape imperceptibil.

Nu vorbi aici. Beth ascunsese sticla de bere să nu se vadă, iar mâinile le ţinea, afectat, împletite în faţă.

— E destul de întuneric aici, i-a spus Falk. Nu vrei să te ducem înapoi, la pavilion?

Beth scutură din cap.

— O să mai stau o vreme aici. Nu mă deranjează întunericul.

— Bine. Ai grijă.

El și Carmen și-au pus gluga pe cap și au ieșit de sub adăpostul porticului. Ploaia le biciuia fața. În complex sclipeau câteva lumini palide, alimentate fie solar, fie de un generator pentru avarii, Falk nu știa. Erau însă suficiente ca să-i ajute să vadă pe unde calcă.

O altă fulgerare a luminat cerul și picăturile de ploaie s-au transformat într-o fantomatică pânză albă. Prin ea Falk zări pe cineva care traversa în goană parcarea. Ian Chase, ud până la piele, cu hanoracul lui roșu de polar, uniforma de la Executive Adventurers. Era imposibil să-ți dai seama de unde apăruse, dar după felul în care părul i se lipise de cap, stătea de ceva vreme în ploaie. Cerul se întunecă iar și Chase dispăru din vedere.

Falk s-a șters pe față, privind concentrat aleea din fața lui. Era plină de apă și noroi și amândoi s-au simțit ușurați când au făcut colțul și au ajuns sub copertina pavilionului. S-au oprit în dreptul camerei lui Carmen. Aceasta își ascunsese cartea la piept, sub jacheta închisă cu fermoar. Acum, cât timp a scotocit prin buzunare după cheie, Carmen a scos-o și i-a întins-o lui Falk. Atunci și-a dat el seama că era un album cu coperte laminate, cu tăieturi de ziar. Colțurile erau puțin umede și pe coperta din față era o etichetă pe care scria: *Proprietatea Cabanei Giralang. A nu se scoate în afara cabanei.* Carmen se întoarse spre el la timp ca să-l vadă ridicând din sprâncene. Izbucni în râs.

— Haide, nu l-am scos decât cincizeci de metri. O să-l duc înapoi.

Deschise ușa și îl pofti și pe el înăuntru, amândoi cu răsuflarea tăiată din cauza frigului și a ploii.

— Dar mai întâi, făcu ea, vreau să-ți arăt ceva ce ar trebui să vezi.

Ziua 2: Vineri noaptea

S-au certat cu privire la ce era de făcut, până când s-a făcut prea târziu ca să mai fie ceva de făcut.

Într-un târziu, în timp ce soarele apunea, au coborât puțin mai jos de culmea dealului, în căutarea unui adăpost. Când și ultima sclipire a zilei era gata să dispară, au făcut tabăra acolo unde erau. Sau cel puțin au făcut tabăra cum au putut mai bine.

Și-au adunat toate rezervele grămadă, pe pământ, s-au așezat în formă de stea cu cinci colțuri și au scos lanternele, studiind în tăcere. Trei prelate de cort, intacte; mai puțin de un litru de apă, împărțit inegal în cinci sticle; șase batoane de cereale.

Beth se uită la mica grămadă și simți primele crampe de foame. Îi era și sete. În ciuda frigului și hainelor ude de pe ea, simțea la subsuoară sudoarea lipicioasă din urma urcușului. Sticla ei de apă era una dintre cele mai goale, înghiți. Își simțea limba grea.

— Peste noapte ar trebui să încercăm să adunăm ceva apă de ploaie, zise Lauren.

Se uita țintă la sticlele aproape goale, nervoasă.

— Știi cum s-o faci?

Vocea lui Jill părea rugătoare.

— Pot să încerc.

— Și restul de batoane de cereale unde sunt? întrebă Jill. Credeam că avem mai multe.

Beth nu i-a văzut, ci mai degrabă a simțit cum o săgetau ochii surorii ei. Nu i-a întors privirea. *Du-te dracului, Bree.* Măcar de data aceasta, Beth avea conștiința curată.

— Ar trebui să fie mai multe.

În lumina lanternei, fața lui Jill căpătase o paloare cenușie, nesănătoasă, și femeia continua să clipească des. Beth nu era sigură dacă avea țărână în ochi sau pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor ce minunăție de peisaj privea.

— Dacă le-a mâncat cineva, să recunoască pur și simplu.

Beth se simţea apăsată de privirile celorlalte. Lăsă ochii în pământ şi încremeni cu ei în jos.

— Foarte bine, zise Jill, clătinând din cap, şi se întoarse spre Alice. Du-te şi vezi dacă reuşeşti să prinzi semnal.

Alice a plecat fără o vorbă, de astă dată. Trecuse de la şoc la defensivă şi iar la şoc, aplecată deasupra hărţii şi lovind cu degetul în cadranul busolei. Merseseră spre vest, era sigură de asta. Protestele ei fuseseră întâmpinate, în cea mai mare parte, cu o tăcere uluită. Era greu să contrazici apusul de soare.

Grupul o urmări cum se îndepărtează, cu mâna încleştată pe telefon. Jill deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu-i venea nimic în minte. Lovi cu vârful ghetei în sacul cu beţele de cort.

— Vezi dacă poţi să faci ceva cu astea, îi spuse lui Lauren, apoi se întoarse şi porni în urma lui Alice.

Beth o asculta pe Lauren, care propunea mai multe feluri în care puteau folosi corzile ca să întindă prelatele de cort între copaci şi să improvizeze astfel un acoperiş. Lauren a încercat să facă o demonstraţie trăgând de corzi cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă îşi apăsa plasturele pe frunte. Până la urmă a trebuit totuşi să renunţe, s-a dat la o parte, cu părul de pe frunte asudat şi încurcat, plin de sânge în lumina lanternei, arătându-le lui Beth şi Bree un arbore, apoi altul. Degetele lui Beth înţepeniseră în aerul rece al nopţii. Sarcina ar fi fost dificilă şi ziua, pe lumină, şi era bucuroasă că avea o lanternă straşnică, care lumina puternic.

Până la urmă, au isprăvit. Prelatele erau întinse între copaci, deja puţin lăsate la mijloc. Încă nu ploua, dar lui Beth i se părea că simte furtuna plutind în aer. Era o încercare la care urma să fie supuse, nu scăpau de ea.

De-a lungul potecii întunecate, Beth o zări pe Alice apărând şi dispărând în diverse puncte. Stătea într-un halo albastru de lumină artificială şi se rotea în cerc, întindea braţele spre cer, ca într-un dans disperat.

Beth îşi scoase sacul de dormit din rucsac, oftând când văzu băltoaca de la picioarele ei. A încercat să găsească locul cel mai adăpostit, dar părea inutil. Toate variantele erau de rahat. Îşi întinse sacul de dormit sub prelata cea mai apropiată, apoi se ridică şi o urmări pe sora ei, care se tot învârtea, întrebându-se unde să-şi pună şi ea sacul. În mod normal, Bree şi-ar fi dorit să fie cât mai aproape cu putinţă de Alice. Ce interesant, îşi spuse Beth în sinea ei, cât de repede se învârtea roata!

Nu departe, Lauren stătea aşezată pe rucsacul ei, cu busola în mână.

— E stricată? o întrebă Beth.

La început, Lauren nu-i răspunse nimic, apoi oftă.

— Nu cred, zise. Dar trebuie să o foloseşti corect ca să funcţioneze. Pe distanţe mari, e normal ca lumea să se abată de la traseu. Am ştiut că Alice nu a verificat-o suficient de des.

Beth îşi încolăci braţele în jurul trupului, săltând puţin pe călcâie, în sus şi-n jos. Tremura.

— N-ar trebui să facem focul? Bricheta mea s-a uscat.

Lauren îşi întoarse privirea în întuneric. Plasturele nou de pe frunte începea deja să se dezlipească. În trusa de prim-ajutor nu mai era decât unul, Beth ştia asta.

— N-ar trebui, aici, afară.

— Cine o să ştie?

— Noi o să ştim, dacă scapă de sub control.

— Pe o vreme ca asta?

Văzu cum umbra lui Lauren ridică din umeri.

— Beth, nu sunt plătită destul ca să iau decizii de felul acesta. Întreab-o pe Jill!

Beth abia dacă o distingea pe Jill în lumina cât o gămălie de ac a telefonului lui Alice. Se depărtaseră destul de mult în căutarea semnalului. Asta nu prevestea nimic bun.

Îşi vârî o ţigară în gură şi se îndepărtă de adăpost. Flăcăruia iscată de brichetă i-a anulat capacitatea de a vedea pe

întuneric, dar nu-i păsa. Trase din ţigară, gustul familiar îi invadă gura şi, pentru prima oară după multe ore, simţi că poate să respire ca lumea.

Rămase în picioare, fumând, încălzindu-şi plămânii, privind spre zona acoperită de vegetaţie, în timp ce ochii şi urechile i se obişnuiau, încet, cu noaptea. Dincolo de trunchiurile cenuşii ale eucalipţilor din apropiere, întunericul era absolut. Beth nu vedea nimic, apoi simţi ca un fel de înţepătură, când îşi dădu seama că invers nu mai era valabil. Scânteia ţigării aprinse ar fi cel puţin remarcată, iar lanternele luminau tabăra din spatele ei. Orice ar fi fost acolo, în beznă, putea să o vadă, limpede ca la lumina zilei. Tresări când undeva, departe, în întuneric, se auzi un trosnet. *Nu fi proastă!* Era un animal. Ceva nocturn. Şi inofensiv. Un oposum.

Chiar şi aşa, mai trase cu nesaţ un ultim fum din ţigară şi reveni în tabără. Când a apărut, trei capete se întoarseră spre ea. Jill, Alice şi Lauren. Nu se vedea nici picior de Bree. Cele trei stăteau cuibărite una în alta şi ţineau ceva între ele. Preţ de un minut, Beth s-a gândit că era busola, dar când se apropie mai mult, şi-a dat seama că nu era. Era un sandvici cu brânză, ambalat în folie alimentară. Jill ţinea în mână un măr.

— Unde le-aţi găsit? Sunt de la prânz? le întrebă Beth.

Chiorăitul din propriul stomac era zgomotos.

— Erau în rucsacuri, explică Jill.

— Al cui rucsac? făcu Beth, privind spre grămadă.

Bagajele stăteau în dezordine şi conţinutul se revărsa din ele, cum fuseseră răscolite atunci când puseseră laolaltă rezervele, la lăsarea întunericului. Beth le văzu feţele şi, încet, încremenită, a înţeles.

— Al meu nu este.

Nu primi niciun răspuns.

— Nu este. Eu mi-am luat prânzul. Doar m-aţi văzut.

— Noi nu te-am văzut, zise Alice. Ai fost mai în faţă, pe potecă, fumai o ţigară.

Beth se uită lung la ea, în întuneric.

— Faptul că încerci să mă compromiți pe mine n-o să te scape pe tine, să știi.

— Încetați, amândouă, izbucni Jill. Beth, dacă nu ți-ai luat prânzul, asta înseamnă că, tehnic, este al tău. Dar am zis că o să punem laolaltă tot ce avem…

— Nu e al meu. Vorbesc chinezește?

— Ei, atunci, bine.

Era limpede că Jill nu o credea.

— Dacă erau, aș fi zis.

Beth simțea că îi ard ochii și că pleoapele i se strâng. Aşteptă. Niciun răspuns. *„Nu sunt.”*

— Mâncarea e a mea.

Întoarseră toate capul. Bree stătea în spatele grupului.

— Scuze. Eram mai încolo, să urinez. E a mea. Nu mi-am mâncat-o la prânz.

Jill se încruntă.

— De ce n-ai zis, când ne-am descărcat rucsacurile?

— Am uitat. Îmi pare rău.

Când era mai tânără, Beth credea sincer în telepatie. O privea adânc în ochi pe Bree și-și punea degetele pe tâmplele surorii ei, cu precizia unui ritual. *La ce te gândești?* Bree fusese cea care, crescând, renunțase la jocul acesta. Nu fusese niciodată foarte bună, ceea ce, credea Beth, explica lipsa ei de interes. Când Bree a început să-i dea degetele la o parte și a refuzat să mai păstreze contactul vizual, Beth a luat obiceiul să o urmărească din capătul celălalt al camerei, armonizându-se cu tonul grațios al vorbirii ei și cu subtilitățile mișcărilor ei. Căuta indicii. *La ce te gândești, Bree?* Nu era chiar telepatie, Beth a înțeles asta mai târziu, ci mai degrabă o capacitate de a citi nuanțele și ticurile. Iar acum, limba aceea fără cuvinte, pe care Beth o vorbise odinioară fluent, îi șoptea la ureche. *Bree minte.* Indiferent ce motive a avut ca să nu împartă hrana, sigur nu era vorba că uitase s-o facă.

— Bree, nu trebuie să iei totul asupra ta, ca s-o acoperi pe ea.

Alice părea dezamăgită.

— Nu o fac.

Beth a sesizat ezitarea din vocea surorii ei gemene.

— Nimeni nu te învinovățește. Să nu minți pentru ea!

— Știu. N-o fac.

— Serios? Pentru că nu-ți stă în fire.

— *Știu.* Îmi cer scuze.

Chiar și dacă ar fi mărturisit, Bree nu putea să greșească. Lui Beth aproape că-i venea să râdă. Aproape, dar nu chiar, pentru că în întuneric o auzea pe sora ei gata să izbucnească în plâns. Oftă.

— Uite. Gata, făcu Beth, încercând să pară spăsită. Mâncarea era a mea.

— Știam eu.

— Da, Alice. Ai avut dreptate, bravo ție. Iartă-mă, Bree…

— Dar nu era… încercă Bree să intervină.

— Mersi că ai încercat să mă ajuți, dar e în regulă, sincer, îmi cer scuze tuturor.

Era ciudat, se gândi ea. Simțea o ușurare aproape palpabilă. Bree era cinstită și Beth greșise. Odată restaurată ordinea firească, toată lumea se putea relaxa. Nu era nimic de văzut aici.

— Foarte bine, zise Jill, într-un târziu. Hai să împărțim ce avem și să terminăm odată cu asta.

— Bine.

Beth le întoarse spatele mai înainte ca ele să o atragă într-o discuție despre sancțiuni sau porții cu efect punitiv.

— Faceți ce doriți. Eu mă duc să mă culc.

Își dădea seama că o urmăreau în timp ce-și scotea ghetele și se băga îmbrăcată în sacul de dormit. Se ghemui și-și trase gluga pe cap. În sac abia dacă era ceva mai cald decât afară, iar pământul o împungea și o înglodea prin materialul subțire.

Auzea frânturi înăbuşite de discuţie şi închise ochii. Nu era confortabil, dar epuizarea cruntă o împinse în braţele somnului. Era pe punctul de a adormi, când simţi apăsarea uşoară a unei mâini pe sacul de dormit.

— Îţi mulţumesc.

Vocea era mai mult o şoaptă.

Beth nu-i răspunse şi, o clipă după aceea, simţi că greutatea a dispărut. Rămase cu ochii închişi, ignorând zgomotul stins al discuţiei în contradictoriu, mai întâi despre mâncare, apoi despre foc.

Când deschise ochii din nou, tresări. Nu ştia cât timp dormise, dar, la un moment dat probabil că plouase. Pământul din jurul rucsacului ei mustea de apă. Iar ea îşi simţea membrele grele, de frig.

Beth rămase întinsă, tremurând, şi ascultă. O trezise ceva? Clipi, dar în întuneric ochii îi erau de folos cât ai unui orb. Nu auzea nimic altceva decât foşnete, o mână mişcându-se lângă urechea ei, şuierul unei respiraţii. Lângă gluga sacului de dormit simţi ceva şi Beth se trase înapoi, apoi împunse aerul cu un deget. Dădu de o bucată de sandvici cu brânză şi o felie de măr, înfăşurate în folie udă. Beth nu-şi dădea seama dacă era cincimea care i se cuvenea ei sau sfertul surorii sale. Se gândi să nu mănânce nimic, dar foamea striga în ea mai tare ca principiile ei. Oricum, aici, în sălbăticie, erau valabile alte reguli.

Beth nu era sigură dacă şi celelalte sesizaseră asta, dar mai devreme simţise în aer o mişcare aproape imperceptibilă. Ceva elementar şi primitiv şi aproape bestial, când o bucăţică veche de pâine cu brânză devenea o pradă pentru care merita să te lupţi.

Lângă sacul ei de dormit ceva se mişca şi Beth încremeni. Nu-şi dădea seama ce anume era – o femeie sau o jivină? A rămas neclintită şi, când mişcarea a încetat, cuvântul pe care

Beth îl căuta era deja închegat şi atât de real, încât aproape că-i putea simți gustul lăsat pe vârful limbii. *Sălbăticiune.*

Capitolul 13

În camera lui Carmen era un întuneric de smoală. Falk îi întinse lanterna lui şi o auzi înjurând încet, în timp ce bâjbâia să ajungă la fereastră ca să tragă draperiile. Luminile de urgenţă de pe domeniu erau destul cât să dea contur mobilei din cameră.

— Ia loc, zise ea.

La fel ca în camera lui, nu exista niciun scaun. Falk se aşeză pe marginea patului. Odaia lui Carmen era exact ca a lui, mică şi simplu mobilată, dar aerul mirosea puţin altfel. Ceva lejer, plăcut şi subtil, care-i amintea vag de nopţile de vară. Se întreba dacă întotdeauna Carmen mirosea aşa şi nu băgase el de seamă până acum.

— Am dat peste Lauren lângă cabană, zise Falk.

— A, da?

Carmen îi întinse un prosop şi se aşeză faţă în faţă cu el, cu picioarele strânse sub ea. Îşi trecu tot părul peste un umăr şi şi-l frecă bine, să şi-l usuce, în vreme ce Falk o punea la curent cu discuţia avută cu Lauren. Despre adăpost, despre ceartă, despre Alice. Afară, ploaia izbea fereastra.

— Sper ca Lauren să o fi subestimat pe Alice, zise ea când Falk încheie relatarea. Unul dintre rangeri mi-a spus că până şi lui i-ar fi greu să facă faţă acolo, pe o vreme ca asta. Presupunând că Alice chiar a plecat de lângă celelalte din proprie iniţiativă.

Falk se gândi din nou la mesajul vocal. *Să o răneascâ…*

— Acum eşti de altă părere?

— Nu ştiu.

Carmen trase între ei albumul cu tăieturi şi dădu paginile. Erau pline de decupaje din ziare, cu marginile boţite acolo unde lipiciul se uscase.

— M-am uitat prin ăsta, în timp ce te aşteptam. E o istorie a comunităţii, făcută pentru turişti.

A găsit pagina pe care o căuta şi o întoarse cu faţa spre Falk.

— Uite. Au trecut ei sub tăcere perioada Kovac – deloc surprinzător –, dar presupun că n-au putut s-o ignore cu totul.

Falk privi pagina. Era un articol de ziar despre condamnarea lui Martin Kovac. Închisoare pe viaţă, conform titlului. Îşi dădea seama de ce fusese inclus acel articol şi nu oricare altul. Era o încheiere. O linie trasă la sfârşitul unei perioade întunecate. Era un articol de fond, în care se recapitulau investigaţiile şi procesul. Jos pe pagină, trei femei moarte zâmbeau din trei fotografii. Eliza. Victoria. Gail. Şi mai era o a patra, Sarah Sondenberg. Nu se ştia ce s-a ales de ea.

Falk mai văzuse şi înainte fotografiile victimelor lui Kovac, dar nu recent şi nu toate laolaltă, ca acolo. Se aşează în faţa lui Carmen, în camera întunecată, şi lumină cu raza lanternei fiecare chip. Păr blond, trăsături frumoase, fine. Cu siguranţă, frumoase. Brusc, văzu ceea ce remarcase şi Carmen.

Eliza, Victoria, Gail, Sarah.

Alice?

Falk o privi în ochi pe fiecare dintre femeile moarte, apoi clătină din cap.

— E prea bătrână. Ele patru erau fie adolescente, fie aveau 20 şi un pic de ani.

— Alice e prea bătrână *acum.* Dar pe vremea aceea, nu era. Cam câţi ani să fi avut când se petreceau toate astea? 18, 19?

Carmen înclină puţin cartea, să vadă mai bine fotografiile, fetele având pielea de un cenuşiu fantomatic, în lumina lanternei, din cauza hârtiei de ziar.

— Ar fi avut toate cam aceeaşi vârstă, dacă trăiau.

Falk nu zise nimic. Lângă cele patru chipuri era o fotografie mare a lui Martin Kovac, cu puţin timp înainte de a fi arestat. Era un instantaneu făcut în grabă, de un prieten sau un vecin. De-a lungul anilor, fotografia fusese reprodusă de sute de ori, în ziare şi la televizor. Kovac stătea lângă un grătar. Îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi tricou, purtând ghete, un

australian sadea, din tată în fiu. Cu obligatoria sticlă de bere în mână şi un surâs pe buze. Cu ochii mijiţi din cauza soarelui, părul ondulat, nepieptănat. Părea slab, dar puternic, şi chiar şi în fotografie se vedea că are braţele musculoase.

Falk cunoştea fotografia, dar acum, pentru prima dată, a mai observat ceva. În fundalul fotografiei, pe jumătate retezată de tăietura fotografiei, se vedea, estompată, partea din spate a unei biciclete de copil. Nu era mare lucru. Un picioruş gol, sandaua unui băiat pe o pedală, spatele unui tricou în dungi, o şuviţă de păr negru. Copilul era imposibil de identificat, dar Falk a continuat să se uite atent, simţind cum i se face pielea de găină. Îşi luă cu greu ochii de la băiat, de la Martin Kovac, de la privirile de demult ale celor patru femei, care îl fixau.

— Ştiu şi eu? zise Carmen. E sub semnul întrebării. Pur şi simplu m-a străfulgerat.

— Da. Înţeleg de ce.

Carmen privi afară, spre întinderea plină de vegetaţie.

— Cred că, indiferent ce s-a întâmplat, ştim măcar că Alice e acolo. E o zonă imensă, dar nu nesfârşită. Până la urmă trebuie să o găsească.

— Pe Sarah Sondenberg n-au găsit-o.

— Nu. Dar Alice trebuie să fie undeva. La Melbourne nu s-a întors.

Gândul la oraş clinti ceva în mintea lui Falk. Afară, pe fereastră, nu reuşea să distingă decât locul unde până azi fusese parcată maşina lui Daniel Bailey. Un BMW negru, spaţios. Cu geamurile fumurii. Un portbagaj mare. Acum, acolo era parcată o maşină cu tracţiune pe patru roţi.

— Trebuie să vorbim din nou cu Daniel Bailey, zise Falk. Să mergem după el la Melbourne. Să aflăm ce i-a spus lui Alice în acea primă noapte.

Carmen dădu din cap şi zise:

— O să sun la birou, să-i anunţ.

— Vrei s-o fac eu…

— Nu, e-n ordine. Tu ai sunat data trecută. Astă-seară e rândul meu. Să vedem ce vor avea de spus.

Vorbele ei îi făcură să schimbe un zâmbet. Amândoi știau exact ce li se va spune. *Obțineți contractele. Este esențial să obțineți contractele. Înțelegeți că e imperativ să obțineți contractele.* Zâmbetul se stinse pe fața lui Falk. Înțelegea. Pur și simplu, nu știa cum o vor face.

Afară urla vântul și Falk își îngădui să pună întrebarea care-l măcina. Dacă Alice era încă acolo din cauza lor, meritase sacrificiul? Și-ar fi dorit să știe mai multe despre imaginea de ansamblu a operațiunii, dar mai știa și că detaliile nu aveau, de fapt, importanță. Oricum ar fi fost prezentată, imaginea de ansamblu arăta mereu același lucru: o mână de oameni din vârful piramidei prosperau pe seama celor vulnerabili de sub ei.

Se uită la Carmen.

— De ce ai venit în departament?

— La Financiar? întrebă ea, zâmbind în întuneric. Asta e o întrebare care mi se pune de obicei la petrecerea de Crăciun a angajaților, întotdeauna de către un tip beat, cu o expresie confuză.

Carmen își schimbă locul pe pat.

— La începutul carierei, am fost invitată să intru în divizia pentru protecția copilului. Acum, o bună parte din activitate înseamnă algoritmi și programare. Am făcut un plasament, dar…

Avea vocea încordată.

— Acolo n-am reușit să fac față chestiilor din linia întâi.

Falk nu i-a cerut detalii. Îi știa pe unii dintre polițiștii care lucrau la protecția copilului. Din când în când, cu toții vorbeau pe tonul acela încordat.

— Am mai suportat o vreme, a continuat ea, dar am început să mă ocup mai mult de partea tehnică. Îi urmăream pe parcursul tranzacțiilor. Eram destul de bunicică la asta și,

până la urmă, am ajuns aici. Unde mi-e mai bine. Acolo, spre final, nici nu mai puteam să dorm.

A rămas o clipă tăcută.

— Dar tu?

— S-a întâmplat nu la mult timp după ce a murit tata, zise Falk, oftând. Eram de câţiva ani în echipa de la narcotice, când am început. Pentru că, ştii cum e, la început e adrenalina.

— Aşa mi-au zis şi mie la petrecerea de Crăciun.

— În fine, primisem un pont despre un loc din nordul oraşului Melbourne, care era folosit ca depozit.

Falk îşi amintea cum oprise maşina în faţa unui bungalou de pe o stradă desfundată. Vopseaua de pe casă se cojea şi pe peluza din faţă erau petice de iarbă îngălbenită, însă la capătul aleii pentru maşini era o cutie poştală făcută manual, în formă de barcă. Falk se gândise atunci că existase, la un moment dat, cineva căruia îi păsase destul de mult că locuieşte în casa aceea, încât să cumpere sau să facă acea cutie.

Unul dintre colegii lui bătuse la uşă, iar apoi, pentru că nu le răspunsese nimeni, o izbise cu putere. Uşa a căzut fără să opună vreo rezistenţă, lemnul putrezise. Falk îşi surprinsese pentru o clipă propria imagine într-o oglindă prăfuită din hol, o umbră întunecată în vestă de protecţie şi, pentru o clipă, nu s-a recunoscut. Au mers după colţ în living, strigând, cu armele ridicate, fără să ştie exact ce vor găsi.

— Proprietarul era un bătrân care suferea de demenţă senilă.

Falk încă-l mai vedea cu ochii minţii, pierdut în fotoliul lui, prea confuz ca să se teamă, cu hainele largi şi murdare pe trupul mic.

— În casă nu era nimic de mâncare. Nu era curent electric, şi dulapurile erau folosite ca depozite pentru droguri. Nepotul lui, sau un tip despre care el credea că-i e nepot, conducea

una dintre bandele locale care făceau trafic de droguri. El şi tovarăşii lui făceau acolo ce voiau.

Casa duhnea, tapetul floral era mâzgălit cu graffiti, iar pe covor erau împrăştiate casolete de carton mucegăite, rămase de la mâncarea comandată. Falk stătuse de vorbă cu bătrânul, discutaseră despre crichet, în timp ce restul echipei percheziţionase casa. Bărbatul credea că Falk e nepotul lui. Falk, care-şi îngropase tatăl cu trei luni înainte, nu l-a contrazis.

— Chestia, zise Falk, este că tipii îi goliseră conturile bancare şi-i luaseră pensia. Solicitaseră cărţi de credit în numele lui şi făcuseră datorii pentru obiecte pe care bătrânul nu le-ar fi cumpărat niciodată. Era un om bolnav şi în vârstă, iar ei îl lăsaseră fără nimic. Mai rău decât nimic. Şi totul era acolo, în extrasele lui de cont, aşteptând pe cineva care să vadă care era situaţia. Tot ce i se întâmpla ar fi putut să fie descoperit de luni bune, dacă cineva ar fi sesizat problema cu banii.

Falk menţionase totul în raportul lui. Săptămâni după aceea, un poliţist de la Departamentul Finanţe trecuse pe la el pentru o discuţie amicală. După alte câteva săptămâni, Falk îi făcuse o vizită bătrânului, la azilul unde fusese dus. Părea să fie mai bine şi au discutat din nou despre crichet. Când Falk revenise la birou, verificase care erau cerinţele pentru un transfer.

La vremea respectivă, decizia lui i-a mirat pe câţiva, dar el ştia că începuse să se simtă decepţionat. Raidurile păreau doar o măsură temporară. Stingeau foc după foc, dar de fapt răul era deja făcut. Însă banii fac Pământul să se învârtă pentru cei mai mulţi dintre acei oameni. Dacă retezai capul, membrele putrede se uscau şi mureau.

Cel puţin aşa se gândea Falk de fiecare dată când lua în vizor câte un funcţionar care credea că educaţia lui universitară îl făcea suficient de isteţ, încât să scape nepedepsit. Aşa ca Daniel şi Jill şi Leo Bailey, despre care ştia

că nici nu credeau, probabil, că fac o faptă chiar așa de rea. Când Falk se uita însă la oameni ca ei, îi vedea pe toți ceilalți bătrâni și femei nevoiașe și copii triști, singuri și speriați, cu hainele lor nespălate, aflați la celălalt capăt al poveștii. Și spera ca într-o zi să poată opri putregaiul înainte de a ajunge la ei.

— Nu-ți face griji, zise Carmen. O să găsim noi ceva. Știu că familia Bailey crede că se pricepe la chestiile astea, după toți anii aceștia, dar nu sunt la fel de deștepți ca noi.

— Nu?

— Nu.

El îi zâmbi. Chiar și așezată, Carmen era la fel de înaltă ca el. Nu era nevoie ca ea să-și ridice ochii pentru ca privirile să li se întâlnească.

— În primul rând, tu și cu mine știm cum se spală banii fără să fii prins.

Falk nu se putu abține să nu-i zâmbească și el.

— Tu cum ai face-o?

— Investiții în bunuri imobiliare. Floare la ureche. Tu?

Falk scrisese odinioară un studiu detaliat pe această temă și știa exact cum ar fi procedat, cu două planuri de rezervă acceptabile. Unul din ele erau investițiile imobiliare.

— Nu știu. Cazinouri, poate.

— Prostii. Trebuie ceva mai sofisticat.

— Nu-ți bate joc de clasici, zise el, râzând.

Carmen râse și ea.

— Poate că nu ești chiar așa de deștept, până la urmă. Cazinoul presupune să-ți pierzi timpul în mod regulat pe la mesele de joc și oricine te-a cunoscut odată s-ar prinde într-o clipită. Eu vorbesc în cunoștință de cauză. Logodnicul meu își pierde ore întregi acolo. Și el nu e nici pe departe genul tău.

Sincer, ăsta era unul dintre motivele pentru care cazinoul nici nu se numărase printre primele trei variante ale lui Falk. Prea multă muncă de teren. Dar nu schiță mai mult decât un zâmbet.

— Aş pune mize pe termen lung. Mi-aş stabili un model comportamental. Pot să fiu foarte răbdător.

— Nici nu mă îndoiesc, zise Carmen, râzând uşor.

În lumina palidă, se foi iar pe pat şi îşi întinse picioarele. Se priviră unul pe altul, în tăcere.

Undeva departe, la cabană, se auziră un huruit şi un vuiet şi, fără niciun semn, luminile se aprinseră iar. Falk şi Carmen clipiră, ochi în ochi. Atmosfera propice confesiunilor se evaporase odată cu întunericul. Amândoi se mişcară în acelaşi timp şi, când Falk se ridică de pe pat, piciorul ei se atinse de genunchiul lui. El rămase în picioare. Ezitând.

— Cred că ar trebui să-i dau drumul, înainte ca luminile să se stingă iar.

O pauză infimă.

— Cred că da, zise Carmen.

Se ridică şi ea şi îl însoţi până la uşă. Falk o deschise şi aerul rece îl izbi în faţă. Simţea cum ea îl urmăreşte cu privirea, în timp ce el se îndrepta spre uşa camerei lui.

Se întoarse spre ea.

— Noapte bună.

O îndoială de o clipă.

— Noapte bună, răspunse Carmen, apoi păşi înapoi în cameră şi dispăru.

Întors în camera sa, Falk nu a aprins imediat lumina. Se duse în schimb la fereastră şi îşi lăsă gândurile ce-l bântuiau să se calmeze şi să se aşeze.

Ploaia se oprise în sfârşit şi, prin cele câteva goluri lăsate de nori, reuşi să vadă câteva stele. În viaţa lui Falk existase o perioadă când, ani de zile, nu privise cerul nopţii. Luminile oraşului erau întotdeauna mult prea crude. Acum încerca să-şi aducă aminte să ridice privirea ori de câte ori avea ocazia. Se întreba oare ce vedea Alice, dacă vedea ceva, în cazul când ar fi făcut şi ea acelaşi lucru acum.

Luna atârna albă şi luminoasă, traversată de fâşiile argintii ale norilor. Falk ştia că undeva, dincolo de ele, era ascunsă

Crucea Sudului. O văzuse de nenumărate ori la țară, pe când era copil. Una dintre primele lui amintiri era cu tatăl său ducându-l în brațe afară și arătându-i cu degetul în sus. Cu cerul sclipind de stele și tatăl lui ținându-l strâns în brațe, arătându-i forme despre care spunea că erau dintotdeauna acolo, undeva, departe. Falk îl crezuse mereu, chiar dacă nu le putea vedea întotdeauna.

Ziua 3: Sâmbătă dimineaţă

Vântul îngheţat sufla dinspre sud şi nu se potolea deloc. Femeile înaintau anevoie, fără o vorbă, cu capetele plecate împotriva rafalelor. Găsiseră o potecă îngustă sau cel puţin ceva ce semăna cu o potecă, poate una făcută de animale. Printr-un consens nerostit, nimeni nu atrăgea atenţia când cărarea dispărea de sub paşii lor, din când în când. Pur şi simplu ridicau mai mult piciorul ca să răzbească prin iarba înaltă, şi scrutau pământul până ce apărea iar ceva ce aducea a potecă.

Bree se trezise cu ore bune mai devreme, arţăgoasă şi îngheţată de frig, fără să fie foarte sigură cât timp dormise. În apropiere, o auzea pe Jill sforăind. Femeia avea somnul greu. Sau poate că era doar epuizată. Nu se trezise nici măcar atunci când, peste noapte, acoperişul improvizat fusese luat de vânt.

Se întinse la pământ, privind la cerul palid al dimineţii. Oasele păreau să o doară în profunzime, în tot corpul, şi-şi simţea gura cleioasă de sete. Văzu că sticlele pe care Lauren le aşezase ca să colecteze apa de ploaie se răsturnaseră. O să fie norocoase dacă apuca fiecare câte o gură. Cel puţin mâncarea pe care o lăsase lângă capul surorii sale dispăruse. Era uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp.

Bree nu-şi dădea seama de ce nu le spusese celorlalte despre faptul că nu-şi mâncase prânzul. Deschisese gura, dar o laşitate de şobolan, adânc ascunsă în mintea ei, o făcuse să-şi înghită vorbele. O speria puţin să se gândească de ce. Glumea, zicând că tot ce făcea ea la birou, în fiecare zi, până la băuta de vineri seara, se chema *supravieţuire.* În orice alt context, în afară de acesta, cuvântul avea o rezonanţă străină şi înspăimântătoare.

Încercase să discute cu sora ei în dimineaţa aceea, în timp ce-şi rulau sacii de dormit îmbibaţi cu apă.

— Mulţumesc.

Fusese rândul lui Beth să-i arate că nu conta.

— Nu te mai gândi. Dar nu știu de ce ești așa de speriată de ele.

— De cine?

— De toate. Alice. Jill. Și de Daniel, dacă tot veni vorba.

— Nu sunt speriată. Doar că-mi pasă ce cred ele. Beth, sunt directoarele mele. Și ale tale, de fapt.

— Și ce-i cu asta? Ești la fel de bună ca oricare dintre ele.

Beth se opri atunci din împachetat și se uită la ea.

— De fapt, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș agăța prea tare de coada lui Alice.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Dar ai grijă când ești în preajma ei. Poate că ai face mai bine să găsești un alt fund de pupat.

— Frate, asta se cheamă că-mi iau în serios cariera. Ar trebui să încerci și tu.

— Și tu ar trebui să privești lucrurile cu ceva mai multă detașare. Nu e decât o nenorocită de slujbă.

Bree nu mai spusese nimic, pentru că știa că sora ei n-ar fi putut înțelege.

Le-a luat douăzeci de minute să-și strângă tabăra improvizată și încă o oră ca să decidă ce era de făcut. Să stea pe loc sau să plece. Să stea. Să plece.

Alice voia să se miște de-acolo. Să găsească tabăra, să găsească o cale de ieșire, să acționeze cumva. Nu, spusese Lauren, trebuia să rămână în zona mai înaltă. Era mai sigură pentru ele. Dar acolo vântul era mai aprig, le plesnea cu îndârjire peste față, până ce pielea ajungea să le ardă și devenea roșie. Când s-a pornit din nou ploaia, chiar și Jill a încetat să mai dea din cap aprobator și indulgent de fiecare dată când Lauren deschidea gura. Se înghesuiseră toate sub o prelată și încercaseră să scurgă apa de ploaie într-o sticlă, în timp ce Alice pășea de colo-colo, fluturându-și telefonul în aer. Când bateria telefonului lui Alice a ajuns la doar treizeci la sută, Jill i-a ordonat să-l închidă.

Ar fi trebuit să rămână pe loc, încercase Lauren din nou să le convingă, dar Alice a desfăcut harta. Se adunaseră grămadă în jurul ei și arătau spre punctele de reper de pe hârtie, în timp ce vântul amenința să le zboare foaia din mâini. O creastă, un curs de apă, o pantă. Nimic nu se potrivea exact. Nu reușeau să cadă de acord pe care dintre vârfuri erau.

De-a lungul uneia dintre marginile hărții, la nord, exista un drum de mașină. Dacă ar fi reușit să răzbească prin vegetația deasă până la drum, puteau să-l urmeze până ieșeau la liman, spusese Alice. Lauren aproape că izbucnise în râs. Asta era foarte periculos. La fel era și hipotermia, îi replicase Alice, țintuind-o cu privirea până când Lauren își ferise ochii. Până la urmă frigul a avut câștig de cauză. Jill le-a anunțat că nu mai putea să stea pe loc.

— Hai să găsim drumul, a zis, întinzându-i lui Alice harta și, după o ezitare, lui Lauren, busola. Știu că nu ești de acord, dar suntem toate în aceeași barcă.

Au împărțit câte o înghițitură din apa de ploaie adunată în sticlă, dar porția care i-a revenit lui Bree nu a făcut decât să-i înteţească setea. Pe urmă s-au pus în mișcare, ignorând chiorăielile din stomac și durerile din picioare.

Bree umbla cu ochii în pământ, pas după pas. Mergeau deja de aproape trei ore, când simți cum ceva îi aterizează lângă picior, cu o mică bufnitură. S-a oprit. Era un oușor căzut pe pământ, cu conținutul limpede și gelatinos scurs din coajă. Bree ridică ochii. Sus, deasupra, ramurile se legănau de vânt și, printre ele, o pasăre mică și cafenie privea în jos. Își smucea capul. Bree nu-și dădea seama dacă înțelegea ce se întâmplase. Oare păsării o să-i lipsească micul ou pierdut sau îl uitase deja?

Bree o auzea pe sora ei apropiindu-se din spate, trădată de plămânii ei de fumătoare.

Să fie mai detașată. Nu e decât o nenorocită de slujbă.

Totuși, nu era. Bree avea doar 21 de ani și numai patru zile până să absolve cu brio facultatea, când își dăduse seama că era însărcinată. Cel care îi era iubit de un an și jumătate – și despre care știa că, în secret, căuta inele pe site-ul Tiffany – rămăsese mut vreo zece minute, timp în care bătuse în sus și-n jos bucătăria din apartamentul lor de studenți. Acesta era unul dintre lucrurile pe care și le amintea cel mai limpede. Își dorise ca el să se așeze. În final, a făcut-o și și-a pus mâna peste a ei.

— Ai muncit atât de mult, spusese el. Cum rămâne cu internship-ul tău?

Propriul lui internship la New York era programat să înceapă peste patru săptămâni, urmat de un loc la un curs post-universitar de drept.

— Ia mai spune-mi o dată, câți absolvenți ia BaileyTennants în fiecare an?

Unul. BaileyTennants angaja un absolvent pe an pentru programul lor de dezvoltare. El știa asta. În anul acela urma să fie Bree McKenzie.

— Ești așa de entuziasmată!

Era adevărat. Perspectiva o entuziasmase. Și încă mai era, desigur. În acel moment, el îi luă mâna între palmele lui.

— E colosal. Chiar e. Și eu te iubesc așa de mult! Doar că…

În ochii lui se citea o reală teroare.

— Sincronizarea e proastă.

Într-un târziu încuviințase și ea, din cap, și a doua zi dimineață el o ajutase să-și programeze vizita de rigoare.

— Într-o zi, îi spusese el, copiii noștri vor fi mândri.

Clar era că spusese „noștri”. Bree își amintea precis asta.

— E mult mai logic să-ți faci o carieră mai întâi. Meriți să profiți din plin de ocaziile pe care le ai.

Da, își spusese și ea așa, de multe ori, mai târziu. O făcuse de dragul carierei și pentru toate acele ocazii mărețe care o așteptau. E sigur că nu o făcuse pentru el. Ceea ce a fost un

noroc, pentru că el nu a mai sunat-o nici măcar o singură dată după ce a plecat la New York.

Acum Bree privea la oul spart. Deasupra, mama-pasăre dispăruse. Cu vârful ghetei, împinse câteva frunze uscate peste coaja spartă. Nu i-a venit nimic altceva în minte.

— Ne oprim aici, se auzi vocea lui Jill, plutind spre ea, din spate, unde încheia coloana. Haideţi să ne odihnim un minut.

— Aici? zise Alice, întorcându-se şi privind înapoi.

Copacii erau în continuare deşi, dar poteca devenise puţin mai largă şi nu le mai dispărea sub tălpi.

Jill îşi trânti rucsacul jos, fără să-i răspundă. Era roşie la faţă şi din glugă îi ieşeau smocuri de păr. Când s-a oprit, a căutat ceva în buzunar şi privirea i s-a agăţat de o buturugă de pe marginea cărării.

Fără un cuvânt, se îndreptase către ea. În scobitura ciotului era adunată apă de ploaie. Jill, pe care Bree o văzuse o dată refuzând un ceai de plante pentru că frunzele fuseseră prea mult infuzate, îşi băgă brusc mâinile făcute căuş în buturugă, le duse la buze şi înghiţi cu nesaţ. Se opri să scoată ceva negru din gură, aruncându-l cu un bobârnac, înainte de a-şi afunda iar mâinile.

Bree înghiţi în sec şi limba i se umflă instantaneu, uscată. Merse şi ea la ciot. Îşi băgă mâinile în apă şi primul căuş i se scurse printre degete, pentru că braţul i se lovea de al lui Jill. Mai încercă o dată, ducându-şi acum mai repede mâinile la buze. Apa avea un gust dur, de mucegai, dar Bree nu se opri, îşi afundă iar palmele, de astă dată înghiontindu-se să-şi facă loc, pe lângă alte patru perechi de mâini. Cineva le împinse pe ale ei la o parte şi Bree se buluci înapoi, ignorând durerea provocată de faptul că îşi dăduse degetele peste cap. Se vârî iar, luptându-se pentru porţia ei, în timp ce le auzea pe celelalte gemând şi înghiţind. Îşi ţinea capul aplecat, decisă să bea cât mai multă apă cu putinţă. Înainte să-şi dea seama, apa se terminase şi unghiile scurmau pe fundul acoperit de muşchi.

Se dădu repede înapoi. Gura îi era nisipoasă, iar ea se simţea descumpănită, ca şi cum întrecuse măsura fără să-şi dea seama unde greşise. Avea impresia că nu e singura; îşi vedea surprinderea şi ruşinea repetate pe feţele din jurul ei. Apa îi bolborosea în stomacul gol şi a trebuit să-şi muşte buza, ca să nu vomite.

Una câte una, se îndepărtară de buturugă, evitând să se privească. Bree se aşezase pe rucsac şi privea cum Jill îşi scotea o gheată şi şoseta. Avea călcâiul jupuit şi plin de sânge. Nu departe, Lauren citea busola pentru a mia oară. Bree spera ca ei să-i spună ceva.

O sclipire de brichetă şi o undă de fum de ţigară.

— Pe bune, chiar trebuie să faci asta acum? zise Alice.

— Da. De-aia se cheamă dependenţă.

Beth nu a ridicat ochii, dar Bree sesiză o undă de neliniște care traversa grupul.

— E dezgustător, asta e. Stinge-o.

Bree nici măcar nu simţise mirosul de fum.

— Stinge-o, a repetat Alice.

De astă dată, Beth se uită la ea şi trimise în aer un nor lung de fum, care a rămas atârnat acolo, zeflemitor. Cu o mişcare rapidă, Alice întinse mâna şi îi smulse pachetul de ţigări. Apoi duse braţul peste cap şi azvârli pachetul în tufişuri.

— Hei! făcu Beth, ţâşnind în picioare.

Şi Alice ţâşni în picioare.

— Pauza s-a terminat, zise. Plecăm.

Beth a ignorat-o şi, fără să arunce nici măcar o privire înapoi, s-a întors şi şi-a făcut drum prin iarba înaltă, dispărând printre copaci.

— La naiba, să nu crezi că te aşteptăm! îi strigă Alice.

Niciun răspuns, doar picurul apei pe frunze. Începuse iar să plouă.

— Pentru Dumnezeu, Jill, hai să mergem! O să ne ajungă ea din urmă.

Bree se simțea extrem de furioasă și se potoli doar când o văzu pe Jill clătinând din cap.

— Alice, nu lăsăm pe nimeni în urmă, zise.

Jill avea în voce o inflexiune care trăda furia și pe care Bree nu i-o mai auzise până atunci.

— Așa că ai face bine să o găsești, continuă Jill. Și e cazul să-ți ceri scuze.

— Glumești.

— Absolut deloc.

— Dar… a dat Alice să zică.

Însă, tocmai atunci, din spatele perdelei groase de tufe, s-a auzit un strigăt.

— Hei!

Vocea lui Beth era stinsă, părând să vină de departe.

— Am găsit ceva aici.

Capitolul 14

Când Falk bătu la uşa lui Carmen, care îl aştepta cu bagajele făcute, cerul dimineţii era de un cenuşiu murdar. Şi-au dus genţile în parcare, călcând cu grijă pe unde ploaia de peste noapte făcuse ca aleea să fie alunecoasă.

— Ce-au spus cei de la birou?

Falk întinse braţul peste parbrizul maşinii şi curăţă o mână de frunze uscate care se prinseseră sub ştergătoare.

— Ca de obicei, zise Carmen.

Nu era nevoie să-i spună mai mult. Falk ştia că a fost probabil o repetare a propriei lui discuţii din seara anterioară. *Obţineţi contractele. Obţineţi contractele.* Carmen îşi aruncă geanta în portbagaj.

— I-ai spus lui King că plecăm?

Falk făcu semn că da. Seara trecută, după ce se despărţise de Carmen, îi lăsase sergentului un mesaj. O oră mai târziu, acesta sunase pe telefonul fix din camera lui Falk. Făcuseră schimb de informaţii, cele mai recente – o discuţie scurtă şi deprimantă pentru ambii interlocutori. Aparent, lipsa oricărui progres avea un efect negativ.

— Ţi-ai pierdut speranţa? îl întrebase Falk.

— Nu cu totul, răspunsese King. Dar am din ce în ce mai tare senzaţia că scotocim după un ac în carul cu fân.

— Cât timp o să continuaţi cercetările?

— O să căutăm până când nu va mai avea sens, îi spusese King.

Nu-i explicase exact ce însemna asta.

— Dar va trebui să începem să reducem din efective dacă nu găsim ceva cât mai curând. Mă rog, informaţia asta s-o ţii pentru tine.

Acum, în lumina dimineţii, Falk a observat crisparea de pe feţele căutătorilor, când un grup tocmai urca în microbuzul care-i aştepta. Îşi azvârli propriul bagaj lângă cel al lui Carmen şi s-au îndreptat amândoi spre cabană.

La recepţie era un alt ranger, care stătea aplecat peste birou şi-i dădea indicaţii unei femei aşezate la vechiul computer pus la dispoziţia oaspeţilor.

— Încearcă să te conectezi din nou, zicea rangerul.

— Am încercat. De două ori! Nu reuşesc.

E Lauren, îşi dădu seama Falk. Femeia părea gata să izbucnească în lacrimi. Când îl auzi punând cheile pe tejghea, ridică privirea.

— Eliberaţi camerele? Plecaţi la Melbourne? îl întrebă, deja pe jumătate ridicată din scaun. Puteţi să mă luaţi şi pe mine? Vă rog, trebuie să ajung acasă. Toată dimineaţa am încercat să găsesc pe cineva care să mă ducă.

În lumina crudă a dimineţii, se vedea că ochii îi erau roşii şi încercănaţi. Falk nu-şi dădea seama dacă din pricina lipsei de somn sau dacă plânsese. Amândouă, poate.

— Sergentul King ţi-a dat voie să pleci?

— Da, a zis că pot să plec.

Era deja la uşă.

— Să nu plecaţi fără mine, vă rog. Mă duc să-mi iau bagajul. Durează cinci minute.

A dispărut înainte ca Falk să mai poată spune ceva. Pe tejgheaua recepţiei, Falk observă un maldăr de fluturaşi tipăriţi. Deasupra unei reproduceri după fotografia de prezentare a lui Alice Russell, zâmbitoare, scria cu majuscule *DISPĂRUTĂ,* plus detalii esenţiale şi o descriere. Dedesubt era ultima fotografie de grup pe care o făcuse Ian Chase la punctul de plecare pe traseul Mirror Falls.

Falk se uită la ea. În mijloc era Jill Bailey, iar Alice şi Lauren, în stânga ei. Bree era la dreapta lui Jill, şi Beth, cu o jumătate de pas mai departe faţă de restul grupului. Detaliile erau mai uşor de distins pe fluturaş decât pe telefonul lui Chase. Toate feţele erau zâmbitoare, dar privite mai de aproape lui Falk i se păru că fiecare zâmbet era puţin forţat. Oftând, împături fluturaşul şi-l băgă în buzunarul de la haină.

Carmen folosi staţia radio a rangerului şi, până obţinu ea de la sergentul King confirmarea celor spuse de Lauren, aceasta a revenit. Stătea în uşa cabanei, cu rucsacul în mână. Era murdar şi Falk îşi dădu seama, tresărind, că era acelaşi rucsac pe care Lauren îl avusese în timpul excursiei.

— Vă mulţumesc foarte mult, zise ea, luându-se după ei spre parcare.

S-a urcat pe bancheta din spate. Şi-a tras centura de siguranţă şi a rămas dreaptă, cu mâinile încleştate în poală. Falk îşi dădu seama că era disperată să plece.

— Acasă e totul bine? întrebă el, pornind motorul.

— Nu ştiu, răspunse Lauren, încruntată. Are vreunul dintre voi copii?

Falk şi Carmen clătinară amândoi din cap.

— Nu. Ei bine, de fiecare dată când te întorci cu spatele se întâmplă câte ceva, zise ea, ca şi cum asta ar fi explicat lucrurile.

Falk aşteptă, dar Lauren nu mai adăugă nimic.

Au trecut pe lângă semnul care marca graniţa oficială a parcului şi au luat-o în direcţia orăşelului. Falk a remarcat în faţa lor haloul familiar al firmei luminoase de la staţia de benzină. A verificat indicatorul de pe bord şi a intrat în staţie. La tejghea era acelaşi tip.

— Deci, n-au găsit-o, zise el văzându-l pe Falk.

Nu era o întrebare.

— Încă nu.

Falk se uită pentru prima dată cu atenţie la acest om. Fesul de pe cap îi ascundea părul, dar sprâncenele şi barba mijită erau negre.

— N-au găsit nimic dintre lucrurile ei? Prelata? Rucsacul? întrebă omul şi Falk clătină din cap.

— Probabil că asta e de bine, continuă el. Ai găsit lucrurile sau cortul şi pe urmă, imediat, găseşti întotdeauna şi cadavrul. Întotdeauna e aşa. Acolo nu se poate supravieţui

fără echipament. Cred că acum sunt şanse mici să o mai găsească. Mai ales că nu există niciun indiciu.

— Ei, să sperăm că te înşeli, zise Falk.

— Nu mă înşel, a replicat omul, privind pe fereastră.

Carmen şi Lauren coborâseră din maşină şi stăteau cu braţele încrucişate la piept, din cauza frigului.

— Aveţi în plan să vă mai întoarceţi pe-aici?

— Nu ştiu, răspunse Falk. Poate, dacă o vor găsi.

— În cazul acesta, sper să te văd curând, frate.

Vorbele aveau o sonoritate definitivă, ca o înmormântare.

Falk reveni la maşină şi urcă. Când şi-a dat seama că depăşise cu mult limita de viteză, rezervaţia şi oraşul erau deja la zece kilometri în urmă. Nici Carmen şi nici Lauren nu obiectaseră. Abia după ce lanţul de munţi s-a micşorat în oglinda retrovizoare, Lauren s-a foit pe banchetă.

— După câte se pare, zise, adăpostul pe care l-am găsit noi e posibil să fi fost folosit de Martin Kovac. Ştiaţi?

Falk o privi în oglindă. Lauren se uita pe geam şi îşi rodea unghia de la degetul mare.

— Cine ţi-a spus?

— Jill. I-a zis unul dintre căutători.

— Cred că în faza asta e doar o bănuială. Nu e confirmată.

Lauren tresări şi-şi scoase degetul din gură. Unghia îi sângera, şi-avea o vânătaie rotundă ca o lună nouă, întunecată. S-a uitat la ea şi a început să plângă.

Carmen se întoarse în spate, să-i întindă o batistă de hârtie.

— Vrei să ne oprim? Să iei puţin aer?

Falk trase pe dreapta, pe banda de refugiu. Din ambele direcţii, drumul era pustiu. Zona împădurită, care lăsase în sfârşit locul câmpurilor cultivate, îi aduse aminte de drumul spre lanţul de munţi. Nu trecuseră decât două zile, dar părea că totul fusese cu mult timp în urmă. O *să căutăm până când nu va mai avea sens.*

Falk coborî şi luă o sticlă de apă din portbagaj, pentru Lauren. Rămaseră toţi trei la marginea şoselei, în timp ce

Lauren lua câteva înghiţituri.

S-a lins pe buzele palide şi uscate.

— Îmi cer scuze. Mă simt prost să plec, atâta vreme cât Alice e încă acolo.

— Te-ar fi anunţat, dacă ai fi putut să faci ceva, i-a spus Falk.

— Ştiu asta. Şi mai ştiu…

Zâmbi, vag şi forţat.

— Ştiu că Alice ar face exact la fel, dacă ar fi în locul meu. Dar asta nu-mi face situaţia mai uşoară.

Mai luă o gură de apă, dar de astă dată mâinile i-au tremurat ceva mai puţin.

— M-a sunat soţul meu. Şcoala unde învaţă fiica mea ia legătura cu părinţii. Au apărut pe internet câteva fotografii ale unei eleve. Explicite, se pare, indiferent ce anume o fi însemnând asta.

— Nu sunt ale fiicei tale? zise Carmen.

— Nu. Nu ale Rebeccăi. Ea n-ar face ceva de genul acesta. Dar… Îmi cer scuze, mulţumesc…

Lauren a luat batista nouă, întinsă de Carmen, şi s-a şters la ochi.

— Dar anul trecut a avut nişte probleme de felul acesta. Nimic explicit, slavă cerului, dar multă agresivitate. Alte fete i-au făcut fotografii, în timp ce se schimba după ora de sport, când lua prânzul, prostii. Doar că le-au distribuit între ele, pe telefon şi pe reţelele sociale. I-au încurajat pe elevii de la liceul de băieţi să comenteze. Rebecca…

Se opri o clipă.

— Rebeccăi i-a fost foarte greu.

— Îmi pare rău să aud toate astea, îi spuse Carmen.

— Da, păi, şi nouă. E incredibil, serios, când stau să mă gândesc la suma pe care am plătit-o ca să înveţe la şcoala aceea. Ne-au scris să ne comunice că au pedepsit disciplinar câteva dintre fetele vinovate şi au ţinut o întrunire pe tema respectului.

Lauren se mai şterse încă o dată la ochi.

— Îmi cer scuze. Când aud ceva de genul ăsta, îmi revine în minte totul.

— Fetele pot să fie cu adevărat rele la vârsta asta, spuse Carmen. Eu n-am uitat. Anii de şcoală au fost destul de dificili chiar şi-aşa, fără internet.

— Lumea cu care se confruntă acum este cu totul diferită, zise Lauren. Nu ştiu ce-ar trebui să fac. Să-i şterg toate conturile? Să-i iau telefonul? După felul în care mă priveşte, aş putea la fel de bine să-i cer să-şi taie o mână.

Lauren bău apă şi se mai şterse o dată la ochi. Înlăcrimată, reuşi totuşi să surâdă.

— Scuze. Cred că trebuie să ajung neapărat acasă.

S-au urcat înapoi în maşină şi Lauren şi-a sprijinit capul de geam, în timp ce Falk a pornit motorul. Într-un final, îşi dădu seama după respiraţie că femeia adormise. Ghemuită, semăna cu o coajă uscată, se gândi Falk. Ca şi cum zona împădurită sorbise toată vlaga din ea.

Falk şi Carmen au făcut cu rândul la volan, unul conducea, în timp ce celălalt moţăia. Stropii de ploaie de pe parbriz deveneau din ce în ce mai mici cu cât mergeau mai departe, lăsând în urmă totul, inclusiv vremea de-acolo. Radioul se auzea încet, pe măsură ce staţiile reveneau pe frecvenţe, una câte una.

— Doamne ajută, zise Carmen când telefonul ei începu să vibreze. A revenit semnalul.

Se ghemui pe scaun şi-şi verifică mesajele.

— Jamie se bucură că te întorci acasă? zise Falk şi imediat se întrebă de ce adusese vorba despre asta.

— Da. Adică, o să se bucure. Acum e plecat într-o cursă, pentru câteva zile.

Se juca, involuntar, cu inelul de logodnă şi Falk se trezi gândindu-se la noaptea trecută. La picioarele ei lungi, întinse pe pat. Îşi drese vocea şi se uită în oglindă. Lauren încă mai dormea, cu o cută de încruntare vizibilă între ochi.

— Oricum, se pare că ea o să fie bucuroasă să se întoarcă, zise Falk.

— Da, făcu și Carmen, uitându-se înapoi, pe bancheta din spate. Știu că și eu aș fi, după toate astea.

— Tu ai fost vreodată nevoită să participi la vreo chestie din asta, de team building?

— Nu, slavă cerului! Tu?

Falk scutură din cap.

— Cred că e mai mult o chestie care ține de sectorul privat.

— Jamie a participat la câteva.

— Cu firma de băuturi pentru sportivi?

— E un brand de stil, deplin integrat, dacă vrei să știi, zise Carmen râzând. Dar, da, sunt foarte preocupați de chestii din astea.

— Și a făcut și el ceva asemănător?

— Nu prea cred. A fost vorba mai degrabă de consolidarea colectivului prin intermediul sporturilor extreme. Deși, o dată, el și grupul lui a trebuit să faianțeze o baie dintr-un depozit dezafectat.

— Serios? se miră Falk. Știau ceva despre cum se pune faianța?

— Nu cred. Și au fost aproape convinși că grupul de a doua zi avea să primească ordin să o dea jos. Așa că toate au mers cam cum îți imaginezi. Nici până în ziua de azi nu vorbește cu unul dintre tipii din echipă.

Falk zâmbi, dar fără să-și ia ochii de la drum.

— Ați hotărât nunta?

— Aproape. Dar totul se precipită. Îl avem totuși pe cel care să oficieze căsătoria și Jamie știe unde și când să-și facă apariția, așa că o să ne descurcăm. Hei, mai zise, uitându-se la Falk, ar trebui să vii și tu.

— Cum? Nu. Nu aveam intenția să mă autoinvit.

Chiar nu. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată la o nuntă.

— Ştiu. Dar ar trebui. O să fie bine. O să-ţi facă bine ţie, oricum. Am câteva prietene singure.

— E la Sydney.

— Este la o oră de zbor cu avionul.

— Şi este peste trei săptămâni. Nu e puţin cam târziu să mai schimbi locurile la mese şi toate celelalte?

— L-ai cunoscut pe logodnicul meu. A trebuit literalmente să scriu „fără blugi” pe invitaţii, pentru cei din familia lui. Ţi se pare că ar fi genul de eveniment cu locuri prestabilite la mese?

Carmen îşi înăbuşi un căscat.

— Oricum, o să-ţi dau toate detaliile. Mai gândeşte-te!

Se auzi mişcare pe locul din spate şi Falk se uită în oglindă. Lauren se trezise şi privea în jur, cu ochii mari de surpriză ai cuiva care uitase unde se află. Părea uluită de traficul de pe şosea. Falk nu o condamna. După doar câteva zile în pădure, şi el se simţea puţin ameţit. El şi Carmen au făcut schimb de locuri şi fiecare rămase pierdut în propriile-i gânduri, în timp ce oraşul se apropia tot mai mult şi radioul cânta în fundal. La fix au fost difuzate ştirile. Falk a dat volumul mai tare şi imediat a regretat.

Era ştirea zilei. Poliţia investiga o posibilă legătură între infamul Martin Kovac şi adăpostul unde Alice Russell, excursionista din Melbourne dispărută, fusese văzută ultima dată.

Falk nu era surprins că detaliul scăpase în presă. Cu un număr atât de mare de căutători implicaţi, fusese doar o chestiune de timp. Se întoarse către Lauren şi privirile li se intersectară. Părea speriată.

— Vrei să-l opresc?

Lauren clătină din cap, aşa că au continuat să asculte cum erau recapitulate detaliile care fuseseră făcute publice pentru prima dată, cu două decenii înainte. Trei victime de sex feminin şi o a patra care nu fusese găsită niciodată. Apoi vocea sergentului King a umplut maşina, accentuând faptul

că acele crime de care se făcea vinovat Kovac erau de domeniul trecutului. Asigurări că se făceau eforturi depline, un nou apel pentru informaţii de la cei care se aflaseră în zona aceea şi, în sfârşit, buletinul a continuat cu altă ştire.

Falk se uită la Carmen. Nu se pomenise nimic despre fiul lui Kovac. Aparent, King reuşise să păstreze tăcerea despre el, deocamdată.

Lauren le indică drumul spre casa ei, într-una dintre suburbiile pline de verdeaţă, de genul celor pe care agenţilor imobiliari le place să le numească „de perspectivă". Carmen opri în faţa unei case vădit îngrijite, dar care degaja un uşor iz de neglijenţă, de dată recentă. Iarba de pe peticul de peluză din faţă crescuse în exces, şi nu se obosise nimeni să şteargă un graffiti mâzgălit pe gard.

— Vă mulţumesc încă o dată, a spus Lauren, scoţându-şi centura de siguranţă, cu o mimică de evidentă uşurare. O să mă anunţe cineva imediat dacă sunt veşti, nu? Despre Alice?

— Bineînţeles, zise Falk. Sper că totul e în ordine cu fiica ta.

— Şi eu.

Expresia îi devenise dură. Cuvintele nu sunau deloc încrezător. Cei doi poliţişti o priviră pe Lauren cum îşi ia rucsacul şi dispare în casă.

— Şi acum, zise Carmen, întorcându-se către Falk, ce facem? Să-l anunţăm pe Daniel Bailey că ne îndreptăm spre el sau îl luăm prin surprindere?

Falk cântări lucrurile şi zise:

— Hai să-l avertizăm. Va dori să fie văzut contribuind la efortul de căutare şi asta o să-l împiedice să acţioneze de unul singur.

Carmen îşi scoase telefonul şi apelă BaileyTennants. Când a închis era încruntată.

— Nu e la birou.

— Serios?

— Secretara lui a fost categorică. Se pare că şi-a luat câteva zile libere. Motive personale.

— În timp ce una dintre angajatele lui a dispărut?

— Parcă Jill a spus într-adevăr că el s-a întors pentru o problemă de familie.

— Ştiu, doar că n-am crezut-o, explică Falk. Să încercăm la el acasă?

Carmen a pornit motorul, apoi s-a oprit, cu o mină gânditoare.

— Ştii ce, casa lui Alice nu e prea departe de aici. Poate avem noroc şi dăm de vreun vecin săritor, care are o cheie de rezervă.

— Şi dăm şi de copii proaspete ale documentelor de care avem nevoie, printate şi lăsate pe blatul din bucătăria lui Alice?

— Da, asta ar fi ideal.

Obţineţi contractele. Obţineţi contractele. Zâmbetul lui Falk se stinse.

— Foarte bine. Hai să vedem ce e de văzut.

Douăzeci de minute mai târziu, Carmen lua curba, intra pe o stradă plină de copaci şi încetinea. Nu o vizitaseră niciodată pe Alice Russell acasă şi Falk privea în jur cu interes. Cartierul era un adevărat tablou de o costisitoare serenitate. Trotuarul şi gardurile erau impecabile şi foarte puţinele vehicule parcate pe drum sclipeau în lumină. Falk ghici că majoritatea maşinilor stăteau bine cuibărite sub prelate protectoare, în garajele încuiate. În comparaţie cu vegetaţia luxuriantă şi primordială care îi copleşise în ultimele trei zile, arborii îngrijiţi ce mărgineau zona verde a străzii semănau cu nişte modele din plastic.

Carmen a micşorat viteza, trăgând cu ochiul la cutiile de scrisori.

— Frate, de ce nu-şi pun oamenii ăştia nişte numere distincte pe case?

— Eu ştiu? Ca să ţină plebea la distanţă?

Atenţia i-a fost atrasă de o mişcare, undeva în faţa lui.

— Ei, ia uite!

Arătă cu degetul către o casă mare, de culoare crem, situată în capătul opus al străzii. Carmen privi şi ea într-acolo şi căscă ochii de surpriză, văzând o siluetă care ieşea de pe aleea pentru maşini, cu capul plecat. Un gest scurt, din încheietura mâinii, şi BMW-ul negru parcat lângă trotuar a scos un bip scurt şi s-a deschis. Daniel Bailey.

— Glumeşti, zise Carmen.

Bailey purta blugi şi o cămaşă scoasă pe dinafară. În timp ce deschidea portiera dinspre volan, tipul îşi trecu agitat mâna prin părul negru. S-a urcat la volan, a pornit motorul şi a demarat. BMW-ul făcu o curbă şi dispăru din vedere mai înainte ca ei să ajungă lângă casă. Carmen s-a luat după el, atât cât să-l vadă înghiţit şi luat de valul traficului de pe o arteră principală.

— Nu-mi prea vine să-l urmăresc, zise.

Falk scutură din cap.

— Nu, nu-i nevoie. Nu ştiu ce făcea, dar nu mi se pare că ar fi fugit.

Carmen întoarse maşina şi opri în dreptul casei zugrăvite în crem.

— Oricum, cred că am găsit casa lui Alice, zise.

A oprit motorul şi au coborât amândoi. Falk a observat că peste oraş se întindea o pojghiţă, care-i invada încet plămânii, cu fiecare respiraţie. Rămase pe trotuar – simţind straniu, sub ghetele de drumeţie, duritatea asfaltului – şi studie casa cu două niveluri. Peluza era mare şi tunsă îngrijit, iar uşa de la intrare, albastru-marin, avea un luciu strălucitor. În pragul casei, pe un covoraş scria că musafirii sunt bineveniţi.

Falk simţea în aer mirosul florilor de spânz ofilite şi auzea în depărtare iureşul traficului. La etajul casei lui Alice Russell, în dreptul unei ferestre curate ce dădea spre stradă, a zărit steaua albă în cinci puncte a unor urme de degete, lipite de sticlă, un smoc de păr blond şi cercul unei guri deschise – cineva privea afară.

Ziua 3: Sâmbătă după-amiază

— Am găsit ceva acolo.

Vocea lui Beth era stinsă. O clipă mai târziu s-a auzit un foşnet şi un trosnet şi ea a reapărut, chinuindu-se să-şi facă drum prin tufărişul înalt care năpădise din ambele părţi poteca.

— Într-acolo. E un adăpost.

Jill se uită şi ea în direcţia indicată de Beth, dar vegetaţia era deasă, compactă. Nu vedea nimic altceva decât copaci.

— Ce fel de adăpost? o întrebă, lungindu-şi gâtul şi făcând un pas în faţă, în timp ce picioarele ei pline de băşici protestau.

— O colibă sau cam aşa ceva. Veniţi să vedeţi!

Beth dispăru iar. De jur-împrejur, răpăitul ploii devenea tot mai insistent. Fără niciun avertisment, Bree a făcut un pas în iarba înaltă şi a dispărut după sora ei geamănă.

— Aşteaptă…

Jill porni şi ea, dar era prea târziu. Cele două nu se mai vedeau. Se întoarse spre Alice şi Lauren.

— Haideţi! Nu vreau să ne despărţim.

Lăsă cărarea şi pătrunse în desiş înainte să i se mai poată opune cineva. Crengile i se agăţau de haine ca nişte gheare, iar când păşea trebuia să ridice mult piciorul. Zărea petele colorate ale jachetelor gemenelor, care apăreau şi dispăreau din raza ei vizuală. În sfârşit, se opriră. Jill le ajunse din urmă, gâfâind.

Coliba, mică şi scundă, se afla într-o poieniţă şi liniile ei drepte contrastau cu liziera sinuoasă a pădurii. Două ferestre negre, fără geam, se holbau din cercevelele putrede de lemn şi uşa atârna deschisă, aninată de balamale. Jill o cercetă din ochi. Poate că avea pereţii aplecaţi, dar părea să aibă un acoperiş.

Beth se apropie de adăpost şi îşi vârî capul pe fereastră, arătându-şi ceafa netedă şi lucioasă de la ploaie.

— E goală, strigă ea peste umăr. O să intru.

Trase de uşa lăsată şi se lăsă înghiţită de interiorul întunecat al colibei. Mai înainte ca Jill să apuce să spună ceva, Bree o urmă pe sora ei înăuntru.

Jill rămase singură şi propria respiraţie îi răsuna puternic în urechi. Deodată, la o fereastră a apărut faţa lui Beth.

— Aici, înăuntru, e uscat, strigă ea. Vino să vezi!

Jill porni voinicește prin iarbă spre adăpost. Ajunsă la uşă, simţi un ghimpe de neliniște, un imbold puternic să facă stânga-mprejur şi să plece de-acolo, dar nu avea unde să se ducă. Peste tot, vegetaţie şi iar vegetaţie. Inspiră adânc şi făcu un pas peste prag.

Înăuntru era destul de întunecat şi ochii lui Jill au avut nevoie de câteva minute ca să se obişnuiască. Deasupra lor se auzea un răpăit slab. Măcar acoperişul era bun. Mai făcu un pas, simţind cum podeaua se lasă şi scârţâie sub tălpile ei. Lauren apăru în cadrul uşii, scuturându-şi jacheta de ploaie. Alice venea în urmă, privind, fără să spună niciun cuvânt.

Jill îşi făcu ochii roată. Avea o formă ciudată şi era goală, cu excepţia unei mese şubrede lipite de un perete.

Pe la colţuri atârnau pânze de păianjen, albe şi groase, şi o vietate îşi făcuse un cuib din crenguţe şi frunze într-o gaură mică din duşumea. Pe masă era o cană de metal. Jill o ridică s-o studieze şi observă cercul perfect lăsat în praful de pe masă.

Câteva plăci de placaj ieftin fuseseră bătute în cuie la un moment dat, ca să creeze ideea unei a doua camere. Gemenele erau deja în ea şi priveau în tăcere. Jill le urmă şi îşi dori imediat să nu o fi făcut.

De unul dintre pereţi era proptită o saltea. Ţesătura era plină de pete verzi de mucegai, cu excepţia mijlocului saltelei. Acolo, modelul înflorat era acoperit de o pată mare şi întunecată. Era imposibil de spus ce culoare avusese pata aceea iniţial.

Din spatele ei se auzi vocea lui Alice:

— Nu-mi place chestia asta!

Se uita la pată peste umărul lui Jill.

— Ar trebui să mergem mai departe.

Gemenele se întoarseră spre ea cu o expresie pe care n-ai fi putut s-o desluşeşti. Jill vedea că tremură amândouă şi realiză că tremura şi ea. Odată ce şi-a dat seama, nu s-a mai putut opri.

— Stai puţin, făcu Beth, încrucişându-şi braţele la piept. Ar trebui să cântărim lucrurile. Aici, înăuntru, e uscat şi puţin mai cald. Şi clar suntem mai în siguranţă aici decât dacă ne vânturăm pe-afară toată noaptea.

— Chiar suntem? zise Alice privind cu subînţeles spre saltea.

— Sigur că da, izbucni Beth. Oamenii mor din cauza intemperiilor, Alice. Nu avem corturi, nici hrană. Avem nevoie de adăpost. Nu dispreţui locul ăsta doar pentru că eu am fost cea care l-a găsit.

— Îl dispreţuiesc pentru că e oribil.

Se întoarseră amândouă spre Jill, care se simţea epuizată.

— Jill, serios, zise Alice. Nu ştim nimic despre locul ăsta. Oricine poate să-l folosească seara, nu avem nicio idee cine mai ştie despre el…

Jill simţea praf pe vârful degetelor.

— Nu pare să fie folosită, zise, evitând intenţionat să se uite la saltea.

— Dar nimeni nu ştie că suntem aici, a replicat Alice. Trebuie să ne întoarcem…

— Pe unde?

— Să găsim drumul! Să mergem spre nord, aşa cum am convenit. Nu putem rămâne aici la nesfârşit.

— Nu la nesfârşit. Doar până când…

— Până când? Pot să treacă săptămâni până să fim găsite aici. Trebuie măcar să încercăm să ne întoarcem.

Pe Jill o dureau umerii, baretele rucsacului se frecaseră de ei şi-i lăsaseră două dungi supărătoare, iar fiecare strat de haine de pe ea era ud leoarcă. Şchiopăta din cauza călcâiului.

A ascultat zornăitul ploii pe acoperiș și și-a dat seama că pur și simplu nu mai suporta ideea de a ieși din nou afară.

— Beth are dreptate. Ar trebui să rămânem.

— Serios? făcu Alice, cu gura căscată.

Beth nu a încercat să-și ascundă expresia triumfătoare de pe chip.

— Ai auzit-o pe Jill.

— Nu te-a întrebat nimeni, fir-ar să fie, zise Alice.

Se întoarse apoi spre Lauren.

— Fii de partea mea! Știi și tu că trebuie să ieșim de aici.

Lauren își duse mâna la tâmplă. Plasturele murdar i se dezlipea iar.

— Și eu cred că ar trebui să rămânem. Cel puțin în noaptea asta.

Amuțită, Alice s-a întors spre Bree, care a șovăit, apoi a înclinat din cap, cu ochii lăsați în jos.

Alice scoase un mic suspin de neîncredere.

— Doamne, zise, clătinând din cap. Foarte bine. O să rămân.

— Bun, făcu Jill, lăsându-și jos rucsacul.

— Dar numai până se oprește ploaia. Pe urmă, eu am plecat.

— Pentru Dumnezeu!

În ciuda frigului, Jill simțea cum o traversează un val fierbinte de furie, de la umerii care-o dureau și până la călcâiul plin de bășici.

— De ce trebuie să fii așa dificilă? Am mai discutat o dată despre asta. Nimeni nu pleacă singură, Alice. O să stai până când vom fi toate de acord să plecăm. În grup.

Alice se uită spre ușa colibei, care se legăna în balamalele distruse, proiectându-i pe chip un dreptunghi de lumină și lăsând să intre o pală de vânt. Trase aer în piept, să spună ceva, apoi se opri și închise încet gura, cu vârful roz al limbii încă vizibil printre dinții albi din față.

— E clar? întrebă Jill, în timp ce capul îi zvâcnea din pricina unui început de migrenă.

Alice ridică vag din umeri. Nu a mai spus nimic, dar nici nu era nevoie. Înţelesul era clar. *Nu poţi să mă opreşti.*

Jill se uită la Alice şi la uşa deschisă, la pădurea de-afară, întrebându-se dacă era adevărat ce se-ntâmpla.

Capitolul 15

Falk a ciocănit cu putere în uşa albastru-marin a casei lui Alice Russell, ascultând cum ecoul sunetului reverbera departe, în interior. Au aşteptat. Era linişte, dar nu o tăcere goală, ca într-o casă nelocuită. Falk se surprinse ţinându-şi respiraţia.

Chipul de la fereastra de sus dispăruse chiar în clipa în care-o zărise. El îi făcuse semn lui Carmen, dar până să ridice ea privirea, nu a mai văzut decât fereastra. Era cineva acolo, îi explică el partenerei sale. O femeie.

Au bătut din nou şi Carmen şi-a încordat auzul.

— Ai auzit? şopti ea. Cred că ai dreptate, e cineva înăuntru. Rămân eu aici, tu vezi dacă nu poţi să te duci în spate.

— Bine, încuviinţă Falk.

Se duse pe lângă partea laterală a casei şi încercă o poartă înaltă. Era încuiată, aşa că a tras aproape un tomberon cu roţi, bucuros că purta încă hainele din drumeţie, s-a urcat pe el şi a coborât pe partea cealaltă. A mers pe o alee pavată, auzind-o tot timpul pe Carmen ciocănind, şi a ajuns în curtea din spate. Era spaţioasă, avea chiar şi o terasă de lemn şi un bazin de spa, plin cu apă de un albastru pe care nu-l găseai în natură, şi o iederă care dădea spaţiului impresia de izolare.

Partea din spate a casei era făcută aproape numai din ferestrele unei bucătării spaţioase. Sticla era atât de lucioasă, încât reflecta puternic lumina, iar Falk aproape că nu a văzut-o pe femeia blondă dinăuntru. Stătea cu spatele la el, în pragul holului, perfect neclintită. Falk o auzi din nou pe Carmen bătând la uşă şi femeia tresări la auzul ciocănitului. În acelaşi timp, probabil că a simţit mişcare afară, pentru că s-a întors brusc şi a tras un ţipăt când l-a văzut pe Falk în grădină. Chipul ei familiar era încremenit de surpriză.

Alice.

Pentru o fracţiune de secundă, Falk simţi cum îl inundă euforia ameţitoare a uşurării. Adrenalina îl făcu să tresară cu putere, apoi puseul dispăru la fel de rapid cum apăruse,

lăsându-i o durere aproape fizică. Clipi şi mintea lui pricepu ceea ce ochii lui vedeau.

Chipul femeii îi era familiar, dar nu era al lui Alice. Iar femeie nu era cuvântul potrivit, se gândi Falk, în timp ce el porni un geamăt surd. Era doar o copilă, care se uita fix la el, dinspre bucătărie, cu spaima în priviri. Nu era Alice. Semăna perfect, dar nu era ea.

*

Falk îşi scoase legitimaţia înainte ca fiica lui Alice să ţipe iar. I-o arătă prin geam.

— Poliţia. Nu te speria, strigă el, încercând să-şi aducă aminte cum o cheamă. Margot? Suntem din echipa care o caută pe mama ta.

Margot Russell făcu o jumătate de pas către fereastră. Se uită la legitimaţia poliţistului, cu ochii vineţi de plâns.

— Ce doriţi?

Vocea îi tremura, dar avea un timbru ciudat de tulburător. Falk îşi dădu seama că semăna foarte tare cu al mamei ei.

— Putem să stăm de vorbă cu tine? o întrebă. Femeia care e la uşa din faţă e colega mea, ce-ar fi să o laşi întâi pe ea să intre?

Margot ezită şi se mai uită o dată la legitimaţie, apoi dădu din cap şi dispăru. Falk rămase pe loc, aşteptând. Când fata a revenit, era însoţită de Carmen. Margot descuie uşa din spate şi-l lăsă să intre. După ce a păşit înăuntru, Falk a reuşit să o vadă bine. Se gândi că era aproape frumoasă, la fel ca Alice, dar avea aceeaşi asprime a trăsăturilor, care o făcea să fie diferită. Frapantă, poate. Avea 16 ani, Falk ştia asta, dar aşa cum era, în jeanşi şi încălţată doar cu şosete, cu faţa nemachiată, părea mult mai copilă.

— Credeam că urmează să stai cu tatăl tău, nu?

Margot ridică uşor din umeri, cu ochii în pământ.

— Am vrut să vin acasă.

Avea în mână un telefon mobil, pe care îl tot învârtea, ca pe un şirag de mătănii.

— De când eşti aici?

— De azi-dimineaţă.

— Nu poţi să stai aici singură, zise Falk. Tatăl tău ştie?

— E la serviciu, răspunse fata, cu ochii în lacrimi, dar fără să-i curgă pe obraji. Aţi găsit-o pe mama?

— Încă nu. Dar e căutată insistent.

— Să se insiste mai mult, zise fata, cu vocea tremurătoare.

Carmen o duse până la un scaun de bucătărie.

— Stai jos. Unde ţineţi paharele? Să-ţi aduc puţină apă.

Margot arătă spre un dulap, în timp ce se juca în continuare cu telefonul.

Falk trase şi el un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Margot, îl cunoşti pe bărbatul care a fost aici mai devreme? Cel care a bătut la uşă?

— Pe Daniel? Da, sigur, răspunse ea, cu o inflexiune de nelinişte în ton. E tatăl lui Joel.

— Cine e Joel?

— Fostul meu prieten.

Cu accent inconfundabil pe *fostul.*

— Şi ai vorbit cu Daniel? Ţi-a spus de ce a venit?

— Nu. Nu vreau să am de-a face cu el. Ştiu ce voia.

— Ce anume?

— Îl căuta pe Joel.

— Eşti sigură? Nu era nimic legat de mama ta?

— De mama? zise Margot, privindu-l ca şi cum ar fi fost un tâmpit. Mama nu e aici. A dispărut.

— Aşa e. Dar tu de unde ştii sigur de ce a venit Daniel aici?

— De unde ştiu sigur? repetă fata, cu un hohot de râs ciudat şi gâtuit. Din cauza a ceea ce a făcut Joel. A fost foarte ocupat online.

Îşi strânse telefonul atât de tare, că pielea mâinilor i se albi. Apoi inspiră şi i-l întinse, ca Falk să se poată uita.

— Cred că poţi să te uiţi şi tu. A văzut toată lumea.

Margot de pe ecran părea mai matură. Era machiată, avea părul desfăcut și strălucitor. Nu mai purta jeanși. Fotografiile erau surprinzător de clare pentru un iluminat atât de slab. Școala avusese dreptate, se gândi Falk. Erau explicite, fără îndoială.

Margot se uită la ecran, cu fața îmbujorată și ochii roșii.

— De cât timp sunt pozele postate online? o întrebă Falk.

— Cred că de ieri la prânz. Sunt și două postări video, mai zise, clipind des. S-au adunat deja peste o mie de vizualizări.

Carmen puse un pahar cu apă în fața lui Margot.

— Și crezi că Joel Bailey e cel care le-a postat?

— El e singurul care le avea. Sau era, cel puțin.

— Iar tipul ăsta din fotografie este el? Joel?

— Credea că sunt amuzante. Dar mi-a jurat că le-a șters. L-am pus să-mi arate telefonul drept dovadă. Nu știu, poate că le-a salvat.

Începea să divagheze deja și cuvintele se amestecau unele cu altele.

— Le-am făcut împreună, anul trecut, înainte să ne despărțim. Doar așa de… amuzament, a explicat Margot, cu o grimasă care nu arăta deloc amuzamentul. Mă rog, ar fi trebuit să fie amuzant. După ce ne-am despărțit, nu mi-a mai dat niciun semn multă vreme, dar am primit un mesaj de la el săptămâna trecută. Voia să-i mai trimit și altele.

— Ai spus cuiva? Mamei tale? interveni Carmen.

— Nu, răspunse Margot, privind bănuitoare. Ei, nici atât. I-am zis lui Joel să mă scutească. Dar a continuat să-mi tot trimită mesaje. Zicea că ar trebui să-i trimit poze noi, altfel o să le arate pe cele vechi amicilor lui. I-am spus că mănâncă rahat.

Margot a scuturat din cap.

— Și-mi *jurase* că le-a șters.

Își duse o mână la obraz și în sfârșit lacrimile au început să-i curgă, iar umerii să i se zguduie de plâns. O bună bucată de vreme nu a mai reușit să scoată nicio vorbă. Apoi a continuat:

— Dar m-a minţit.

Nu era uşor să o auzi vorbind.

— Şi acum toate pozele sunt online şi le-a văzut *toată lumea.*

Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a plâns, în timp ce Carmen o mângâia pe spate. Falk îşi notă adresa de web de pe ecranul telefonului lui Margot şi trimise detaliile prin e-mail unui coleg de la divizia cibernetică.

Încărcate fără permisiune, îi scrisese el. *Vârsta, 16 ani. Fă tot ce poţi ca să fie şterse.*

Nu-şi punea speranţe prea mari. Probabil că vor putea scoate imaginile de pe site-ul original, dar asta nu era de prea mare ajutor, dacă ele fuseseră deja preluate de alţii. Îşi aminti de un vechi proverb. Ceva despre cum să prinzi fulgii împrăştiaţi de vânt.[1]

După o vreme, Margot şi-a suflat nasul şi s-a şters la ochi.

— Chiar vreau să vorbesc cu mama, zise ea, şoptit.

— Ştiu, îi răspunse Falk. Şi chiar în clipa asta e căutată. Dar nu poţi rămâne aici singură, Margot. Trebuie să-l sunăm pe tatăl tău şi să-l chemăm să te ia acasă.

Margot clătină din cap.

— Nu, vă rog. Vă rog, nu-l sunaţi pe tata.

— Trebuie să…

— Vă rog. Nu vreau să-l văd. Nu pot să stau cu el astă-seară.

— Margot…

— Nu!

— De ce?

Fata întinse braţul şi, spre surprinderea lui Falk, îl apucă de încheietura mâinii cu degetele ca într-o menghină. Se uită în ochii lui şi rosti printre dinţi:

— Ascultă-mă! Nu pot să mă duc acasă la tata pentru că *nu pot să dau ochii cu el.* Înţelegi?

Singurul sunet care se auzea era tic-tacul ceasului din bucătărie. *Toată lumea le-a văzut.* Falk încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

*

A trebuit să promită că vor găsi pe altcineva la care să stea și doar după aceea Margot a fost de acord să-și împacheteze câte ceva pentru noapte.

— Unde aș putea să mă duc? îi întrebase fata.

Era o întrebare bună. Când îi ceruseră detalii despre o rudă sau prietenă la care ar fi vrut să stea, Margot clătinase din cap.

— Nu vreau să văd pe nimeni.

— Probabil că am putea aranja un soi de îngrijire temporară de urgență, spusese Falk, în șoaptă.

Stăteau în hol. Margot fusese în sfârșit de acord să-și adune câteva lucruri, iar din dormitorul ei pluteau în jos pe scări hohotele ei de plâns.

— Nu-mi place deloc ideea de a o pasa unui străin totuși. Nu în halul în care e, zise Carmen.

Își ținea telefonul în mână. Tot încercase să dea de tatăl lui Margot.

— Ce zici, să meargă la Lauren? zise, în final. E doar o idee. Numai o noapte. Măcar Lauren știe de treaba cu fotografiile.

— Da, poate, răspunse Falk.

— Bun, conchise Carmen, aruncând o privire în sus pe scări. Încearcă să o suni tu pe Lauren. Eu mă duc să vorbesc puțin cu Margot despre locul unde ar putea să țină mama ei documentele confidențiale.

— Acum?

— Da, acum. S-ar putea să fie singura șansă pe care o avem.

Obțineți contractele. Obțineți contractele.

— Bine. Fă-o!

Carmen a dispărut pe scări și Falk și-a scos telefonul, s-a întors în bucătărie și a format un număr. Dincolo de ferestrele mari, afară începea să se înșereze. Desenele norilor se reflectau de pe cer pe suprafața neclintită a piscinei.

Falk se lăsă pe blatul bucătăriei, cu ochii aţintiţi la panoul de plută de pe perete, şi îşi duse telefonul la ureche. Pe panou era prins în piuneze numărul de telefon al unui meseriaş, alături de o reţetă scrisă de mâna lui Alice, pentru ceva ce se numea bile din pudră de quinoa. Mai era şi o invitaţie la seara premiilor de la Endeavour Ladies' College, care avusese deja loc duminica trecută, exact în ziua în care Alice fusese dată dispărută. O chitanţă pentru o pereche de pantofi. O broşură de la Executive Adventurers, pe care, deasupra titlului, era scrisă data weekendului trecut.

Falk se aplecă puţin mai aproape. În poza de pe coperta broşurii îl recunoscu pe Ian Chase, stând pe rândul din spate al unui grup cu personalul organizaţiei. Chase stătea puţin întors într-o parte faţă de obiectivul aparatului de fotografiat, parţial ascuns de colegul său din dreapta.

În timp ce telefonul continua să-i sune la ureche, ochii i se opriră asupra unor colaje fotografice, înrămate şi expuse pe pereţii bucătăriei. Fotografiile erau cu Alice şi fiica ei, separat sau împreună. Multe dintre instantanee erau în oglindă – Alice şi Margot când erau bebeluşi, în prima zi de şcoală, la balet, la piscină, în bikini.

Sunetul apelului făcut de Falk s-a oprit şi a intrat căsuţa vocală a lui Lauren. Poliţistul înjură în gând şi-i lăsă un mesaj în care îi cerea să-l sune cât mai repede cu putinţă.

A închis telefonul şi s-a dus mai aproape de colaj. Privirea îi fusese atrasă de o imagine parţial color. Era un instantaneu în aer liber, făcut într-un cadru care-i amintea puţin de masivul Giralang. Alice purta un tricou şi pantaloni scurţi cu emblema Endeavour Ladies' College şi stătea pe malul unui râu învolburat, cu capul sus, o padelă de caiac în mână şi un zâmbet pe faţă. În spatele ei, un grup de fete îmbujorate, cu părul ud, stăteau pe vine lângă ambarcaţiune. Ochii lui Falk se opriră asupra ultimei fete din şir, şi bărbatul scoase un mic sunet de surpriză. Îşi dădu seama că era Lauren. Alura ei

sfrijită din prezent era ascunsă sub înfăţişarea rotofeie de copil, dar, ca şi Alice, era uşor de recunoscut, mai ales după ochi. Fotografia trebuie să fi avut vreo treizeci de ani, se gândi Falk. Interesant cât de puţin se schimbaseră, amândouă.

Mobilul din mână a început să sune tare şi Falk a tresărit. S-a uitat la ecran – era Lauren – şi, forţat, a revenit în prezent.

— S-a întâmplat ceva? o auzi întrebându-l, imediat ce el i-a răspuns. Au găsit-o?

— Nu, fir-ar să fie! îmi pare rău. Nu e vorba de Alice.

Îi venea să-şi tragă singur o palmă. Ar fi trebuit să-i spună asta clar, în mesaj.

— Avem o problemă cu fata ei. Are nevoie de un loc unde să stea peste noapte, adăugă el şi apoi îi povesti despre imaginile online.

A urmat o lungă tăcere şi Falk începea să se întrebe dacă nu cumva se întrerupsese legătura. Regulile după care copiii relaţionau sau nu unii cu alţii erau ceva misterios pentru el, dar în timp ce asculta cum Lauren tace, se întreba cât de repede se vor pune în mişcare mamele colegelor de şcoală ca să-şi ţină odraslele departe de Margot.

— Margot nu face faţă prea bine, zise el într-un final. Mai ales cu toate câte se întâmplă cu mama ei.

Din nou tăcere, mai scurtă de astă dată.

— Ar fi bine să o aduceţi aici, zise Lauren, oftând. Doamne, fetele astea! Jur că ar fi în stare să se mănânce de vii.

— Îţi mulţumesc.

Falk închise şi se îndreptă spre hol. În faţa scărilor era o uşă care dădea într-un birou. Carmen stătea la un computer. A ridicat ochii, când Falk a intrat.

— Margot mi-a dat parola, zise ea.

Vorbea în şoaptă, aşa că Falk a închis uşa în urma lui.

— Ai găsit ceva?

Carmen clătină din cap.

— Nu prea am ce. Caut orbește, la plesneală. Chiar dacă Alice a salvat aici unele documente utile, putea să numească fișierele oricum, să le pună în oricare dintre directoare. O să fie nevoie de un permis oficial ca să putem lua computerul cu noi. Ca să putem să căutăm.

Oftă și ridică privirea.

— Ce-a zis Lauren?

— A acceptat. Până la urmă. N-a fost cine știe ce entuziasmată totuși.

— De ce, din cauza fotografiilor?

— Nu știu. Poate, parțial. Pe de altă parte, poate că nu. În primul rând părea că are și-așa destule necazuri cu fata ei.

— Da, așa e. Cu toate astea, nu va fi nici prima, nici ultima care să o judece pe Margot pentru acele fotografii. Ai să vezi.

Carmen aruncă o privire spre ușa închisă și coborî vocea:

— Te rog să nu-i spui lui Margot că am zis așa.

— Mă duc să o anunț care e planul, zise Falk, scuturând din cap.

Ușa de la camera lui Margot era deschisă și el o văzu pe fată așezată pe jos, pe covorul de un roz puternic. În fața ei era o valijoară deschisă, goală. Margot privea fix la telefonul din poală și tresări când Falk ciocăni ușor în tocul ușii.

— Am aranjat să stai la Lauren Shaw în noaptea asta, zise el, și Margot ridică ochii spre el, surprinsă.

— Pe bune?

— Doar o noapte. Știe ce se petrece.

— O să fie și Rebecca acolo?

— Fata ei? Probabil. E vreo problemă?

Margot pigulea colțul valizei.

— Doar că nu le-am mai văzut de ceva vreme. Rebecca știe ce s-a întâmplat?

— Îmi închipui că o să-i spună maică-sa.

Margot părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar doar clătină din cap.

— E normal, cred.

Era ceva în felul în care vorbise. Cuvintele mamei, în gura fiicei. Falk clipi, încercat din nou de o senzaţie ciudată de enervare.

— Bine. În fine, e doar pentru o noapte, zise, făcând semn spre valiza goală. Împachetează-ţi câteva lucruri şi te ducem noi până acolo.

Cu mintea aiurea, Margot întinse mâna şi alese, dintr-o grămadă aflată pe jos, două sutiene de dantelă, strident colorate. Le ţinea în mână, apoi ridică ochii şi-l văzu cum o priveşte. Ceva pasager i-a trecut fetei peste chip. Un test.

Falk a continuat să o privească fix în ochi, complet neutru.

— O să te-aşteptăm în bucătărie, zise el.

Odată ce a închis uşa de culoare roz-siropos, a simţit un val de uşurare. Când deveniseră adolescentele atât de conştiente de sexualitatea lor? Oare aşa erau şi pe vremea lui? Probabil că da, se gândi el, doar că pe-atunci el era cu totul de acord cu asta. La vârsta aceea, o grămadă de lucruri păreau o distracţie inofensivă.

Ziua 3: Sâmbătă după-amiază

De data asta, lui Beth i-a părut rău că se oprise ploaia.

Cât timp răpăise pe acoperişul adăpostului, le fusese greu să vorbească. Cele cinci femei se întinseseră pe jos în cea mai mare încăpere şi au rămas aşa, în timp ce vântul amiezii sufla prin ferestrele desfundate. De fapt, înăuntru nu era cu mult mai cald decât afară, recunoscu Beth în sinea ei, dar măcar era cât de cât uscat. Era bucuroasă că rămăseseră acolo. Când în sfârşit ploaia s-a potolit, tăcerea luă în stăpânire, densă şi apăsătoare, toată coliba.

Beth începu să se foiască, năpădită de o uşoară senzaţie de claustrofobie. Vedea o margine a saltelei din cealaltă încăpere.

— Mă duc să arunc o privire afară.

— Vin şi eu, zise Bree. Trebuie să merg la budă.

— Şi eu, zise Lauren, ridicându-se la rândul ei.

Afară, aerul era rece şi umed. Când trase uşa adăpostului după ea, Beth o auzi pe Alice şoptindu-i ceva lui Jill. Orice i-ar fi spus, Jill nu i-a răspuns nimic.

Bree arătă spre partea cealaltă a luminişului.

— Vai de mine, aia chiar e o budă?

Şandramaua, cu acoperişul putred şi o latură deschisă tuturor intemperiilor, se afla ceva mai departe.

— Nu trage speranţe prea mari, zise Lauren. O să fie doar o groapă în pământ.

Beth o privi pe sora ei croindu-şi drum prin iarba înaltă, spre toaleta dărăpănată. Bree se uită înăuntru şi se retrase cu un chiot. Surorile se priviră ochi în ochi şi izbucniră în râs, iar Beth se gândi că râdeau împreună pentru prima dată, după zile întregi. Sau chiar ani.

— Vai, Doamne! Numai asta nu, strigă Bree.

— E plin de rahat?

— De case de păianjeni. Nu te supune singură torturii. Unele lucruri nu se pot şterge din memorie. Eu o să-mi încerc norocul în tufişuri.

Se întoarse şi dispăru printre copaci. Lauren reuşi să zâmbească şi o luă voiniceşte în direcţia opusă, lăsând-o singură pe Beth. Lumina scădea deja şi cerul devenea de un cenuşiu tot mai închis.

Avuseseră noroc să dea de coliba aceea, aşa cum era ea – Beth îşi dădea seama de asta acum, când ploaia se oprise. Printre copaci erau câteva goluri, care odinioară se poate să fi fost poteci, dar nimic nu-i încuraja pe vizitatori să descopere luminişul. Beth se simţi deodată neliniştită şi privi în jur, după celelalte fete. Nu se zărea nimeni. Deasupra capului, păsările ţipau una la cealaltă, cu glasuri piţigăiate şi insistente, dar când Beth a ridicat ochii, nu văzu niciuna.

Băgă mâna în buzunar după ţigări. După ce Alice îi aruncase pachetul, îl găsise înecat într-o băltoacă. Era distrus, înmuiat în apă murdară, dar Beth nu voise să-i dea satisfacţie lui Alice recunoscând ce se-ntâmplase cu ţigările ei.

Degetele i se încleştară pe pachetul ale cărui colţuri erau acum fleşcăite, şi Beth simţi freamătul nevoii de nicotină. Deschise pachetul şi mai verifică o dată dacă ţigările nu mai puteau fi salvate. Mirosul de tutun umed a aprins ceva în ea şi deodată îi deveni insuportabilă ideea de a le avea aşa de aproape şi totuşi atât de departe. Îi venea să plângă. Sigur că nu voia să fie dependentă. Nici de ţigări, nici de altceva.

Beth nici măcar nu ştiuse că era gravidă atunci când pierduse sarcina. Stătuse în camera sterilă de la clinica universităţii, în timp ce doctorul îi explicase că nu era ceva neobişnuit în primele douăsprezece săptămâni de sarcină. Aşa că probabil nu avusese o sarcină avansată. Şi nici nu ar fi putut să facă mare lucru ca s-o evite. Uneori lucrurile astea se întâmplă pur şi simplu.

Beth încuviinţase dând din cap. Cu glas şoptit, îi explicase că băuse cam mult. În majoritatea weekendurilor. Uneori şi în timpul săptămânii. La vremea aceea, ea era una dintre puţinele fete care-şi luaseră diploma în informatică, iar băieţii

din facultate erau foarte amuzanţi. Erau tineri şi isteţi şi plănuiau cu toţii să inventeze următorul domeniu „punct com”, să devină milionari şi să se retragă când împlineau 30 de ani. Dar, până să se întâmple toate acestea, le plăcea să bea, să danseze şi să consume droguri uşoare, să piardă nopţile şi să flirteze cu fata care, la 20 de ani, semăna încă foarte tare cu atrăgătoarea ei soră geamănă. Beth se bucurase şi ea de toate astea. Poate puţin prea mult, privind retrospectiv.

În ziua aceea, în lumina crudă a camerei sterile din clinică, şi-a mărturisit toate viciile. Doctorul clătinase din cap. Probabil că nu mai avea nicio importanţă. Probabil? Aproape sigur. Dar nu definitiv? Aproape sigur nu mai avea nicio importanţă, i-a spus medicul şi-i dăduse o broşură de informare.

Mai bine aşa, oricum, se gândise ea ieşind din clinică, ţinând strâns broşura în mână. A aruncat-o la primul coş de gunoi pe lângă care a trecut. Nu mai avea de ce să se gândească la asta. Şi nu avea niciun rost să spună cuiva. Nu acum. Bree nu ar fi înţeles-o, oricum. Totul era în regulă. Nu putea să-i pară rău pentru ceva ce nici nu ştiuse că există în ea.

Avusese în plan să se ducă direct acasă, dar când s-a gândit la apartamentul ei de studentă i s-a părut cam singuratic. Aşa că a coborât din autobuz şi s-a dus la bar, să-i întâlnească pe băieţi. Şi să bea un pahar, apoi alte câteva, pentru că tot nu mai avea niciun motiv să evite alcoolul sau un narcotic, nu? Era cam târziu pentru asta acum, nu-i aşa? Iar a doua zi de dimineaţă, când s-a trezit cu gura uscată şi cu durere de cap, nu a deranjat-o. Singurul lucru bun la o mahmureală zdravănă era că nu te mai lăsa să simţi şi altceva.

Acum Beth privea pădurea deasă dimprejur şi strângea în mână pachetul umed de ţigări. Ştia că grupul dăduse de belea. Ştiau *toate* că au dat de belea. Dar câtă vreme Beth

putuse să fumeze, se simţise de parcă un fir o lega de civilizaţie. Acum însă Alice distrusese până şi asta. Cu o izbucnire de furie, Beth închise ochii şi aruncă ţigările în tufişuri. Când i-a deschis, dispăruseră. Nu-şi dădea seama unde aterizaseră.

O pală de vânt străbătu luminişul şi Beth se înfioră. În jurul ei, la picioare, crenguţele şi frunzele erau ude. Nu prea exista lemn uscat de foc pe-acolo. Se gândi iar la acea primă noapte, când Lauren căutase surcele uscate. Se scărpină în palma acum goală, fără pachetul de ţigări, şi se uită înapoi, spre colibă. Era puţin aplecată într-o rână, cu acoperişul de tablă mai săltat într-o parte decât în cealaltă. Probabil că nu era suficient ca să păstreze pământul de dedesubt uscat, dar altă şansă, mai bună, nici nu întrezărea.

În timp ce o porni înapoi spre adăpost, Beth auzea voci străbătând din interior.

— Am spus deja, răspunsul e nu.

Stresată, Jill i-a retezat-o fără multă vorbă.

— Nu-ţi cer permisiunea.

— Ascultă, madam, nu uita cu cine stai de vorbă.

— Nu, Jill. Tu trebuie să deschizi ochii şi să te uiţi bine împrejur. Aici nu suntem la serviciu.

O pauză, apoi Jill îi răspunse:

— Eu sunt întotdeauna la serviciu.

Beth făcu un pas mai aproape şi deodată simţi că se împiedică şi pământul îi dispare de sub ghete. Căzu grămadă, pe palme, cu glezna sucită sub ea. Se uită în jos şi geamătul din piept se transformă într-un ţipăt, când văzu peste ce căzuse.

Sunetul a sfârtecat aerul şi a amuţit ciripitul păsărilor. De surpriză, în cabană se aşternu încremenirea, apoi două feţe au apărut la fereastră. În timp ce se căznea să se ridice, cu glezna zvâcnindu-i în semn de protest, strivită de pământ, Beth auzi zgomot de paşi alergând în spatele ei.

— Ai păţit ceva?

Lauren a fost prima care a ajuns la ea, cu Bree în urma ei. Feţele dispăruseră de la fereastră şi, o clipă mai târziu, ieşeau afară Jill şi Alice. În cădere, Beth zburătăcise o grămadă de frunze şi resturi vegetale, dezvelind o adâncitură mică, dar distinctă, în pământ.

— E ceva acolo, îşi auzi Beth propria voce, răguşită.

— Ce? zise Alice.

— Nu ştiu.

Nerăbdătoare, Alice făcu un pas înainte şi îşi trecu gheata peste adâncitură, dând frunzele la o parte. Ca una, femeile se aplecară în faţă, apoi, aproape instantaneu, se dădură înapoi. Doar Alice rămase locului, cu privirea aţintită în jos. Mici, îngălbenite şi parţial acoperite de noroi, chiar şi pentru un ochi neexperimentat erau de neconfundat. Oseminte.

— Ce e asta? şopti Bree. Te rog, spune-mi că nu e un copil.

Beth întinse braţul şi îşi luă sora de mână. Senzaţia a fost surprinzător de ciudată. S-a simţit uşurată că Bree nu s-a smuls din strânsoare.

Alice trecu iar cu gheata peste groapă, dând la o parte şi mai multe frunze. Beth a văzut că de astă dată a fost mai ezitantă. Vârful ghetei lui Alice se propti în ceva solid şi, cu o lovitură, îl aruncă rapid la mică distanţă, printre frunze. Cu umerii vizibil tensionaţi, se aplecă încet şi îl ridică. Chipul îi încremeni, apoi femeia lăsă să-i scape un mic icnet de uşurare.

— Doamne, zise. Nu-i nimic. E doar un câine.

Ridică o cruce mică şi putrezită, stângaci alcătuită din două bucăţi inegale de lemn, prinse în cuie. În centru, cu litere atât de vechi, încât abia de se mai puteau citi, cineva cioplise numele *Butch.*

— Cum poţi să fii sigură că e un câine? întrebă Beth cu o voce care parcă nu era a ei.

— Tu ţi-ai boteza copilul Butch? zise Alice, privind-o. Sau poate că da. Oricum ar fi, nu pare să fie ceva uman.

Arătă cu vârful ghetei spre ceea ce semăna cu un craniu parţial dezgropat. Beth îl studie şi ea. Chiar semăna puţin cu un câine. A presupus că aşa e. Se întreba cum murise, dar nu rosti întrebarea cu glas tare.

— De ce n-a fost îngropat cum se cuvine? zise, în schimb.

Alice se aşeză pe vine, lângă groapă.

— Probabil că solul s-a erodat. Nu pare să fie adâncă.

Beth era leşinată după o ţigară. Privirea îi fugi spre liziera copacilor. Totul părea exact la fel ca acum câteva minute. Totuşi, simţea furnicături pe piele, avea senzaţia tulburătoare că o urmăreşte cineva. Îşi luă ochii de la copaci şi încercă să se concentreze la altceva. La mişcarea frunzelor suflate de vânt, la colibă, la luminiş…

— Ce e acolo?

Beth arătă dincolo de groapa puţin adâncă în care era câinele singuratic. Celelalte îi urmăriră privirile şi Alice se ridică încet.

Lângă peretele adăpostului, scobitura se adâncea şi mai mult în sol, într-o curbă smerită. Adâncitura era aşa de lină, de parcă nici n-ar fi fost. Iarba care o acoperea era udă şi bătută de vânt şi avea o nuanţă puţin diferită de cea crescută pe partea cealaltă. Diferenţa, Beth avea acum convingerea, era totuşi suficientă cât să sugereze că odinioară pământul fusese scurmat acolo. De astă dată nu exista nicio cruce.

— E mai mare, o auzi pe Bree spunând, gata să plângă. De ce e mai mare?

— Nu e mai mare. Nu-i nimic.

Beth se chinuia să-şi amintească. Nu era nimic altceva decât o adâncitură naturală, probabil o eroziune sau o alunecare de teren ori ceva ce se putea explica ştiinţific. Ce ştia ea despre cum se regenerează iarba? Niciun rahat.

Alice mai ţinea încă în mână crucea de lemn. Faţa ei avea o expresie ciudată.

— Nu încerc să tulbur apele, zise, cu o voce bizar atenuată, dar care era numele câinelui pe care l-a avut Martin Kovac?

Beth îşi ţinu respiraţia.

— Nu glumi, la dracu'…

— Nu glumesc… nu, Beth, *taci din gură*, că nu vreau… încercaţi să vă gândiţi, toată lumea. Îţi aminteşti? Acum mulţi ani, când s-a petrecut totul. Avea un câine pe care-l folosea ca să ademenească excursioniştii şi…

— Ţine-ţi gura! Ajunge! zise Jill, cu o voce stridentă.

— Dar… făcu Alice, întorcându-se spre Lauren. Îţi aminteşti, nu-i aşa? La ştiri? Când eram noi la şcoală. Cum se numea câinele? Nu Butch?

Lauren se uita la Alice ca şi cum nu o mai văzuse niciodată până atunci.

— Nu-mi aduc aminte. Se poate să fi avut un câine. O grămadă de oameni au câini. Nu-mi amintesc.

Era albă la faţă.

Beth o mai ţinea încă de mână pe sora ei când simţi căldura unei lacrimi ce-i căzuse pe încheietura mâinii. Se întoarse spre Alice, cuprinsă de un val de emoţie. Era furie, nu teamă, îşi spuse.

— Eşti o scorpie manipulatoare. Cum îndrăzneşti? Să le sperii pe toate de moarte pentru că nu ţi s-a făcut pe voie o dată în afurisita ta de viaţă! Ar trebui să-ţi fie ruşine!

— Nu mi-e ruşine! Eu…

— Să-ţi fie ruşine!

Cuvintele răsunară până departe.

— Avea un câine, repetă Alice cu voce calmă. N-ar trebui să rămânem aici.

Beth inspiră, cu pieptul scuturat de furie, apoi se forţă să respire iar înainte de a vorbi.

— Tâmpenii. Totul a fost acum douăzeci de ani. Şi se întunecă într-o jumătate de oră. Jill? Tu ai fost de acord deja. Să pornim bâjbâind prin întuneric înseamnă ca una dintre noi să rişte să fie ucisă.

— Beth are dreptate… zise Lauren, tresărind, dar Alice se burzului.

— Lauren, nu te-a întrebat nimeni nimic! Ai putea să ne ajuți să ieșim de-aici, dar ești prea speriată ca să încerci. Așa că nu te mai băga!

— Alice! Încetează!

Jill se uita când la oasele de câine, când la copaci și iar înapoi. Beth își dădea seama că e indecisă.

— Bine, spuse în sfârșit. Uite, nici eu nu sunt entuziasmată că trebuie să rămânem, dar povestirile cu fantome nu ne pot face niciun rău. Pe când expunerea la intemperii s-ar putea să ne facă.

Alice clătină din cap.

— Pe bune? Chiar ai de gând să rămâi aici?

— Da.

Fața lui Jill se întunecase, acoperită de o roșeață urâtă. Părul ud îi era lipit de cap și lăsa să i se vadă dunga de păr grizonant în locul în care avea cărarea.

— Știu că asta te nemulțumește, Alice, dar de data asta, ține-o pentru tine, fir-ar să fie! M-am săturat să te tot aud că o spui.

Cele două femei stăteau față în față, cu buzele vinețiie și trupurile încordate. Ceva invizibil se mișcă în tufișuri și amândouă tresăriră. Jill făcu un pas înapoi.

— Destul! Decizia a fost luată. Cineva să facă focul, pentru Dumnezeu!

Eucalipții fremătau și se uitau la ele, în timp ce femeile căutau lemne pentru foc, tresărind la fiecare zgomot, oricât de mic, până ce s-a făcut prea întuneric ca să mai vadă ceva. Alice nu le-a dat o mână de ajutor.

Capitolul 16

În maşină, Margot Russell nu a spus prea multe.

Stătea pe bancheta din spate cu ochii ţintă la telefon, în timp ce Falk şi Carmen au condus, pentru a doua oară în ziua aceea, până acasă la Lauren. Se uita obsesiv la înregistrările video, ţinând ecranul aproape de ochi, iar zgomotele mici ale unei partide de sex adolescentin ajungeau la urechile celor doi care stăteau pe scaunele din faţă. Poliţiştii schimbară o privire fugară. După o a doua vizionare cap-coadă, Carmen i-a sugerat cu blândeţe să se concentreze la altceva. Margot a oprit pur şi simplu sonorul şi a continuat să se uite.

— O să avem grijă ca poliţiştii care se ocupă de căutări să afle unde stai peste noapte, în cazul când va fi ceva de anunţat, i-a spus Carmen.

— Mulţumesc, răspunse Margot, aproape şoptit.

— S-ar putea ca şi cei de la şcoală să vrea să discute cu tine, dar presupun că ei au datele de contact ale lui Lauren. Poate că fata ei ar putea să-ţi aducă tot ce-ţi trebuie din dulapul tău, dacă nu vrei să te duci la şcoală.

— Dar... începu Margot, ridicând privirea când a auzit propunerea, părând cu adevărat surprinsă. Rebecca nu mai merge la şcoală.

— Nu? se miră Falk, privind-o pe fată în oglinda retrovizoare.

— Nu. A renunţat să mai vină la cursuri de acum vreo şase luni.

— A abandonat complet?

— Da. Bineînţeles, a mai zis Margot. Tu ai *văzut*-o?

— Nu.

— Ah. În fine, n-a mai venit de ceva vreme. O cam tachinau. Nimic serios, doar câteva poze tâmpite. Dar probabil că se simţea...

S-a oprit. Cu ochii coborâţi din nou spre ecranul telefonului şi buzele strânse. Nu şi-a dus până la capăt gândul cu voce tare.

Când au intrat pe aleea pentru maşini, Lauren îi aştepta, cu uşa de la intrare deschisă.

— Haideţi înăuntru, le zise ea, în timp ce traversau aleea. Când a zărit chipul umflat de plâns al lui Margot, Lauren a întins mâna ca şi cum ar fi vrut să o mângâie pe obraz. A renunţat în ultima clipă.

— Iartă-mă, uitasem cât de mult…

Se opri. Falk ştia ce fusese gata să spună. *Cât de mult semeni cu mama ta.*

Lauren îşi drese vocea şi zise:

— Cum te descurci, Margot? Îmi pare foarte rău pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Mulţumesc.

Margot fixă cu privirea tăietura prelungă de pe fruntea lui Lauren, până când, neliniştită, femeia îşi duse mâna la ea.

— Hai, dă-mi mie bagajul şi lasă-mă să te conduc în camera ta.

Lauren îi privi pe cei doi detectivi şi continuă:

— Livingul e la capătul holului. O să vin şi eu într-o clipă.

În timp ce Lauren o conducea, Falk o auzi pe Margot întrebând:

— Rebecca e acasă?

— Cred că doarme.

Holul ducea spre un living unde era o dezordine surprinzătoare. Cești de cafea băute doar pe jumătate zăceau uitate pe jos, lângă canapea, şi pe măsuţa de alături, iar peste tot stăteau abandonate reviste deschise. Pardoseala era acoperită de un covor cu firul gros şi lăţos şi pe toate suprafeţele erau răspândite fotografii înrămate. La prima vedere, Falk observă că în cele mai multe dintre ele erau Lauren şi o fetiţă, evident fiica ei mai mică. Se pare că la un moment dat existase şi o mică nuntă în familie şi în fotografii apărea şi un bărbat. Noul soţ şi tatăl vitreg, ghici detectivul.

Era surprins să observe cum formele dolofane adolescentine ale lui Lauren din vremea şcolii apăreau şi dispăreau de-a

lungul anilor, cum trupul ei se umfla şi se dezumfla, aproape la fiecare schimbare de anotimp. Pe când încordarea din privirea ei era constantă. Lauren zâmbea în toate fotografiile, dar în niciuna nu părea cu adevărat fericită.

Cu fata ei nu existau fotografii mai recente decât din primii ani ai adolescenţei. Cea mai nouă părea să fie una cu fata în uniformă de şcoală, intitulată *Anul Nouă.* Era drăguţă, într-un fel discret, avea un surâs timid, obrajii netezi şi rotunzi şi părul castaniu şi strălucitor.

— Mi-aş dori ca mama să renunţe la fotografia aia.

Vocea venea din spatele lor. Falk s-a întors şi a trebuit să se silească să nu reacţioneze. Acum înţelegea la ce se referise Margot în maşină. *Tu ai văzut-o?*

Ochii fetei, imenşi, erau duşi în fundul capului. Singura culoare de pe chip era dată de cearcănele vineţii de sub ei şi de reţeaua delicată de vinişoare albăstrii care luceau sub pielea ca o foiţă de hârtie. Chiar şi de la distanţă, Falk putea să-i distingă oasele feţei şi ale gâtului. Era o imagine şocantă.

Cancer, se gândi Falk instantaneu. Tatăl lui avea acelaşi aer de învins înainte de a-şi da sfârşitul. Imediat însă ce i s-a conturat ideea, Falk o alungă. Aici era vorba de altceva. Aici se simţea tensiunea unui rău provocat sieşi cu bună ştiinţă.

— Bună. Tu eşti Rebecca? zise el. Suntem de la poliţie.

— Aţi găsit-o pe mama lui Margot?

— Încă nu.

— Aha!

Fata era atât de fragilă, încât aproape că părea să plutească.

— Ce nasol! Şi eu m-am rătăcit odată în pădure. N-a fost deloc distractiv.

— S-a întâmplat în tabăra McAllaster?

Întrebarea lui Carmen păru să o surprindă pe Rebecca.

— Da. Ai auzi despre locul ăla? Totuşi, a fost altceva decât ce a păţit mama lui Margot. Eu m-am rătăcit de grup pentru vreo două ore, cam aşa.

Făcu o pauză.

— Sau, tehnic vorbind, ei s-au rătăcit de mine. Când s-au plictisit, au venit înapoi.

În mâini avea ceva cu care se juca, degetele îi erau într-o continuă agitaţie. Privi înapoi către holul pustiu.

— Cum se face că Margot a vrut să stea aici?

— Noi i-am propus, zise Carmen. Era oarecum reticentă să meargă acasă la tatăl ei.

— Aşa. M-am gândit eu că poate să fie din cauza fotografiilor. Şi eu am avut ceva probleme cu asta. Nu cu sex, adăugă ea repede. Cu mâncare şi chestii.

O rostise astfel încât părea ceva atât de ruşinos! Degetele i se mişcau acum şi mai repede. Falk văzu că împletea ceva. Fire argintii şi roşii, împreună.

Rebecca aruncă o privire spre uşă.

— Aţi văzut imaginile cu Margot? îi întrebă ea, şoptit.

— Margot a decis să ne arate câteva, răspunse Carmen. Dar tu?

— Toată lumea le-a văzut.

O spusese fără răutate, pur şi simplu. Degetele ei continuau să lucreze.

— Ce faci acolo? o întrebă Falk.

— A, făcu Rebecca, râzând stânjenită. Nimic. E o prostie.

Le arătă o brăţară împletită, viu colorată, în care fire argintii şi roşii alcătuiau un model complicat.

— O brăţară a prieteniei? a zis Carmen.

Rebecca se strâmbă amuzată.

— Probabil. Nu că le-aş dărui cuiva. Ar trebui să fie o chestie de conştientizare. Terapeutul meu mă pune să le fac. De fiecare dată când mă simt neliniştită sau sunt pe cale de a mă comporta autodistructiv, trebuie să mă concentrez la asta.

— De fapt, e ceva cu adevărat pozitiv, a zis Carmen, aplecându-se să o examineze.

Rebecca înnodă capetele libere ale brăţării şi i-o întinse.

— Păstreaz-o! Am o mulţime, explică, făcând semn spre o cutie de pe măsuţa de cafea.

Falk văzu o grămadă haotică de argintiu şi roşu. Nici chip să poată număra câte brăţări erau acolo. Zeci. Era tulburător să-ţi imaginezi cât timp trebuie să i se fi consacrat grămezii aceleia, degetele subţiri ale Rebeccăi muncind grăbite, ca să o distragă de la gândurile negre pe care i le cocea mintea.

— Mulţumesc, a spus Carmen, punând brăţara în buzunar. Îmi place cum ai realizat modelul.

Rebecca părea mulţumită şi obrajii supţi i se scobiră şi mai tare când a încercat să zâmbească timid.

— Pe acesta l-am creat chiar eu.

— E într-adevăr frumos.

— Ce e frumos? interveni Lauren, apărând în cadrul uşii.

Prin comparaţie cu fiica ei scheletică, silueta ei minionă a părut dintr-odată imensă.

— Vorbeam despre modelul cel nou. Mama are şi ea una cu acelaşi model.

Rebecca se uită pe fugă la încheietura mâinilor lui Lauren. La stânga, purta un ceas, dar la mâna dreaptă nu avea nimic. În schimb, pe piele era un mic semn roşiatic, de jur-împrejurul încheieturii. Expresia de pe faţa Rebeccăi deveni mai dură.

Lauren coborî ochii, îngrozită.

— Iubito! Îmi pare rău. Am pierdut-o în sălbăticie. Aveam de gând să-ţi spun.

— E-n regulă.

— Ba nu. Nu este. Chiar îmi plăcea…

— Nu-i nimic.

— Iartă-mă!

— Mamă, se răsti Rebecca. Las-o baltă! Nu-i nimic. Doar mai am alte o mie.

Lauren s-a uitat la cutia deschisă de pe masă şi Falk pricepu fără urmă de îndoială că femeia ura tot conţinutul ei.

Lauren ridică ochii aproape cu ușurare când în ușă a apărut Margot, cu ochii înroșiți, dar fără să plângă.

— Bună, Margot, zise Rebecca, puțin încurcată, întinzând mâna și trântind capacul cutiei cu brățări.

A urmat o pauză ciudată.

— Deci, ai văzut filmele?

Margot nu părea capabilă să se uite în ochii celeilalte fete, așa că își plimba privirea grăbită peste pereții încăperii.

— Nu, răspunse Rebecca, ezitând.

Margot scoase un mic hohot de râs nervos.

— Mda, sigur, zise. Atunci ai fi singura.

Lauren bătu din palme.

— Gata, fetelor. Mergeți în bucătărie și hotărâți ce vreți să mâncați la cină… amândouă, Rebecca, te rog…

— Nu mi-e foame.

— Nu discut. Vreau să spun, nu în seara asta…

— Dar…

— Rebecca, pentru Dumnezeu!

Lauren ridicase parcă vocea mai mult decât intenționase și își înghiți vorbele. Oftă.

— Iartă-mă. Te rog, du-te!

Rebecca se uită la mama ei cu o privire răzvrătită, se întoarse și ieși din cameră, urmată de Margot. Lauren așteptă până când le auzi pașii îndepărtându-se pe hol.

— O să am grijă ca Margot să se simtă bine aici. Și o s-o împiedic să intre online, dacă pot.

— Îți mulțumesc pentru asta, zise Carmen, îndreptându-se către ieșire, împreună cu Falk. Un ofițer de legătură a vorbit cu tatăl lui Margot. Vine el să o ia mâine, după ce se mai calmează.

— E-n ordine. Măcar atât să fac pentru Alice.

Lauren îi conduse până la aleea pentru mașini. Se uită înapoi, spre casă. Din bucătărie nu se auzea niciun sunet, nicio vorbă.

— În ultima vreme n-a fost prea uşor pe-aici, dar măcar eu am reuşit să mă întorc acasă.

Ziua 3: Sâmbătă seara

Focul se simţea totuşi.

Strălucea în peticul defrişat din dreptul uşii colibei. Flăcările erau prea slabe ca să degaje vreo urmă de căldură adevărată, dar aşezată lângă el, Lauren se simţea puţin mai bine decât în ultimele două zile. Nu foarte bine, nici pe departe, dar ceva mai bine.

Fusese nevoie de peste o oră de migăleală zdravănă ca să-l aprindă. Lauren se aşezase cu spatele la vânt, cu mâinile amorţite de cât ţinuse bricheta lui Beth sub o grămadă de vreascuri ude. După douăzeci de minute, Alice îşi desfăcuse braţele încrucişate la piept şi venise să dea o mână de ajutor. Evident, frigul e mai mare decât furia, se gândi Lauren. Jill şi gemenele se retrăseseră în colibă.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai devreme, a zis într-un final Alice, dregându-şi glasul.

Nu fusese uşor să-i asculţi vocea. Scuzele lui Alice, când se întâmpla să-şi ceară, sunau întotdeauna ca un reproş.

— E-n ordine. Toate suntem obosite.

Lauren se pregătea pentru un nou scandal, dar Alice a continuat să se ocupe de foc. Părea distrasă, aranja surcelele în grămăjoare şi pe urmă le dărâma, ca să le refacă.

— Lauren, ce face Rebecca?

Întrebarea picase din senin şi Lauren a clipit surprinsă.

— Cum?

— Mă întrebam doar cum face faţă după treaba cu fotografiile, de anul trecut.

Treaba cu fotografiile. Suna ca şi cum nu era mare lucru.

— E bine, răspunse în sfârşit Lauren.

— E bine? repetă Alice, părând sincer curioasă. Se întoarce la şcoală?

— Nu, zise Lauren, ridicând bricheta. Nu ştiu.

Se concentra asupra sarcinii imediate. Nu voia să vorbească despre copilul ei cu Alice, care stătea acolo, cu fiica ei sănătoasă şi serile ei de premiere şi *perspectivele* ei.

Lauren încă-şi mai amintea când o văzuse prima dată pe Margot Russell, cu şaisprezece ani în urmă, la clinica de vaccinări a centrului de sănătate. Era doar a doua oară când Lauren o întâlnea pe Alice de când terminaseră şcoala, dar o recunoscu imediat. A urmărit-o cum împinge căruciorul scump în care era un ghemotoc rozaliu, până la recepţia unde erau asistentele. Părul lui Alice părea proaspăt spălat şi blugii nu o strângeau în talie. Bebeluşul ei nu plângea. Alice îi zâmbise asistentei medicale. Arăta odihnită, mândră şi *fericită.* Lauren se furişase pe culoar şi se ascunsese în toaletă, zgâindu-se la reclama pentru contraceptive de pe spatele uşii cabinei, în timp ce Rebecca urla. Nu voise atunci să o compare pe fata ei cu a lui Alice Russell şi era sigură că nici acum nu voia.

— De ce mă întrebi? vru să ştie Lauren, concentrată intens să aprindă bricheta.

— Ar fi trebuit să te întreb de o grămadă de vreme.

Da, chiar că ar fi trebuit, se gândi Lauren. Nu spuse însă nimic şi scăpără din nou bricheta.

— Cred că… începu Alice, apoi se opri, dar se juca în continuare cu vreascurile, fără să-şi ridice ochii din pământ. Margot…

— Hei, uite! Gata!

Lauren suflă uşor, la apariţia unei scântei zdravene şi sclipitoare. Îşi făcu mâinile căuş, să o protejeze, şi alimentă flăcăruia până ce focul se aprinse bine, exact când se lăsa întunericul.

Jill şi gemenele au ieşit şi ele din colibă, cu feţele pline de o uşurare vizibilă, şi toate s-au adunat în cerc în jurul flăcărilor. Lauren se uită la Alice, dar indiferent ce voise aceasta să spună, acum se pierduse în entuziasmul momentului. O vreme au rămas toate în picioare, să privească focul, şi până la urmă, una câte una, şi-au întins pe jos jachetele impermeabile şi s-au aşezat.

Lauren simţea cum umezeala începe să-i iasă din haine. Felul în care limbile portocalii ale focului jucau pe feţele celorlalte femei i-a amintit de prima noapte, din prima tabără, cu bărbaţi şi cu băutură. Şi cu mâncare. Acum părea aşa de departe şi de demult! Ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Cât crezi că o să mai dureze până ce-şi vor da seama că ne-am rătăcit? se auzi vocea lui Bree spărgând tăcerea.

— Să sperăm că nu prea mult, zise Jill, uitându-se la foc, cu ochii sclipind.

— Poate că ne caută deja. E posibil să fi înţeles, când nu am ajuns la al doilea loc de tabără.

— Nu au de unde să ştie, interveni Alice arătând în sus, pe un ton care parcă despica aerul. Nu am auzit niciun elicopter de căutare. Nu ne caută nimeni.

Nu i-a răspuns decât focul trosnind. Lauren spera că Alice se înşală, dar nu avea energia să o contrazică. Voia să stea acolo şi să privească flăcările, până când cineva avea să apară dintre copaci, după ea. Până când *căutătorii* apăreau dintre copaci după ea, se corectă Lauren, dar prea târziu. Gândul îşi înfipsese deja sămânţa otrăvită, şi Lauren privi împrejur.

Arborii şi tufişurile din preajmă luceau roşiatic, iar focul de tabără dădea impresia unei mişcări spasmodice. Dincolo de ele era ca şi cum ai fi privit în gol. Lauren scutură din cap. Era ridicolă. Totuşi, evita să se uite în direcţia acelei oribile adâncituri în pământ, care nici nu era, de fapt, atât de oribilă, dacă te gândeai că probabil era vorba de eroziunea solului. Alice avea totuşi dreptate, îi şoptea în cap o voce mică. Nu fusese niciun elicopter.

Lauren inspiră adânc de câteva ori şi-şi luă ochii de la tufişuri, ca să privească, în schimb, spre cer. Când ochii i se obişnuiră, clipind des ca să înţeleagă ce vedea, a simţit un val de surpriză. Norii se risipiseră de astă dată şi stelele se împrăştiaseră peste noaptea de cerneală, într-un fel cum nu mai văzuse de ani întregi.

— Uitaţi-vă toate la cer!

Celelalte se lăsară pe spate, cu mâna streaşină la ochi, să şi-i ferească de lumina focului scăpătat.

Fusese la fel şi în celelalte nopţi? se întreba Lauren. Nu reuşea să-şi amintească decât un cer acoperit de nori apăsători, dar poate că pur şi simplu nu se obosise să le observe.

— Cunoaşte cineva vreo constelaţie?

Alice stătea pe spate, sprijinită pe coate, şi se uita în sus.

— Crucea Sudului, bineînţeles, zise Bree, arătându-le-o. Şi în perioada asta a anului poţi câteodată să mai distingi şi una dintre stelele importante ale Fecioarei. Constelaţia Săgetătorului e prea jos, spre linia orizontului, ca să poată fi văzută de aici.

A băgat de seamă că femeile se uitau la ea şi a ridicat din umeri.

— Bărbaţilor le place să-mi arate stelele. Li se pare că e ceva romantic. Chiar este, puţin. Şi li se mai pare că e ceva original, ceea ce nu e cazul.

Lauren simţi unda unui zâmbet.

— E uluitor, zise Jill. Aşa înţelegi de ce oamenii obişnuiau să creadă că viitorul le e scris în stele.

— Unii încă mai cred, zise Alice, râzând scurt.

— Nu şi tu, presupun.

— Nu. Eu, nu. Cred că facem toţi nişte alegeri.

— Şi eu cred la fel, răspunse Jill. Totuşi, uneori mă întreb. Adică, eu m-am născut în compania BaileyTennants. Am mers pe urmele tatei în afaceri, aşa cum mi s-a spus, lucrez împreună cu fratele meu, aşa cum se aşteaptă de la mine.

Oftă.

— În fiecare zi fac ceea ce trebuie să fac, pentru companie şi pentru moştenirea familiei şi toate celelalte, pentru care a muncit tata. Pentru că asta este ce trebuie să fac.

— Totuşi, Jill, poţi să alegi, interveni Alice, cu o voce a cărei rezonanţă Lauren nu o putea identifica. Noi toate putem.

— Ştiu asta. Doar că uneori simt într-un fel că mi se…

Se opri să arunce ceva în foc şi flăcările au şuierat şi au pâlpâit.

— …mi se forţează mâna.

Pe întuneric, Lauren nu-şi dădea bine seama dacă Jill avea ochii în lacrimi. Nu-i trecuse niciodată prin cap că s-ar putea să fie nefericită cu misiunea ei în cadrul companiei BaileyTennants. Îşi dădu seama că se zgâia la ea şi îşi întoarse privirea.

— Ştiu ce vrei să spui, zise, pentru că i se păruse că aşa se cuvine. Oricui îi place să simtă că deţine controlul, dar poate că…

Şi-o imagină pe Rebecca. Controla atât de strict ce mânca, însă în cazul bolii care o distrugea nu avea nicio putere. Era ceva care nu se putea schimba, oricâte şedinţe de terapie sau îmbrăţişări ori ameninţări primea, indiferent câte brăţări ale concentrării conştientizate împletea. Lauren îşi trecu un deget peste brăţara de la încheietura mâinii.

— Nu ştiu. Poate că nu putem fi altfel decât suntem. Poate că ne naştem într-un anume fel şi nu putem schimba nimic.

— Omul poate să se schimbe totuşi, a intervenit Beth, vorbind pentru prima dată. Eu m-am schimbat. În mai rău şi în mai bine.

Stătea ghemuită, aplecată în faţă, şi îşi aprinsese de la foc vârful unui pai lung de iarbă.

— Oricum, totul e o prostie, chestia asta cu astrologia şi destinul. Bree şi cu mine ne-am născut la trei minute distanţă, în aceeaşi zodie. Asta spune tot ce trebuie să ştii despre cum ne stă scris în stele destinul.

Un hohot moale de râs a venit dinspre toate celelalte, la auzul vorbelor ei. Lauren avea să-şi aducă aminte mai târziu că fusese pentru ultima dată.

Au rămas tăcute, cu ochii ridicaţi spre stele sau aplecaţi la foc. Cuiva îi ghiorăi tare stomacul. Niciuna nu a comentat. Nu avea sens. Reuşiseră să-şi umple parţial sticlele cu apă de

ploaie, dar mâncare nu mai era de mult. O rafală de vânt a trecut printre ele și a făcut să joace limbile focului, iar în jur, pretutindeni, copacii invizibili fremătau în întuneric și gemeau într-un singur glas.

— Ce credeți că o să se-ntâmple cu noi, aici?

Vocea lui Bree era doar o șoaptă.

Lauren a așteptat să audă că o liniștește careva. *Nu o să pățim nimic.* Nu a făcut-o nimeni.

— Nu o să pățim nimic? încercă Bree din nou.

— Sigur că nu, îi răspunse de astă dată Beth. Până mâine după-amiază o să înceapă să ne caute.

— Și dacă nu reușesc să ne găsească?

— O să reușească.

— Și dacă nu pot?

Bree căscase ochii.

— Pe bune? Și dacă Alice are dreptate? Las-o moartă cu alegerile pe care putem să le facem și cum noi controlăm totul. Dacă toate astea sunt o tâmpenie? Eu nu simt că dețin controlul, câtuși de puțin. Dacă nu avem nicio șansă să alegem și suntem, de fapt, sortite să rămânem rătăcite în sălbăticie? Singure și speriate, fără să fim descoperite vreodată?

Nu i-a răspuns nimeni. Deasupra capetelor lor, stelele priveau în jos, iar lumina lor rece și distantă învelea Pământul.

— Bree, cu niciun chip destinul nostru nu este să rămânem aici, zise Alice de pe partea cealaltă a focului, reușind să scoată un chicot. Doar dacă vreuna dintre noi nu a făcut ceva cu adevărat îngrozitor, într-o viață anterioară.

Lauren se gândi că era aproape amuzant cum, în intimitatea relativă pe care o dădea penumbra tremurătoare, toate fețele păreau un pic vinovate.

Capitolul 17

— A fost stânjenitor, a zis Carmen.

— Care parte?

— Totul.

Erau în maşină, în dreptul casei lui Lauren. Cât stătuseră înăuntru, se întunecase, iar sclipirea felinarelor de pe stradă dădea picăturilor de ploaie de pe parbriz un luciu portocaliu.

— Nici măcar n-am ştiut ce să-i spun lui Margot când eram acolo, la ea acasă, a explicat Carmen. Adică, are dreptate. Ce naiba ar trebui să facă acum, când fotografiile alea au fost răspândite? Că doar nu poate să le retragă ea. Şi pe urmă, Rebecca. A fost şocant. Nu-i de mirare că Lauren e aşa de nervoasă.

Falk se gândea la adolescenta scheletică şi la grămada ei de brăţări care semnificau concentrarea conştientizată. Câtă angoasă şi cât stres erau împletite odată cu firele acelea? Clătină din cap.

— Şi acum? zise, uitându-se la ceas.

Părea mai târziu decât era de fapt. Carmen îşi verifică telefonul.

— Biroul şi-a dat acordul pentru o vizită acasă la Daniel Bailey. De fapt, probabil au presupus că e acolo. Dar au zis să ne purtăm cu mănuşi.

— Super indiciu, zise Falk, pornind motorul. Au mai spus şi altceva?

— Cele obişnuite, i-a răspuns ea cu un surâs discret, evitându-i privirea.

Obţineţi contractele. Carmen se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mă întreb dacă băiatul lui nu a ajuns acasă.

— Poate, zise Falk.

Se îndoia că aşa e. Văzuse ce expresie avea Daniel Bailey pe chip când ieşise val-vârtej din casa lui Alice. Falk nu avea nevoie să-l cunoască pe Joel Bailey ca să ştie că băiatul se dăduse probabil cât mai la fund cu putinţă.

*

Casa familiei Bailey era ascunsă în spatele unei porți de fier forjat bogat ornamentate și al unui gard viu foarte compact, fiind imposibil să vezi ceva dincolo de ele, din drum.

— E vorba de Alice Russell, a răspuns Falk, în dreptul unui interfon.

Lumina roșie a camerei de supraveghere a clipit, apoi poarta s-a deschis silențios, dezvăluind o alee pentru mașini, lungă și netedă. Era mărginită de cireși japonezi cu ramuri plângătoare, ca niște jucării impecabile.

Le-a deschis ușa chiar Bailey. S-a uitat surprins la Falk și la Carmen, apoi s-a încruntat, încercând să-și dea seama cine sunt.

— Ne-am mai întâlnit?

Era o întrebare, nu o afirmație.

— La cabană. Ieri. Cu Ian Chase.

— Da, corect.

Bailey avea ochii injectați. Părea mai bătrân decât cu o zi în urmă.

— Au găsit-o pe Alice? Ziceau că o să sune cineva dacă o găsesc.

— Nu, nu au găsit-o, a răspuns Falk. Dar oricum, am vrea să discutăm cu dumneata.

— Iar? Despre ce?

— Pentru început, de ce ai bătut la ușa casei lui Alice Russell, în urmă cu câteva ore?

Bailey încremeni.

— Ați fost la ea acasă?

— Doar e dispărută în continuare, răspunse Carmen. Credeam că vrei să facem tot ce se poate.

— Bineînțeles, se răsti Bailey, apoi se opri.

Se frecă la ochi cu o mână, apoi deschise ușa mai larg și făcu un pas înapoi.

— Mă scuzați. Poftiți înăuntru.

L-au urmat într-un hol lung impecabil, apoi într-o verandă largă, somptuoasă. Pardoseala de lemn lustruit lucea sub canapelele de piele, iar flăcările slabe din șemineu încălzeau încet încăperea. Era ordine, ca la expoziție. Falk a trebuit să-și stăpânească impulsul de a se descălța. Bailey le făcu semn să ia loc.

Dintr-o fotografie de familie, făcută de un profesionist și așezată deasupra șemineului, Bailey zâmbea larg alături de o brunetă atrăgătoare. Își ținea mâna rezemată de umărul unui adolescent cu pielea netedă și dinți sănătoși, albi, îmbrăcat cu o cămașă călcată ireproșabil. Joel Bailey, ghici Falk. Pe ecranul telefonului lui Margot Russell nu arăta chiar la fel.

Bailey îi urmări privirea spre fotografie.

— Am fost acasă la familia Russell să văd dacă fiul meu e acolo. Nu era, sau cel puțin nu cred că era, așa că am plecat.

— Ai încercat să vorbești cu Margot? îl întrebă Carmen.

— Era acasă, nu-i așa? M-am gândit eu că s-ar putea să fie. Nu, n-a vrut să răspundă la ușă, a zis ridicând privirea. Ați vorbit cu ea? Știe unde e Joel?

Falk a dat să clatine din cap, când în pragul ușii s-a mișcat ceva.

— Ce e cu Joel? L-au găsit? se auzi o voce.

Femeia brunetă din fotografia de familie stătea acolo și-i privea. La fel ca soțul ei, și pe ea îngrijorarea o îmbătrânise. Era îngrijit îmbrăcată, purta bijuterii de aur strălucitor în urechi și la gât, însă ochii îi sclipeau, plini de lacrimile nevărsate.

— Soția mea, Michelle, zise Bailey. Tocmai le spuneam că am fost acasă la Margot Russell să-l caut pe Joel.

— De ce? Nu cred că ar avea ce să caute la ea, comentă Michelle, cu buzele strânse într-o grimasă de neîncredere. Nu vrea să aibă nicio legătură cu ea.

— Oricum, nu era acolo, i-a explicat Bailey. Se ascunde acasă la vreunul dintre amicii lui.

— Măcar i-ai spus lui Margot să-l lase în pace? Pentru că dacă o să continue să-l bombardeze cu alte fotografii şi filme video, o să mă duc chiar eu la poliţie.

— Nu cred, începu Falk, dregându-şi vocea, că există vreun risc să-i mai trimită Margot ceva, vreodată. E foarte supărată că toate au ajuns pe internet.

— Şi credeţi că Joel nu e? E mai supărat decât oricine altcineva. E atât de jenat, că nici cu noi nu vrea să dea ochii. Nu a vrut să fie antrenat în nimic din toate astea.

— După câte se pare, a vrut totuşi fotografiile, zise Carmen.

— Nu. Nu le-a vrut, a replicat dur Michelle, iritată. Fiul meu n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Înţelegeţi ce vă spun?

Bailey a dat să vorbească şi el, dar soţia lui i-a făcut semn să tacă.

— Chiar dacă a fost o greşeală, reluă Michelle, aruncând o privire spre portretul de familie. Chiar dacă au flirtat, de exemplu, şi el a spus ceva ce Margot a înţeles greşit, de ce să-i trimită aşa ceva? Fata asta nu are deloc respect de sine? Dacă nu voia ca fotografiile să ajungă online, poate că ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a se purta ca o târfuliţă.

Abia ce a terminat de rostit cuvintele, că Bailey a şi sărit în picioare şi a scos-o pe nevastă-sa afară din cameră. A lipsit câteva minute. Falk auzea murmurul înfundat şi şoptit al unei voci dure şi replicile piţigăiate şi furioase ale celeilalte. Când a revenit, Bailey părea şi mai tensionat.

— Îmi cer scuze pentru adineauri, a zis, oftând. Michelle e foarte marcată. Ea a descoperit pozele şi înregistrările video. Avem o tabletă nouă pentru living şi nu ştiu cum de s-a conectat mobilul lui Joel la ea. Probabil din greşeală, în timp ce el a descărcat ceva, pe tabletă s-a salvat albumul din camera foto a telefonului său şi Michelle a văzut totul. M-a sunat pe mine. Eu eram deja în drum spre microbuzul care ne ducea la blestematul ăla de *team building.* A trebuit să întorc şi să revin acasă. Joel era aici, cu nişte prieteni. Pe ei i-

am trimis acasă și, evident, l-am pus să șteargă imaginile. I-am ținut și o morală zdravănă.

— De aceea ai ajuns cu întârziere la cabană? întrebă Falk, și Bailey a încuviințat dând din cap.

— N-am vrut să mai plec deloc, dar era prea târziu ca să mai contramandez. Nu dă bine ca șeful să lase baltă programul de *team building*. În plus… a șovăit el, dar apoi a continuat: M-am gândit că poate ar fi bine să o previn pe Alice.

Falk o văzu pe Carmen ridicând din sprâncene.

— Chiar dacă șterseseși deja fotografiile?

— Am considerat că e important, i-a explicat Bailey, pe un ușor ton de martir.

— Și ai reușit? Să o previi?

— Da. În prima seară, pe traseu, când ne-am dus în tabăra fetelor. Încercasem să o sun de pe drum, dar n-am reușit să o prind. Până să ajung eu la cabană, grupul de fete deja pornise pe traseu.

Falk se gândea la semnalul propriilor telefoane mobile, care scăzuse până aproape de zero, pe măsură ce se apropiaseră de lanțul muntos.

— Dar ce de atâta grabă? întrebă el. Ai spus doar că imaginile fuseseră șterse, așa că de ce nu puteai să-i spui după programul de *team building*? Dacă tot era neapărată nevoie să-i spui?

— Mda. Știi, eu, unul, aș fi fost fericit să șterg imaginile și cu asta să se termine totul, dar…

Aruncă o privire spre ușa în cadrul căreia stătuse soția lui, mai devreme.

— Michelle era… este… foarte supărată. Știe numărul de telefon al lui Margot Russell. Cât am condus până la cabană, am început să mă alarmez că Michelle ar putea, știu și eu, să simtă nevoia să spună ce avea pe suflet. Nu voiam ca, după trei zile, Alice să ajungă acasă și să găsească un șir de mesaje de la Margot, plângându-se de nevastă-mea, iar Alice să nu

știe despre ce era vorba. Ar fi avut atunci motive întemeiate să facă o plângere.

Falk și Carmen se uitau la el.

— Așadar, ce i-ai spus lui Alice? îl întrebă Falk.

— M-am gândit că probabil nu ar vrea ca toată lumea să știe, așa că am luat-o deoparte.

Peste chip îi trecu fantoma unui zâmbet crispat.

— Ca să fiu sincer, *eu* nu am vrut să afle toată lumea. I-am povestit că Joel a avut niște fotografii cu Margot, dar că au fost șterse.

— Cum a reacționat Alice?

— La început nu m-a crezut, când i-am zis de poze. Sau nu a vrut să mă creadă.

Se uită iar spre ușa unde stătuse nevastă-sa, cu ochii roșii de plâns.

— Poate că nu e de mirare totuși. A susținut insistent că Margot nu ar face niciodată așa ceva, însă când i-am spus că văzusem cu ochii mei fotografiile, a reacționat altfel. A început să înțeleagă și m-a întrebat dacă le mai arătasem și altcuiva sau dacă aveam de gând să o fac. I-am spus că nu, bineînțeles că nu. Cred că încă făcea eforturi să înțeleagă. Nu puteam să o condamn. Și eu însumi îmi băteam destul capul cu toată tărășenia.

Își privi mâinile.

Cu gândul la Jill Bailey, Falk se încruntă. *E o problemă de familie.*

— I-ai spus surorii tale ce s-a întâmplat?

— În timpul programului de *team building*? făcu Bailey, scuturând din cap. Nu chiar tot. I-am zis că am întârziat pentru că am descoperit la Joel niște fotografii indecente. Nu i-am zis nimic de faptul că era implicată și Margot. M-am gândit că e o decizie pe care trebuie să o ia Alice, ca mamă, zise el și oftă. După excursie, când am văzut că Alice nu s-a întors, a trebuit să-i spun totuși lui Jill.

— Cum a reacționat?

— A fost furioasă. A zis că ar fi trebuit să-i spun toată povestea încă din prima seară, acolo, în tabără. Poate că așa ar fi trebuit?

Carmen se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Și atunci, cum de s-a ajuns ca imaginile să fie făcute publice? Margot zice că sunt online încă de ieri.

— Sincer, nu știu. Ieri am plecat imediat ce am aflat de asta de la Michelle. Iar ea aflase de la o altă mamă, spuse şi clătină din cap. Dacă are vreo importanţă, eu nu cred că Joel le-a răspândit. I-am vorbit mult de-a lungul timpului despre respect și dreptul la intimitate, și chiar mi s-a părut că înțelege.

Falk se gândi că în momentul acela Daniel Bailey vorbea cam la fel ca nevastă-sa.

— Când Michelle a descoperit pozele, a continuat Bailey, Joel era cu câțiva prieteni. În haosul acela, cred că este foarte posibil ca unul dintre ei să le fi copiat.

Își învârtea în mâini telefonul.

— Nu-mi doresc decât ca Joel să răspundă la afurisitul ăsta de telefon, ca să putem lămuri totul.

Pentru o clipă, singurul zgomot care se auzea era trosnetul lemnelor în șemineu.

— De ce nu ai zis nimic până acum, doar am mai stat de vorbă! a vrut Falk să știe.

— Încercam să le respect copiilor intimitatea. Să nu le agravez situația.

Falk se uită la el și, pentru prima dată, Bailey nu a reușit să-i susțină privirea. Mai era ceva. Falk se gândi la Margot stând ca un copil singură în bucătăria mamei sale.

— Ce vârstă are Margot în imaginile acelea?

Bailey clipi și Falk înțelese că avea dreptate.

— Dacă se uită cineva la datele când au fost făcute, continuă el, o să descopere că fata nu avea atunci decât 15 ani?

— Nu știu, zise Bailey, clătinând din cap.

Falk era însă convins că știa.

— Câți ani are fiul dumitale acum?

Tăcere îndelungată.

— 18, de-abia i-a împlinit. Pe vremea când erau împreună, nu avea decât 17 ani.

— Nu însă și acum, interveni Carmen, aplecându-se în față. Din punct de vedere legal, acum este un adult despre care se bănuiește că a distribuit fotografii cu conținut sexual ale unei minore. Sper că aveți un avocat bun.

Bailey se așeză pe canapeaua lui scumpă, lângă focul care trosnea, și ridică ochii să-l privească pe fiul lui, care surâdea din portretul de familie pe hârtie lucioasă.

Dădu aprobator din cap, dar nu părea fericit.

— Avem.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Alice lipsea deja de ceva vreme, înainte să bage cineva de seamă.

Bree nu ştia sigur de cât timp se uita la flăcări, când a realizat că numai ele patru stăteau în jurul focului. Scrută poiana. Nu era mare lucru de văzut. Faţada colibei scăpăra în portocaliu şi negru, iar în lumina de la foc, la colţuri se formau umbre ascuţite. De jur-împrejur, tot restul zăcea în beznă absolută.

— Unde e Alice?

— Cred că s-a dus la toaletă, zise Lauren, ridicând ochii.

De pe partea cealaltă a focului de tabără, Jill se încruntă.

— Asta a fost cam demultişor, nu?

— Oare? Nu ştiu.

Nici Bree nu ştia. Aici, în sălbăticie, timpul părea să treacă altfel. Privi flăcările alte câteva minute sau poate multe alte minute, până ce Jill începu să se foiască.

— De fapt, unde e? Doar nu s-a dus aşa de departe, încât să nu vadă drumul înapoi spre foc, nu?

Se ridică în capul oaselor şi strigă:

— Alice!

Ascultară. De undeva, din spatele ei, Bree auzi un foşnet şi o trosnitură. *Un oposum,* îşi zise. În rest, linişte totală.

— Poate că n-a auzit, a spus Jill, apoi a adăugat foarte încet: Rucsacul ei e încă aici, nu?

Bree s-a ridicat şi s-a dus să verifice. În interiorul colibei a reuşit să distingă doar contururile celor cinci rucsacuri. Nu-şi dădea seama care era al lui Alice, aşa că le-a mai numărat o dată, să fie sigură. Cinci. Toate în regulă. Când s-a întors să iasă, a prins cu coada ochiului o mişcare la fereastra laterală, aşa că s-a apropiat de golul unde ar fi trebuit să fie geamul. O siluetă se mişca la liziera pădurii. Alice.

Ce făcea acolo? Greu de spus. Bree văzu raza subţire ca acul a unei lumini. A oftat şi s-a întors la foc.

— Alice e acolo, după colț, zise Bree arătând cu degetul spre locul respectiv. Își verifică telefonul.

— Dar rucsacul e tot înăuntru? se interesă Jill.

— Da.

— Poți să o aduci înapoi, aici? insistă Jill, privind cu ochii mici în beznă. Te rog. Nu vreau să se piardă nimeni pe întuneric.

— Bine.

Bree se uită în jur, stârnită de un foșnet care venea de undeva dinspre coroana copacilor. Chiar nu era altceva decât un oposum, își spuse.

Ieșind din raza de lumină a focului, totul a devenit întunecat și Bree păși împleticindu-se pe terenul denivelat. Imaginea flăcărilor îi juca dinaintea ochilor, indiferent dacă îi ținea deschiși sau închiși. Inspiră profund și apoi se opri, așteptând. Treptat, reuși să vadă din ce în ce mai clar. Zări silueta care se mișca la marginea poienii.

— Alice!

Auzindu-și numele, Alice a tresărit și s-a întors. În mâna ei, ecranul telefonului era luminat.

— Hei, făcu Bree. Nu ne-ai auzit când te-am strigat?

— Nu, scuze. Când?

Fața ei avea o expresie stranie și, când s-a apropiat, lui Bree i s-a părut că ochii ei înotau în lacrimi.

— Acum câteva minute. Ai pățit ceva?

— Nu. Credeam… pentru o clipă am crezut că am semnal.

— Vai, Doamne, pe bune? Ai reușit să suni pe cineva? a zis Bree, gata să-i smulgă telefonul din mână, oprindu-se totuși la timp.

— Nu. Am pierdut imediat semnalul. N-am mai reușit să-l prind.

Alice își coborî privirea.

— Nu știu. Poate că mi-am imaginat.

— Pot să mă uit? spuse Bree, întinzând mâna, dar Alice era destul de departe de ea.

— Nu ai ce să vezi, spuse. Poate că eu am văzut doar ce mi-aş fi dorit să văd.

Pe ecran Bree zări un fragment dintr-un nume. Margot. Ultimul număr format. Ezită. Era telefonul lui Alice, însă acum erau toate în derivă, în aceeaşi nenorocită de barcă. Asta schimba regulile. Bree inspiră adânc.

— N-ar trebui să-l folosim decât ca să sunăm la numărul de urgenţă.

— Ştiu.

— Adică, îmi dau seama că e greu. Tuturor ne e dor de casă şi ne gândim la familiile noastre, înţeleg perfect asta, dar…

— Bree, ştiu. Nu am reuşit să vorbesc.

— Dar şi numai dacă încerci să suni, bateria tot se descarcă şi nu ştim cât o să mai…

— Frate, ştiu toate astea!

În mod cert, o lacrimă sclipind.

— Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot.

— Bine, zise Bree şi o mângâie uşor pe spate.

Era o senzaţie oarecum stânjenitoare şi-şi dădu seama că până atunci nu împărtăşiseră mai mult de o strângere de mână.

— Ştiu că a crescut, zise Alice, ştergându-şi ochii cu mâneca. Dar tot copilul meu este. N-ai cum să înţelegi.

Nu, probabil că nu avea cum, îşi zise Bree, gândindu-se la oul de pasăre spart. Încă-şi ţinea mâna pe spatele lui Alice.

— Să nu le spui celorlalte, zise aceasta, fixând-o pe Bree cu privirea. Te rog.

— Vor vrea să ştie despre semnal.

— N-a fost niciun semnal. M-am înşelat.

— Totuşi…

— N-o să facă decât să le sporească speranţele. Vor vrea toate să încerce să sune. Şi ai dreptate în legătură cu bateria.

Bree nu scoase nicio vorbă.

— Bine? insistă Alice.

Bree îşi lăsă mâna să alunece de pe spatele lui Alice şi aceasta i-o prinse într-a ei, strâns, cu degetele crispate pe degetele lui Bree. Era aproape dureros.

— Bree? Haide, eşti destul de isteaţă ca să-ţi dai seama că am dreptate.

Pauză.

— Probabil, zise Bree.

— Bravo, draga mea. Îţi mulţumesc. Aşa e cel mai bine.

Bree dădu din cap şi Alice îi dădu drumul la mână.

Capitolul 18

Aşa cum stătea, în faţa casei sale imense, Daniel Bailey părea mic. Falk îl vedea în oglinda retrovizoare uitându-se cum el şi Carmen ieşeau de pe aleea pentru maşini. Poarta de fier forjat care păzea proprietatea s-a deschis lin, fără zgomot, şi i-a lăsat să iasă.

— Mă întreb când are de gând Joel Bailey să vină acasă şi să înfrunte consecinţele, zise Falk, în timp ce maşina străbătea străzile curate.

— Probabil când o să aibă nevoie să-i spele maică-sa rufele. Şi pun pariu că ea chiar o s-o şi facă. Bucuroasă.

Stomacul lui Carmen se revoltă, destul de tare cât zgomotul să nu fie acoperit de motor.

— Nu vrei să mergem să mâncăm? a spus ea. Nu cred că Jamie a lăsat ceva de mâncare în casă înainte să plece.

Se uita pe geam la şirul de magazine de lux pe lângă care treceau şi a continuat:

— Cu toate că pe-aici nu prea ştiu unde anume. Oricum, undeva unde să coste mai puţin decât un credit ipotecar.

Falk stătu o clipă să se gândească, să cântărească opţiunile. O fi bună ideea, o fi rea?

— Ai putea să vii la mine, zise el. Pregătesc eu ceva.

Vorbele îi ieşiseră din gură mai înainte ca el să se fi hotărât dacă să le rostească sau nu. Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, aşa că expiră.

— Ca de exemplu ce?

Falk se gândi ce avea prin cămară şi în frigider.

— Spaghete bolognese?

O văzu dând afirmativ din cap. A zâmbit, îşi mai zise el.

— Spaghete bolognese la tine acasă.

Cu siguranţă zâmbise, Falk simţea în glasul ei.

— Cum aş putea să refuz? încheie Carmen. Haidem!

Falk porni sirena.

După treizeci de minute şi după ce trecuseră pe lângă golful cu valuri mari şi zbuciumate, ale căror creste luceau în

lumina lunii, opri în dreptul clădirii din St. Kilda, unde se afla apartamentul lui. Falk deschise uşa.

— Intră!

Apartamentul avea răceala unei case în care nu mai intrase nimeni de câteva zile. Falk a aprins lumina. Adidaşii lui erau încă lângă uşa de la intrare, acolo unde el îi împinse deoparte cu piciorul când se încălţase cu bocancii de drumeţie. Câte zile trecuseră de-atunci? Nici trei. I se păruseră mult mai multe.

Carmen îl urmă şi se uită în jur, fără jenă. O simţea cum îl priveşte, în timp ce el trecea prin living şi aprindea luminile. Cu un bâzâit, caloriferul prinse viaţă şi, aproape instantaneu, aerul a devenit mai cald. Încăperea era toată zugrăvită într-un alb neutru, cu câteva pete de culoare date de rafturile ticsite de cărţi, care umpleau pereţii. În afară de ele, singurele piese de mobilier erau o masă într-un colţ şi o canapea în faţa televizorului. Falk se gândi că acum, când mai era încă o persoană, locul părea mai mic, dar fără să fie înghesuit. Încercă să-şi aducă aminte când mai fusese cineva în vizită la el. Trecuse ceva vreme de-atunci.

Fără să aştepte vreo invitaţie, Carmen se aşeză pe un scaun din dreptul barului pentru micul dejun, care despărţea bucătăria modestă de living.

— Sunt drăguţe, zise ea, luând una din cele două păpuşi croşetate care erau pe blat, deasupra unor plicuri cu bule de protecţie. Le faci cadou sau te apuci să colecţionezi chestii ciudate?

— Cadou, zise Falk, râzând. Am avut de gând să le trimit săptămâna asta, dar, cu toate câte s-au întâmplat, n-am mai ajuns. Sunt pentru copiii unor prieteni.

— A, da? zise Carmen, luând plicurile. Şi nu sunt de pe-aici?

— Nu. Unul e din Kiewarra, unde am crescut.

Falk deschise un dulap şi, ca să nu fie nevoit să se uite la ea, se concentră intens la proviziile din el.

— Celălalt prieten a murit, de fapt.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zise Falk, încercând să pară sincer. Însă fetița lui e bine. Și ea e tot în Kiewarra. Jucăriile sunt cadouri de aniversare, care o să ajungă cam târziu la ele. A durat ceva timp ca să le personalizez.

Arătă numele înscrise pe rochițele păpușilor. Eva Raco. Charlotte Hadler. Amândouă creșteau ca din apă, i se spusese. Nu se dusese niciodată să vadă cu ochii lui și, brusc, se simți puțin vinovat din pricina asta.

— Sunt niște cadouri potrivite, nu-i așa? Pentru fetițe…

— Sunt minunate, Aaron. Sunt sigură că o să le placă foarte mult.

Carmen le puse cu grijă înapoi în ambalaje și Falk continuă să scotocească prin dulapuri.

— Vrei ceva de băut?

Descoperi o sticlă singuratică de vin și șterse pe furiș stratul de praf depus pe ea. Nu prea-i plăcea să bea, nici în anturaj și, cu certitudine, nici de unul singur.

— Vin roșu e bine? Credeam că am și alb, dar…

— Roșu e perfect, mulțumesc. Stai, lasă-mă să-l deschid eu, zise Carmen, întinzând mâna după sticlă și două pahare. E frumos aici, la tine. Foarte îngrijit. Mie mi-ar trebui un preaviz de vreo două săptămâni ca să pot invita lumea la mine. Deși ai gusturi oarecum ascetice, dacă îmi e permisă observația.

— Nu ești prima care o spune.

Își vârî capul în alt dulap și ieși victorios cu două oale mari. Carnea tocată din congelator a ajuns în cuptorul cu microunde, la dezghețat. Între timp, Carmen turna vinul în cele două pahare.

— N-am avut niciodată răbdare pentru prostia aia cu „lasă-l să respire”, zise ea, ciocnindu-și paharul de al lui. Noroc!

— Noroc!

Era conştient că ochii ei erau aţintiţi asupra lui, când a pus uleiul, ceapa şi usturoiul într-o cratiţă. După ce au început să sfârâie, Falk a deschis o conservă de roşii. Carmen zâmbi uşor.

— Ce-i? o întrebă.

— Nimic, răspunse ea, sorbind şi uitându-se la el pe deasupra buzei paharului. Doar că, în cadrul ăsta de bârlog burlăcesc, mă aşteptam la un sos la borcan.

— Nu te entuziasma prea tare. Încă nu l-ai gustat.

— Nu. Totuşi, miroase bine. Habar n-aveam că ştii să găteşti.

Falk surâse.

— O afirmaţie puţin cam generoasă, probabil. Ştiu să fac spaghetele astea şi alte câteva chestii. Totuşi, seamănă cu cântatul la pian, nu crezi? Nu trebuie să ştii decât vreo cinci piese acceptabile, pe care să le cânţi de câte ori ai musafiri, şi lumea o să creadă că te pricepi.

— Deci, ăsta e preparatul tău specific, aşa cum se spune pe la emisiunile culinare?

— Unul dintre ele. Mai am fix încă patru feluri.

— Dă-mi voie să-ţi spun totuşi că asta înseamnă patru preparate în plus faţă de ce ştiu să gătească majoritatea bărbaţilor.

Zâmbi la rândul ei şi sări jos de pe scaun.

— Pot să dau drumul pe ştiri, un minut?

Carmen a luat telecomanda fără să mai aştepte un răspuns. Sonorul era dat încet, dar Falk vedea cu colţul ochiului ecranul televizorului. Nu a trebuit să aştepte prea mult pentru ultimele noutăţi. În partea de jos a ecranului pe burtieră se derulau cuvintele:

TEMERI MARI CU PRIVIRE LA TURISTA DIN MELBOURNE DATĂ DISPĂRUTĂ.

O serie de fotografii a apărut pe ecran: Alice Russell singură şi apoi, din nou, în poza de grup făcută la începutul traseului. Martin Kovac, fotografii vechi cu cele patru victime ale sale, o

fotografie făcută din aer cu masivul Giralang – un ghem încâlcit de verde şi brun, care se întindea până la orizont.

— Vreo menţiune despre fiul lui? strigă Falk din bucătărie şi Carmen clătină din cap.

— Încă nu. Tot ce se spune pare să fie doar speculaţii.

Stinse televizorul şi se duse să cerceteze rafturile cu cărţi.

— Frumoasă colecţie, zise.

— Poţi să împrumuţi ce vrei.

Falk citea mult, mai ales ficţiune, o gamă largă, de la literatura premiată şi până la cărţile indecent de comerciale. A amestecat în cratiţă şi mirosurile au umplut încăperea. Carmen continua să studieze rafturile. Îşi plimba degetele peste cotorul cărţilor şi o dată sau de două ori s-a oprit, ca să-şi aplece capul şi să citească titlurile. S-a oprit apoi la jumătatea raftului şi, dintre două romane, a scos ceva subţire.

— E tatăl tău?

Falk încremeni lângă aragaz. Ştia fără să se uite despre ce vorbea Carmen. Amestecă zdravăn într-una din oalele clocotind şi abia apoi se întoarse spre ea. Carmen ţinea în mâna o fotografie pe care o ridicase spre el. Mai avea una şi în cealaltă.

— Da, e tatăl meu, răspunse Falk, ştergându-şi mâinile pe un şervet de pânză.

Se întinse să apuce fotografia pe care ea o ridicase. Era neînrămată şi el o luă de o margine.

— Cum îl chema?

— Erik.

Falk nu se uitase cu adevărat la fotografie de când o asistentă i-o tipărise şi i-o oferise într-o copertă de carton, după înmormântare. În ea era el, alături de un bărbat plăpând, într-un scaun cu rotile. Tatăl lui arăta palid şi tras la faţă. Amândoi zâmbeau, dar forţat, de parcă răspunseseră unei indicaţii venite de la persoana din spatele aparatului de fotografiat.

Carmen se uita la cealaltă fotografie pe care o găsise. O ridică şi pe aceea.

— Asta e chiar drăguţă. Când a fost făcută?

— Nu ştiu sigur. Cu destulă vreme în urmă, evident.

I se ridică un nod în gât când privi cea de-a doua fotografie. Calitatea imaginii era mai slabă şi aparatul fusese puţin mişcat, dar, de data aceasta, zâmbetele surprinse în ea nu erau silite. Falk se gândi că probabil avea vreo trei ani. Stătea pe umerii tatălui său, cu mâinile prinse de o parte şi de alta a feţei lui Erik şi cu bărbia sprijinită în părul lui.

Mergeau de-a lungul unei poteci pe care Falk o recunoscu. Era cărarea care ocolea padocul mare din spate. Tatăl lui îi arăta ceva în depărtare. Falk încercase de mai multe ori să-şi amintească ce anume le atrăsese atenţia, dar fără succes. Indiferent ce fusese, îi făcuse pe amândoi să râdă. Fie că fusese timp frumos, fie că era vorba de o greşeală în procesul de developare a filmului, scena era scăldată într-o lumină aurie, care-ţi lăsa impresia unei veri nesfârşite.

Falk nu mai văzuse ani de zile fotografia, până când adusese de la azil rucsacul tatălui său şi scosese tot ce era în el. Nici măcar nu ştia că tatăl lui o avea, cu atât mai puţin de cât timp era la el. Dintre toate momentele din viaţa lui, care ar fi vrut să fie altfel, Falk şi-ar fi dorit ca tatăl lui să-i fi arătat fotografia aceea când încă mai era în viaţă.

Cum nu-i fusese prea clar ce sentimente avea – legate de lucrurile care-i aparţinuseră, de înmormântare, de moartea tatălui său –, Falk îndesase rucsacul în fundul debaralei, cu tot cu hărţile lui Erik, şi strecurase fotografiile între două cărţi preferate, până ce avea să decidă ce va face cu ele. De atunci, acolo rămăseseră.

— Semeni foarte tare cu el, zise Carmen, cu capul plecat şi nasul aproape lipit de fotografie. Dar nu şi în fotografia asta din spital.

— Nu, la momentul respectiv era destul de bolnav. A murit la scurt timp după aceea. Înainte semănăm mai tare.

— Da, chiar se vede în poza asta de când erai mic.

— Știu.

Carmen avea dreptate. Bărbatul din fotografie putea să fi fost Falk însuși.

— Probabil că ți-e dor de el, chiar dacă nu v-ați înțeles întotdeauna.

— Sigur că da. Îmi e foarte dor de el. A fost tatăl meu.

— Doar că nu ai pus fotografiile pe perete.

— Nu. Mă rog, nu mă prea dau în vânt după decorațiunile interioare.

Încercase să facă o glumă, dar Carmen nu a râs. Se uita la el pe deasupra paharului.

— E-n regulă dacă-ți pare rău, să știi.

— Pentru ce să-mi pară rău?

— Că nu i-ai fost mai aproape, când ai avut ocazia.

Falk nu a spus nimic.

— N-ai fi primul copil care simte asta după ce și-a pierdut un părinte.

— Știu.

— Mai ales dacă ți se pare că te-ai fi putut strădui mai mult.

— Știu, Carmen. Îți mulțumesc.

A pus jos lingura de lemn și s-a uitat la partenera sa.

— Bine, făcu ea. Ziceam și eu. În caz că nu știai.

Falk nu-și putu reține un mic zâmbet.

— Adu-mi aminte, ai pregătire în psihologie sau…?

— Amatoare talentată, veni replica lui Carmen și zâmbetul lui se stinse. Totuși, e într-adevăr păcat că v-ați înstrăinat unul de altul. Păreați să fiți fericiți împreună, când erai mic.

— Da. Numai că el a fost întotdeauna un tip puțin cam dificil. Era foarte retras.

— Cam ca tine, vrei să spui? comentă Carmen, privindu-l.

— Nu. Mult mai rău ca mine. Ținea lumea la distanță. Chiar și pe cunoscuții mai apropiați. Și nu era prea vorbăreț, așa că de cele mai multe ori era greu să știi ce gândește.

— Serios?

— Da. Asta a însemnat că, emoţional, a ajuns să fie destul de detaşat…

— Exact.

— …aşa că nu s-a mai apropiat niciodată cu adevărat de cineva.

— Doamne, Aaron, pe bune, tu te auzi ce spui?

Nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Stai puţin, ştiu cum sună, dar nu e chiar aşa. Dacă ne-am fi asemănat atât de tare, ne-am fi înţeles mai bine. Mai ales după ce ne-am mutat la oraş. Am avut nevoie unul de altul. În anii aceia de început, a fost dificil să ne adaptăm. Mie îmi lipsea ferma noastră, viaţa noastră de dinainte, dar el părea să nu înţeleagă asta.

Carmen îşi lăsă capul într-o parte.

— Sau poate că a înţeles cât de greu este, pentru că şi lui i-a fost foarte greu, şi de aceea te invita să mergi cu el în drumeţii, în weekenduri.

Falk încetă să mai amestece în cratiţă şi o privi.

— Nu te uita aşa la mine, zise ea. Tu trebuie să ştii. Eu nu l-am cunoscut niciodată. Tot ce spun este că, după părerea mea, cei mai mulţi părinţi încearcă să facă tot ce e mai bine pentru copiii lor, zise şi ridică din umeri. Adică, uită-te la soţii Bailey şi la idiotul ăla de plod al lor. Negreşit, e inocenţa întruchipată, chiar şi atunci când e surprins cu aparatul de fotografiat. Şi se pare că până şi un nebun ca Martin Kovac şi-a petrecut ultimii câţiva ani supărat că fiul lui a fost dat dispărut.

Falk începu să amestece iar, încercând să-şi dea seama ce să spună. În ultimele câteva zile, imaginea inconstantă pe care o avusese despre tatăl lui se schimbase încet, devenind ceva tot mai diferit.

— Probabil, a spus el, într-un târziu. Şi să ştii, chiar îmi doresc să fi reuşit să lămurim lucrurile. Asta e clar. Şi mai ştiu că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Doar că mi s-a

părut că tata nu a vrut niciodată să facă şi el jumătate din drumul spre mine.

— Încă o dată, tu trebuie să ştii mai bine. Dar tu eşti cel care păstrează ultima fotografie cu tatăl său aflat pe moarte, între două cărţi broşate. Mie asta nu-mi arată că ar fi jumătate de cale.

Carmen s-a ridicat şi a strecurat fotografiile înapoi, între cărţi.

— Nu te încrunta, de aici încolo n-o să mă mai amestec, promit!

— Da. Bine. Oricum, e gata cina.

— Bun. Asta o să-mi închidă gura, cel puţin o vreme.

Continuă să zâmbească până când şi el îi întoarse zâmbetul.

Falk umplu două farfurii cu paste şi cu sosul delicios şi le duse pe masa mică din colţ.

— Asta e exact ce-mi trebuie, zise Carmen, cu gura plină. Mulţumesc.

A mâncat un sfert din ce avea în farfurie, apoi s-a lăsat pe spate şi s-a şters la gură cu un şervеţel.

— Deci, zise, vrei să vorbim despre Alice Russell?

— Nu chiar. Tu vrei?

Carmen clătină din cap.

— Hai să vorbim despre altceva, zise ea, sorbind iar din pahar. De exemplu, când s-a mutat iubita ta?

Falk a ridicat ochii, surprins, cu furculiţa oprită la jumătate drumului spre gură.

— De unde ştii?

Carmen chicoti uşor.

— De unde ştiu? Aaron, avem şi noi ochi.

Arătă spre un spaţiu mare şi gol de lângă canapea, unde fusese odată un fotoliu.

— Ori ăsta este apartamentul cel mai agresiv minimalist în care am fost eu vreodată, ori n-ai înlocuit încă mobila pe care a luat-o cu ea.

Falk ridică din umeri.

— A plecat acum vreo patru ani.

— Patru *ani!* exclamă Carmen, punând paharul jos. Sincer, credeam că o să spui patru luni. Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu sunt exagerat de mândră de casa mea, dar, pe bune. Patru ani. Ce mai aştepţi? Ai nevoie să te duc la Ikea?

Falk nu avea cum să nu râdă.

— Nu. Doar că n-am reuşit să pun altă mobilă în loc. Nu pot să stau pe două canapele în acelaşi timp.

— Da, ştiu. Dar ideea e că inviţi lume la tine acasă şi stau pe celelalte fotolii. Adică e chiar ciudat. Nu ai un fotoliu, dar ai… asta.

Arătă spre o drăcie din lemn lustruit, pe care se aduna praful, aşezată într-un colţ.

— Oricum, ce este?

— E un suport pentru reviste.

— Dar nu sunt reviste pe el.

— Nu. Eu nu prea citesc reviste.

— Deci, a luat fotoliul, dar ţi-a lăsat suportul ei pentru reviste.

— Cam aşa ceva.

— Incredibil, zise Carmen, clătinând din cap şi mimând neîncrederea. Păi, dacă mai aveai nevoie de vreun semn că ţi-e mai bine fără ea, atunci îl ai acolo, în colţul fără reviste. Cum o chema?

— Rachel.

— Şi ce s-a întâmplat?

Falk se uita în farfurie. Nu-şi îngăduia prea des să se gândească la ea. Când o făcea totuşi, lucrul pe care şi-l amintea cel mai des era felul în care zâmbea. Chiar la început, când relaţia era nouă. Falk umplu din nou paharele.

— Chestiile obişnuite. Pur şi simplu ne-am răcit unul de altul. Ea s-a mutat. A fost vina mea.

— Mda, te cred, spuse Carmen, ridicând paharul. Noroc!

— Poftim? exclamă el, aproape râzând. Sunt convins că n-ar trebui să spui asta.

Carmen se uită la el.

— Scuze, zise, dar eşti om în toată firea, poţi să suporţi. Ce vreau să spun, Aaron, e că eşti un tip de treabă. Ştii să asculţi, mi se pare că nu eşti nepăsător şi încerci să te porţi corect cu ceilalţi. Dacă ai adus-o până în faza în care a trebuit să plece, ai făcut-o cu intenţie.

Falk era pe punctul de a protesta, dar s-a oprit. Oare era adevărat?

— Ea nu a greşit cu nimic, zise, într-un final. Îşi dorea lucruri pe care eu am simţit că nu i le pot oferi.

— Cum ar fi?

— Voia să lucrez ceva mai puţin, să vorbesc ceva mai mult. Să-mi iau liber. Să ne căsătorim, poate, ce ştiu eu? Voia să-mi rezolv divergenţele cu tata.

— Ţi-e dor de ea?

Falk clătină din cap.

— Acum nu-mi mai este, zise, sincer. Dar uneori mă gândesc că ar fi trebuit s-o ascult.

— Poate că nu e prea târziu.

— E prea târziu. S-a măritat.

— Se pare că ar fi putut să-ţi facă bine dacă rămâneaţi împreună.

Carmen întinse o mână peste masă şi îl atinse uşor. Se uită în ochii lui.

— Dar nu trebuie să te învinovăţeşti prea mult. Nu era potrivită pentru tine.

— Nu?

— Nu. Aaron Falk, tu nu eşti genul de bărbat al cărui suflet-pereche să aibă un suport pentru reviste.

— Ca să fiu sincer, nu ea l-a lăsat.

Carmen izbucni în râs.

— Şi nu a mai fost nimeni după ea?

Falk nu-i răspunse imediat. Cu șase luni în urmă, în orașul lui natal. O fată de demult, acum femeie.

— De curând. Era cât pe ce.

— N-a ținut?

— Era…

Ezită. *Gretchen.* Ce-ar fi putut să spună despre ea? Despre ochii ei albaștri și părul ei blond? Despre secretele ei?

— …foarte complicat.

Mintea îi era atât de departe, în trecut, că aproape nu a auzit telefonul vibrând pe blatul din bucătărie. Nu s-a mișcat destul de repede și, până să răspundă, telefonul a încetat să mai sune.

Imediat, a început să sune telefonul ei în geantă, strident și insistent. Carmen scotoci după el și-l scoase, în timp ce Falk îl verifica pe al lui, să vadă de la cine era apelul pierdut. Ridicară amândoi ochii de pe ecrane și privirile li se întâlniră.

— Sergentul King? zise Falk.

Carmen încuviință cu o mișcare din cap, apăsă apoi o tastă și ridică telefonul la ureche. Soneria se opri, dar Falk aproape că a continuat să o audă, ca pe un sunet îndepărtat, dar insistent, de clopot.

Carmen a ascultat și apoi a ridicat privirea să se uite la el. Mimă:

— Au găsit coliba.

Falk simțea cum adrenalina era să-i spargă pieptul.

— Și Alice?

Carmen continua să asculte. O singură mișcare, bruscă, din cap.

Nu.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Ploaia s-a pornit dintr-odată, a acoperit stelele şi a transformat focul într-un morman de cenuşă fumegândă. Femeile s-au retras în colibă, şi-au luat rucsacurile şi restul lucrurilor şi şi-a marcat fiecare propriul ei mic teritoriu. Răpăiala de pe acoperiş parcă micşora spaţiul şi Jill avea senzaţia că orice camaraderie creată în jurul focului se împrăştiase odată cu fumul.

Tremura. Nu ştia ce era mai rău: întunericul sau frigul? De-afară se auzi un trosnet puternic şi Jill tresări. Decise instantaneu că mai rău era întunericul. Aparent nu era singura care gândea astfel, pentru că auzi pe cineva mişcându-se şi-apoi se aprinse o lumină. Lanterna stătea pe podeaua colibei şi lumina praful stârnit. Clipea intermitent.

— N-ar trebui să consumăm bateriile, zise Alice.

Nimeni nu s-a mişcat. Alice a scos un sunet care trăda frustrarea şi a întins mâna în faţă.

— Nu trebuie să le consumăm.

Un clic. Beznă.

— E vreun semnal, cât de slab, pe telefon? o întrebă Jill.

Sunetul făcut de cineva care scotoceşte, apoi un mic pătrat luminos. Jill îşi ţinu respiraţia.

— Nu.

— Câtă baterie mai are?

— Cincisprezece la sută.

— Închide-l!

Lumina dispăru.

— Poate că o să fie semnal când se opreşte ploaia.

Jill habar n-avea ce influenţă putea să aibă vremea asupra semnalului, dar se agăţă de această idee. Poate când ploaia se va opri… Da, se hotărî să creadă asta.

În partea opusă a colibei se aprinse încă o lumină. Era mai puternică de astă dată şi Jill a recunoscut lanterna industrială a lui Beth.

— Eşti surdă? zise Alice. Trebuie să economisim bateriile.

— De ce? se auzi vocea lui Beth, venind dinspre colţul ei ascuns în penumbră. Mâine o să ne caute. Asta este ultima noastră noapte aici.

Un hohot de râs, Alice.

— Te amăgeşti singură dacă-ţi închipui că avem vreo şansă să ne găsească mâine. Suntem aşa de departe de traseu, că nu vor căuta aici. Singura modalitate în care ar putea să ne găsească mâine este să pornim la drum şi să ieşim noi în calea lor.

După o clipă, lumina lanternei a dispărut. Erau din nou în întuneric. Beth şopti ceva abia auzit.

— Ai ceva de spus? se răsti Alice la ea.

Niciun răspuns.

Jill simţea că o apucă durerea de cap, tot încercând să analizeze ce opţiuni aveau. Nu-i plăcea coliba – deloc –, dar măcar erau la adăpost. Nu voia să se întoarcă iar afară, unde copacii erau atât de deşi şi crengile lor dure o zgâriau, şi unde trebuia să se chinuie să-şi încordeze vederea, ca să nu piardă cărarea, care tot dispărea de sub paşii lor.

Cu coada ochiului zărea totuşi salteaua, cu ciudata ei pată neagră. I se făcea rău gândindu-se să plece; o speria gândul de a rămâne. Îşi dădu seama că tremură – de foame sau de frig, nu era sigură – şi se sili să inspire adânc.

— Hai să mai căutăm o dată în bagaje.

Vocea îi suna diferit în propriile-i urechi.

— După ce?

Nu era sigură a cui fusese vocea.

— Mâncare. Ne e foame tuturor şi asta nu ne e de niciun folos. Toată lumea să-şi controleze rucsacurile, buzunarele, ce-o fi. Cu mare atenţie. Trebuie să mai avem vreun baton de cereale sau un pachet de alune sau ceva să împărţim.

— Am făcut deja asta.

— O facem din nou.

Jill îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia. Auzea foşnetul ţesăturilor şi fermoarele care se desfăceau.

— Măcar pentru asta putem să ne folosim lanternele, Alice?

Beth şi-o aprinse pe-a ei fără să mai aştepte un răspuns. De astă dată, Alice nu s-a mai opus şi Jill a înălţat o rugăciune tăcută, de mulţumire. *Te rog, fă ca ele să găsească ceva,* se gândi ea, în timp ce cotrobăia prin propriul bagaj. O singură victorie, ca să le ridice moralul până dimineaţă. Simţi pe cineva cu un pas mai aproape de ea.

— Ar trebui că controlăm bagajul lui Beth.

Era vocea lui Alice la urechea ei.

— Hei! Alice, vă aud. Nu am nimic în rucsac.

Raza lanternei se lovea de pereţi.

— Aşa ai zis şi ieri.

Beth pendulă raza prin încăpere şi i-o propti lui Alice în ochi.

— Care e problema? făcu Alice, tresărind, dar fără să ezite. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa? Seara trecută, ai minţit şi ai zis că nu mai ai mâncare. Când, de fapt, aveai.

Zgomotul unei respiraţii.

— Ei bine, astă-seară nu am.

— Atunci, nu te superi dacă o să verificăm.

Alice făcu repede un pas înainte şi îi smulse lui Beth rucsacul din mâini.

— Hei!

— Alice! interveni Bree. Las-o-n pace! Nu are nimic.

Alice le ignoră pe amândouă, deschise rucsacul şi băgă mâna în el. Beth i-o apucă şi trase aşa de tare, că braţul lui Alice se răsuci la spate.

— Frate! Ai grijă! făcu aceasta, frecându-şi umărul.

În lumina lanternei, ochii lui Beth erau mari şi negri.

— Tu să ai grijă! M-am săturat până peste cap de tâmpeniile tale.

— Atunci ai noroc, pentru că mie mi-au ajuns chestiile astea. Cu totul. Mâine-dimineaţă, la prima geană de lumină, eu am plecat de-aici. Cine vrea să vină cu mine poate să o

facă. Restul nu aveţi decât să rămâneţi aici şi să vă încercaţi norocul.

Acum lui Jill îi zvâcnea capul. Şi-a dres glasul, care-i suna nefiresc şi straniu.

— Am spus-o deja, nu ne despărţim.

— Iar eu am spus deja, Jill, că în clipa de faţă nu-mi pasă ce crezi tu, zise Alice întorcându-se spre ea. Eu plec.

Jill a încercat să inspire adânc, dar o ţinea un junghi în piept. Se simţea de parcă aerul nu-i ajungea în plămâni. Clătină din cap. Sperase sincer că nu se va ajunge aici.

— Dar nu iei telefonul cu tine, zise ea. Să fie clar!

Capitolul 19

Falk era din nou la volan, înainte de revărsatul zorilor. A oprit în faţa blocului unde era apartamentul lui Carmen. Când partenera lui plecase de la el, în urmă cu şapte ore, era întuneric şi acum era la fel. Carmen îl aştepta pe trotuar, gata de plecare, iar după ce a urcat în maşină nu a zis prea multe. Spuseseră totul cu o seară înainte, după apelul pe care îl primiseră de la sergentul King.

— Cum au găsit coliba? o întrebase Falk, după ce Carmen închisese telefonul.

— Un pont, se pare. Nu a intrat în detalii. Zice că o să ştie mai multe până când ajungem noi acolo.

Când Falk telefonase la birou, la celălalt capăt al firului a fost tăcere.

Încă mai cred că o vor găsi în viaţă? Falk nu ştia. *Dacă o găsesc în viaţă, ar putea să înceapă să vorbească despre tot felul de lucruri.* Da, s-ar putea. *Aţi face bine să vă duceţi acolo. Nu uita că încă avem nevoie de contracte.* Nu, Falk nu avea cum să uite.

El şi Carmen au făcut din nou cu schimbul la volan. La fel ca înainte, drumurile erau în mare parte pustii. Au trecut pe lângă padocurile de acum familiare, dar, de astă dată, călătoria părea cu mult mai lungă, se gândi Falk.

Când, în sfârşit, se apropiau de intrarea în rezervaţie, Falk a văzut lumina verzuie a staţiei de benzină şi a condus spre ea. Se gândea la ce îi spusese data trecută băiatul de la casă. *Ai găsit lucrurile sau cortul şi pe urmă, imediat, găseşti întotdeauna şi cadavrul.* Acum, intrând în magazinul staţiei de benzină, şi-a mijit ochii. De partea cealaltă a tejghelei servea o femeie.

— Unde e tipul de-aici? o întrebă Falk, în timp ce-i întindea cârdul.

— Steve? A anunţat că e bolnav.

— Când?

— Azi-dimineaţă.

— Ce-a păţit?

Femeia îl privi ciudat.

— De unde să ştiu eu?

Femeia îi dădu cardul înapoi şi se întoarse cu spatele. Încă un idiot de la oraş.

Falk îşi luă cardul. Tot drumul până la maşină, a simţit că femeia se uita la el. Deasupra parcării, ochiul de ciclop al camerei de supraveghere privea în jos, impasibil.

*

Dacă înainte complexul fusese plin, acum era supraaglomerat. Vestele reflectorizante şi camionetele televiziunilor erau pretutindeni. Nu era liber niciun loc de parcare.

Falk o lăsă pe Carmen la intrarea în cabană şi ea alergă înăuntru, în timp ce el căută un loc unde să parcheze. Sergentul King spusese că va lăsa indicaţii la recepţie. Falk mergea cu viteză mică şi, la capătul unui rând, a fost nevoit să parcheze în paralel, în spatele camionetei unui ranger.

A coborât din maşină, să aştepte. Era şi mai frig decât îşi aducea aminte şi îşi închise fermoarul jachetei. De cealaltă parte a parcării, departe de viesparul de activităţi, începutul traseului Mirror Falls era tăcut şi pustiu.

— Hei!

Falk auzi o voce şi se întoarse. O clipă, nu o recunoscu pe femeie. Părea altfel, scoasă din context.

— Bree. Ai ieşit din spital.

— Da, aseară. Slavă cerului! Chiar simţeam nevoia să iau aer.

Părul negru îi era înghesuit sub o pălărie şi frigul tăios îi îmbujorase puţin obrajii. Părea de-a dreptul frumoasă, se gândi Falk.

— Ce-ţi face braţul?

— E bine, mulţumesc. Mă mai doare totuşi puţin, mai zise, uitându-se la bandajul care i se ţea de sub mâneca jachetei. Altceva mă îngrijorează mai mult. Beth şi cu mine ar trebui să plecăm azi, mai târziu. Eu am o întâlnire mâine-dimineaţă cu un specialist, la Melbourne, dar…

Bree privi către un grup de căutători care urca într-un microbuz. Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr. Falk băgă de seamă că femeia îşi pilise şi-şi îndreptase unghiile rupte.

— Coliba aceea… nu e cea pe care a folosit-o Martin Kovac, nu?

Nu făcuse efortul de a-şi ascunde spaima din glas.

— Nu ştiu, îi răspunse cu toată sinceritatea Falk. Presupun că vor încerca să afle.

Bree începu să-şi roadă o unghie.

— Ce-o să se întâmple acum, că au găsit adăpostul?

— Îmi închipui că-şi vor concentra cercetările în jurul zonei respective. Să caute orice urmă care-ar putea duce la Alice.

Un minut, Bree nu a mai zis nimic.

— Ştiu că toată treaba cu Kovac a fost demult, dar mai este cineva care ştia de colibă, nu-i aşa? Cineva care a informat poliţia? Unul dintre căutători mi-a zis că aşa au dat de ea.

— Probabil. În clipa asta nu ştiu mai mult decât tine.

— Dar dacă ştia cineva de ea, atunci acel cineva nu putea să ştie şi că suntem acolo?

— Nu cred că e obligatoriu ca lucrurile să fi stat aşa.

— Dar tu n-ai fost acolo. Uneori pădurea era aşa de deasă, că nu vedeai nimic. Nu ştii cum este.

— Nu ştiu, recunoscu Falk. E-adevărat.

Priviră microbuzul plin de căutători îndepărtându-se.

— În fine, zise Bree după o clipă. De fapt, am venit pentru că voiam să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai purtat corect cu Beth. Mi-a zis că ţi-a spus de faptul că e eliberată condiţionat. Unii află despre asta

şi se grăbesc să judece. Foarte des, lumea îşi închipuie ce e mai rău despre ea.

— Pentru nimic. Ea e bine? Când am vorbit, deunăzi, părea cam abătută.

Bree se uită la el.

— Când a fost asta?

— Acum câteva seri. M-am întâlnit cu ea în faţa cabanei. Se uita cum plouă.

— A, nu mi-a spus, zise Bree, încruntându-se. Băuse ceva?

Falk a întârziat o secundă prea mult cu răspunsul şi încruntătura lui Bree s-a adâncit.

— E-n ordine. Mi-am închipuit eu că s-ar putea să bea. E foarte stresată. Mă aşteptam la asta.

— Cred că nu a băut decât o bere, zise Falk.

Bree scutură din cap.

— Doar una. Doar zece. N-ar trebui să bea deloc. Punct. Dar aşa e Beth, să ştii. Întotdeauna vrea să se comporte cum se cade, dar nu ştiu cum se-ntâmplă că nu reuşeşte niciodată…

Bree se opri şi privi pe lângă el spre cabană. Falk se întoarse şi el. Pe scările de la intrare, prea departe ca să-i audă, o siluetă stătea şi-i privea. Jacheta prea strâmtă, părul scurt şi negru. Beth. Falk se întreba de cât timp era acolo.

Ridică braţul şi-i făcu semn. După un mic răgaz, Beth îi răspunse, ridicând la rândul ei braţul. Chiar şi de la distanţa aceea, Falk vedea că fata nu zâmbea.

— Aş face bine să mă întorc, zise Bree, grăbită. Mulţumesc încă o dată.

Falk se sprijini de maşină şi o urmări pe Bree cu privirea, în timp ce aceasta traversa parcarea. Pe scările pavilionului, Beth rămăsese în picioare, făcând exact acelaşi lucru. Nu s-a mişcat decât atunci când sora ei a ajuns lângă ea.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Bree îşi auzea propria respiraţie răsunându-i în urechi. Alice stătea cu spatele la perete.

Jill întinse mâna.

— Dă-mi telefonul!

— Nu.

— Unde e? În rucsac? Dă-mi să văd!

— Nu.

— Nu e o rugăminte, a spus Jill, aplecându-se să înşface rucsacul lui Alice.

— Hei! făcu Alice şi încercă să i-l smulgă înapoi, însă Jill i-l trase din mână.

— Alice, dacă vrei aşa de tare să pleci, atunci nu ai decât să pleci naibii.

Jill băgă mâna în rucsac şi, cu un icnet de frustrare, îl răsturnă cu susul în jos. Conţinutul se revărsă pe jos.

— Eşti pe cont propriu şi dacă o să mori într-un şanţ, pe undeva, aşa îţi trebuie. Dar nu iei telefonul cu tine.

— Doamne!

Alice se lăsă pe vine, să-şi adune lucrurile, în timp ce Jill scotocea prin ele. Polar ud, busolă, sticlă de apă. Niciun telefon.

— Nu-i aici.

— Trebuie să fie la ea în haină, veni vocea lui Beth, de nicăieri, parcă.

Bree a sărit în picioare.

Alice părea să se fi baricadat într-un colţ, strângându-şi lucrurile la piept. Jill îi puse lanterna în ochi.

— E la tine în haină? Nu complica lucrurile!

Alice se feri şi se întoarse cu spatele.

— Să nu-ndrăzneşti să m-atingi.

— Ultima şansă.

Alice nu a spus nimic. Beth se repezi atunci spre ea, apucând-o cu ambele mâini de haină, strângându-i-o în pumni.

— Ce rahat, Alice! Tu ai fost mai mult decât bucuroasă să-mi cauți prin lucruri când ai crezut că ascundeam ceva…

Bree încercă să o tragă pe sora ei înapoi, în timp ce Alice se ghemuia și țipa.

— Dă-te la o parte de pe mine!

Beth o scotoci prin buzunare și, cu un sunet de satisfacție, scoase victorioasă prada și o ridică în aer. Telefonul. Cu mâna cealaltă o împinse pe Alice la o parte.

Aceasta făcu câțiva pași împleticiți, pe urmă se aruncă înainte și apucă telefonul. Cele două s-au luptat încleștându-se și au căzut amândouă peste masă, care s-a rupt cu ele. Se auzi zornăitul unei lanterne căzute pe podea și în încăpere se făcu beznă. Bree auzea gemetele încăierării.

— E al meu…

— Dă-i drumul…

— Încetați! se auzi Bree pe sine strigând.

Nu știa sigur cui i se adresează. Ceva greu i s-a rostogolit până la picior. Lanterna. A ridicat-o, a zgâlțâit-o și lumina s-a întors spre ea, orbind-o. Bâjbâind, a răsucit-o în direcția din care veneau zgomotele.

Alice și Beth erau întinse pe jos, una peste alta. Bree aproape că nu reușea să le distingă, în îmbârligătura de membre, dar apoi una din ele a ridicat brațul. Bree a început să țipe, dar era prea târziu. Raza lanternei a aruncat o umbră fulgerătoare, în timp ce mâna lui Beth se abătu repede și cu forță. Când a lovit-o pe Alice peste obraz, plesnetul a părut să zguduie pereții.

Capitolul 20

Carmen ieşi din cabană cu o hartă în mână, pe care era marcat un X mare şi roşu.

— Trebuie s-ajungem aici, zise, pe când se urcau amândoi în maşină. E ceva de mers. Vreo patruzeci de minute. North Road e punctul de acces cel mai apropiat.

Falk se uită pe hartă. X-ul era marcat în adâncul sălbăticiei. La câţiva kilometri spre nord, un drum îngust de acces pentru vehicule străpungea zona.

Carmen îşi puse centura de siguranţă.

— Sergentul King e deja acolo. Şi se pare că şi Margot Russell.

— Nu singură, sper? zise Falk.

— Nu. Am văzut-o pe Lauren în hol. Un ofiţer de legătură le-a adus pe amândouă azi-dimineaţă, devreme. Margot refuză în continuare să dea ochii cu tatăl ei. El vine separat, cu maşina.

Când să iasă din parcare, Falk a surprins o siluetă care-i urmărea din cabană de după uşă. Una din gemene, se gândi el. Aflată în umbră, nu-şi putea da seama care din ele.

Au condus pe drumurile rurale, cu vântul care sufla din nou printre vârfurile arborilor. Carmen nu vorbea decât atunci când indica direcţia. Drumurile au devenit tot mai scurte şi mai înguste, până ce s-au trezit, în sfârşit, zgâlţâiţi pe o potecă pietruită ca vai de lume, îndreptându-se spre o mulţime agitată de poliţişti şi căutători.

Locul vibra, într-un amestec ciudat de îngrijorare şi uşurare. În sfârşit, un fel de reuşită, chiar dacă nu întocmai cea pe care o sperau cu toţii. Când au coborât din maşină, Falk a observat ceva, ca un fulger roşu. Ian Chase, cu hanoracul lui de polar de la Executive Adventurers, stătea lângă un grup de rangeri. Dădea târcoale, fără să facă parte din grup, dar nici în afara lui nu era. Când îi văzu pe Falk şi Carmen, le făcu un semn scurt din cap şi se apropie de ei.

— Hei, vreo veste nouă? Au găsit-o? De-asta sunteţi aici?

Ochii îi tot fugeau spre pădure şi apoi reveneau la cei doi.

— Din câte ştim noi, nu, zise Falk şi se uită la Carmen.

— Au descoperit totuşi coliba, comentă Chase, cu ochii pendulând în continuare. Cadavrul ar putea să fie prin apropiere.

— Asta dacă nu e încă în viaţă.

Chase se opri, clipi, fără să-şi poată şterge destul de repede de pe chip expresia stânjenită.

— Da, bineînţeles. Absolut. Să sperăm că aşa e.

Falk nu prea putea să-l învinovăţească. Ştia că şansele erau slabe.

Un poliţist de la cabană anunţase deja prin radio că sosiseră, iar sergentul King îi aştepta la marginea pădurii. Era negru la faţă, dar se mişca sub impulsul invizibil al adrenalinei. Când se apropiară de el, le făcu cu mâna şi coborî ochii spre încălţările lor, încuviinţând din cap la vederea ghetelor pe care le purtau.

— Bun. O s-aveţi nevoie de ele. Haideţi!

O luă înainte avântându-se în pădure, urmat de Falk şi Carmen. După un minut, murmurul şi zarva din urma lor au dispărut şi toţi trei au fost învăluiţi de o tăcere profundă. Falk observă că de un copac flutura prinsă o bucată de bandă marcatoare, folosită de poliţie, care le indica traseul. Sub tălpile lor, poteca era abia vizibilă, marcată mai ales de peticele de iarbă strivită de ghetele care trecuseră recent pe-acolo.

— Aşadar, cum aţi dat de locul ăsta, până la urmă? se interesă Falk.

Erau singuri, şi totuşi King vorbea în şoaptă.

— Un deţinut de la Barwon a anunţat că are un pont. A fost membrul unei bande de motociclişti, execută o pedeapsă lungă pentru atac armat şi se pare că i-a ajuns. Când a auzit la ştiri că suntem în căutarea colibei, şi-a dat seama că ar

putea să obţină un folos. Zice că avea câţiva amici care făceau tranzacţii cu Sam Kovac, pentru medicamente ODD[2].

— Serios?

— Zice că lui Sam îi cam plăcea să se dea mare cu bătrânul lui, se lăuda că ştie chestii pe care poliţia nu le cunoaşte, treburi din astea. Sam i-a adus aici de două ori.

King făcu semn din cap spre cărarea îngustă din faţa lor.

— Împătimitul de motociclism nu era sigur de locul exact, dar ştia despre North Road şi de alte câteva repere – puţin mai sus e un defileu –, aşa că am reuşit să restrângem zona. Zice că s-ar putea să mai ştie câte ceva. Chiar acum face o înţelegere, asistat de avocaţii lui.

— Şi credeţi ce-a spus despre Kovac? se interesă Carmen. Nu cumva a dat el singur peste colibă şi acum încearcă să înfrumuseţeze povestea?

— Da, îl credem, zise King, oftând.

Urmă o pauză scurtă.

— Am descoperit nişte rămăşiţe umane.

S-a lăsat tăcere. Falk privi întrebător.

— Cine e?

— Bună întrebare!

— Nu e Alice?

— Nu, zise King, clătinând din cap. Sigur, nu. Sunt prea vechi. Mai sunt şi alte câteva lucruri interesante acolo – o să vedeţi cu ochii voştri –, dar nici urmă de Alice.

— Doamne, zise Carmen. Ce s-a întâmplat acolo? Undeva, în adâncul pădurii, câteva păsări kookaburra nevăzute râdeau şi ţipau.

— Altă întrebare bună!

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Beth a auzit plesnetul mâinii ei peste obrazul lui Alice cu o secundă înainte ca senzaţia de usturime să-i acopere palma. Sunetul a părut să reverbereze de jur-împrejurul colibei, iar mâna îi zvâcnea, fierbinte şi dureroasă.

Doar pentru o clipă, lui Beth i s-a părut că amândouă se clătinau pe o muchie de cuţit de unde ea – ele – ar mai fi putut încă să dea înapoi. Să-şi ceară scuze. Să dea mâna. Să facă un raport la Resurse Umane, la întoarcere. Pe urmă însă afară a răbufnit vântul, Alice a scos un sunet sugrumat, de furie, şi împreună s-au clătinat şi au căzut. Când au început strigătele, se auzeau dinspre toate colţurile încăperii.

Beth simţi cum Alice o apucă de păr şi-i trage capul în jos. Îşi pierdu echilibrul şi se izbi cu umărul de podea. Rămase fără aer în plămâni, goliţi sub propria-i greutate. O pereche de mâini îi împinse faţa în pământ. Beth simţea ţărâna zgâriindu-i obrazul şi gustul ei rânced şi umed. Cineva o apăsa cu toată greutatea. Alice. Ea trebuia să fie. Prin apropierea aceea fizică, putea să simtă izul abia perceptibil lăsat de un trup, şi o parte a minţii ei mai găsi răgazul să fie surprinsă. Alice nu-i păruse niciodată genul de persoană care transpiră. Beth a încercat să-şi revină, dar braţele îi erau înţepenite într-o poziţie incomodă şi se luptă, agăţându-se de haine, cu degetele alunecându-i pe ţesătura impermeabilă, scumpă.

Simţi că era trasă de cineva şi că alte două mâini încercau pe bâjbâite să le despartă, pe ea şi pe Alice. Era Bree.

— Dă-te de pe ea! striga aceasta.

Beth nu ştia cu cine vorbeşte. A încercat să se răsucească şi să scape, apoi simţi o bufnitură, un trosnet şi Bree îşi pierdu echilibrul, căzând peste ele. Toate trei s-au rostogolit greoaie pe o parte, izbindu-se de piciorul mesei, pe care l-au proiectat, scârţâind, la podea. O pocnitură ascuţită, apoi cineva din partea opusă a camerei a scos un răcnet de durere. Beth încercă să se ridice, dar Alice o trăgea înapoi în jos, cu o

mână înfiptă în părul ei. Țeasta i se izbi de pământ destul de tare cât să-i trimită în corp un val de greață, din stomac și până în gât. Văzu pete albe sclipind în întuneric și, sub apăsarea mâinilor agitate, ca niște gheare, simți cum se înmoaie.

Capitolul 21

Pe măsură ce înaintau, cărarea devenea tot mai greu de străbătut. După o oră, aproape că dispăruse complet după ce au traversat un pârâu, apoi a reapărut, ca să vireze brusc şi imprevizibil spre o pantă abruptă, în partea defileului de care le vorbise King. Şirurile de copaci identici, ca nişte santinele, începeau să joace dinaintea ochilor lui Falk care se simţea din ce în ce mai recunoscător când vedea banda marcatoare. Nu-i plăcea ideea de a parcurge singur porţiunea aceea de traseu. Ispita incontrolabilă de a o lua aiurea era mereu prezentă.

Falk simţi o uşurare când zări pete portocalii prin desişul dimprejur. Căutători. Probabil că se apropiau. Ca un răspuns, parcă, arborii se dădeau încet deoparte şi, după alţi câţiva paşi, se trezi că păşeşte într-o poieniţă.

În centru, ghemuită şi sumbră dincolo de banda marcatoare întinsă de poliţie şi de licărul vestelor reflectorizante ale agenţilor, se afla coliba.

Era bine camuflată, pierdută printre nuanţele estompate ale vegetaţiei, şi părea izolată intenţionat. De la ferestrele ei căscate şi goale şi până la uşa încovoiată şi neprimitoare, coliba duhnea a disperare. O auzea pe Carmen gâfâind lângă el, iar de jur-împrejur copacii şopteau şi se înfiorau. Vântul sufla prin luminiş şi coliba gemea.

Falk privi roată, încet. Vegetaţia venea din toate direcţiile şi, din când în când, printre copaci abia se zăreau vestele portocalii ale căutătorilor. Falk îşi imagina că, dintr-un unghi anume, coliba ar fi aproape imposibil de văzut. Femeile avuseseră noroc atunci când dăduseră accidental peste ea. Sau ghinion, se gândi el.

Un poliţist stătea de pază lângă şandrama, iar un altul făcea la fel, la o distanţă nu prea mare. Fiecare din ei avea la picioare o folie de plastic sub care era acoperit ceva. Amândouă foliile erau puţin lăsate la mijloc, dar nu dădeau niciun indiciu despre ceea ce ascundeau.

Falk se uită la King.

— Lauren ne-a spus că au descoperit nişte oase de câine.

— Da, astea de-aici, zise King.

A arătat spre folia de plastic cea mai apropiată şi mai mică dintre ele, şi a oftat.

— Dincolo însă, lucrurile stau altfel. Specialiştii sunt pe drum.

În timp ce priveau, vântul săltă colţul foliei celei mai apropiate, care se dădu cu totul la o parte. Poliţistul de pază se aşeză pe vine să o fixeze şi Falk zări o parte din groapa puţin adâncă de dedesubt. Încercă să-şi imagineze cum se simţiseră femeile aici, singure şi înspăimântate. Bănuia că, indiferent cât s-ar fi străduit, nu reuşea să se pună cu adevărat în pielea lor.

Îşi dădu seama că nutrise mereu, pe ascuns, sentimentul sâcâitor că cele patru femei o abandonaseră prea repede pe Alice, după ce descoperiseră că aceasta dispăruse. Acum însă, stând în faţa acelei colibe părăsite, aproape că putea să audă o şoaptă insistentă din mintea lui. *Pleacă! Fugi!* Falk scutură din cap.

Carmen se uita la folia de plastic mai mare.

— Nu au găsit-o niciodată pe cea de-a patra victimă, atunci, demult, zise ea. Sarah Sondenberg.

— Nu, răspunse King, clătinând din cap. Nu au găsit-o.

— Vreun indiciu iniţial? vru ea să ştie, arătând cu capul spre folie. Probabil că la asta te gândeşti.

King avea aerul că ar fi vrut să spună ceva, dar nu a făcut-o.

— Specialiştii mai trebuie încă să cerceteze. O să ştim mai multe după aceea.

King a ridicat banda care bara intrarea în colibă.

— Haideţi! Vă conduc eu înăuntru.

Se aplecară pe sub bandă. Au intrat pe uşa care se căsca precum o rană. Un miros stins de putreziciune şi descompunere se insinua pe lângă parfumul proaspăt, ameţitor, al eucalipţilor. Şi era întuneric; ferestrele nu lăsau

să intre decât o geană de lumină. Stând în mijlocul încăperii, Falk a reuşit să distingă mai întâi forme, apoi şi detalii. Praful, odinioară aşternut gros, arăta acum că cineva fusese acolo. O masă era împinsă într-o parte, într-un unghi ciudat, iar pe jos erau împrăştiate frunze şi gunoaie. Într-o a doua încăpere se vedea o saltea cu o pată întunecată, tulburătoare. Şi aproape de picioarele lui Falk, impregnată în scândurile murdare de sub fereastra spartă, era o pată neregulată, neagră, care părea să fie de sânge proaspăt.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Lauren nu reuşea să găsească lanterna. Atingea cu unghiile podeaua jegoasă, când deodată a auzit o buşitură şi scârţâitul mesei alunecând de-a curmezişul încăperii, înţelese că masa zbura spre ea, cu o fracţiune de secundă înainte ca muchia să-i zdrelească faţa.

Şocul i-a tăiat respiraţia şi Lauren a căzut pe spate, aterizând cu putere pe osul bazinului. Gemu şi rămase buimacă, întinsă acolo, sub fereastra spartă. Vechea rană de la frunte îi pulsa chinuitor şi, când o atinse, buricele degetelor i se umeziră. S-a gândit că plângea, dar lichidul era prea gros. Când a înţeles, i-a venit să vomite.

Lauren s-a şters cu degetele la ochi. Când a reuşit să vadă iar, a scuturat din mâini şi sângele de pe degete a stropit scândurile podelei. Prin fereastră nu vedea altceva decât nori. Ca şi cum stelele nu fuseseră niciodată acolo.

— Ajutor! striga cineva.

Nu-şi dădea seama cine era. Aproape că nici nu-i păsa, dar au urmat o bufnitură şi un vaiet prelung. O lanternă se rostogoli precipitat pe podea şi raza ei lovea pereţii în unghiuri aiuritoare. Apoi lanterna s-a izbit de perete şi s-a stins.

Lauren se ridică greu în picioare şi porni împleticindu-se spre cele trei femei de pe jos, îndesându-şi cu forţa mâinile însângerate în încâlceala de trupuri. Nu avea idee pe cine apuca, în încercarea de a le despărţi. Lângă ea, mai era cineva care încerca să facă la fel. Îşi dădu seama că era Jill.

Degetele lui Lauren dădură de carne şi femeia îşi înfipse unghiile în ea, zgâriind-o, fără să-i pese cine era, doar străduindu-se să despartă trupurile. Un braţ se ridică, ţâşnind de nicăieri, şi Lauren se feri. O prinse pe Jill de maxilar, aşa de tare, că îi auzi dinţii scrâşnind. Jill a scos un geamăt surd şi s-a dat înapoi, clătinându-se, cu mâna încleştată peste gură.

Mişcarea dezechilibră cele două trupuri încleştate şi, când Lauren le mai împinse o dată, acestea se desprinseră. Nu mai erau decât respiraţii întretăiate, apoi zgomotul făcut de fiecare dintre ele în timp ce se strecura în colţişorul ei.

Lauren se prăbuşi, lipită de perete. Fruntea o înţepa şi acum simţea că o doare şi încheietura mâinii drepte, care-i fusese dată peste cap. Se întrebă dacă nu i se umfla şi-şi trecu degetul pe sub brăţara împletită pe care i-o dăruise Rebecca. Deocamdată încheietura părea în ordine, doar că o durea. Brăţara era oricum puţin mai largă, aşa că probabil nu era nevoie s-o scoată.

Se aşeză cu spatele mai drept şi simţi ceva lângă picior. Întinse mâna şi pipăi cu degetele plasticul neted al unei lanterne. Găsi întrerupătorul şi îl aprinse. Nu se întâmplă nimic. O scutură. Tot nimic. Era stricată. Lauren simţi cum neliniştea îi clocotea în piept şi, brusc, nu mai putu să suporte întunericul nicio clipă în plus. Se târî în genunchi, bâjbâind orbeşte pe podea, până când prinse cu degetele încleştate un cilindru metalic rece. L-a ridicat şi i-a cântărit greutatea în mână. Era lanterna industrială a lui Beth.

A aprins-o tremurând, cu o senzaţie de acută uşurare când conul de lumină a despicat aerul prăfos. Se uită în jos şi-şi văzu ghetele roşii mânjite de propriul ei sânge, şi o altă pată pe pardoseală, lângă fereastră. Dezgustată, şi-a întors privirea şi a plimbat raza de lumină încet, prin încăpere.

— Toată lumea e bine?

Lumina se opri asupra lui Jill, prăbuşită lângă despărţitura improvizată. Avea buzele umflate şi pline de sânge închegat şi se ţinea cu mâna de falcă. Tresări când lumina căzu pe ea şi, după ce Lauren mută lanterna, scuipă. În apropiere era Beth, întinsă pe jos, buimacă, frecându-se la ceafă, în vreme ce sora ei stătea ţeapănă, dreaptă ca un par, cu spatele lipit de zid şi ochii larg deschişi.

Lui Lauren i-a trebuit ceva mai mult timp ca s-o găsească pe Alice în întuneric.

Stătea lângă ușa adăpostului când, în sfârșit, lumina palidă și gălbuie a găsit-o, îmbujorată și răvășită. Și, pentru prima dată în treizeci de ani de când o cunoștea Lauren, Alice Russell plângea.

Capitolul 22

Falk se uită la stropii de sânge de pe podea.

— Știm al cui este?

— O să verificăm, zise King. Dar e proaspăt.

— Și asta? continuă Falk, dând din cap spre salteaua proptită de perete.

O folie de plastic transparent fusese înfășurată în jurul ei, dar pata de pe țesătură era perfect vizibilă.

— Mi s-a spus că e probabil mucegai în stare avansată de dezvoltare, zise King. Așa că nu e nici pe departe atât de rău pe cât pare.

— Ți s-ar fi părut destul de rău dacă erai blocat aici, zise Carmen.

— Da. Îmi imaginez că mi s-ar fi părut foarte rău, răspunse King și oftă. Cum spuneam, până acum nu există niciun indiciu evident despre ce s-a întâmplat cu Alice. Femeile celelalte spun că și-a luat rucsacul și, cum n-am dat de el, să sperăm că îl are cu ea. Dar nu sunt semne că ar fi găsit drumul înapoi aici sau, dacă a făcut-o, nu a încercat să lase niciun mesaj pe care noi să-l putem vedea.

Falk privi împrejur și se gândi la mesajul lăsat în căsuța lui vocală. *Să o rănească…* Își scoase mobilul din buzunar. Ecranul era gol.

— A reușit cineva să prindă semnal aici?

— Nu, zise King clătinând din cap.

Falk făcu câțiva pași prin încăpere, ascultând cum pârâie și geme coliba. Locul era neprimitor, nu încăpea îndoială, dar cel puțin avea pereți și un acoperiș. În aer liber, nopțile fuseseră destul de aspre. Nu-i plăcea să se gândească la ce ar fi putut avea de înfruntat Alice, expusă naturii dezlănțuite.

— Deci, ce se întâmplă acum? vru să știe.

— Scotocim împrejurimile, îi răspunse King, dar e o căutare de tot rahatul. Ai văzut cum e să vii până aici, iar vegetația e identică indiferent unde privești. S-ar putea să dureze zile

întregi să cercetăm doar zona dimprejur. Sau chiar mai mult, dacă vremea se strică şi mai tare.

— În ce direcţie au plecat femeile? întrebă Carmen. Tot pe unde am venit noi?

— Nu. Noi am venit pe ruta cea mai dreaptă de la drum, nu pe unde au luat-o ele. Există o potecă spre nord, care vine prin spatele colibei. Trebuie să-ţi faci loc printre copaci ca să o găseşti, dar, odată ce ai reuşit, e destul de vizibilă. Erau deja pe potecă atunci când au dat de locul ăsta. Dacă Alice a încercat într-adevăr să plece, cea mai bună presupunere e că a luat-o pe ruta asta.

Falk încerca să se concentreze la ce-i spunea King. Dar în timp ce-l asculta, ştia că o părticică din el se agăţase de speranţa că atunci când coliba avea să fie găsită, în sfârşit, o vor găsi şi pe Alice Russell. Spera ca ea să-şi fi găsit drumul înapoi la adăpost, furioasă şi speriată, poate, dar în viaţă. Pereţii umezi ai colibei scârţâiau şi el se gândea la arborii crescuţi aproape lipiţi unii de alţii, la mormintele de afară, la pata de sânge de pe podea, şi simţea că şi ultimul fir de speranţă rămas pentru Alice Russell se rupea şi se spulbera.

Adăpostul era gol. Indiferent ce se întâmplase cu Alice, aceasta era în sălbăticie, expusă intemperiilor. Undeva, dincolo de urletul vântului şi gemetele arborilor, lui Falk i se păru că aude dangătul unui clopot funerar.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

A urmat o tăcere aproape totală, cu excepţia respiraţiilor sacadate. În lumina lanternei, fire de praf pluteau, rotindu-se în cercuri leneşe. Jill îşi plimba vârful limbii prin gură, controlându-şi rănile. Simţea carnea umflată şi dureroasă la atingere şi un dinte din maxilarul drept inferior se mişca puţin. Era o senzaţie ciudată, pe care nu o mai trăise din copilărie. Brusc îşi reaminti de copiii ei, când erau mici. Zâna Măseluţă şi bănuţii de un dolar. Îşi simţea ochii arzând şi gâtlejul i se crispă. Ar trebui să-şi sune copiii. Cum o să scape de aici, asta va face.

Se mişcă şi simţi cum loveşte ceva cu piciorul. O lanternă. Se aplecă să o ridice, ghemuită, şi încercă întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic.

— Lanterna asta e stricată.

Rostise cuvintele înăbuşit, printre buzele tumefiate.

— La fel e şi asta, zise altcineva, una dintre surori.

— Câte mai avem în stare de funcţionare? întrebă Jill.

— Una, aici.

Raza gălbuie fulgeră când Lauren îi întinse lanterna pe care o ţinuse ea. Jill simţi în mână greutatea echipamentului industrial. Era lanterna lui Beth, îşi dădu ea seama.

Până la urmă, poate că fusese cea mai bună alegere faptul că o inclusese în program.

— Altele?

Niciun răspuns.

— Rahat, făcu ea şi oftă.

În partea opusă a încăperii, Jill o zări pe Alice ştergându-se cu mâna la ochi. Femeia avea părul încâlcit, şi pe obraji, dâre de murdărie. Acum nu mai plângea.

Jill aştepta ca ea să spună ceva. Să pretindă să i se ceară scuze? Probabil. Să ameninţe că le va da în judecată? Posibil. În schimb, Alice s-a aşezat pe jos, cu genunchii strânşi la piept. A rămas acolo, aproape de uşă, ghemuită şi complet

nemişcată. Fără să ştie de ce, lui Jill i se părea că lucrul ăsta era şi mai neliniştitor.

— Alice? se auzi vocea lui Bree, venind dintr-un colţ întunecat.

Niciun răspuns.

— Alice, încercă Bree din nou. Uite care-i treaba, Beth e încă în perioada de eliberare condiţionată.

La fel, niciun răspuns.

— Chestia e că va trebui să meargă iar la tribunal, dacă tu…

Bree făcu o pauză. Aştepta. Niciun răspuns.

— Alice? Mă asculţi? Uite, ştiu că te-a lovit, dar pentru ea ar fi foarte complicat dacă s-ar afla.

— Şi?

Alice vorbise, în sfârşit. Buzele abia dacă i se mişcaseră. Tot nu ridicase privirea.

— Aşa că să nu faci caz de treaba asta, bine? Te rog!

Vocea lui Bree avea o inflexiune pe care Jill nu i-o mai auzise până atunci.

— Mama noastră nu se simte prea bine. Data trecută a suferit foarte tare.

Niciun răspuns.

— Te rog, Alice.

— Bree, începu Alice şi vocea îi suna oarecum straniu. Nu are niciun rost să-mi ceri mie o favoare. Să te consideri norocoasă dacă de acum într-o lună o să mai ai un serviciu.

— Hei! Să n-o ameninţi pe soră-mea. Nu a făcut decât să muncească pe brânci pentru tine.

Era vocea lui Beth, dură, furioasă şi răsunătoare.

Auzindu-i spusele, Alice ridică ochii.

— Ţine-ţi gura, grăsană nenorocită!

Vorbele îi ieşiră lent şi deliberat, despicând întunericul ca un ciob de sticlă.

— Destul, Alice! se răsti Jill. Beth nu e singura de-aici care e la limită, aşa că ai grijă sau o să dai de necaz când…

— Când ce? făcu Alice, sincer curioasă. Când o să apară grupul tău magic de salvatori?

Jill deschisese gura să-i răspundă, însă intră brusc în panică, amintindu-şi de telefon. Înainte de încăierare, şi-l strecurase în buzunarul jachetei şi acum începu să bâjbâie după el. Unde era? Când l-a strâns în mână, aproape că a intrat în delir de uşurare. L-a scos şi a verificat ecranul, să se asigure că era intact.

Alice o urmărea.

— Ştii că e al meu.

Jill nu i-a răspuns şi a strecurat telefonul înapoi în haină.

— Şi acum ce facem? întrebă Bree.

Jill oftă, dar fără să scoată o vorbă. Se simţea epuizată. Era udă şi înfometată, o dureau toate şi era dezgustată de propriul ei corp, ud şi murdar. Se simţea incomodată de celelalte femei.

— În regulă. Mai întâi – zise ea, cu o voce cât de cumpătată putea – o să ne calmăm toate. Pe urmă vreau să vă scoateţi toate sacii de dormit şi o să stăm liniştite. Cel puţin, deocamdată. O să dormim şi, dimineaţă, când o să gândim toate ceva mai limpede, o să ne facem un plan.

Nimeni nu se mişcă.

— Toată lumea să facă asta, acum. Vă rog.

Jill s-a aplecat şi şi-a desfăcut rucsacul. A tras afară sacul de dormit şi a răsuflat uşurată când le-a auzit pe celelalte că-i urmează exemplul.

— Alice, zise ea, pune-ţi sacul de dormit lângă al meu.

Alice s-a încruntat, dar fără să comenteze, de astă dată. Îşi derulă sacul pe jos, acolo unde îi arătase Jill, şi se băgă în el. Bree a fost singura care s-a obosit să iasă afară şi să se spele pe dinţi cu apă de ploaie. Jill s-a bucurat că Alice nu încercase şi ea să facă la fel. Încă nu se hotărâse dacă ar fi trebuit să o însoţească.

Jill se strecură, la rândul ei, în sacul de dormit, strâmbându-se când acesta i se lipi de trup ca o pungă de

plastic udă. Șovăind, a pipăit telefonul din buzunarul jachetei. Nu voia să-și scoată haina, dar știa că nici îmbrăcată cu ea n-ar fi dormit bine. Noaptea trecută, când încercase, gluga și fermoarele se încurcaseră și o ciupiseră. Oricum, și așa avea să-i fie destul de greu să adoarmă. După o clipă își scoase haina, în liniște, apoi și-a așezat-o lângă ea, în gluga sacului de dormit. I s-a părut că o simte pe Alice cum o urmărește cu privirea, dar când s-a uitat la ea, femeia stătea întinsă pe spate și se zgâia la acoperișul de tablă.

Toate erau foarte obosite, Jill știa. Aveau nevoie să se odihnească, dar atmosfera din încăpere părea toxică. Capul îi zvâcnea pe pardoseala tare și Jill auzea zgomotul făcut de trupurile care se foiau, lipsite de confort. Și din sacul de lângă ea se auzi mișcare.

— Culcarea, toată lumea, se răsti Jill. Alice, dacă ai nevoie să te scoli în timpul nopții, trezește-mă!

Nu a primit niciun răspuns.

Jill întoarse capul. Nu vedea aproape nimic în întuneric.

— Bine, Alice?

— Jill, am impresia că nu ai încredere în mine.

Jill nu se obosi să-i răspundă. Își puse în schimb mâna pe jachetă, asigurându-se că simte muchiile dure ale telefonului prin cutele țesăturii, apoi închise ochii.

Capitolul 23

Falk a fost bucuros să iasă afară din colibă. El şi Carmen l-au urmat pe King în poiană, unde au rămas puţin, toţi trei, clipind din cauza luminii naturale.

— Cărarea pe care au urmat-o femeile trece pe aici, zise King, arătând în spatele colibei.

Falk întinse gâtul, să vadă, dar nu reuşi să zărească nicio cărare, ci doar un zid de copaci şi câte o pată portocalie din când în când – vestele căutătorilor care scotoceau pădurea. Aceştia păreau să apară şi să dispară instantaneu.

— Lucrăm cât putem de repede, dar…

King nu şi-a terminat vorba, dar nici nu era nevoie. Hăţişul compact însemna că trebuia să avanseze lent. Însemna că era uşor ca unele lucruri să scape din vedere, însemna că unele lucruri nu mai reapăreau niciodată.

Falk auzea voci care o strigau pe Alice, după care oamenii aşteptau răspuns. Unele pauze păreau mai scurte şi mai pline de nerăbdare. Falk nu-i condamna pe căutători. Trecuseră deja patru zile.

Un salvator apăru dintre arbori şi-i făcu semn lui King.

— Mă scuzaţi un minut, zise acesta şi se îndepărtă.

Rămaşi singuri, Falk şi Carmen s-au uitat unul la altul. Foliile de plastic aflate la picioarele poliţiştilor tremurau în vânt.

— Tare mai sper că acolo, dedesubt, zise Carmen, făcând semn din cap spre folia mai mare, e Sarah Sondenberg. De dragul părinţilor ei. Să fii nevoit să-l implori pe Kovac să-ţi dea informaţii este genul de situaţie care te macină. Celelalte familii au putut măcar să-i înmormânteze pe cei pierduţi.

Falk spera şi el că acolo era Sarah Sondenberg. Nu ştia la ce altceva să spere, dacă nu era ea.

Se întoarse şi cercetă coliba. La început, când fusese construită, construcţia fusese probabil solidă, dar acum părea o minune că mai stătea în picioare. Judecând după starea lemnului, era mai veche decât perioada lui Martin Kovac, Falk

era sigur de asta. Cine o ridicase? Vreun program pentru rangeri, demult uitat? Vreun iubitor de natură, care-şi dorea un adăpost pentru weekend, construit într-o vreme când era mai laxă legislaţia privind rezervaţiile naturale? Falk se întreba dacă întotdeauna păruse atât de singuratică.

Se duse până la colibă şi încercă uşa, închizând-o şi deschizând-o de câteva ori. Balamalele erau aşa de ruginite, că abia dacă mai scârţâiau. Rama de lemn de-abia se mai ţinea.

— Nu face cine ştie ce zgomot. Ar fi fost cu putinţă să se strecoare afară fără să trezească pe cineva. Sau să se strecoare cineva înăuntru, presupun.

Carmen o încercă şi ea.

— Nici ferestre care să dea direct în spate nu sunt. Aşa că, dinăuntru, n-ar fi putut să o vadă îndreptându-se spre cărarea către nord.

Falk se gândea la ce spuseseră femeile şi încerca să-şi imagineze cum se terminase totul. Povesteau că s-au trezit şi au descoperit că Alice nu mai era acolo. Dacă plecase singură, probabil că se furişase afară şi o luase pe după colibă, prin întuneric. Se gândi la ora mesajului vocal, 4:26 a.m. *Să o răneascã…* Indiferent ce se întâmplase cu Alice Russell, era aproape cert că se întâmplase la adăpostul nopţii.

Privi dincolo de luminiş. King era încă prins în discuţie. Undeva, în spatele colibei, era cărarea spre nord.

— Faci o plimbare? o întrebă pe Carmen.

Merseră greu prin iarba înaltă şi ajunseră printre copaci. La fiecare câţiva paşi, Falk privea în urmă. Nu a fost nevoie să meargă prea mult pentru ca adăpostul să dispară din raza lor vizuală. Detectivul era puţin îngrijorat că s-ar fi putut să rateze cărarea, dar nu avea de ce. Când au dat de ea, au ştiut imediat. Era îngustă, dar clară. O fundaţie de piatră împiedicase ploaia să o transforme în lut.

Carmen stătea în mijlocul potecii privind când într-un sens, când în celălalt.

— Cred că nordul e într-acolo, zise, vag încruntată. Așa trebuie să fie. De fapt, nu e chiar ușor de găsit.

Falk se întoarse spre ea, oarecum dezorientat. Pădurea era aproape identică în ambele direcții. Verifică sensul din care veniseră și văzu căutătorii în spatele lor.

— Mda, cred că ai dreptate. Nordul trebuie să fie într-acolo.

Au pornit spre nord, pe cărarea atât de îngustă, încât cei doi de-abia aveau loc să meargă unul lângă altul.

— Tu ce-ai fi făcut? În locul lor, zise Falk. Ai fi rămas sau ai fi încercat să scapi de aici?

— Luând în calcul și mușcătura de șarpe, aș fi încercat să plec. De fapt, nici nu era altă cale. Dacă n-ar fi fost mușcătura...?

Carmen cântări lucrurile.

— Aș fi rămas. Cred. Nu știu. N-aș fi vrut să mai rămân, după ce aș fi văzut în ce stare e coliba, dar cred că aș fi făcut-o. Mă adăposteam și așteptam ca echipele de salvare să-și facă treaba. Dar tu?

Falk se întreba și el același lucru. Să rămâi, dar să nu știi când sau măcar dacă vei fi găsit? Să pleci, dar să nu știi către ce te îndrepți? Deschise gura, fără să știe însă ce să răspundă, când auzi...

Un bip abia sesizabil.

Se opri.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume? zise Carmen, aflată cu o jumătate de pas înaintea lui, întorcându-se spre el.

Falk nu i-a răspuns. Ascultă. Nu se mai auzea nimic, în afară de foșnetul vântului printre copaci. Oare doar își imaginase?

Și-ar fi dorit ca sunetul să se repete. Nu s-a întâmplat, însă Falk și-l putea repeta limpede în gând. Scurt, subtil și indiscutabil de natură electronică. I-a luat o miime de clipă să-l localizeze, nu mai mult de-atât. Își duse mâna la buzunar, știind deja că avea dreptate. Auzea sunetul acela de

zeci de ori pe zi. Atât de des, încât, într-un context normal, abia dacă-l mai băga în seamă. Totuşi, acolo, în sălbăticie, sunetul nefiresc şi ciudat îl făcuse să tresară.

Ecranul telefonului lui mobil se luminase. Un mesaj. Falk nu s-a chinuit să-l citească; bipul îi spusese tot ce avea nevoie să ştie. Avea semnal.

Falk îi arătă şi lui Carmen telefonul. Semnalul era slab, dar era. Făcu un pas spre ea. Semnalul dispăru. Păşi înapoi şi semnalul reveni. Făcu un pas în altă direcţie. Dispăru iar.

Era un singur loc în care avea semnal. Slab şi instabil, dar poate suficient pentru a putea transmite un mesaj.

Carmen s-a întors şi a luat-o la fugă. Pe potecă, înapoi spre colibă, avântându-se printre copaci, în vreme ce Falk rămăsese în loc. Semnalul venea şi dispărea şi reapărea, în timp ce Falk se uita la ecranul telefonului, fără să aibă curajul să-şi ia ochii de la el. Carmen a reapărut, un moment mai târziu, urmată de sergentul King, cu răsuflarea tăiată. Acesta s-a uitat la ecranul telefonului lui Falk, a deschis staţia radio şi i-a chemat pe căutători. S-au desfăşurat de o parte şi de cealaltă a potecii şi au cercetat minuţios pădurea, vestele lor portocalii dispărând în adâncul întunecat.

Să o rănească…

A fost nevoie de mai puţin de cincisprezece minute ca să găsească rucsacul lui Alice Russell.

Ziua 4: Duminică dimineaţă

Norii se risipiseră şi luna plină strălucea.

Când Alice Russell închise cu grijă uşa colibei în urma ei, părul său blond părea un halo de argint. Se auzi un clic şi balamalele ruginite au scârţâit scurt. Încremeni, atentă. Avea rucsacul pe umăr şi pe mâna cealaltă avea înfăşurat ceva. Nu era nicio mişcare în colibă, şi Alice scăpă un oftat de uşurare.

Îşi aşează rucsacul la picioare, în tăcere, şi desfăcu obiectul pe care şi-l înfăşurase pe braţ. Era o jachetă impermeabilă. Era scumpă, o măsură mare. Nu era a ei. Alice îşi trecu degetele peste materialul hainei şi desfăcu un fermoar. Scoase un obiect subţire şi dreptunghiular, şi apăsă un buton. O lumină, şi un surâs slab. Alice îşi strecură telefonul în buzunar la blugi. Făcu ghem jacheta şi o îndesă în spatele unui trunchi căzut lângă uşa adăpostului.

Îşi aruncă rucsacul pe umăr şi, cu un clic, lumină terenul din faţa ei cu raza unei lanterne. Păşind în tăcere, o porni în direcţia potecii, spre zidul compact de arbori. Dispăru după colţul colibei, fără să se uite înapoi.

În urma ei, departe, dincolo de luminiş, cineva o privea cum pleacă, printre fâşiile scoarţei de eucalipt.

Capitolul 24

Rucsacul lui Alice Russell zăcea abandonat în spatele unui copac. Era la zece metri de potecă, ascuns în tufișul des, și nu era deschis. Falk se gândi că era aproape ca și cum proprietarul lui îl pusese jos și plecase, fără să se mai întoarcă niciodată.

Sergentul King stătuse multă vreme ghemuit lângă bagaj, mișcându-se în jurul lui metodic, parcă executând o coregrafie. Apoi, cu un oftat, se ridicase, izolase perimetrul, selectase o echipă de căutare și evacuase zona.

Falk și Carmen nu au obiectat. Au luat-o înapoi spre North Road, pe același drum pe care veniseră, în urma a doi căutători care ieșiseră din tură, urmând cu toții banda marcatoare întinsă de poliție. Mergeau în tăcere, în șir indian, ezitând o dată, apoi din nou, în dreptul unor răscruci. Falk se bucură încă o dată că poliția lipise de copaci banda marcatoare.

Mergea în urma lui Carmen și se gândea la rucsac. Așezat acolo, frumos, o aberație produsă în peisaj de mâna omului. Nu părea să fi scotocit cineva în el și Falk se întreba ce însemna asta. Conținutul nu avea probabil o valoare pecuniară mare, căci acolo, în pustiu, unde hainele impermeabile puteau face deosebirea dintre viață și moarte, valoarea avea altă măsură. Falk știa că Alice Russell nu și-ar fi abandonat rucsacul de bunăvoie, iar acest gând îi dădu fiori reci care nu aveau nicio legătură cu vremea.

Ai găsit lucrurile sau cortul și pe urmă, imediat, găsești întotdeauna și cadavrul. Cuvintele vânzătorului de la benzinărie nu-i dădeau pace. Și-l imaginăă pe tip cum stătea în spatele tejghelei de fiecare dată când opriseră la benzinărie. Dar nu și în dimineața aceea. *Găsești întotdeauna și cadavrul.* Falk oftă.

— La ce te gândești? îl întrebă Carmen în șoaptă.

— Că nu-i a bună. Dacă nu are echipament pe o vreme ca asta…

— Ştiu. Presupun că nu mai e mult până o s-o găsească.

Carmen se uită la hăţişul care se întindea, dens şi masiv, de ambele părţi ale potecii.

— Asta dacă e acolo, încheie ea.

Au continuat să meargă până ce drumul printre copaci s-a lărgit şi lumina a devenit parcă mai strălucitoare. O cotitură şi încă una şi au ieşit din desiş înapoi pe North Road. Căutătorii şi poliţiştii stăteau îngrămădiţi la marginea şoselei, discutând în surdină, pentru că ştirea despre rucsac se răspândise cu repeziciune. Falk privi în jur. Nu mai era nici urmă de Ian Chase, iar microbuzul de la Executive Adventurers dispăruse. Vântul şuiera pe drumul aflat în câmp deschis şi Falk îşi strânse mai bine haina pe el. Se întoarse către unul dintre poliţiştii care se ocupa de organizarea căutătorilor care reveniseră.

— L-ai văzut cumva pe Ian Chase plecând?

Poliţistul se uită la el, distras.

— Nu. Îmi pare rău. Nici nu mi-am dat seama că a plecat. Ai putea încerca să-i dai un telefon, dacă e urgent. La zece minute de mers cu maşina în direcţia aceea, există o baracă a rangerilor unde este un post telefonic fix, pentru urgenţe.

Arătă în josul drumului.

— E-n regulă, zise Falk, clătinând din cap. Mulţumesc.

Se luă după partenera sa, până la maşina lor, şi Carmen urcă la volan.

— Înapoi la complex? îl întrebă.

— Păi, da.

Porni, şi agitaţia de pe şosea se vedea tot mai puţin în oglinda retrovizoare, până ce au luat o curbă, apoi a dispărut cu totul. Zidurile verzi de catedrală se înălţau pe ambele laturi ale şoselei. Niciun indiciu despre agitaţia nebună de dincolo de ele. Pădurea îşi păstra cu străşnicie secretele.

— Coliba aia chiar că e bine ascunsă, dar nu chiar necunoscută, zise Falk într-un târziu.

— Poftim?

Carmen era atentă la drum.

— Mă gândeam la ce mi-a zis mai devreme Bree McKenzie. Despre deţinutul care ştia de colibă. Deci, asta înseamnă cel puţin o persoană. Cine poate să spună că nu a mai descoperit-o şi altcineva?

— La cine te gândeşti? La amicul nostru absent, de la Executive Adventurers?

— Poate. Cel puţin. Îşi petrece destul de mult timp de unul singur pe munte.

Falk se gândea la zecile de căutători şi poliţişti şi lucrători ai rezervaţiei care se aflau în zona de căutare.

— Dar presupun că la fel fac o mulţime de alţi oameni.

Au intrat în parcarea complexului şi şi-au scos genţile din portbagaj. La recepţie era un ranger pe care îl mai văzuseră şi înainte.

— Se petrec multe acolo, pe munte, din câte am auzit, zise el.

Se uita când la Falk, când la Carmen, în speranţa unor noutăţi, dar cei doi clătinară din cap. Nu erau ei în drept să răspândească ştirea.

Uşa care dădea spre bucătărie era întredeschisă şi prin crăpătură Falk o zări pe Margot Russell. Stătea la o masă şi plângea în tăcere, cu o mână la ochi şi umerii zgâlţâiţi de suspine. Stătea între Jill Bailey şi o femeie care avea aerul tipic al unui asistent social comunitar. Lauren se învârtea prin spatele lor.

Falk se răsuci pe călcâie. Cu Margot putea să stea de vorbă mai târziu, acum clar nu era momentul. Pe fereastra mare a cabanei zări mişcare în parcare. Un cap negru – ba nu, două. Bree şi Beth veneau din direcţia pavilionului de cazare. Se certau. Falk nu auzea ce-şi spuneau, dar a observat că s-au oprit, cât să lase un microbuz să treacă pe lângă ele. Scrisul de pe portieră era citeţ. *Executive Adventurers.* Se întorsese Ian Chase, de pe unde fusese. Falk îi făcu semn cu capul lui Carmen şi aceasta se întoarse să se uite.

Rangerul de la recepţie terminase formalităţile de cazare şi le înmână două chei.

— Aceleaşi de data trecută, zise.

— Mulţumim.

Cu gândul aiurea, Falk luă cheile şi se întoarse să plece, el şi Carmen urmărindu-l cu privirea pe Chase, care cobora din maşină. Aproape ajunseseră la uşă, când rangerul de la recepţie a strigat după ei.

— Hei, staţi aşa, zise, încruntat, cu receptorul telefonului în mână. Voi sunteţi de la poliţie, nu? Sunteţi căutaţi.

Falk îi aruncă o privire lui Carmen, care, surprinsă, ridică din umeri. S-au întors la recepţie, unde Falk a luat receptorul şi şi-a spus numele. Vocea de la capătul celălalt era slabă şi avea o sonoritate metalică, dar nu era de nerecunoscut. Sergentul King.

— Mă auzi? întrebă repezit King.

— Cu greu.

— La dracu'! Sunt încă aici, la locul faptei. Pe linia telefonică de la baraca rangerilor legătura e întotdeauna de tot rahatul…

S-a întrerupt.

— Acum e mai bine?

— Nu prea.

— Nu contează. Uite ce e, eu sunt gata să mă întorc acolo. E vreun poliţist teritorial pe lângă voi?

— Nu.

Erau singuri în zona de recepţie şi parcarea era aproape pustie. Cei mai mulţi poliţişti erau probabil încă sus, la locul căutărilor.

— Suntem doar noi.

— Bine. Omule; am nevoie…

Paraziţi. Nimic.

— Stai aşa, făcu Falk. Te-am pierdut.

— Doamne! Acu' mă auzi?

— Da.

— Am găsit-o.

Zbârnâit de zgomot alb. Falk inspiră, apoi expiră.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă King, pe un ton liniştit.

— Da. Am auzit ce-ai spus. În viaţă?

Falk ştia răspunsul şi fără să-i pună întrebarea. Carmen stătea lângă el, încremenită.

— Nu, zise King.

Cuvântul căzu totuşi ca un pumn şi îl izbi în plex.

— Ascultă-mă!

Vocea lui King slăbea şi revenea.

— O să ne întoarcem cât putem de repede, dar am nevoie să-mi faci un serviciu. Cine mai e pe acolo?

Falk se uită împrejur. Carmen. Rangerul de la recepţie. Margot Russell şi asistenta ei socială, în bucătărie, împreună cu Jill şi Lauren. Gemenele din parcare. Ian Chase care-şi încuia microbuzul şi se îndepărta. Îi spuse lui King lista de nume.

— De ce? îl întrebă apoi.

Alţi paraziţi. Din nou, vocea lui King, pierdută:

— Când i-am găsit trupul, am mai găsit ceva.

Ziua 4: Duminică dimineață

Luna intră în nori și Alice Russell se trezi în întuneric; dădu colțul colibei.

De partea cealaltă a luminișului, persoana care o privea ieși de după zidul de eucalipți, jucându-se stângaci cu fermoarul pantalonilor. Izul estompat de urină, fierbinte pe pământul rece. Ce oră era? Cifrele luminate ale ceasului de mână arătau aproape 4:30 a.m. O privire rapidă spre colibă, dar nu era nicio mișcare acolo.

— Rahat!

Observatorul ezită, apoi se ascunse lipindu-se cu spatele de zidul lateral al colibei. Norii se desfăcură și iarba lungă sclipi argintie și pustie. Zidul de copaci era nemișcat. Alice nu se mai vedea deja.

Capitolul 25

Lângă roţile din spate ale unei maşini închiriate se aflau două rucsacuri. Portbagajul era deschis şi gemenele se certau în şoaptă, cu capetele apropiate. Vântul le flutura părul, ridicându-l în aer, amestecându-le şuviţele brunete. Când Falk şi Carmen se apropiară, şi-au întors capetele la unison şi cearta s-a stins.

— Ne scuzaţi, doamnelor, zise Carmen pe un ton neutru. Trebuie să vă cerem să reveniţi în cabană.

— De ce?

Beth se uita când la el, când la ea, cu o expresie ciudată. De surpriză, poate. Poate de altceva.

— Sergentul King vrea să vă vorbească.

— Dar de ce? repetă Beth.

Bree stătea în tăcere lângă sora ei, cu ochii holbaţi, săgetându-i pe rând cu privirea. Îşi duse mâna bandajată la piept. Cealaltă mână rămăsese pe portiera deschisă.

— Bree are o întâlnire, zise Beth. Ni s-a spus că putem pleca.

— Înţeleg asta, dar acum vi se cere să rămâneţi. Cel puţin, deocamdată. Haideţi!

Carmen se întoarse către cabană.

— Puteţi să vă luaţi şi bagajele.

Falk le văzu pe gemene schimbând o privire al cărui înţeles nu-l putea descifra, iar apoi cele două şi-au luat rucsacurile, fără tragere de inimă. Bree păru să aibă nevoie de o grămadă de timp ca să închidă portiera maşinii şi să se pună-n mişcare. Au traversat parcarea, spre cabană. Când au trecut pe lângă geamul de la bucătărie, Falk le văzu pe Jill şi pe Lauren uitându-se afară. Falk evită să le privească în ochi.

Carmen îi alungă din salon pe cei câţiva căutători şi le pofti pe gemene înăuntru.

Jill şi Lauren ieşiseră acum în hol, cu feţele alungite de curiozitate. Falk le închise uşa în nas şi se întoarse spre gemene.

— Luaţi loc.

El şi Carmen se aşezară unul lângă altul, pe canapeaua veche. Bree ezită şi se ghemui într-un fotoliu în faţa lor. Îşi ciupea iar bandajul.

Beth rămase în picioare.

— Aveţi de gând să ne spuneţi ce se petrece?

— O să vă explice sergentul King, când ajunge aici.

— Şi când va fi asta?

— E pe drum.

Beth privi pe fereastră. În parcare, un căutător ieşit din tură îşi ţinea la ureche aparatul de emisie-recepţie. Asculta şi scoase un strigăt, chemându-i pe alţi doi, care încărcau ceva într-o maşină. Le arătă spre radio. Vestea se răspândea, înţelese Falk.

Beth se uită la el.

— Au găsit-o. Nu-i aşa?

Scândurile pardoselii scârţâiră şi apoi se lăsă tăcerea.

— E moartă?

Falk continua să nu spună nimic şi Beth aruncă o privire piezişă spre sora ei. Faţa lui Bree era încremenită.

— Unde? Lângă colibă? întrebă Beth. Aşa trebuie să fie. Nu a trecut prea mult timp de când au găsit coliba, ca să fi ajuns prea departe cu căutările. Atunci, a fost acolo tot timpul?

— Sergentul King vă va…

— Da. Ştiu. Ai mai spus. Dar eu pe tine te întreb. Te rog, zise Beth, înghiţind cu greutate. Meritǎm să ne spui.

Falk clătină din cap.

— Regret, dar va trebui să aşteptaţi.

Beth făcu câţiva paşi spre uşa închisă. Se opri în dreptul ei şi se întoarse, brusc.

— Lauren şi Jill de ce nu sunt aici şi ele?

— Beth, încetează!

Bree ridicase în sfârşit privirea, dar îşi ciupea în continuare bandajul.

— De ce? E o întrebare îndreptățită. De ce suntem doar noi aici?

— Pe bune, Beth. Ține-ți gura, zise Bree. Așteaptă să ajungă sergentul.

Falk mai auzea și acum vocea lui King la telefon. Apărând și dispărând, dar suficient de clară când spusese ce avea de spus.

Când i-am găsit trupul, am mai găsit și altceva.

Ce?

Beth era foarte calmă. Se uita fix la sora ei.

— De ce suntem doar noi? zise ea din nou.

— Nu mai vorbi.

Bree stătea țeapănă în fotoliul ei și își ciupea mereu bandajul.

— Dacă nu cumva suntem… zise Beth, clipind.

Îl săgetă pe Falk cu privirea.

— Adică, nu *noi*, vreau să spun. Nu amândouă.

Falk nu se putu abține și îi aruncă o privire lui Bree, cu bandajul ei gri și destrămat și, sub el, cu rana infectată de pe urma mușcăturii.

Când i-am găsit trupul, am mai găsit și altceva. Vocea lui King fusese greu de ascultat.

Ce?

Ascuns într-un trunchi de copac putred, chiar lângă ea. Un afurisit de piton-covor.

În sfârșit, privirea lui Bree se întâlni cu a surorii ei gemene.

— Ține-ți gura, Beth. Nu vorbi!

— Dar… făcu aceasta, cu voce tremurătoare.

— Ești surdă?

— Dar… zise iar Beth, ezitând. Ce se petrece? Ai făcut ceva?

Bree o țintui cu privirea. Mâna i se potoli, uitând de bandaj.

— Dacă am făcut *eu* ceva? zise, râzând scurt și amar. Te rog, nu.

— Ce vrei să spui?

— Știi bine ce vreau să spun.

— Ba nu.

— Pe bune? Foarte bine, atunci. Ce vreau să spun, Beth, este să nu stai pur și simplu acolo, în fața poliției, și să mă întrebi ce am făcut, ca și cum tu habar nu ai. Dacă vrei cu adevărat să faci asta, atunci hai să vorbim despre ce ai făcut *tu.*

— Eu? Eu n-am făcut nimic.

— Serios? Ai de gând să pretinzi…

— Bree, începu Falk. Îți recomand insistent să aștepți…

— Să pretinzi că ești cu totul nevinovată? Ca și cum nu ai nimic de-a face cu asta?

— Nimic de-a face cu *ce anume*?

— Doamne, Beth! Chiar ai de gând să faci asta? Să mă arăți pe mine cu degetul? Cu ei aici, de față?

Bree își flutură mâna spre Falk și Carmen și continuă:

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu erai tu.

— Nimic din *ce anume* nu s-ar fi întâmplat?

— Hei…

Încercările lui Falk și Carmen de a interveni eșuaseră. Bree era acum în picioare, ochi în ochi cu sora ei.

Beth făcu un pas înapoi.

— Ascultă-mă ce spun! Habar nu am despre ce vorbești.

— Aiurea…

— Nu, vorbesc serios.

— E o tâmpenie, Beth! Nu pot să cred că faci asta.

— Ce fac?

— Încerci să te speli pe mâini și să mă lași pe mine în rahat. În cazul ăsta, de ce mama dracului aș încerca să te ajut? De ce n-aș avea grijă de mine, spunând adevărul?

— Ce adevăr?

— Că era deja moartă!

Bree avea ochii măriți de uimire, iar părul negru îi flutura.

— Știi și tu asta! Alice era deja moartă când am găsit-o eu.

Beth mai făcu un pas înapoi și se uită la sora ei geamănă.

— Bree, eu nu…

Bree scoase un suspin de frustrare şi se roti pe călcâie, implorând din priviri când dădu cu ochii de Falk şi Carmen.

— Nu e aşa cum vrea ea să pară. N-o ascultaţi!

Mâna lui Bree tremura când arătă spre sora ei.

— Vă rog. Trebuie să-l faceţi pe sergentul King să înţeleagă…

— Bree…

— Ascultaţi-mă, Alice era deja moartă.

Frumoasele ei trăsături erau schimonosite şi Bree avea ochii în lacrimi.

— Eu am găsit-o. Pe potecă, duminică dimineaţă, devreme. Şi am mutat-o. Aşa m-am ales cu muşcătura. Dar asta e tot ce-am făcut. Nu i-am făcut niciun rău, vă jur. Acesta e adevărul.

— Bree…

De astă dată, Carmen era cea care încercase, dar Bree i-o reteză.

— Era acolo, *prăbuşită.* Nu respira. N-am ştiut ce să fac, aşa că am luat-o. Îmi era teamă că o să vină cineva şi o s-o vadă, aşa că am luat-o de acolo. Nu voiam decât s-o ascund în tufiş până când…

Bree se opri. Se uită iar la sora ei. Beth ţinea degetele încleştate pe spătarul unui scaun, atât de strâns, încât articulaţiile i se albiseră şi luceau.

— Până când aş fi putut să vorbesc cu Beth. Dar apoi m-am împiedicat şi am simţit şarpele lângă braţul meu.

— Dar de ce ai ascuns-o, Bree?

Beth avea ochii în lacrimi.

— Doamne, ştii foarte bine de ce.

— Nu ştiu.

— Din cauză că…

Faţa lui Bree se îmbujorase, două pete de culoare în obraji.

— Din cauză că…

Părea că nu poate să-şi termine gândul. Întinse mâna spre sora ei.

— Din ce cauză?

— Din cauza ta. Am făcut-o pentru tine.

Se întinse şi, de data asta, o prinse de braţ pe sora ei.

— Nu se poate să mergi iar la închisoare. Asta ar ucide-o pe mama. Nu ţi-am spus niciodată, dar data trecută a fost foarte grav. I-a fost mult mai rău. A fost groaznic să o văd aşa de tristă, ştiind că era vina mea şi…

— Nu. Bree, data trecută a fost vina mea că m-au închis.

— Nu, a fost vina mea, insistă Bree, strângând-o şi mai tare de mână. Nu vecinul meu a fost cel care a spus la poliţie că tu m-ai jefuit, eu am fost. I-am sunat pentru că eram aşa de furioasă pe tine! Nu mi-am dat seama că se va ajunge aşa de departe.

— N-a fost din vina ta.

— A fost.

— Nu, eu am fost de vină. Dar…

Beth păşi înapoi, trăgându-şi mâna din strânsoarea surorii sale.

— Greşeşti, Bree. De ce faci asta?

— Ştii de ce, zise Bree, întinzând iar mâna, apucând cu degetele doar aerul. Sigur că ştii. Pentru că eşti sora mea! Suntem o familie.

— Dar nu ai deloc încredere în mine, spuse Beth şi mai făcu un pas înapoi. Tu chiar crezi sincer că aş putea face aşa ceva?

Falk băgă de seamă agitaţia de-afară, iscată de o maşină de poliţie care intrase pe aleea de pietriş. King coborî din ea.

— Ce altceva aş putea să cred? Cum aş putea să am încredere în tine, după tot ce-ai făcut?

Bree plângea acum, roşie la faţă.

— Nu pot să cred că stai acolo şi *minţi.* Spune-le! Te rog, Beth. De dragul meu. Spune-le adevărul!

— Bree…

Beth se opri. Deschise gura, ca şi cum era gata să mai spună ceva, apoi o închise şi, fără nici o altă vorbă, se întoarse cu spatele.

Bree întinse braţul, bâjbâind cu mâna sănătoasă, şi ţipetele ei au răsunat în încăpere, în vreme ce sergentul King deschidea uşa cabanei.

— Eşti o mincinoasă nenorocită! Te urăsc, Beth! Te urăsc pentru asta! Spune-le adevărul!

Bree se chinuia să vorbească printre lacrimi.

— Pentru tine am făcut-o.

Cu chipurile schimonosite şi furioase din cauza trădării, Falk nu le văzuse niciodată pe gemene să semene atât de tare.

Ziua 4: Duminică dimineața

Alice Russell rămăsese nemișcată.

Abia vizibilă, pe poteca spre nord, scăldată din toate părțile de lumina lunii. Coliba dispăruse de mult din raza vizuală, ascunsă bine în spatele copacilor.

Cu bărbia lăsată în piept, Alice stătea lângă rucsacul așezat pe pământ, sprijinit de un bolovan mare. Își ținea o palmă apăsată pe ureche. Chiar și de la distanță, după sclipirea alb-albăstrie a telefonului, era evident că-i tremura mâna.

Capitolul 26

Gemenele au fost duse separat în câte o maşină de poliţie.

Falk şi Carmen le-au urmărit cu privirea, din holul de la intrare. Lauren şi Jill au rămas în zona recepţiei, cu gurile căscate de surprindere, până când sergentul King le-a cerut să aştepte în salon. Le-a spus că un ofiţer de poliţie le va chema în biroul de la cabană, pe rând, pentru a-şi reface declaraţiile. Trebuia să fie pregătite să vină la secţia din oraş, dacă se va considera necesar acest lucru. Dădură din cap, fără un cuvânt, şi sergentul plecă.

Lauren a fost chemată prima în birou. Traversă încăperea, palidă şi trasă la faţă. Falk şi Carmen stăteau în salon împreună cu Jill, care părea o versiune micşorată a femeii pe care o cunoscuseră cu câteva zile în urmă.

— I-am spus lui Alice că dacă o să moară într-un şanţ, aşa-i trebuie, zise Jill, din senin, privind focul. Am vorbit serios, în momentul acela.

Prin uşă o auzeau pe Margot Russell urlând.

Vocea ofiţerului de legătură abia dacă se auzea printre ţipetele fetei. Jill întoarse capul într-o parte, cu o expresie de durere pe chip.

— Când ai aflat că nepotul tău are fotografii cu Margot? o întrebă Carmen.

— Abia când a fost prea târziu, zise Jill, privindu-şi mâinile. Până la urmă, Daniel mi-a spus toată povestea marţi, dar numai pentru că atunci fotografiile erau deja de domeniul public. Dar ar fi trebuit să-mi spună cu mult înainte de asta. Dacă ar fi fost sincer în acea primă seară, când a venit la noi în tabără, poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Aş fi lăsat-o pe Alice să plece atunci când mi-a cerut.

— Ce anume ţi-a spus Daniel în seara aceea? întrebă Falk.

— Doar că nevastă-sa îl prinsese pe Joel cu nişte fotografii şi că de aceea ajunsese el târziu la cabană. Poate că ar fi trebuit să pun lucrurile cap la cap, dar, sincer, nici nu mi-a

trecut prin minte că fotografiile puteau fi cu Margot, zise ea şi clătină din cap. Lucrurile erau cu totul altfel pe vremea când mergeam eu la şcoală.

Prin uşa deschisă încă se auzea cineva plângând. Jill suspină.

— Mi-aş fi dorit ca Alice să-mi fi spus. Dacă ştiam, aş fi lăsat-o să se întoarcă după prima noapte. Bineînţeles că aş fi lăsat-o.

Părea că Jill încerca să se convingă singură.

— Şi Joel e un fraier. N-o să poată să rezolve situaţia asta doar cerându-şi scuze. Seamănă foarte mult cu Daniel când era tânăr; face numai ce vrea şi nu se gândeşte deloc la viitor. Copiii nu înţeleg asta totuşi, nu-i aşa? Nu trăiesc decât în momentul prezent. Nu-şi dau seama că tot ce fac la vârsta aceea îi poate bântui mai târziu.

Jill tăcu, dar când îşi încleştă mâinile în poală, îi tremurau. Se auzi un ciocănit şi uşa se deschise. Lauren, palidă şi trasă la faţă, aruncă o privire înăuntru.

— E rândul tău, îi zise ea lui Jill.

— Ce te-au întrebat?

— Aceleaşi lucruri ca înainte. Vor să ştie ce s-a întâmplat.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am spus că nu mi-a venit să cred că Alice n-a ajuns mai departe.

Lauren o privi pe Jill, apoi lăsă ochii în pământ.

— Mă duc să mă culc. Nu mai rezist.

Se retrase, fără să mai aştepte un răspuns, închizând uşa în urma ei.

Jill a rămas mult timp cu ochii aţintiţi la uşa închisă, apoi s-a ridicat oftând din rărunchi. Deschise uşa şi ieşi, iar plânsetele lui Margot se auzeau împrejur.

Ziua 4: Duminică dimineață

Alice aproape că ţipa la telefon. Obrazul îi lucea albastru în lumina ecranului şi vorbele ei pluteau pe cărare.

— Serviciul de urgenţă? Mă auziţi…? La dracu'!

De disperare, vocea îi era piţigăiată. A închis. Cu capul aplecat, şi-a verificat telefonul. A încercat iar, formând de trei ori aceeaşi cifră. Zero-zero-zero.

— Serviciul de urgenţă? Ajutor. E cineva acolo? Vă rog. Ne-am rătăcit. Puteţi…?

S-a oprit şi a lăsat telefonul jos de la ureche.

— *Rahat!*

Trase adânc aer în piept şi umerii i s-au ridicat şi au coborât. Apăsă iar pe butoane. Alt număr, nu trei de zero. A vorbit mult mai calmă, de data asta.

— Agent federal Falk, sunt Alice. Alice Russell. Nu ştiu dacă mă auziţi.

Vocea îi tremura.

— Dacă primiţi mesajul meu, vă rog, vă implor, nu transmiteţi dosarele mâine. Vă rog. Nu ştiu ce să fac. Daniel Bailey deţine nişte fotografii. Sau fiul lui le deţine. Fotografii cu fiica mea. Nu pot risca să-l enervez tocmai acum, îmi pare rău. Încerc să mă întorc la Melbourne şi vă explic. Dacă amânaţi, voi încerca să descopăr un alt mijloc prin care să obţineţi contractele. Îmi pare rău, dar e vorba de fiica mea. Vă rog. Nu pot să fac ceva ce ar putea să o rănească…

Un foşnet şi zgomot de paşi în spatele ei. O voce în întuneric.

— Alice?

Capitolul 27

Falk şi Carmen stăteau singuri în salon, fără să-şi spună prea multe. Suspinele lui Margot Russell se auziseră multă vreme prin uşa deschisă, apoi încetaseră brusc, lăsând loc unei tăceri stranii. Falk se întreba unde plecase fata.

Au auzit o maşină scrâşnind pe pietriş şi Carmen s-a dus la fereastră.

— S-a întors King.

— Se văd şi gemenele pe undeva?

— Nu.

Cu King s-au întâlnit în hol. Era şi mai pământiu la faţă decât de obicei.

— Cum a mers treaba la secţie? îl întrebă Falk.

Sergentul clătină din cap.

— Sunt consiliate juridic, dar amândouă îşi menţin declaraţiile. Bree susţine în continuare că Alice era deja moartă când a găsit-o, iar Beth declară că nu ştie nimic despre toate astea.

— Tu le crezi?

— Dumnezeu ştie. Oricum, va fi un coşmar să dovedim ceva. Criminaliştii de la Melbourne sunt acum acolo, dar cadavrul a stat în ploaie şi vânt zile întregi. Peste tot e pământ şi noroi şi tot felul de resturi.

— În rucsacul ei s-a găsit ceva interesant? se interesă Carmen.

— Cum ar fi un maldăr de documente contabile de la BaileyTennants? zise King, reuşind să afişeze un zâmbet cu totul sinistru. Nu prea, îmi pare rău. Dar uite…

Scotoci prin propriul rucsac şi scoase un stick de memorie.

— Fotografii de la locul faptei. Dacă vedeţi ceva care vă trebuie, puteţi să le cereţi celor de la criminalistică să vi le arate când o să aducă totul aici, jos.

— Mulţumesc, zise Falk şi luă stick-ul. O să se uite şi la mormântul de lângă colibă?

— Da, o să-l cerceteze, a răspuns King, dar ezitant.

— Ce este? vru să știe Carmen, uitându-se la polițist. Care-i treaba? Au confirmat că e Sarah?

— Nu e Sarah, zise King, clătinând din cap.

— De unde știu?

— Sunt rămășițele unui bărbat.

Amândoi detectivii îl priviră miraţi.

— Cine e?

Întrebarea venise de la Falk.

— Am primit un telefon la secție, acum o oră, le-a explicat King. Fostul motociclist din pușcărie a reușit să obțină o înțelegere mulțumitoare. I-a spus avocatului său că știe că în groapa aia e chiar Sam Kovac.

— Sam Kovac? făcu Falk, clipind.

— Da. Tipul zice că, acum cinci ani, motocicliștii au fost plătiți ca să scape de el. Sam s-a tot lăudat cu taică-său la oamenii cu care făcea afaceri, în încercarea de a fi acceptat în gașcă, probabil. Dar omul susține că Sam nu era în toate mințile, că era prea labil psihic ca să fie de încredere. Așa că, atunci când motocicliștii au primit o ofertă mai bună, au acceptat-o. Pe cei care au comandat uciderea nu i-a interesat modalitatea executării individului, câtă vreme cadavrul nu avea să fie găsit niciodată. Tot ce au vrut a fost ca Sam să dispară.

— Cine erau aceștia? a intervenit Carmen.

King se uită pe geam. Vântul se domolise și pădurea era straniu de calmă, lucru rar.

— Au făcut tranzacția printr-un mijlocitor, dar, după toate aparențele, a fost vorba despre un cuplu mai în vârstă. Plini de bani. Gata să plătească bine. Cam ciudaţi însă. Nu chiar în toate mințile nici ei.

În gând, Falk a trecut în revistă posibilitățile și nu a găsit decât una.

— Doar nu erau părinții lui Sarah Sondenberg, nu? zise el, iar King ridică vag din umeri.

— E prea devreme să o spunem cu certitudine, dar cred că pe ei o să-i caute mai întâi. Vai de capul lor de amărâți! Presupun că douăzeci de ani de durere și de nesiguranță pot să afecteze un om.

King clătină din cap.

— Blestematul de Martin Kovac! A distrus locurile astea. Ar fi putut să le dea pace sărmanilor oameni. Poate ar fi evitat și el necazurile. Cine știe? Are vreunul dintre voi copii?

Falk scuturã din cap, imaginându-și-o pe Sarah Sondenberg cu zâmbetul ei de revistă. Imaginându-și-i pe părinții ei și cum trebuie să fi trăit aceștia în ultimii douăzeci de ani.

— Eu am doi băieți, zise King. Mereu mi-a părut rău pentru familia Sondenberg. Între noi fie vorba, dacă ei au plătit să fie ucis Sam, nu pot să-i condamn, zise el și oftă. Cred că nu trebuie să subestimezi niciodată până unde poți să mergi de dragul copilului tău.

Undeva departe, în cabană, tânguielile lui Margot Russell reîncepeau.

Ziua 4: Duminica dimineață

— Alice?

Alice Russell tresări. Bâjbâind, încerca să încheie apelul, în timp ce se întorcea spre locul de unde venea vocea, cu ochii holbați, pentru ca înțelesese că nu mai era singură pe potecă. Făcu o jumătate de pas înapoi.

— Cu cine vorbești, Alice?

Capitolul 28

Falk se simțea complet dezamăgit. Mergeau pe aleea către pavilionul de cazare și, judecând după expresia de pe chipul ei, Carmen se simțea la fel ca el. O usturau ochii din cauza vântului care se stârnise iar, spulberându-i hainele. Când au ajuns la camerele lor s-au oprit. Falk răsucea în mână stick-ul de memorie pe care i-l dăduse sergentul King.

— Nu vrei să ne uităm la fotografii? zise Falk.

— Cred c-ar fi bine s-o facem.

Carmen părea la fel de entuziasmată pe cât se simțea și el. Mormântul lui Alice Russell din sălbăticie. Rangerii încheiaseră în sfârșit căutările, dar nu cu rezultatul pe care-l speraseră.

Falk descuie ușa, puse rucsacul pe podea și trase afară din el tot felul de lucruri, până ce reuși să-și scoată laptopul. Așezată pe pat, ea îl urmărea.

— Încă mai ai hărțile tatălui tău, zise Carmen, când Falk așează teancul lângă ea, pe cuvertură.

— Da. Acasă n-am avut destul timp să despachetez totul.

— Nu. Nici eu. Totuși, presupun că o să ne întoarcem destul de repede. Să dăm piept cu mustruluiala de la serviciu, acum că Alice a fost găsită. Ei tot o să vrea contractele.

Pe Carmen perspectiva părea să o doboare.

— Oricum…

Se dădu la o parte să-i facă loc pe pat și Falk deschise laptopul.

— Hai să terminăm odată cu asta!

A conectat stick-ul de memorie, s-au așezat unul lângă altul și Falk a deschis galeria de imagini.

Rucsacul lui Alice umplea ecranul. Fotografii făcute de la distanță arătau rucsacul sprijinit de trunchiul unui copac; materialul din care era confecționat, în contrast cu natura în nuanțe de verde și brun. Prim-planurile confirmau impresia pe care Falk o avusese inițial, când fuseseră în pădure. Rucsacul fusese îmbibat de ploaie, dar în afară de asta nu era

deloc stricat şi nici nu fusese deschis. Era ceva înfiorător în felul cum stătea proptit acolo, pregătit, gata să fie recuperat de un proprietar care nu avea să mai revină niciodată. Falk şi Carmen priviră fără grabă fotografiile cu rucsacul din toate unghiurile posibile, dar până la urmă au trecut mai departe.

Copacii protejaseră trupul lui Alice Russell de condiţiile atmosferice vitrege, totuşi intemperiile îşi puseseră amprenta. Femeia zăcea pe spate, pe un pat de iarbă aspră şi înaltă, cu picioarele întinse şi braţele drepte pe lângă ea. Nu era la mai mult de douăzeci de metri de potecă, dar din fotografii reieşea clar faptul că era aproape invizibilă de la distanţă mai mare.

Avea părul încâlcit şi pielea feţei i se lăsase de pe pomeţii bine conturaţi. În rest, aproape că puteai zice că doarme. Aproape. Animalele şi păsările îi descoperiseră trupul cu mult înaintea poliţiei.

Pădurea trecuse peste Alice ca un val. Frunze şi rămurele şi resturi infime îi atârnau în păr şi i se adunaseră în cutele hainelor. Sub unul din picioare era îngrămădită o bucată de plastic deteriorat provenind de la un ambalaj, care părea să fi făcut cale lungă până ajunsese aici.

Falk era cât pe ce să treacă la următoarea fotografie, când se opri brusc. Ce-i atrăsese privirea? Se uită încă o dată peste imagine. Ceva în felul cum stătea întinsă Alice, presărată cu gunoaie. Un gând nu-i dădea pace, dar fugea când încerca să-l prindă.

Se gândi înapoi, în timp, la femeia pe care el şi Carmen o cunoscuseră. Rujul corporatist al lui Alice şi expresia sfidătoare erau de mult şterse şi corpul ei arăta ca o carapace goală, aşezată pe covorul de iarbă al pădurii. Părea fragilă şi foarte singură. Falk spera ca Margot Russell să nu vadă niciodată fotografiile acelea. Chiar şi în moarte, asemănarea dintre Alice şi fiica ei era izbitoare.

Au continuat să treacă în revistă galeria de imagini, până când ecranul deveni negru. Ajunseseră la sfârşit.

— Deci, a fost nasol cum m-am aşteptat, a zis Carmen, în şoaptă.

Geamul zăngăni când ea s-a lăsat pe spate şi mâna i-a căzut peste grămada de hărţi de pe cuvertură. O luă pe cea de deasupra, o desfăcu şi-şi trecu privirea peste liniile tipărite.

— Ar trebui să le foloseşti, zise şi tonul ei era trist. Ar trebui să iasă şi ceva bun din toate astea.

— Mda, ştiu, răspunse Falk, răsfoind hărţile până ce dădu de cea a masivului Giralang.

O întinse, uitându-se după North Road. Găsi şoseaua, care tăia o zonă de vegetaţie încâlcită şi nemarcată. Apoi găsi cu aproximaţie locul unde credea că se află coliba şi apoi locul unde fusese găsit cadavrul lui Alice Russell.

În toată zona aceea, pe hartă nu existau semne în creion, nici note sau cuvinte scrise de mâna tatălui său. Falk nu ştia la ce se aşteptase sau ce sperase să găsească, dar, indiferent ce-ar fi fost, nu era acolo. Tatăl lui nu fusese niciodată în zonă. Liniile tipărite de pe hartă îl priveau cu oarbă indiferenţă.

Oftând, a mişcat foaia până când a descoperit traseul Mirror Falls. Acolo, notele în creion erau vizibile şi scrisul greu de descifrat al tatălui său, cu bucle şi vârtejuri, se întindea pe hârtia gălbuie. *Traseu de vară. Atenţie, cad pietre. Sursă de apă potabilă.* Adnotările erau scrise apăsat. Un punct de observaţie era marcat ca închis, apoi ca deschis, apoi din nou tăiat şi marcat cu cuvintele: *Pericol recurent.*

Falk privi îndelung scrisul, fără să-i fie clar de ce. Ceva pâlpâi adânc în conştiinţa lui. A vrut să întindă mâna spre laptop şi tocmai atunci Carmen şi-a ridicat privirea.

— Îi plăcea zona asta, zise ea, ridicând harta în mână. Sunt o grămadă de însemnări aici.

Falk recunoscu imediat numele regiunii.

— Acolo am crescut.

— Serios? Mamă... N-ai glumit, chiar că e în mijlocul pustietăţii, zise Carmen, privind mai de-aproape. Atunci,

înseamnă că voi doi aţi făcut drumeţii pe-acolo împreună? Înainte să vă mutaţi.

— Nu-mi aduc aminte, răspunse Falk şi clătină din cap. Nu sunt sigur nici măcar că el le făcea pe atunci. Era destul de ocupat cu ferma. Probabil că stătea mult în aer liber.

— După ce se vede pe harta asta, se pare că aţi fost aici. Cel puţin o dată.

Carmen îi întinse harta şi puse degetul pe ceva scris de mâna lui Erik Falk.

Cu Aaron.

Cuvintele erau scrise lângă un traseu de vară, uşor. Falk nu-l parcursese niciodată pe toată lungimea, dar ştia unde duce. Mergea pe marginea padocurilor, unde el obişnuia să alerge ca să-şi mai consume din energie, în timp ce tatăl lui lucra pământul; pe lângă locul de la râu unde tatăl lui îl învăţase cum să pescuiască; de-a lungul şirului de garduri unde Aaron, pe când avea trei ani, fusese fotografiat într-o vară, râzând, călare pe umerii tatălui său.

Cu Aaron.

— Niciodată noi doi n-am…

Falk îşi simţea pleoapele grele şi fierbinţi.

— N-am parcurs niciodată traseul ăsta împreună. Nu în acelaşi timp.

— Păi, poate că voia să o facă. Mai sunt şi altele.

Carmen verificase prin stiva de hărţi. Îi dădu alte câteva şi-i arătă însemnările. Şi pe urmă încă o stivă.

Aproape pe fiecare hartă erau scrise de mână, estompate de vreme şi tot mai nesigure de-a lungul anilor, cuvintele: *Cu Aaron. Cu Aaron.* Un traseu ales pentru ca ei doi să-l facă împreună. Tatăl lui, încăpăţânat, neacceptând un refuz categoric; aceste cuvinte exprimau o dorinţă de ceva diferit.

Falk se lăsă pe tăblia patului. Îşi dădea seama că partenera lui îl privea, şi clătină din cap. Se gândise că poate nu va fi în stare să se exprime.

Carmen întinse braţul şi-şi puse mâna peste a lui.

— Aaron, e-n ordine. Sunt sigură că știa.

— Nu cred, i-a răspuns el, înghițind cu greu.

— Ba, știa, insistă Carmen, zâmbind. Părinții și copiii sunt făcuți să se iubească. Știa.

Falk se uită peste hărți.

— S-a descurcat mai bine decât mine să o arate.

— Ei, poate că da. Dar nu ești singurul. Cred că adeseori părinții îi iubesc pe copiii lor mai mult decât sunt ei înșiși iubiți de aceștia.

— Poate.

Falk se gândea la părinții lui Sarah Sondenberg și la iadul în care se aruncaseră, de dragul fiicei lor, neavând încotro. Cum spusese King? *Niciodată nu trebuie să subestimezi până unde poți să mergi de dragul copilului tău.*

Undeva, în adâncul minții lui, ceva nu-i dădea pace iar. Clipi. Ce anume? Încerca să prindă ideea, dar aceasta amenința să se evapore. Computerul încă era deschis, lângă Carmen, și galeria de fotografii era în continuare accesată.

— Ia stai să mă mai uit o dată.

Falk trase laptopul spre el și trecu iar prin fotografiile cu Alice Russell, de astă dată privindu-le cu și mai multă atenție. Îl sâcâiau detaliile, dar nu putea spune care anume. Se uită la pielea pământie, la poziția maxilarului, căzut și puțin flasc. Fața ei, expusă, era aproape relaxată și, într-un fel straniu, arăta mai tânără. Afară, urletele vântului au început deodată să semene cu vaietele lui Margot Russell.

Falk a continuat să se uite. La unghiile rupte ale lui Alice Russell, la mâinile ei murdare, la părul încâlcit. La resturile și mizeriile presărate peste tot, de jur-împrejurul ei. Și din nou avu senzația aceea. S-a oprit la acea ultimă imagine și s-a aplecat să o vadă mai de-aproape. O bucată de plastic vechi prinsă sub picior. Resturile murdare ale unui ambalaj alimentar, lângă părul ei. Mări detaliul.

Un fir de ață roșu cu argintiu i se prinsese de fermoarul jachetei.

Senzaţia se transformă într-o adevărată revelaţie când Falk s-a uitat la firul rupt. Deodată, nu s-a mai gândit la Alice şi Margot Russell, ci la o altă fată, atât de fragilă, încât era aproape invizibilă, o fată care învârtea mereu între degete fire roşii şi argintii pe care le împletea.

Un fir de aţă prins într-un fermoar. O încheietură goală a mâinii. Privirea bântuită şi ochii afundaţi în orbite ai fiicei. Şi privirea vinovată a mamei ei.

Ziua 4: Duminică dimineață

— Alice, zise Lauren, privind-o fix. Cu cine vorbeşti?

— Oh, Dumnezeule! M-ai speriat!

Alice îşi duse mâna la piept. Avea chipul palid, în contrast cu întunericul.

— Ai semnal? Ai reuşit să dai de cineva?

Lauren întinse mâna după telefon, dar Alice se feri.

— E prea slab semnalul. Nu cred că m-au auzit.

— Sună la serviciul de urgență!

Lauren se întinse din nou după telefon.

— Am sunat, a zis Alice, făcând un pas înapoi. Se tot întrerupe.

— Rahat! Şi atunci cu cine vorbeai?

— Era o căsuță vocală. Nu cred că s-a înregistrat.

— Dar cine a fost?

— N-a fost nimeni. Ceva legat de Margot.

Lauren rămase cu ochii fixați asupra ei, până când Alice i-a înfruntat privirea.

— Ce-i? izbucni aceasta. Ți-am zis, am încercat deja să sun la urgență.

— Aproape că nu mai avem semnal, şi nici baterie. Trebuie să facem economie.

— Știu şi eu asta. Dar era ceva important.

— Chiar dacă ţie nu-ţi vine să crezi, există lucruri mai importante decât afurisita de fiică-ta.

Alice nu-i răspunse, dar ţinu telefonul şi mai strâns.

— Foarte bine, a zis Lauren, încercând să inspire profund, în orice caz, cum ai reuşit să-ţi iei telefonul fără s-o trezeşti pe Jill?

Alice aproape că izbucni în râs.

— Femeia aia a dormit ieri în timpul furtunii cu tunete. Cum era să simtă că i-am luat jacheta?

Lauren nu se îndoia. Jill păruse mereu să doarmă mai bine decât oricare dintre ele. Se uită la cealaltă mână a lui Alice.

— Şi ai luat şi lanterna lui Beth.

— Am nevoie de ea.

— E singura care mai funcţionează, dintre toate pe care le-avem.

— Tocmai de aceea am luat-o pe-asta.

Alice evita să o privească în ochi. Lumina făcută de lanternă plutea în întuneric. Restul potecii era în beznă.

Lauren văzu rucsacul lui Alice sprijinit de o piatră. Gata de plecare. Mai inspiră o dată profund.

— Uite ce e, zise, trebuie să ne întoarcem la celelalte. Toate vor vrea să afle cum e cu semnalul. N-o să le spun că ai încercat să pleci.

Alice nu a zis nimic. Îşi îndesă telefonul în blugi.

— Alice! Dumnezeule! Doar nu te gândeşti serios să pleci?

Alice se aplecă şi ridică rucsacul. Şi-l aruncă pe umăr. Lauren o prinse de braţ.

— Dă-mi drumul, i-a zis Alice şi-şi eliberă braţul cu o smucitură.

— Nu eşti în siguranţă singură. Şi acum avem semnal. O să-i ajute să ne găsească.

— N-o s-o facă. Semnalul e prea slab.

— Dar e ceva! Alice, sunt şanse mai mari decât am avut în ultimele zile.

— Vorbeşte mai încet, da? Ştii ce? Nu pot să aştept până ne găsesc ei.

— De ce?

Niciun răspuns.

— Pentru Dumnezeu, zise Lauren, încercând să se calmeze, pentru că simţea cum îi bate inima. Ce naiba ai de gând să faci?

— O să merg spre nord, aşa cum ar fi trebuit să facem azi. Lauren, tu ştii că asta e soluţia, dar nu vrei să recunoşti, pentru că atunci ar trebui să şi încerci.

— Nu. Nu vreau să o fac, pentru că nu e sigur. Mai ales de una singură. Mergi orbeşte, nu ai nici măcar busolă.

Lauren simţea în propriul buzunar discul de plastic.

— Dacă eşti aşa de îngrijorată, ai putea să mi-o dai tu.

— Nu. În niciun caz, răspunse Lauren, strângând şi mai tare busola în pumn.

— Mă gândeam eu. Oricum, ştim că poteca asta merge spre nord. O să mă descurc dacă trebuie. Am făcut-o şi la McAllaster.

Nenorocita de tabără McAllaster! La auzul numelui acelei tabere, Lauren simţi o gheară în piept şi sângele îi pulsă mai repede prin vene. Cu treizeci de ani în urmă, în mijlocul pustietăţii, la fel de apropiate una de alta ca acum. Proba încrederii. Lauren, înnebunită de dorul de casă, tristă şi legată la ochi, apoi senzaţia de totală uşurare când simţise mâna sigură a lui Alice pe braţul ei şi îi auzise la ureche vocea încrezătoare.

— Te ţin eu. Pe-aici!

— Mulţumesc.

Alice înainte şi Lauren în urma ei. Sunetul paşilor de jur-împrejur. Un chicotit. Apoi, iar, vocea lui Alice la ureche. O avertizare şoptită.

— Ai grijă!

Mâna care o ghida, aşezată pe braţul ei, se ridicase brusc, uşoară ca aerul, şi dispăruse în neant. Lauren întinsese braţele dezorientată, se împiedicase de ceva aflat exact în faţa ei şi avusese senzaţia oribilă a căderii în gol. Singurul zgomot era sunetul îndepărtat al unor râsete înfundate.

În cădere, îşi fracturase încheietura mâinii. Se bucurase. Asta însemna că după ce şi-a luat legătura de la ochi şi s-a trezit complet singură, înconjurată de tufişurile dese, în bezna copleşitoare, avea o scuză pentru lacrimile din ochi. Nu că ar fi contat. Au trecut patru ore până ca fetele celelalte să se întoarcă după ea. Când au ajuns, într-un final, Alice îi spusese râzând:

— Eu ţi-am zis să ai grijă.

Capitolul 29

Falk se uită la firul roşu cu argintiu prins în fermoarul jachetei lui Alice Russell, apoi întoarse ecranul spre Carmen.

— Rahat! făcu ea, clipind.

Băgă mâna în buzunarul hainei, scotoci după ceva şi înainte ca el să apuce să spună vreo vorbă, scoase de acolo brăţara prieteniei împletită de Rebecca. Firele argintii sclipeau în lumină.

— Ştiu că Lauren a zis că a pierdut-o pe-a ei, dar e sigur că a purtat-o în pădure?

Falk îşi luă haina şi căută prin buzunare până găsi fluturaşul pe care scria *Persoană dispărută* pe care îl luase de la recepţie. L-a netezit şi, ignorând chipul zâmbitor al lui Alice, s-a concentrat la ultimul instantaneu făcut celor cinci femei împreună.

Se aflau la începutul traseului Mirror Falls şi Alice o ţinea pe Lauren de talie. Alice zâmbea. Braţul lui Lauren era pe umerii lui Alice. Falk se aplecă mai aproape şi se gândi că braţul acela mai degrabă plutea, decât să se sprijine pe umerii lui Alice. Lângă manşeta mânecii de la jacheta pe care o purta Lauren, legată la încheietura mâinii, se vedea clar o brăţară roşie împletită.

Carmen întinsese deja mâna după telefonul fix, să-l sune pe sergentul King. A ascultat o clipă, apoi a clătinat din cap. Nu răspundea. A format numărul de la recepţie. Până să afle ea numărul camerei, Falk îşi pusese deja haina şi, fără o vorbă, au ieşit amândoi şi au luat-o de-a lungul pavilionului de cazare, până în capăt. Soarele după-amiezii târzii coborâse în spatele copacilor şi, dinspre est, se strecura întunericul.

Când au ajuns în dreptul camerei lui Lauren, Falk a bătut la uşă. Aşteptară. Niciun răspuns. Bătu din nou, apoi Falk a încercat clanţa. Uşa nu era încuiată. În cameră nu era nimeni. Îi aruncă o privire lui Carmen.

— În salon, poate? a zis ea.

Falk a ezitat, apoi s-a uitat peste umărul ei. Capătul traseului Mirror Falls era pustiu, iar indicatorul de lemn, abia vizibil în întunericul tot mai mare. Carmen l-a văzut unde se uită și i-a citit gândurile. Pe chipul ei a apărut îngrijorarea.

— Du-te și vezi, zise ea. Eu îl caut pe King și venim după tine.

— Bine.

Falk porni în pas alert, pietrișul aleii scârțâind sub pașii lui, apoi tălpile începură să se afunde puțin când ajunse pe poteca înnoroiată. Era singur, dar pe potecă se vedeau și alte urme de ghete. Intră pe traseu.

Avea dreptate oare? Nu știa. Apoi se gândi la fata delicată, la firul roșu și la încheietura goală a mâinii mamei ei.

Niciodată nu trebuie să subestimezi până unde poți să mergi de dragul copilului tău.

Falk se grăbi și mai tare, și din ce în ce mai tare până o luă la fugă, zgomotul cascadei Mirror Falls răsunându-i tot mai puternic în urechi.

Ziua 4: Duminică dimineață

— O să reușesc să ies de-aici. Am reușit la McAllaster.

— Ai făcut o grămadă de lucruri la McAllaster.

— Doamne, Lauren. Nu-ncepe iar! Mi-am cerut scuze pentru ce s-a-ntâmplat atunci. De-atâtea ori, mai zise, întorcându-se spre ea. Uite! Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec.

— Nu iei telefonul cu tine, a spus Lauren, apoi întinse mâna și, de astă dată, o apucă pe Alice de jachetă.

— Ba da, iau telefonul, e *al meu.*

O împinse pe Lauren și aceasta se dădu puțin în spate, împleticindu-se. Umbrele înalte din jurul ei păreau să tremure și, când Alice i-a întors spatele, a simțit un frison de furie.

— Nu pleca!

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Alice, de data asta fără să se mai întoarcă.

Lauren se năpusti spre Alice, puțin nesigură pe picioare. O prinse de rucsac și o trase înapoi, smucind-o.

— Nu ne lăsa aici!

— Dumnezeule! Nu fi așa patetică!

Lauren simți cum ceva îi înflorește și îi explodează în piept.

— Hei! Să nu-mi vorbești mie așa!

— Perfect, zise Alice, fluturând din mână. Știi ce? N-ai decât să vii cu mine, dacă vrei. Sau să rămâi. Sau să pleci când o să-nțelegi, în sfârșit, că nu vine nimeni după noi. Nu-mi pasă. Dar eu trebuie să plec.

Încercă să se smulgă din strânsoare, însă de data asta Lauren o ținea bine.

— Nu, zise aceasta și mâna o durea de cât de strâns o ținea.

Se simțea ușor amețită. A continuat:

— Măcar o dată, Alice, gândește-te și la altcineva în afară de tine.

— Asta fac! Trebuie să mă întorc la Margot. Uite, s-a întâmplat ceva și…

— Şi Doamne fereşte să o deranjeze ceva pe nepreţuita Margot Russell, i-o reteză Lauren.

Îşi auzi propriul hohot de râs. În întunericul nopţii, răsunase straniu.

— Nu ştiu care e mai egoistă dintre voi, tu sau ea?

— Poftim?

— Nu te face că nu ştii ce vreau să spun! Margot e la fel de rea ca tine. Pretinzi că-ţi pare rău pentru cum te purtai la şcoală – pentru cum te porţi acum –, dar ai dat naştere unei fiice care se comportă exact la fel. Ai vrut să-ţi calce pe urme? În mod clar, ţi-a reuşit.

— A, pe bune? făcu Alice, râzând dispreţuitor. Ei, Lauren, ca să vezi! Tu ştii totul despre asta.

Se lăsă tăcerea.

— Ce…?

Lauren deschisese gura, dar cuvintele i s-au topit pe buze.

— Las-o baltă! mai zise Alice, în şoaptă. Doar să n-o amesteci pe Margot în treaba asta. N-a greşit cu nimic.

— Chiar?

Alice nu i-a mai răspuns. Lauren a continuat, cu ochii la ea:

— Ştii că şi ea a fost implicată, Alice.

— Ce, în treaba aia cu Rebecca? Problema s-a rezolvat, ştii bine. Şcoala a făcut anchetă. Fetele răspunzătoare pentru fotografiile acelea au fost exmatriculate temporar.

— Au fost exmatriculate fetele pentru care au avut dovezi că erau răspunzătoare. Crezi că eu nu ştiu că toate făceau parte din gaşca lui Margot? A fost şi ea implicată, fără discuţie. Probabil că ea a fost capul răutăţilor.

— Dacă ar fi fost aşa, şcoala ar fi stabilit asta.

— Serios? Ar fi spus şcoala? Alice, cât ai donat în plus şcolii, anul acesta? Cât te-a costat ca să-i faci să închidă ochii la faptele lui Margot?

Niciun răspuns. Se auzi un foşnet în tufişuri.

— Da, exact cum mi-am imaginat.

Lauren tremura atât de rău, că abia dacă mai putea să respire.

— Hei, am încercat să te ajut cât am putut, Lauren. În primul rând, nu eu te-am recomandat pentru jobul ăsta? Şi nu eu ţi-am ţinut spatele – de câte ori în ultima vreme? – când ai fost cu mintea aiurea şi dată peste cap?

— Pentru că te simţi vinovată.

— Pentru că suntem prietene!

— Nu. Nu suntem, zise Lauren şi o privi în ochi.

Un minut, Alice a rămas mută.

— Bine, zise apoi. Uite, amândouă suntem supărate. Ultimele câteva zile au fost foarte grele. Şi ştiu cât de greu îi este şi Rebeccăi. Cât de greu vă este amândurora.

— Nu ştii. Nici nu poţi să-ţi închipui cum este.

— Pot, Lauren.

În lumina lunii, ochii lui Alice străluceau. Înghiţi în sec.

— Ştii, se pare că ar exista nişte fotografii şi cu Margot şi…

— Şi ce?

— Aşa că trebuie să mă întorc…

— Şi te aştepţi să-mi pese? Acum, când fiica ta e-n faţa aparatului de fotografiat, şi nu a mea?

— Of, Doamne, Lauren, *te rog.* Fata ta a fost al naibii de deprimată cu mult înainte ca vreuna dintre tâmpeniile alea de fotografii să fie distribuite…

— Ba n-a fost!

— A fost! Bineînţeles că a fost!

Alice vorbea în şoaptă şi repezit.

— Dacă ai nevoie de cineva pe care să dai vina pentru problemele Rebeccăi, zise, de ce nu te uiţi cu atenţie la tine însăţi? Serios! Chiar nu vezi cu cine seamănă?

Lauren îşi auzea sângele zvâcnindu-i în urechi. Alice era aproape, dar cuvintele ei erau distante şi stinse.

— Nu vezi? continuă Alice, uitându-se fix la ea. Vrei un indiciu? Ce zici de şaisprezece ani în care te-a văzut cum te laşi intimidată? Cum îi laşi pe alţii să te calce în picioare? Nu

eşti niciodată mulţumită de tine. Ani de zile de diete blestemate şi de efecte yo-yo. Fac pariu că n-ai învăţat-o niciodată să înfrunte pe cineva, în viaţa ei. Te întrebi de ce ajungi mereu să fii tratată abuziv? Când eram la şcoală, o căutai cu lumânarea, dar şi în prezent permiţi să fii tratată aşa. Cu ajutorul tău am putea scăpa cu toate de-aici, dar eşti prea speriată ca să ai încredere în tine.

— Nu sunt!

— Ba eşti! Eşti aşa de al dracului de slabă de minte…

— Nu sunt!

— Şi dacă nu înţelegi cât rău i-ai făcut fetei ăleia, eşti o mamă mai rea decât credeam şi, sincer, cred că eşti deja varză.

Lui Lauren îi bubuia capul aşa de tare, că abia dacă-şi mai putea auzi propriile cuvinte.

— Nu, Alice. Eu m-am schimbat. Tu eşti cea care a rămas la fel. Ai fost o ticăloasă la şcoală şi acum eşti şi mai rău.

Alice slobozi un hohot de râs.

— Te amăgeşti singură, Lauren. Nu te-ai schimbat. Eşti aşa cum eşti. Pur şi simplu, asta ţi-e firea.

— Şi Rebecca nu e bine…

Senzaţia de vinovăţie i se ridică lui Lauren în gât atât de repede, încât a fost cât pe ce să se sufoce. Şi-a înghiţit-o.

— Are probleme complicate.

— Cât îi plăteşti terapeutului ca să te facă să crezi asta? întrebă Alice, pe un ton ironic. Nu e chiar atât de complicat, ăsta-i mersul lumii, nu? Crezi că eu nu-mi dau seama că fiică-mea poate să fie o mică intrigantă afurisită? Şi agresivă şi manipulatoare şi tot ce mai rimează cu astea? Nu sunt oarbă, văd şi eu cum este.

Alice se aplecă înainte. Avea obrajii roşii. Transpirase, în ciuda frigului, iar o şuviţă de păr i se lipise de frunte. Avea lacrimi în ochi.

— Şi, Dumnezeu mi-e martor, face nişte tâmpenii, nişte *tâmpenii!* Dar cel puţin eu pot să recunosc asta. Pot să-mi recunosc vina, pot să accept că e aşa şi din cauza mea. Lauren, vrei să iroseşti mii de dolari, încercând să afli de ce fiică-ta e bolnavă, de ce se înfometează şi e tristă?

Aveau feţele atât de apropiate, că aburii respiraţiilor li se amestecau.

— Economiseşte banii ăştia şi cumpără-ţi o oglindă. E vina ta. Crezi despre fiică-mea că e exact ca mine? Ei bine, află că fiica ta este *exact ca tine.*

Capitolul 30

Simţea sub tălpi că poteca era alunecoasă şi udă. Falk călca apăsat, mergând cât de repede putea, ferindu-se când ramurile care ajungeau în drum îl prindeau, agăţându-se de el ca nişte gheare. Zgomotul tunător al apei curgătoare era tot mai aproape, şi când Falk apăru la liziera pădurii, simţi cum sudoarea lipicioasă i se răcea deja pe piele.

Zidul de apă se prăvălea la vale. Cu răsuflarea tăiată, Falk se opri să privească mai bine, mijind ochii în lumina care scădea. Nimic. Locul de unde puteai privi panorama cascadei era pustiu. Înjură în barbă. Se înşelase. *Sau ai întârziat,* îi şopti o voce mică, în gând.

Făcu un pas pe punte, apoi încă unul şi se opri.

Stătea cocoţată pe steiul proeminent din vârful cascadei Mirror Falls, aproape invizibilă pe fundalul stâncos. Picioarele îi atârnau peste margine şi ea privea ţintă în spuma învolburată a apei, care se năpustea, spulberată, în lacul de dedesubt.

Lauren era acolo, tristă, tremurând şi foarte, foarte singură.

Ziua 4: Duminică dimineaţă

Fiica ta e exact ca tine.

Cuvintele mai răsunau încă în întuneric, când Lauren se năpusti cu toată puterea asupra lui Alice. Mişcarea o luase prin surprindere chiar şi pe Lauren şi corpul ei se izbise de trupul celeilalte femei, rostogolindu-se amândouă, cu mâinile fluturându-le în aer. Lauren simţi durerea unei zgârieturi, când unghiile celeilalte îi zgâriară încheietura mâinii drepte.

— Nenorocito!

Lauren îşi simţea gâtul încins şi încordat şi vocea îi era înăbuşită. Ea şi Alice se răsuciră şi căzură pe spate, lovindu-se de un bolovan de pe marginea potecii.

În aer răsună un pocnet şi Lauren simţi cum aerul îi iese din plămâni în timp ce se izbea de pământ. Icni şi se rostogoli într-o parte, simţind cum poteca pietroasă i se înfige în spate şi cum bătăile inimii îi bubuie în urechi.

Lângă ea, Alice gemu uşor. Avea un braţ peste al lui Lauren şi zăcea întinsă, destul de aproape, aşa că Lauren îi simţea căldura trupului trecând prin propriile-i haine. Rucsacul îi căzuse alături.

— Dă-te la o parte de pe mine, zise Lauren şi o împinse. Vorbeşti tâmpenii.

Alice nu-i răspunse; stătea lungită acolo, cu membrele fără vlagă.

Lauren s-a ridicat, încercând să inspire adânc. Valul de adrenalină trecuse şi o lăsase înfrigurată şi tremurând. Coborî privirea. Alice era în continuare întinsă pe spate, cu ochii spre cer, bătând din pleoape, şi cu buzele uşor întredeschise. Gemu iar şi-şi duse o mână la ceafă. Lauren se uită la bolovanul de lângă potecă.

— Ce este? Te-ai lovit la cap?

Niciun răspuns. Alice clipi, ochii i se închideau şi i se deschideau încet. Îşi ţinea mâna la ceafă.

— Rahat!

Lauren era încă furioasă, dar acum mânia i se domolea, stinsă de un val de regrete. Poate că Alice mersese prea departe, dar şi ea făcuse la fel. Erau toate obosite şi înfometate şi Lauren îşi ieşise din fire.

— Eşti bine? Lasă-mă să…

Se ridică, o luă pe Alice cu mâinile de subsuori şi o ridică în capul oaselor. O sprijini de bolovan, cu rucsacul lângă ea. Alice clipi lent, cu ochii piezişi, mâinile fără vlagă, în poală, şi privirea fixă în gol. Lauren se uită la ceafa ei. Nu sângera.

— N-ai nimic. Nu-ţi curge sânge, probabil că eşti doar ameţită. Stai puţin aşa.

Niciun răspuns.

Lauren îşi puse o mână pe pieptul lui Alice, să simtă cum se ridică şi coboară. Aşa cum făcea atunci când Rebecca era micuţă şi ea stătea aplecată deasupra pătuţului, în întunericul primelor ore ale zilei, sugrumată de legătura strânsă dintre ele, tremurând sub povara responsabilităţii. *Mai respiri încă? Mai trăieşti?* Acum Lauren îşi ţinu ea însăşi respiraţia, să simtă sub palmă cum pieptul lui Alice se ridică şi coboară încet. Scoase un suspin sonor, de uşurare.

— Doamne, Alice! zise şi se ridică în picioare.

Făcu un pas înapoi. Şi acum? Se simţea deodată foarte singură şi foarte speriată. Era extenuată. Totul o extenuase. Se simţea prea obosită ca să mai lupte.

— Ştii ce? Fă ce vrei, Alice! N-o să le trezesc pe celelalte. N-o să le spun că te-am văzut, dacă nici tu nu le spui…

Se opri.

— Mi-am pierdut o clipă cumpătul, continuă Lauren.

Niciun răspuns. Cu ochii pe jumătate închişi, Alice privea printre pleoape pământul din faţa ei. A clipit o dată, pieptul i s-a umflat şi apoi a coborât încet.

— Acum o să mă întorc la colibă. Ar trebui să faci şi tu la fel. Să nu dispari!

Buzele lui Alice se mişcară o idee. Din gât îi ieşi un sunet slab. Curioasă, Lauren se trase mai aproape. Încă un sunet

slab. Era mai degrabă un geamăt, dar dincolo de șuierul vântului printre arbori, de sângele care-i pulsa în tâmple și de durerea din tot corpul, Lauren era sigură că știe ce încerca Alice să-i spună.

— Nu-i nimic, zise Lauren, întorcându-se. Și mie îmi pare rău.

Abia dacă-și mai amintea cum a ajuns înapoi la colibă. Înăuntru, cele trei femei stăteau întinse, nemișcate, respirând ușor. Lauren își găsi sacul de dormit și se furișă înăuntru. Tremura și, întinsă pe podeaua colibei, părea că totul se învârte cu ea. Pe piept simțea o apăsare dureroasă. Nu era doar furie, se gândi Lauren. Nici tristețe. Era altceva.

Vinovăție.

Cuvântul țâșni din ea umplându-i gura cu un gust de fiere. Lauren îl alungă imediat.

Avea pleoapele grele și se simțea foarte obosită. A ascultat atentă, cât a reușit să reziste, dar nu se auzea niciun zgomot care să-i arate că Alice se strecurase înapoi, în urma ei. Într-un târziu, epuizată, a cedat. De-abia în pragul somnului și-a dat seama de două lucruri. Unu: uitase să ia telefonul; și doi: încheietura mâinii ei drepte era goală. Nu mai avea brățara prieteniei, pe care i-o făcuse fiica ei.

Capitolul 31

Falk se cățără pe balustrada de protecție și apoi pe peretele de stâncă. Era alunecos ca gheața sub tălpile lui. Făcu greșeala să se uite în jos și simți cum se clatină, odată cu roca ce părea că se leagănă sub el. Se apucă de balustradă și încercă să privească fix la orizont, până când senzația a dispărut. Era greu de spus unde se întâlnea pământul cu văzduhul, căci vârfurile copacilor se îngemănau cu cerul tot mai întunecat.

— Lauren! a strigat Falk, cât de blând a putut, peste tunetul apei.

Femeia tresări auzindu-și numele, dar nu-și ridică ochii. Nu era îmbrăcată decât cu un tricou subțire, cu mânecă lungă, și pantalonii pe care-i purtase și mai devreme. Fără jachetă. Stropii de apă îi udaseră părul, care i se lipise de cap. Chiar și în întunericul din ce în ce mai adânc, chipul lui Lauren avea o aură albăstruie. Falk se întreba de când stătea femeia acolo, udă și înfrigurată. Poate de mai bine de o oră. Era îngrijorat că ea ar fi putut să cadă de sus, pur și simplu de epuizare.

Se uită înapoi la balustradă, fără să știe clar ce trebuia să facă. Poteca era tot pustie. Lauren era așa de aproape de margine, că doar uitându-se la ea Falk simțea că amețește. Inspiră adânc și începu ascensiunea pe stânci, centimetru cu centimetru. Cel puțin norii se risipiseră, deocamdată. În amurg, argintul palid al lunii care tocmai răsărea arunca o lumină firavă.

— Lauren, o strigă el iar.

— Nu te apropia mai mult!

Falk se opri și riscă să se uite în jos. Abia dacă putea zări fundul bazinului, din pricina apei învolburate. Încercă să-și aducă aminte ce-i spusese Chase în prima zi. O cădere de aproape cincisprezece metri, până la bazinul întunecat de jos. Ce altceva mai spusese Chase? Ceea ce-i omora pe oameni nu era căderea, ci șocul pricinuit de răceala apei. Lauren tremura deja violent.

— Ascultă, îi spuse Falk. E groaznic de frig aici, sus. O să-ți arunc haina mea, bine?

Lauren nu reacționă în niciun fel, apoi înclină din cap, sever. Falk luă asta ca pe un semn bun.

— Poftim.

Își desfăcu fermoarul jachetei și și-o scoase, rămânând doar în pulover. Picăturile de apă pulverizate de cascadă se lipiră imediat de hainele lui expuse și, în câteva clipe, acestea erau ude. Aruncă haina spre Lauren. A fost o aruncare bună și jacheta a aterizat aproape de ea. Lauren își luă cu greu ochii de la apă, dar nu făcu niciun gest să îmbrace haina.

— Dacă nu ai de gând să o folosești, azvârle-o înapoi, zise Falk, căruia deja îi clănțăneau dinții.

Șovăind, Lauren își trase haina pe ea. Falk a luat și acest gest al ei drept un semn bun. Silueta ei minionă părea să se piardă în haina lui.

— Alice e într-adevăr moartă?

Cu tot acel zgomot al apei, era greu să auzi ce spune.

— Da. Îmi pare rău.

— Dimineață, când m-am întors la potecă și am văzut că nu mai este, am crezut…

Lauren continua să tremure groaznic, în timp ce se chinuia să vorbească.

— Am crezut că ea avea să fie cea care va supraviețui.

Ziua 4: Duminică dimineață

Bree nu-şi dăduse prea bine seama ce anume o trezise. Deschise ochii şi văzu cenuşiul rece şi tulbure al zorilor. Prin ferestrele colibei se strecura o lumină slabă, totuşi cea mai mare parte a încăperii era dominată de un întuneric dens. Auzea respiraţia domoală a celorlalte femei. Deocamdată, nu se trezise. Bun. Gemu încet, întrebându-se dacă n-ar putea să mai adoarmă, dar oasele o dureau de la scândurile tari ale podelei şi vezica o presa.

Se întoarse pe o parte şi, nu departe, zări pata de sânge de pe jos. Îşi aminti că era de la rana lui Lauren. Dezgustată, îşi trase picioarele la piept, ghemuindu-se în sacul de dormit. Lupta din seara trecută îi reveni rapid în minte şi, de astă dată, geamătul pe care l-a scos a fost unul audibil. Îşi apăsă mâna peste gură şi nu se mai mişcă. Nu voia să dea ochii cu celelalte, nu mai devreme decât era cazul.

Strecurându-se tiptil din coconul sacului de dormit, îşi trase ghetele în picioare şi se îmbrăcă cu jacheta. Se furişă pe uşă afară, schimonosindu-se la fiecare scârţâit al scândurilor, şi ieşi în aerul rece al dimineţii. Când să închidă uşa, a simţit paşi în poiana din spatele ei. A tresărit şi şi-a înăbuşit un strigăt.

— Şşşt, ce naiba, le trezeşti pe celelalte, îi şopti Beth. Eu sunt.

— Doamne, ce m-ai speriat! Credeam că eşti încă înăuntru.

Bree verifică dacă uşa adăpostului era închisă bine şi mai făcu câţiva paşi spre luminiş.

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

— Din acelaşi motiv ca şi tine, presupun, răspunse Beth, arătând cu capul spre budă.

— A, în regulă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, căci fantoma serii trecute le mai bântuia încă, lipită de ele ca fumul.

— Ştii, în legătură cu aseară… zise Beth, tot în şoaptă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta…

— Ştiu, dar trebuie să vorbim, a spus Beth, apăsat. Uite, ştiu că ţi-am făcut o mulţime de necazuri, dar o să mă revanşez…

— Nu, te rog, Beth. Las-o baltă!

— Nu pot. S-a mers prea departe. Nu se poate ca Alice să ajungă să te ameninţe şi să nu existe urmări. Mai ales după cât de mult ai muncit. Nu poate să-i trateze pe ceilalţi ca pe nişte slugi şi pe urmă să fie surprinsă când ei ripostează.

— Beth…

— Las-o-n seama mea! Tu m-ai ajutat întotdeauna. Toată viaţa. Acum pot să fac şi eu măcar atâta lucru, să te ajut.

Bree mai auzise vorbe de felul acesta. *Prea târziu, prea puţin,* îşi spuse şi imediat se gândi că era meschină. Sora ei se străduia. Ce-i drept, încerca întotdeauna. Bree simţi un nod în gât.

— Bine. Atunci, mulţumesc. Dar să nu iasă şi mai rău.

Beth zâmbi pieziş, într-un fel ciudat, şi fluturând din mână spre copaci, zise:

— Se poate mai rău de-atât?

Bree nu ştia care dintre ele a făcut prima gestul, dar simţi braţele surorii sale în jurul ei, pentru prima dată după mulţi ani. Era puţin bizar, corpul acela care odinioară îi fusese la fel de familiar ca al ei însăşi, acum îl simţea aşa de diferit! Când s-au desprins din îmbrăţişare, Beth zâmbea.

— Totul o să fie bine, zise ea. Promit!

Bree o privi pe sora ei întorcându-se şi strecurându-se înapoi în colibă. Încă mai simţea căldura corpului lui Beth.

Nici nu se uită spre budă – nici vorbă să se ducă într-acolo –, în schimb, o luă pe după colibă. Se opri brusc, când văzu mormântul oribil al câinelui. Aproape că uitase de el. Îşi feri privirea şi trecu pe lângă el, spre spatele colibei, prin iarba înaltă, către copaci şi potecă, până când mormântul dispăru din raza ei vizuală.

Ce-a fost asta? O pasăre? Sunetul venea dinspre poteca din spatele ei. Era un sunet mic, artificial, care ţârâia în liniştea

dimineţii. Bree îşi ţinu răsuflarea, cu urechile aproape ţiuindu-i din cauza efortului de a asculta. Nu era o pasăre. Bree recunoscu sunetul. Se întoarse în direcţia din care venea şi o luă la fugă. În sus, pe potecă, aproape împiedicându-se pe terenul accidentat.

Alice zăcea pe pământ, cu picioarele întinse, cu spatele sprijinit de o stâncă. Şuviţe de păr blond îi fluturau, săltate uşor de vânt. Avea ochii închişi. Capul îi era dat pe spate, cu faţa puţin spre cer, ca şi cum s-ar fi bucurat de o rază inexistentă de soare. Ţârâitul venea din buzunarul blugilor ei.

Bree căzu în genunchi.

— Alice, telefonul. Repede! Îţi sună telefonul!

Îl vedea acolo în buzunar, lipit de coapsa lui Alice. Ecranul era spart, dar încă lumina. Bree îl înhăţă şi mâinile îi tremurau aşa de tare, încât era cât pe ce să-l scape printre degete. Îi suna în mână, strident şi insistent.

Pe ecranul crăpat, lucea numele apelantului. Două litere: A. F.

Bree nu ştia cine este şi nici nu o interesa. Cu degetele ei plinuţe, a apăsat pe butonul de răspuns, aproape alături de el, de grăbită ce era. Îşi lipi telefonul de ureche.

— Alo? Oh, Dumnezeule, vă rog! Mă auziţi?

Nimic. Nici măcar paraziţi.

— Vă rog.

Şi-l luă de la ureche. Ecranul era negru. Numele dispăruse. Bateria era moartă.

Bree îl zgâlţâi, cu mâini alunecoase, transpirate. Nimic. Apăsă iar pe butonul de pornire, apoi iar şi iar. Ecranul se încăpăţâna să rămână negru.

— *Nu!*

Stomacul i se revoltă când speranţa dispăru ca un covor tras de sub picioare. Se întoarse spre tufişuri şi vomă fiere, cu lacrimi în ochi, dezamăgirea strivindu-i pieptul. De ce dracu' nu răspunsese Alice mai devreme? Poate atunci ar fi avut suficientă baterie, măcar pentru un singur apel de urgenţă.

Ce dracu' era în capul scorpiei nenorocite, de l-a lăsat deschis? Să-i irosească bateria.

Când Bree s-a întors să o întrebe toate astea, cu gâtul arzându-i de vomă şi furie, îşi dădu seama că Alice era în aceeaşi poziţie, sprijinită de pietroi. Nu se mişcase.

— Alice?

Nu primi niciun răspuns. Poziţia relaxată în care Alice îşi ţinea membrele i se păru acum ţeapănă, ca de marionetă. Şi spatele ei avea o înclinaţie anormală, la fel capul aplecat înapoi. Nu părea calmă. Părea pustie.

— La dracu'! Alice?

Bree crezuse că ochii lui Alice erau închişi, dar acum îşi dădea seama că erau întredeschişi. Două semiluni albe, mijite, se zgâiau la cerut plumburiu.

— Mă auzi?

Capul îi bubuia aşa de tare, că abia dacă-şi putea auzi propria voce.

Niciun răspuns şi nicio mişcare. Bree se simţea confuză. Îi venea să se aşeze, perfect nemişcată, lângă Alice şi să dispară.

Ochii pe jumătate deschişi ai acesteia continuau să fixeze cerul, până când Bree nu a mai suportat. A făcut un pas într-o parte, ca să nu-i mai poată vedea faţa. Ceafa lui Alice i se părea oarecum ciudată, aşa că Bree s-a aplecat cât de aproape a îndrăznit. Nu se vedea sânge, dar acolo unde părul ei blond era dat la o parte, pielea capului părea roşie, pătată. Păşi în spate, cu ochii în pământ.

Aproape că nu observase obiectul aflat între Alice şi bolovan. Era aproape ascuns în scobitura spatelui lui Alice. Doar capătul era vizibil, rotund, cu o sclipire metalică. Bree îl privi îndelung şi fix, un timp care i se păru o veşnicie. Nu voia să-l atingă, nu voia să admită că-l recunoscuse, dar ştia că nu putea să-l lase acolo.

În sfârşit, se ghemui şi, cu vârful degetelor, apucă şi trase afară lanterna metalică industrială. Ştia că numele ar fi

trebuit să fie scrijelit pe o latură, dar tot i s-a tăiat respiraţia când l-a văzut sclipind în lumină. *Beth.*

S-a mers prea departe. Nu se poate ca Alice să ajungă să te ameninţe, fără să existe urmări.

Cu un gest reflex, Bree îşi trase braţul înapoi şi, cu o smucitură, azvârli lanterna în tufişuri. Obiectul se lovi de ceva, surd, şi dispăru. Bree simţi furnicături în mână. Şi-o şterse de blugi. Scuipă în palmă şi se şterse iar. Apoi se uită la Alice. Tot în capul oaselor şi tot tăcută.

În mintea lui Bree se deschiseră brusc două uşi dar, clătinând puternic din cap, pe una din ele o închise cu putere. Senzaţia neclară dispăru şi mintea îi era deodată foarte limpede. Trebuia să plece.

Se uită de-a lungul potecii. Nu era nimeni. Acum. Bree nu ştia de cât timp stătea acolo. Oare mai auzise şi altcineva când sunase telefonul? Ascultă atentă. Nu se simţea nicio mişcare, dar celelalte femei aveau să se trezească în curând, dacă nu cumva o făcuseră deja.

Se ocupă mai întâi de rucsac. Nu i-a fost greu. Se mai uită o dată, să vadă dacă telefonul era mort, apoi îl strecură într-un buzunar lateral al rucsacului şi apucă de barete. Îl duse în tufiş, destul de departe ca să nu poată fi văzut din cărare, şi-l sprijini de trunchiul unui copac. Se ridică apoi şi, de groază, o clipă nu şi-a putut aminti în ce parte era poteca.

Nemişcată, Bree trase de câteva ori aer adânc în piept, să se calmeze. „Nu intra în panică!”, îşi şopti. Ştia încotro trebuie să meargă. Mai inspiră o dată profund şi porni în direcţia din care venise, prin iarba înaltă şi printre copaci, repede, mai repede, până când o văzu din nou pe Alice sprijinită de piatră.

Aproape că înlemni când îi văzu ceafa, cu părul blond fluturând în vânt şi îngrozitor de încremenită. Lui Bree inima îi bătea atât de repede, încât se gândi că s-ar putea să leşine. Se forţă să parcurgă şi ultimii paşi, în fugă, şi, înainte de a se putea răzgândi, îşi vârî mâinile pe sub subsuorile lui Alice şi o trase după ea.

Merse cu spatele, târând-o mai adânc în tufişuri. În urma ei, vântul se învârtejea împrejuru-i, împrăştiind frunze şi resturi, acoperindu-i urmele. Bree o târî pe Alice până ce braţele au început să o doară şi respiraţia s-o ardă în piept, şi până când, brusc, s-a împiedicat şi a căzut.

Alice – trupul ei – căzu brusc, cu faţa spre cer. Bree s-a lăsat cu toată greutatea pe un buştean putrezit, cu ochii aprinşi de lacrimi şi de furie. O clipă s-a întrebat dacă o plângea pe Alice, dar ştia că nu era aşa. Oricum, nu atunci, în momentul acela, nu avea lacrimi decât pentru sine şi pentru sora ei şi pentru ceea ce deveniseră fără să ştie nici ele cum anume.

Ca şi cum nu era destul că o durea inima, Bree şi-a dat seama brusc că simte o înţepătură în braţ.

Capitolul 32

Ceva îi atrase atenţia lui Falk.

Jos, departe, la baza cascadei, a observat lucirea unei veste reflectorizante, iar dinspre liziera pădurii a apărut cineva care mergea într-un fel familiar. Carmen. Ea se opri la baza cascadei şi Falk o văzu cum ridică fruntea, căutându-i. Era prea întuneric şi nu reuşea să vadă faţa partenerei lui, dar după o clipă ea a ridicat un braţ. *Te văd.* În jurul ei, agenţii de poliţie se mişcau încet, încercând să nu atragă atenţia asupra lor.

Lauren nu părea să-i fi observat şi Falk era bucuros. Voia ca atenţia ei să se concentreze cât mai mult cu putinţă la căderea apei. Prin vuietul cascadei, Falk auzea paşi pe podul de lemn. Probabil că-i auzise şi Lauren, pentru că întoarse capul în direcţia lor. Sergentul King apăru flancat de doi agenţi. Rămase pe loc, dar ridică staţia radio la gură şi mormăi ceva. Din cauza distanţei însă, Falk nu a înţeles ce spunea.

— Nu vreau să se apropie mai mult, zise Lauren.

Avea faţa udă, dar ochii îi erau uscaţi şi expresia fixă, într-un fel care îl neliniştea pe Falk. Era expresia cuiva care a renunţat.

— E-n ordine, zise detectivul. Dar nu vor putea rămâne aşa toată noaptea. O să vrea să stea de vorbă cu tine şi ar trebui să-i laşi. Dacă te depărtezi de margine, putem încerca să rezolvăm situaţia asta.

— Alice a încercat să-mi spună despre fotografiile lui Margot. Poate dacă aş fi ascultat-o, lucrurile ar sta altfel acum.

— Lauren…

— Da? făcu Lauren, întrerupându-l şi uitându-se la el. Crezi că poţi să rezolvi situaţia asta?

— Putem încerca. Pe cuvânt! Te rog, întoarce-te la cabană să stăm de vorbă. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, atunci…

Ezită, neştiind dacă era potrivit să joace această carte.

— Mai e și fiica ta. Are nevoie de tine.

Își dădu instantaneu seama că nu spusese cel mai nimerit lucru. Fața lui Lauren se încordă și femeia se aplecă în față. Avea încheieturile degetelor albite de cât de strâns se ținuse de marginea hăului.

— Rebecca nu are nevoie de mine. Nu pot s-o ajut. Am încercat din răsputeri, toată viața ei. Și jur, știu că am făcut și greșeli, dar m-am străduit cât am putut eu mai bine.

Ținea capul plecat privind în abis.

— N-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Cum am putut să-i fac asta? E doar o copilă. Alice avea dreptate.

Se aplecă în față și mai mult.

— Eu sunt de vină.

Ziua 4: Duminică dimineața

Primul lucru pe care l-a auzit Lauren când a deschis ochii a fost țipătul venit din afara colibei.

Simți mișcare în jurul ei, auzi cum cineva se ridică, apoi tropăit de tălpi pe podele. Un pocnet și ușa colibei se deschise. Se ridică anevoie în sacul de dormit și rămase în fund. Capul îi zvâcnea și-și simțea pleoapele grele. Alice. Amintirea potecii îi reveni imediat în minte. Se uită în jur, era singură în încăpere.

Îngrozită, se ridică în picioare și se apropie de cadrul ușii. Privi afară, clipind des. În luminiș era agitație. Încercă să înțeleagă ce vede. Nu era Alice. Era Bree.

Fata stătea prăbușită lângă rămășițele focului din seara trecută, ținându-se strâns de brațul drept. Era palidă.

— Ține-l ridicat! striga Beth, încercând să-i ridice surorii ei brațul deasupra capului.

Jill frunzărea înnebunită o broșură subțire. Nimeni nu se uita la Lauren.

— Scrie că ne trebuie o atelă, zicea Jill. Căutați ceva cu care să i-l imobilizăm.

— Ce anume? Cum să fie?

— Nu știu! De unde să știu eu? O creangă sau ceva de genul ăsta! Orice.

— Trebuie să plecăm, țipa Beth, luând de jos o mână de surcele rupte. Jill? Trebuie s-o ducem imediat la doctor. Ce rahat, n-a făcut nimeni un curs de prim-ajutor?

— Ba da, afurisita de Alice!

Jill reveni în sfârșit în colibă și o văzu pe Lauren în prag.

— Unde-i Alice? Scoal-o! Spune-i că a mușcat-o un șarpe pe Bree.

Lui Lauren îi trecu prin minte gândul suprarealist că Jill voia să o trimită pe cărare ca s-o trezească pe Alice, dar femeia făcuse semn spre colibă. Ca prin vis, Lauren se strecură înapoi în încăpere și privi împrejur. Era tot singură.

Pe jos, patru saci de dormit. Îi verifică, pe rând. Toţi erau goi. Nici urmă de Alice. Nu se întorsese.

Auzi mişcare în prag şi Jill îşi făcu apariţia.

— Alice a dispărut, zise Lauren clătinând din cap.

Jill încremeni, apoi îşi înşfăcă rucsacul şi sacul de dormit de pe jos şi le scutură pe amândouă.

— Unde mi-e haina? Aveam telefonul în buzunar. *Rahat!* Ticăloasa de Alice mi l-a luat.

Îşi aruncă lucrurile pe jos şi ieşi, trântind uşa în urma ei.

— A plecat, fir-ar să fie, şi a luat şi telefonul, se auzi de-afară vocea înăbuşită a lui Jill.

Apoi se auzi un ţipăt de mânie care ar fi putut să vină la fel de bine de la oricare din gemene.

Îşi trase ghetele în picioare şi ieşi, împleticindu-se. Ştia unde e haina. Cu o seară înainte, o văzuse pe Alice cum o îndesa în dosul unui buştean. Acum, Lauren ar fi vrut să nu se fi trezit noaptea trecută ca să meargă la toaletă. Îşi dorea să fi pierdut un minut ca să le trezească şi pe celelalte, în loc s-o urmărească pe Alice pe întuneric. Ar fi vrut să fi fost în stare s-o împiedice să plece. Îşi dorea ca multe lucruri să fi fost altfel.

Lauren zări pata de culoare din spatele buşteanului. Se aplecă să ia haina.

— Am găsit jacheta!

Jill i-o smulse din mână şi scotoci prin buzunare.

— Nu. În mod clar, l-a luat.

Beth era aplecată deasupra lui Bree, încă prăbuşită la pământ, cu braţul imobilizat într-o atelă improvizată.

— Bun. Ce opţiuni avem? întrebă Jill, gâfâind. Rămânem pe loc? Sau ne împărţim, o lăsăm pe Bree aici…

— Nu! exclamară la unison cele două surori.

— Bine. Bine, atunci va trebui să plecăm. Trebuie să o ajutăm toate pe Bree, dar încotro…

Jill se răsuci pe picioare.

— Continuăm să mergem spre nord, zise Lauren.

— Eşti sigură?

— Da. Facem cum am stabilit. Mergem cât putem de drept, cât de repede putem şi să sperăm că vom ajunge la şosea. E cea mai bună variantă.

Jill cântări lucrurile o fracţiune de secundă.

— Bine. Dar mai întâi trebuie s-o căutăm pe Alice. Pentru orice eventualitate.

— Glumeşti? Ce eventualitate? o întrebă Beth, după care rămase cu gura căscată.

— Poate s-a dus la toaletă şi şi-a sucit nenorocita de gleznă, nu ştiu!

— Nu! Trebuie să plecăm!

— Atunci ar fi bine să ne mişcăm repede. Noi trei. Pe Bree o lăsăm aici, zise şi apoi ezită. Şi nu o căutăm prea departe.

Lauren o luase deja la fugă prin iarba înaltă, către potecă.

— Alice ar face bine să spere că o s-o găsească altcineva, o auzi ea pe Beth zicând. Pentru că dacă dau eu de ea, o omor cu mâna mea!

Lauren alerga cu răsuflarea tăiată. Mai simţea şi acum greutatea lui Alice, când căzuseră împreună, şi şocul, când aerul îi ieşise brusc din plămâni. Mai auzea şi acum cuvintele care-i provocaseră durere.

Amintirea o făcu pe Lauren să încetinească pasul. Pe lumină, cărarea părea altfel şi era cât pe ce să rateze locul. Cât pe ce. Trecuse de bolovanul mare şi neted înainte de a-şi da seama. S-a oprit, s-a întors şi, într-o clipă, a înţeles ce vede. Nimic. Piatra era acolo, singură. Cărarea era liberă.

Alice dispăruse.

Lauren se simţi ameţită, tot sângele îi urcase în cap. În ambele direcţii, poteca era pustie. Se uită împrejur, întrebându-se cât de departe ajunsese Alice. Vegetaţia deasă nu-i oferea niciun indiciu.

Cercetă solul cu atenţie, dar nu era nici urmă de brăţara ei. Oare o pierduse în colibă, fără să-şi dea seama? Nu vedea nimic pe jos, dar în aer era un iz ciudat, înţepător, şi Lauren

avea senzaţia că zona fusese răscolită. A presupus că aşa se întâmplase, pentru că acum, când privea în jur, nu zărea aproape nicio urmă a luptei lor. Se întoarse şi porni înapoi, cu picioarele tremurându-i vag.

Când ajunse mai aproape de colibă, Lauren auzi vocile stinse ale celorlalte, strigând-o pe Alice. Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să facă şi ea la fel, dar când a deschis gura să strige, numele îi rămase încremenit pe buze.

Capitolul 33

Lauren privea fix în jos, la apă. Inspiră printre dinții încleștați, și Falk a profitat de ocazie ca să facă repede un pas spre ea. Femeia era atât de concentrată, încât nu a băgat de seamă.

Falk vedea cum tremură amândoi de frig și-l speria gândul că degetele înghețate ale lui Lauren ar fi putut să alunece, iar ea – sau el – să nu se aștepte la asta.

— N-am vrut s-o omor, sincer.

Vocea lui Lauren aproape că se pierdea în zgomotul cascadei.

— Te cred, zise Falk.

Își aminti de prima lor discuție, acolo, pe traseu, împresurați de noapte din toate părțile. Părea așa de mult de-atunci! Îi mai vedea și-acum expresia de pe chip, copleșită de evenimente și nesigură pe ea. *Nu a fost doar un singur lucru care a mers prost, au fost o sută de nimicuri.*

Acum părea hotărâtă.

— Totuși, am vrut să-i fac rău.

— Lauren…

— Nu pentru ceea ce mi-a făcut ea mie. Căci a fost vina mea. Dar știu ce i-a făcut Margot Rebeccăi; a împuns-o și a tachinat-o. Poate că Margot a fost destul de isteață ca să-și ascundă fapta și Alice a făcut destul tam-tam, ca să convingă școala să închidă ochii. Dar eu știu ce a făcut copila ei. E exact ca ticăloasa de maică-sa.

Cuvintele lui Lauren pluteau în ceața înghețată. Femeia privea în continuare în jos. A adăugat, cu o voce calmă:

— Totuși, sunt vinovată de atât de multe lucruri! Pentru că sunt foarte slabă. Nu pot da vina pe Alice sau pe Margot pentru asta. Și, într-o bună zi, Rebecca o să înțeleagă acest lucru, dacă nu cumva a înțeles deja. Și o să mă urască din cauza asta.

— Are încă nevoie de tine. Și te iubește.

Falk se gândea la chipul tatălui său. La scrisul lui de mână de pe hărţile sale. *Cu Aaron.*

— Chiar dacă nu-şi dă întotdeauna seama de asta, a încheiat el.

— Dar dacă nu pot să rezolv lucrurile cu ea?

— Poţi. În familie, greşelile se iartă.

— Ştiu şi eu? Nu merită iertat totul, zise Lauren uitându-se în continuare în jos. Alice zicea că sunt slabă.

— Nu avea dreptate.

— Aşa cred şi eu, răspunse ea, spre totala surprindere a lui Falk. Acum sunt altfel. Acum fac ceea ce trebuie să fac.

Falk simţi cum i se zbârleşte părul pe braţe când ceva în aer se schimbă. Trecuseră de un prag invizibil. Nu o văzuse pe Lauren mişcându-se, dar acum părea deodată mult mai aproape de margine. Pe partea cealaltă, o vedea pe Carmen, cu ochii îndreptaţi în sus, pregătită. Falk se decise. Chestia asta mersese prea departe.

Se puse în mişcare chiar înainte ca gândul să prindă un contur clar. Doi paşi iuţi, peste pietrele lucioase ca sticla sub tălpile ghetelor lui, şi degetele întinse să o prindă.

Îşi apropie mâna de jacheta ei – de fapt, jacheta lui – şi o înşfăcă cu un gest stângaci.

Lauren se uită la el liniştită, şi, dintr-o singură mişcare fluidă, strânse din umeri, îşi îndoi torsul subţire în faţă şi dezbrăcă jacheta, ca un şarpe care-şi leapădă pielea. Scăpă din strânsoarea lui şi, cu un singur gest, hotărât şi sigur în acelaşi timp, dispăru.

Pe marginea cascadei nu mai era nimeni, ca şi cum femeia nu fusese niciodată acolo.

Ziua 4: Duminică dimineaţă

Jill îşi vedea propria teamă reflectată pe cele trei chipuri care se zgâiau la ea. Inima îi zvâcnea zgomotos, iar ea auzea respiraţiile precipitate ale celorlalte. Peste capetele lor, peticul de cer decupat de vârfurile copacilor era de un cenuşiu tern. Vântul zgâlţâia crengile şi arunca picături de apă peste grupul de femei. Nimeni nu se clintea. În spatele lor, o pală de vânt trecu peste lemnul putrezit al colibei, care gemu şi pe urmă se potoli.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Jill. Acum.

În stânga ei, gemenele încuviinţară imediat din cap, unite acum de panică. Bree o prinsese strâns de braţ pe Beth, care-şi susţinea la rândul ei sora. Aveau ochii mari şi negri. La stânga lui Jill, Lauren se foi, ezită doar un moment, apoi încuviinţă şi ea din cap. Trase aer în piept.

— Cum rămâne cu…

— Cum rămâne cu ce? repetă Jill, care-şi pierduse răbdarea.

— …cum rămâne cu Alice?

Groaznică tăcere. Singurele sunete erau scârţâitul şi foşnetul copacilor care priveau în jos spre cercul strâns al celor patru.

— Alice şi-a făcut-o cu mâna ei.

Tăcere. Apoi Lauren arătă cu degetul.

— Nordul e într-acolo.

Au plecat şi nu s-au mai uitat înapoi, au lăsat pădurea să înghită tot ceea ce ele lăsaseră în urmă.

Capitolul 34

Falk o strigă pe Lauren pe nume, dar era prea târziu. Cuvintele lui se pierdeau în eter. Ea nu mai era acolo.

Se cocoţă pe stânci, la timp cât să o mai vadă cum cade în apă, ca un balast. Plesnetul, când trupul a lovit apa, a fost înghiţit de vuietul cascadei. A numărat până la trei – prea repede –, dar Lauren nu a mai ieşit la suprafaţă. Falk îşi trase puloverul peste cap şi îşi smulse ghetele din picioare, încercă să inspire adânc, dar îl ţinea ceva în piept, a făcut un pas înainte şi a sărit. În cădere, peste vâjâitul cascadei şi şuierul vântului, a auzit ţipetele lui Carmen.

A aterizat în apă, cu picioarele înainte.

Se simţi împresurat de un gol sinistru şi lui Falk i se păru că e suspendat în neant. Apoi, brusc, răceala l-a lovit cu o forţă brutală. A zvâcnit din picioare, s-a ridicat la suprafaţă, luptându-se cu impulsul de a trage aer în piept înainte de a ajunge deasupra. A inspirat aerul umed şi a simţit o arsură în piept, în timp ce răceala apei îi împingea oxigenul afară din plămâni, imediat ce el inspira.

Stropii de apă îl orbeau, îi înţepau faţa şi ochii. Nu reuşea s-o vadă pe Lauren. Nu putea să vadă nimic. Auzi un sunet surd, peste zgomotul infernal, se răsuci pe loc şi se şterse la ochi. Carmen era pe mal şi, lângă ea, doi agenţi care ţineau de o funie. Îl strigau, arătându-i cu mâna către ceva.

Lauren.

Perdeaua de apă tumultuoasă avea să o tragă în jos, Falk ştia asta instinctiv. Simţea deja cum degetele curentului subteran îl prindeau de picioare, ameninţând să-l tragă şi pe el în adâncuri. Inspiră profund, încercând să oblige aerul să-i intre în plămânii crispaţi, apoi înotă spre ea, cu mişcări haotice.

Era un înotător destul de bun, crescuse în preajma unui râu, dar forţa vârtejului de apă îl împiedica să înainteze. Hainele îl trăgeau în jos, îl trăgeau înapoi, şi Falk se bucura că avusese prezenţa de spirit să-şi scoată ghetele.

În fața lui, trupul femeii plutea, apropiindu-se de zona periculoasă. Nu dădea din mâini, abia dacă se mai mișca, și capul i se afunda în apa neagră secunde în șir.

— Lauren! strigă el, dar numele ei fu absorbit de zgomot. Aici!

O prinse la numai câțiva metri de locul unde apele cascadei se prăvăleau cu tunete în hău și o apucă cu degetele înghețate, aproape înțepenite.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

Buzele ei căpătaseră o macabră nuanță albastru-vineție și femeia se lupta acum să scape, lovindu-l cu picioarele ca să-l îndepărteze. Falk își trecu un braț pe sub ea și o lipi cu spatele de pieptul lui, strângând-o cu putere. Nu simțea niciun fel de căldură a trupului ei. A început să calce apa cât de ferm putea, forțându-și picioarele greoaie să se miște. O auzea pe Carmen strigându-l de pe mal. A încercat să se orienteze după vocea ei, dar Lauren, agățată de brațul lui, îl trăgea tot mai departe de mal.

— Dă-mi drumul!

Răcnea la el, trăgându-i pe amândoi sub apă. Falk era orbit, fața i se scufunda sub apă, după care bărbatul reușea din nou să inspire. Lauren dădu din brațe în spate și îl lovi, băgându-i din nou capul sub apă.

Totul se auzea înfundat, după care Falk apăru la suprafață, înghițind apă, de-abia respirând, neavând suficient aer, după care intra iar sub apă, puterea cu care o strângea slăbindu-i, în timp ce Lauren se zbătea să scape. Dar Falk a continuat să o țină, luptându-se cu instinctul primar de a-i da drumul. Simți o mișcare prin apă și un braț care se întinde spre el, nu al lui Lauren, nu al cuiva care se zbate. Cineva îl apucă de sub braț, trăgându-l. Reveni cu capul la suprafață și simți pe sub braț o frânghie, nemaifiind nevoit să se lupte ca să rămână deasupra apei. Era la suprafață și, gâfâind, Falk trăgea aer în piept. Își dădu seama că nu o mai ținea pe Lauren și intră în panică.

— E-n ordine, o ţinem noi, auzi o voce.

Carmen. A încercat să se întoarcă, dar nu a reuşit.

— Ai făcut ce era mai greu, ajungem imediat la mal.

— Mulţumesc, a încercat Falk să spună, dar nu a reuşit decât să deschidă gura.

— Acum concentrează-te să respiri, zise ea, în timp ce funia îl trăgea, dureros, pe sub braţ.

Pietrele îi zgâriau spatele în timp ce doi agenţi îl scoteau pe uscat. Întins pe malul plin de noroi, întoarse capul şi văzu cum şi Lauren era scoasă din apă. Tremura, dar pentru moment renunţase să se mai zbată.

Pe Falk îl dureau plămânii şi capul îi zvâcnea, dar nu-i păsa. Nu simţea decât uşurare. Tremura atât de tare, că umerii i se loveau de pământ. Aruncară o pătură peste el, apoi încă una. Simţi o greutate pe piept şi deschise ochii.

— Ai salvat-o!

Carmen era aplecată deasupra lui, un chip abia conturat.

— Şi tu, a încercat el să spună, dar avea buzele îngheţate şi abia dacă putea să rostească vorbele.

Se lăsă pe spate, încercând să-şi recapete suflul. Vegetaţia se desfăcea în jurul cascadei şi în sfârşit nu mai vedea copaci. Nu o vedea decât pe Carmen, aplecată deasupra lui, şi cerul nopţii. Şi ea tremura, aşa că Falk trase o parte din pătura lui peste ea. Carmen veni mai aproape şi, deodată, buzele ei se lipiră de ale lui, reci ale amândurora, iar Falk închise ochii. Totul era amorţit, cu excepţia acelui val de căldură din pieptul lui.

Prea repede, totul s-a terminat şi Falk a clipit. Carmen se uita la el, fără să fie stânjenită, fără regrete, cu chipul încă aproape.

— Să nu mă înţelegi greşit, urmează să mă căsătoresc. Şi tu eşti un idiot patentat, n-ar fi trebuit să sari, zise ea, zâmbind. Dar mă bucur că eşti bine.

Au rămas întinşi în tăcere, respirând la unison, până când un ranger se apropie cu încă o pătură izotermă şi Carmen se

ridică.

Falk se uita la cer. Auzea cum se leagănă vârfurile arborilor, ascunse privirilor lui, dar nu se întoarse să le vadă. Se uită în schimb la sclipirea stinsă a stelelor de deasupra. Căuta Steaua Sudului, așa cum făcea cu atâția ani în urmă, împreună cu tatăl său. Nu reuși s-o găsească, dar nu conta. Era acolo sus, undeva, Falk știa asta.

Unde stătuse Carmen, trupul lui era rece, dar căldura din inima lui începea să i se răspândească în corp. Cum stătea așa, întins, privind stelele și ascultând foșnetul copacilor, își dădu seama că mâna nu-l mai durea deloc.

Capitolul 35

Falk se lăsă pe spate să-şi admire lucrarea de pe perete. Nu era perfectă, dar era mai bine. Soarele de început de amiază se strecura prin ferestre şi învăluia apartamentul într-o lumină caldă. Undeva, departe, la orizont, se profilau strălucitoare siluetele clădirilor din Melbourne.

Trecuseră două săptămâni de când el şi Carmen părăsiseră masivul muntos. Falk spera să nu mai meargă niciodată acolo. Sau, cel puţin, avea senzaţia că ar putea să reziste încă foarte multă vreme înainte de a simţi nevoia să păşească iar printre copacii din Giralang.

Venise acasă de trei zile, când primi plicul anonim. Trimis pe adresa de la birou, în atenţia lui, nu conţinea altceva decât un stick de memorie. Falk a deschis fişierul şi a privit ecranul calculatorului. Simţi că pulsul începea să i se accelereze.

Obţineţi contractele! Obţineţi contractele!

Mai bine de o oră se uitase în fişierul acela şi răsfoise documentele. Apoi a pus mâna pe telefon şi a format un număr.

— Mulţumesc, a spus.

La capătul celălalt al firului o auzi pe Beth McKenzie oftând.

— Ai aflat că BaileyTennants i-a făcut-o lui Bree, fără ca ea să ştie? l-a întrebat. Se distanţează şi încearcă să se descotorosească de ea.

— Am auzit.

— Nici eu nu mai lucrez acolo.

— Da. Am aflat şi asta. Ce-o să faci acum?

— Nu ştiu.

— Poate faci ceva cu diploma aia de IT-ist, zise Falk. La centrul de date de-acolo îţi pierdeai vremea.

Simţi ezitarea lui Beth.

— Chiar crezi? zise ea.

— Da.

Era puţin spus. Falk răsfoia fişierele în timp ce vorbeau. Erau toate acolo. Copii ale documentelor pe care Alice le

ceruse şi de care făcuse rost din arhivele BaileyTennants. Unele fuseseră deja transmise de ea. Pe altele nu le trimisese. Contractele erau acolo, scrise negru pe alb, şi Falk simţi un val de adrenalină. Rememoră chipul lui Carmen, când îi spusese. Falk reveni la fişiere.

— Cum ai…?

— N-am avut niciodată încredere în Alice. Era întotdeauna nepoliticoasă cu mine. Iar Bree şi cu ea lucrau prea strâns, i-ar fi fost uşor să dea vina pe Bree, dacă greşea ceva. Aşa că am făcut copii după toate documentele pe care mi le cerea.

— Îţi mulţumesc. Sincer.

O auzi oftând.

— Ce-o să se-ntâmple acum?

— Cu Bree?

— Şi cu Lauren?

— Nu ştiu, răspunse Falk, sincer.

Autopsia confirmase că Alice murise din cauza unei hemoragii cerebrale, cel mai probabil ca urmare a faptului că se lovise cu capul de piatra lângă care îi fusese descoperit trupul. Şi Bree şi Beth aveau să fie puse sub acuzare, dar Falk spera în sinea lui că rezultatul final nu va fi prea aspru. Oricum, nu putea să nu-i pară rău pentru ele.

Familia Bailey era deja implicată într-o investigaţie publică legată de imaginile indecente pe care se presupunea că le difuzase fiul lui Daniel, Joel. Mass-media aflase de scandal şi publicase o analiză completă, de două pagini, inclusiv cu fotografii de la şcoala privată, de fiţe, unde învăţa Joel. Conform relatărilor, băiatul fusese exmatriculat. Numele lui Margot Russell nu fusese implicat, cel puţin deocamdată.

Graţie lui Beth, familia Bailey avea să se aştepte acum la şi mai multe probleme. Falk nu reuşea să simtă milă pentru ei. Timp de două generaţii, familia profitase de nefericirea altora. Nici Jill nu era exclusă. Fie că i se părea că avea încotro sau nu, când venea vorba de afacerile familiei, era o Bailey, fără discuţie.

De când plecase din rezervaţie, Falk se gândise foarte mult timp. La relaţii şi la cât de puţin îi trebuia cuiva ca să dea greş. La cum este când porţi ranchiună. La iertare.

El şi Carmen încercaseră să le facă o vizită lui Margot şi Rebeccăi. Tatăl lui Margot le spusese că fata nu vrea să vadă pe nimeni. Refuza să vorbească, refuza să iasă din camera ei. Bărbatul părea îngrozit.

Rebecca măcar acceptase să iasă din casă, chiar dacă stătuse în faţa lor fără să rostească niciun cuvânt, la o masă din cafeneaua în care se întâlniseră. Carmen comandase sandviciuri pentru toţi, fără să întrebe, şi fata se uitase la ei în timp ce mâncau.

— Ce s-a întâmplat la cascadă? întrebase ea, într-un târziu.

Falk îi relată o versiune revizuită. Cât de aproape de adevăr era posibil. Cu accent pe iubire şi fără să facă prea mare caz de regrete.

Fata se uitase la farfuria ei neatinsă şi spusese:

— Mama nu mi-a spus prea multe.

— Ce ţi-a zis?

— Că mă iubeşte şi că-i pare rău.

— Asta e partea care trebuie să te intereseze, a zis Falk.

Rebecca se juca cu şervetul ei.

— Care e greşeala mea? Că nu vreau să mănânc?

— Nu. Cred că e ceva mult mai profund de-atât.

Fata nu părea convinsă, dar când s-a ridicat să plece şi-a luat sandviciul împăturit în şervet. Falk şi Carmen au privit-o pe fereastră. La capătul străzii, s-a oprit lângă un coş de gunoi. A ţinut sandviciul deasupra lui ceva vreme, apoi, cu un efort ce părea fizic, şi l-a pus în geantă şi a dispărut după colţ.

— E un început, presupun, a spus Falk.

Se gândea la sutele de nimicuri care se adunaseră, pentru ca lucrurile să ajungă să meargă atât de prost. Poate că alte sute de nimicuri se puteau aduna pentru a îndrepta lucrurile.

După câteva zile în care stătuse acasă şi meditase, Falk îşi mai petrecu alte câteva zile acţionând. Se duse la un magazin

de mobilă ca să cumpere câteva lucruri, apoi mai cumpără şi altele pe care nu le avusese în plan.

Acum stătea în fotoliul lui cel nou, aşezat în colţul camerei, în timp ce o pată de lumină solară se plimba pe covor. Era confortabil şi fusese o decizie bună. Apartamentul arăta diferit. Mai aglomerat, dar se gândi că-i place aşa. Şi privind în ansamblu, văzu limpede schimbările din viaţa lui.

Cele două fotografii cu el şi tatăl lui erau agăţate pe perete, înrămate şi şterse de praf. Schimbaseră aspectul camerei, dar se gândi că şi asta îi place. Chiar credea în ceea ce-i spusese lui Lauren lângă cascadă. Într-o familie trebuie să existe iertare. Dar nu era destul să crezi în asta, trebuia să şi trăieşti sentimentul.

Falk ridică privirea şi se uită la ceas. Era o frumoasă după-amiază de vineri. Carmen se căsătorea a doua zi, la Sydney. Îi dorea tot binele. Nu mai vorbiseră niciodată despre ceea ce se petrecuse între ei pe marginea cascadei. Simţea că pentru ea fusese o întâlnire care era cel mai bine să rămână efemeră. Înţelesese. Lângă bagaje îl aştepta haina de la costum şi un cadou de nuntă, ambalat. Era pregătit să ia avionul spre Sydney.

Era timpul să plece, dar se gândi că mai avea timp să dea un telefon scurt.

Auzi cum se forma numărul şi îşi imagină cum sună telefonul la celălalt capăt, în Kiewarra. Oraşul lui natal. Îi răspunse o voce familiară.

— Greg Raco.

— Sunt eu, Aaron. Eşti ocupat?

Un hohot de râs.

— Nu.

— Tot mai tragi chiulul de la muncă? îl întrebă Falk.

Şi-l imagină pe sergentul de poliţie la el acasă. Încă nu-şi reluase uniforma.

— Se cheamă convalescenţă, frate, mersi de comentariu. Şi durează ceva.

— Știu, zise Falk, întorcându-și mâna cu podul palmei în sus, să-și examineze pielea.

Chiar știa. El avusese noroc.

Au vorbit o vreme. Lucrurile mergeau puțin mai bine de când trecuse seceta. Falk a întrebat despre fiica lui Raco. Despre familia Hadler. Toți erau bine. Și restul lumii?

Raco râse iar.

— Omule, dacă ești așa de curios, poate că ar trebui să vii să vezi cu ochii tăi.

Poate că ar trebui. Falk se uită la ceas, într-un final. Trebuia să o ia din loc. Să prindă avionul.

— Ascultă, încă nu te-ai plictisit de convalescența asta a ta?

— De moarte.

— Mă gândesc să facem o drumeție. Într-un weekend. Dacă te simți în stare. Un traseu ușor.

— Da, absolut. Ar fi chiar bine, a spus Raco. Unde?

Falk se uită la hărțile tatălui său, desfăcute pe măsuța de cafea, în lumina caldă a după-amiezii. Soarele se reflecta în ramele fotografiilor de pe perete.

— Oriunde dorești. Știu niște locuri foarte bune.

Însemnările făcute atent cu creionul îi propuneau destule trasee. Avea destule de explorat.

Mulțumiri

Sunt încă o dată foarte norocoasă pentru că am fost înconjurată de un grup de oameni minunaţi, care m-au ajutat în atât de multe feluri.

Un sincer mulțumesc editoarelor mele, Cate Paterson de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch şi Amy Einhorn, de la Flatiron Books, şi Clare Smith de la Little, Brown, pentru încrederea şi sprijinul vostru neclintit. Intuiţia şi sfaturile voastre au fost inestimabile şi sunt sincer recunoscătoare pentru multele oportunităţi extraordinare pe care le-am avut datorită vouă în ceea ce priveşte scrierile mele.

Vă mulţumesc şi vouă, Ross Gibb, Mathilda Imlah, Charlotte Ree şi Brianne Collins, de la Pan Macmillan, şi tuturor celor care au muncit atât de serios pentru a da viaţă acestei cărţi.

Aş fi fost pierdută fără ajutorul incredibilelor mele agente literare, Clare Forster de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens şi Kate Cooper, de la Curtis Brown, Marea Britanie, Daniel Lazar, de la Writers House şi Jerry Kalajian, de la Intellectual Property Group.

Mulţumiri şi vouă, Mike Taylor, îngrijitor-şef pentru reptile la Healesville Sanctuary, Clint Wilson, sergent-şef la Poliţia oraşului Victoria, vizitatorilor din Parcul Naţional Grampians Gariwerd şi liderului de echipă comunitară, Tammy Schoo, pentru amabilitatea cu care mi-aţi împărtăşit din cunoştinţele şi expertiza voastră privind fauna locală, procedurile de căutare şi salvare şi tehnicile de campare şi de drumeţie. Orice greşeli şi libertăţi de ordin artistic au apărut, îmi aparţin.

Le sunt îndatorată şi nenumăraţilor librari care mi-au promovat cărţile cu atâta entuziasm şi, desigur, tuturor acelor cititori cărora le-au plăcut povestirile mele.

Le mulţumesc mamelor din Elwood şi minunaţilor lor copii, pentru căldura şi prietenia lor. Au fost un far călăuzitor pe tot acest parcurs.

Ca întotdeauna, iubirea şi mulţumirile mele pentru minunata mea familie care m-a susţinut la fiecare pas: Mike şi Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport şi Ivy Harper, Peter şi Annette Strachan.

Mai presus de toate, profunda mea gratitudine se îndreaptă către soţul meu remarcabil, Peter Strachan – ajutorul pe care mi l-ai dat se întinde pe ani şi ar umple pagini întregi –, şi fiicei noastre, Charlotte Strachan, dragostea noastră, care ne-a făcut să devenim tot mai buni.

Jane Harper s-a născut în Manchester și s-a mutat cu familia în Australia când avea opt ani. După șase ani, perioadă în care a obținut cetățenia australiană, s-a întors în Marea Britanie. A studiat literatura și istoria la Universitatea Kent, apoi a lucrat câțiva ani ca jurnalistă de știri pentru Hull Daily Mail, iar în 2008 s-a mutat înapoi în Australia. În prezent, locuiește la Melbourne cu soțul și cei doi copii.

Arșița, romanul său de debut, ale cărui drepturi de publicare s-au vândut în peste 30 de țări, a câștigat numeroase premii, printre care ABIA Australian Book of the Year (2017), Gold Dagger Award (2017) și cel mai bun roman crime la British Book Awards (2018).

JANE

HARPER

CRIME

Cinci colege din Melbourne pleacă într-o excursie de team building în masivul Giralang, pe traseul care traversează un ținut împădurit. Dar una dintre ele, Alice, nu se mai întoarce. Și fiecare colegă spune o poveste ușor diferită despre ce s-a întâmplat.

Agentul federal Aaron Falk este însărcinat să elucideze soarta dispărutei. Într-o investigație care îl poartă prin hățișurile unei păduri puțin umblate, Falk descoperă o mulțime de indicii misterioase și se străduiește să descâlcească ghemul de relații personale și profesionale, de suspiciuni și trădări dintre cele cinci femei. Cine spune adevărul și cine minte? Oare Alice a fost omorâtă de una dintre ele?

O poveste tulburătoare despre lupta pentru supraviețuire. Harper dovedește încă o dată că este o adevărată forță literară.

PUBLISHERS WEEKLY

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0654-7
9 786064 006547
TREI

Notes

[←1]

Poveste populară în care un înțelept îi cere unei femei clevetitoare să adune fulgii împrăștiați de vânt, iar când aceasta îi spune că nu se poate, înțeleptul îi zice că la fel se întâmplă și cu bârfele: odată spuse, nu mai pot fi adunate înapoi. *(N.t.)*

[←2]

Oppositional Defiant Disorder, tulburare de opoziție sfidătoare la adresa celor din jur. *(N.t.)*